

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DAPHNE ELLIOT

MOTHER

Father





İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



DAPHNE ELLIOT



ANNE HATER

ANNE GELİYOR
KİTAP 4

DAPHNE ELLIOT

MELODY YAYINCILIK, LLC

Copyright © 2024 by Daphne Elliot

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayınlayan: Melody Publishing, LLC

Redaksiyon: Beth Lawton, VB Edits Düzelti:

Morgan Evans

Kapak tasarımı Love Lee Creative (Madison Lee) tarafından yapılmıştır.

daphneelliot.com Vellum

✿ [ile oluşturuldu](#)

Sevgili arkadaşlarım Jen, Britt ve Swati'ye. Destekleyici, moral verici ve hayat değiştiren kadın arkadaşlığının sadece kitaplarda var olmadığını kanıtladığınız için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

MOTHER HATER PLAYLIST

ASİ KIZ - BIKING KILL

KISS NITH 6 FIST - FLORENCE + THE MACHINE N6NE6TER
- NELLY FURT6D0

ÜNLÜ CİLDİ - DELİK

ASLA 6G6IN - KELLY 0L6RKSON

ÇÜNKÜ FN 6 N0N6N - OOLLY P6RT0N

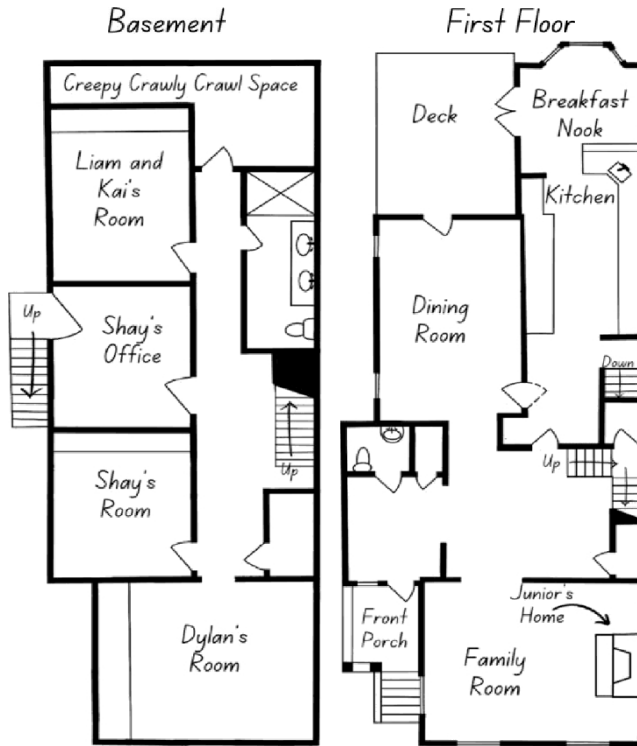
KENDINE ZARAR VERME - BEYONCE WOULD'VE,
COULDVE, SHOULO'VE - T6YL0R SNIFT N6M6'S
BROXEN HE6RT - NIR6N#6 L6NBERT

Y R8NGS - 6RI6N6 0R6NDE

SUDDENLY I SEE - K.T. TUNSTÂLL

NX6TT6 N6N - S6LT-N-PEPP6

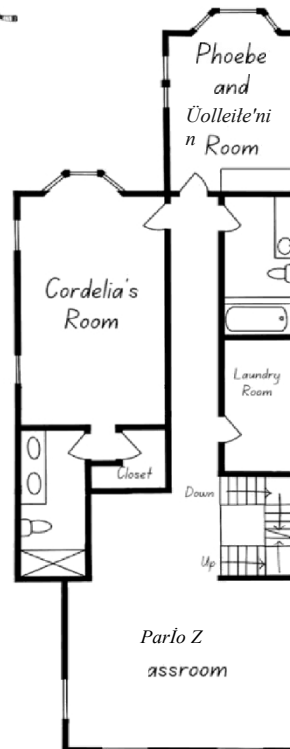




Dylan — ●
Liam

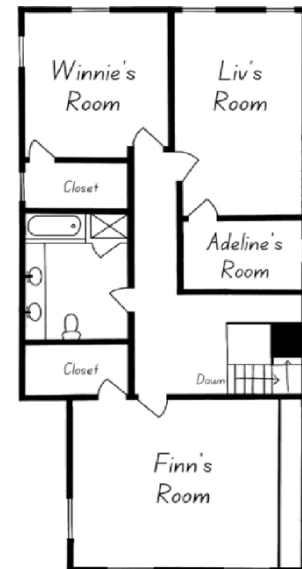
Shay — X
Kai

Second Floor



Collette Phoebe

Third Floor



Winnie Finn Adeline

MOM
Coms

MOTHER
faker

MOTHER
Maker

MOTHER
Pucker
Hater

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

1. [Delia](#)
2. [Delia](#)
3. [Enzo](#)
4. [Enzo](#)
5. [Delia](#)
6. [Enzo](#)
7. [Delia](#)
8. [Enzo](#)
9. [Delia](#)
10. [Enzo](#)
11. [Delia](#)
12. [Enzo](#)
13. [Enzo](#)
14. [Enzo](#)
15. [Delia](#)
16. [Delia](#)
17. [Enzo](#)
18. [Enzo](#)
19. [Enzo](#)
20. [Delia](#)
21. [Delia](#)
22. [Delia](#)
23. [Enzo](#)
24. [Delia](#)
25. [Enzo](#)
26. [Delia](#)
27. [Enzo](#)
28. [Enzo](#)
29. [Delia](#)
30. [Delia](#)
31. [Delia](#)
32. [Enzo](#)
33. [Enzo](#)
34. [Delia](#)
35. [Enzo](#)
36. [Enzo](#)
37. [Delia](#)
38. [Enzo](#)

39. [Delia](#)
 40. [Enzo](#)
 41. [Enzo](#)
 42. [Delia](#)
 43. [Delia](#)
 44. [Enzo](#)
 45. [Delia](#)
 46. [Enzo](#)
 47. [Delia](#)
 48. [Enzo Serisi](#)
- [Epilog](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
[yazan: Daphne Elliot](#)

PROLOGUE

ENZO

Ekim

T atlantik Country Club, ABD'deki en eski ve en seçkin kulüplerden biriydi. Büyükbabamın asla hoş karşılanmayacağı türden bir yer. Onun zamanında asilzadeler, çekiç sallayarak geçimini sağlayan bir İtalyan tarafından çimenlerinin kirletilmesine izin vermezlerdi.

Ancak bugün, Boston'ın memleketli milyarder Beckett Langfield ve ülkenin en güçlü emlak hanedanlarından birinin üyesi ve Revs'in yıldız yakalayıcısı Cortney Miller'ın daveti üzerine buradaydım. Söylentiler doğruysa, sezon sonunda emekli olacak bir adam.

Yollarımız birkaç kez kesişmişti. Şirket yıllar boyunca hem Langfield Industries hem de Miller Estate için iş yapmıştı ama ben genellikle yöneticiler ve avukatlarla muhatap oluyordum.

Bu davet en hafif tabiriyle beklenmedikti.

Ama Boston Revs'in yeni bir antrenman tesisi inşa ettiği söyleniyordu ve ben de o sözleşmeyi istiyordum. İşte buradaydım. Babama şirketi tek başıma yönetebileceğimi kanıtlamak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Babamı emekliliğe hazırlamak kolay olmamıştı. Adam çalışmayı seviyordu ve bunu gösteriyordu. DiLuca İnşaat o zamandan beri katlanarak büyümüştü.

1940'larda büyükbabam kurdu.

Bu şehrin mirasının büyük bir parçasıydık. Boston. Özgürlüğün doğduğu yer. Philadelphia siktirip gidebilir. John Adams onların tavernalarında devrim planlamadı. Ekiplerimizi, yurtlardaki, stadyumlardaki ve ofis binalarındaki logomuzu görmek beni gururlandırıyor. Bu büyük şehrin devam eden büyümesinin bir parçası olmak da öyle. Sadece aile mirasını devam ettirmek için değil, onu genişletmek için de planlarım vardı.

Hayatımda hiçbir Salı sabahını golf oynayarak geçirmemiştım. Ama Langfield ya da Miller'dan gelen bir telefon cevapsız *kalmadı*. Ve işte buradaydım, aptal yakalı bir golf gömleği ve bu sinir bozucu lanet ayakkabıları giyiyordum.

Kamyonetimi park yerine çektiğim anda, sıska bir çocuk beni karşılamak için dışarı koştu.

"Bay DiLuca," dedi kamyonetimin arkasından sopalarımı çekerken. "Atlantic Club'a hoş geldiniz. Bay Langfield ve Bay Miller sizi barda bekliyor."

Ben açık havada yaşayan bir adamdım. Yürüyüş yapmak, kayak yapmak ve medeniyetten uzaklaşmak. Golf, bir açık hava sporu olsa da, benim oyunum değildi ve bu yerlerin bakımlı, mükemmel zeminleri her zaman midemi bulandırdı.

Ailemin son yetmiş yılda başardıklarına rağmen, ben hala göçmenlerin torunuydum. Elleriyle çalışan ve geçimlerini sağlamak için mücadele eden insanların torunuydum. Köşedeki ofisime, süslü diplomalarım ve çatı katındaki daireme rağmen, asla böyle bir yere ait olamayacaktım.

Kulüp binasında Langfield o meşhur kaşlarını çatmış beni bekliyordu. Elinde bir bardak viski vardı ve bir parmağıyla telefonuna vuruyordu. Saatin henüz dokuz olmadığı düşünülürse bu endişe vericiydi ama şöhretine bakılırsa beklenmedik de değildi.

Miller yanındaki tabureye oturmuş, başını bir bulmacaya eğmiş, meşhur saçlarını topuz yapmıştı.

Miller beni fark ettiğinde, ikisi de beni selamlamak için ayağa fırladı. Bu tepki kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Şehrin en zengin iki adamına göre, benimle tanışmak için fazlasıyla hevesliydi.

Langfield aslında golf için giyinmemişti. Koyu renk bir takım elbise giymişti. Ama Miller benimkine benzer aptal bir golf kıyafeti giyiyordu. Tek fark, onun kıyafetinin muhtemelen benim arabamdan daha pahalı olmasıydı.

Ne haltlar dönüyordu?

Langfield yanındaki tabureyi işaret ederek, "Otursana," dedi.

"Oynayacak mıyız?" Ben sordum.

"Evet," diye homurdandı. "Eninde sonunda."

Sanki bu şaibeli değilmiş gibi. Karanlık işlere alışık olmam iyi bir şeydi. Bir adam bu şehirdeki en yozlaşmış ve acımasız endüstrilerden birinin tepesine her türlü garip durumla karşılaşmadan yükselemez.

Barmen siparişimi almak için yanıma geldiğinde sert bir şekilde oturdu. "Kahve," dedim zavallı adama gülümseyerek. "Sade."

Langfield, hevesli selamlaması ve boğuk vücut dili arasında çok karışık sinyaller gönderiyordu. Kendimi neye bulaştırmıştım?

Miller bana gergin bir gülümsemeyle, "Size bir teklifimiz var," dedi.

Gariptir, bu toplantılar genellikle saatlerce sohbet ve gerçek golf ile başlardı. Ama ben meşgul bir adamdım, bu yüzden onun kısa kesmesine hayran kaldım.

Kahvemden yavaşça bir yudum aldım ve başımı salladım. "Neye ihtiyacınız var?" Miller konuşacakmış gibi ağzını açtı ama tekrar kapattı.

"Sizin için bir projemiz var. Gerçekten ilginç." Bu Langfield'dan geldi.

Soğukkanlılıkla başımı salladım ve onlara Revs'in yeni antrenman tesisinden bahsettikten sonra ekibimi akşam yemeği için nereye götüreceğimi planladım.

"Bir restorasyon."

Şimdi ne olacak? Midem bulandı.

"Gerçekten eşsiz bir mülk. Yetmiş dokuz Montgomery Caddesi. South End'de."

Miller boğazını temizledi. "Büyük bir taş ev, çok fazla potansiyel var."

Kaşlarımı çatarak iki adamın arasına baktım. "Özür dilerim," dedim ve düşünmek için kendime biraz zaman tanımak amacıyla kahve fincanımı dudaklarıma götürdüm. "Takip edemiyorum. Eviniz var mı?"

Langfield viskisinin kalanını içti. "Evet. Oldukça büyük ve biraz yenilenmeye ihtiyacı var."

"Çoğunlukla kozmetik şeyler. Çatı ve tesisat yakın zamanda değiştirildi," diye söze girdi Miller. "Tamamen yenilendiğinde muhteşem olacak."

Bu etkileşimin her parçası bir öncekinden daha garipti. Neden bana eski bir ev satmaya çalışıyorlardı? Bu bir şaka mıydı? Zenginlerin katıldığı bir tür kabul töreni miydi?

"Çok üzgünüm çocuklar. Ben bu tür işler yapmam." Kahvemi bıraktım, onlarla on sekiz delik oynamak zorunda kalmadan önce buradan gitmek için zihinsel olarak bahaneler aradım. Eski bir evin detayları hakkında konuşarak geçireceğim bir gün, karşılayamayacağım bir kayıp olurdu. Düzinelerce projem vardı.

beklemek, haftanın ilerleyen günleri için takvimde yer alan yatırımcı toplantıları ve ilgilenilmesi gereken yüzlerce e-posta.

Köprüleri yakmak istemedim ama buradan gitmem gerekiyordu.

Langfield dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Elbette istiyorsun. Aslında, bu evi gördüğünüzde üzerinde çalışmak isteyeceğinizden eminim. Tüm o yurtlar ve lüks apartman daireleri bir süre sonra sıkıcı gelmiyor mu?"

Amacı neydi? "Bir beyzbol takımına sahip olmak sıkıcı olur mu?" Şaka yaptım.

"Sikeyim hayır. Gelmiş geçmiş en iyi iş."

"O zaman bu konudaki hislerimi anlıyorsun." Ayağa kalktım. "Şimdi müsaade ederseniz."

"Dur," dedi Miller, ses tonu biraz paniklemişti.

Gerçekten iyi bir adam olarak ün yapmıştı. Gergin ve biraz tuhaftı - yakalayıcılar hep öyleydi - ama sağlandı.

"Seni bu projede gerçekten istiyoruz."

Ondan Langfield'a baktım, hâlâ kafam çok karıştı. İkisi birbirine tamamen zıttı. Yine de arkadaş mıydılar? Ve neden Montgomery'deki bir kahverengi taş bu kadar yatırım yapmışlardı? Her ikisinin de şehir merkezinde yüksek bir binada çatı katı olduğuna bahse girerim.

Düşündükçe daha da meraklandım. Bunu bilmelerini istediğimden değil. Ama tekrar oturup kahvemi yudumlarırken onların bakış açısını anlamaya çalışacak kadar çekmişti.

Sert bir müzakereci olmakla övünürdüm ve her zaman soğukkanlılığımı korurdum. Bu işte bu bir gereklilikti. Sendika liderlerinin üzerime para dolu çantalar fırlattığı ve mafya patronlarının hayatımı tehdit ettiği olmuştum. Bu işin doğasında vardı.

Hiçbiri beni rahatsız etmedi. Konuşmaktan çok dinlemeye özen gösterdim. Çünkü yeterince zaman verilirse, insanlar gerçekte ne istediklerini her zaman açıkça ortaya koyarlar. Bu yüzden şimdilik bu ikisinin bir taş ev hakkında gevezelik etmesine izin veriyorum.

Langfield, "Zaman açısından hassas bir konu," dedi.

"Ve duvarlara ihtiyacımız var." Miller elindeki kalemi kıpırdatarak barın tepesine vurdu. Neredeyse... çaresiz görünüyordu? Neden onun gibi bir adam beni bir Salı sabahı saat dokuzda golf sahasına çağırıp kendisine duvar vermem için yalvarsın ki?

"Dinle," dedim, sabrım üzereydi. "Sana bazı isimler verebilirim.

Arkadaşlar, annemin evinde çalışması için güvенеbileceğim insanlar." Langfield kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi. "Sana ihtiyacımız var."

"Bana nedenini söyler misin? Çünkü saat dokuz bile değil ve sen ikinci viskini yudumluyorsun, beni eski bir evi tamir etmene yardım etmeye ikna etmek için elinden geleni yapıyorsun. Milyarder olmayabilirim ama yapacak işlerim var."

Gözleri yarıklara dönüştü ve kısa bir an için hayatımdan endişe ettim. Ama sonra derin bir nefes verdi ve barın üzerine yığıldı. "Bir ejderhamız var."

Ne oluyor lan? Bu adam sarhoştı. Ya da belki uyuşturucu kullanıyordu. Zengin insanlar ne bok yiyorsa artık.

"Ve bir ejderha avcısına ihtiyacımız var." Başını öne eğdi, bu hareket takım elbisesinin ceketini sırtına ve omuzlarına doğru çekmesine neden oldu.

"Dostum." Miller kaburgalarına sert bir dirsek attı. "Bize bir ejderha lazım *terbiye* edici."

Langfield başını salladı ama yukarı bakmadı. "Bir ejderha avcısı. Bir ejderhayı evcilleştiremezsin."

"Anlambilim, Patron. Onu öldürmek istemiyoruz."

O mu?

Langfield bardağına doğru, "Söyleyeceğimi söyledim," diye homurdandı.

Sessizce oturup tartışmalarını izledim. Miller'ın beni tekrar görmesi ve dik oturması bir dakika sürdü. Sanki hâlâ burada olduğumu unutmuş gibiydi.

Kalemimi yere bıraktı ve iki eliyle saçlarını düzeltti. "Müşteri -ev sahibimiz- biraz zor biri."

Ev sahibi mi?

"Ducking Medusa."

"Miller gözlerini Langfield'a dikerek devam etti: "Boston'un en çetin müzakerecilerinden biri olarak ün saldıığınızı ve oldukça zorlu koşullar altında başarılı projelere imza attığınızı göz önüne alırsak, bu iş için uygun kişi olduğunuzu biliyoruz."

Bu toplantıdan resmen çıkma vakti gelmişti. Bu adamlar *hiçbir* anlam ifade etmiyordu. "Bu yenilikçi ve heyecan verici proje için beni düşündüğünüz için size minnettar olsam da, korkarım gitmem gerekiyor. Şirketim çocuk hastanesinin yeni kanadı için finale kaldı. Ekibimle birlikte yapmam gereken işler var."

İkisinden daha makul görüneni seçerek elimi Miller'a uzattım.

Almak yerine beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sen finalisttin," dedi nefesinin altından ve bulmacasına geri döndü.

Neredeydi? İçim burkuldu. "Affedersiniz?"

"Annem çocuk hastanesinin yönetim kurulunda," dedi. Kalemını barın tepesine vurmaya devam ediyordu. "Ve güzel sanatlar müzesi."

Hay sikeyim. Müzenin gelecek yıl için planlanan zaten planlıyorduk.

İçimdeki burkulma bir öfke yumağına dönüştü. "Ne ima ediyorsun?"

"Ben ima etmek o çalışıyor üzerinde Bu proje olur Yardım inşa etmek Miller Vakfı ile potansiyel olarak kazançlı bir ilişki."

Omuzlarımı geriye çekerek tam boyuma göre ayağa kalktım. Miller uzunluğunda değildim.

-o adam bir ağaçtı- ama kendi başımın çaresine bakabilirdim ve tehditlerden hoşlanmadım.

"Bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Evet."

"Hayır."

Görünüşe göre ikiliden dürüst olanı Miller, Langfield'a ters ters baktı.

"Bunu kabul etsen iyi olur, Patron."

Langfield teslim olmuş bir ifadeyle bana döndü. "Man Bun'ın dediğı gibi."

Çenem sıkıca kenetlenmiş, ellerim iki yanımda, önce bir adamı, sonra diğerini inceledim. Beni iyice . Birinin üzerime atlaması pek sık rastlanan bir şey değildi, peki ya bu adamlar?

"Bu evin olayı ne?" "Biz orada yaşıyoruz."

"İkiniz de mi?"

"Evet. Ve seksen beş çocuk. Eğilme duvarlarına ihtiyacımız var."

Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu ama yine de onlara acımadan edemiyordum. Çünkü ne tür koşullar onları eski bir evde bir araya getirmişti? Şimdi merakım beni daha iyi bir hale getiriyordu.

Miller, "Planlarımız var," dedi. "Mimar tüm özellikleri çizdi. Malzemeleri seçtik. Bugün onlara e-posta göndereceğim."

"Herhangi bir karar vermeden önce ekibime bir göz attırmam gerekecek."

"Ve para önemli değil," dedi, kelimeleri hızlı çıkıyordu. "Biz sadece Mart ayına kadar duvarlara ihtiyacımız var."

Telefonumu çıkardım ve takvimimde gezinerek bir gösteri yaptım. Çoğu gün ve gece üç kez doluydum ama ekibimde bu işi halledebilecek pek çok kişi vardı. Bu bir tür garip test olabilir miydi?

Belki bir yolunu bulup geçebilirsem, sırada çocuk hastanesi ve Revs'in antrenman tesisi var.

Gerçi bu daha önce görülmemiş bir şey olurdu. Büyük projelere imza atmak için hiç böyle çemberlerden atlamak zorunda kalmamıştım. Neden şimdi benden beklensin ki?

"Gerçekten elim kolum bağlı. Takvimimdeki projeler bir yıl ya da daha uzun süredir hazırlanıyor. Belki tatilden sonra?"

"O kadar vaktimiz yok."

"Dinleyin," dedim onları yatıştırmaya çalışarak. "Buna ne dersiniz? Ocak'ın ikinci günü. Bir göz atmak için orada olacağım. Bakalım ekibim size nasıl yardımcı olabilir."

Langfield, "Yirmi altı Aralık," diye . "Yeni yıl saçmalık." "Peki."

"Peki DiLuca?"

"Evet."

"Kendini hazırla. O tam bir ejderha."

DELIA

26 ARALIK

Her kadının hayatında gardını indirmesi, birkaç kadeh içki içmesi ve bazı şüpheli kararlar vermesi gereken bir zaman gelir. Görünüşe göre, bugün benim günümdü. Çünkü ben Cordelia Masters'dım. Bir şey yaptığımda, onu doğru yapardım. Ve buna düşman edinmek ve müteahhitleri işe almak da dahildi.

"KIZLAR, eve girin. Hava buz gibi." Annemin eve götürmemiz için ısrar ettiği yiyecek poşetlerini yüklenerek sekiz yaşındaki ikizlerimi içeri soktum ve anahtarımın kilit düğmesine bastım. Normal şartlar altında annemin bizi besleme girişimlerine direnirdim ama bu akşam menüde chia tohumlu puding ve lahana güvecinin olduğunu bildiğim için kötünün iyisini seçtim. Kızlar içeri girip botlarını çıkardılar ve yaparken uzay yolculuğunun yararlarını tartıştılar.

Evde yarattığımız derme çatma çamur odası Evin arka , mutfakın yanında bir felaket vardı.

Bu alan aslında hizmetlilerin girişiydi ve orijinal taş basamakların değiştirilmesi gerekiyordu. Sonunda oda, her çocuk için bir bölme ve çekmecelerle tamamlanan güzel gömme dolaplarla kaplanacaktı. Sırt çantaları boncuktan bir panoya düzgünce asılacaktı.

Ancak bugün kızlar paltolarını gelişigüzel yerleştirilmiş Komuta kancalarına astılar ve ıslak botlarını uyumsuz ayakkabı raflarına bıraktılar. Dürüst olmak gerekirse, evimizin sakinleri düşünöldüğünde hiç de fena görünmüyordu. Toplam on dört kişiydik. Bunların yedisi yaşları iki ile on altı arasında değişen çocuklardı. Botlarımız, kar pantolonlarımız ve bir kova dolusu kışlık şapkamız vardı. Her ailenin eşyalarını ayrı ayrı tutmaktan vazgeçmiştik. Bu noktada tek önemsedığım şey çocuklarımla başlarının kapalı olmasıydı.

Phoebe en sevdiği Boston Bolts şapkasını aldığında Kai bazen sinirleniyordu ama çocuklarımız çoğunlukla ortak yaşama alışmışlardı. Her gün bir kaostu ama son on bir ayda kendimize çekti düzen vermiştik.

Boynumu kıvırdım ve kendi botlarımı çıkardım. Bir hafta sonra normal topuklu ayakkabılarıma geri dönecektim ama şu anda rahat terliklerimi ve güzel bir kadeh şarabı istiyordum.

Yarın tatil akşamdan kalmalığı başlayacaktı. Çocukların hiçbirisi son birkaç gündür fazla uyumamıştı, bu yüzden hepsi huysuzluğun sınırındaydı. Buna bir de çok fazla uyarıcı ve şeker eklenince felaketin tarifi ortaya çıkıyordu.

Yeni yıldan sonra başlayacak bir deneme ve bu gece yatmayı düşünmeden önce gözden geçirmem gereken keşif kutularından bahsetmiyorum bile.

Mutfağa adımlımı attığımda, bir yerden gelen çocuk sesleriyle karşılaştım. Oturma odasında, bir gün önce aldıkları hediyelerle oynuyorlardı. Noel sabahı en iyi üç arkadaşım ve tüm çocuklarımızla birlikte uyanmak saf bir sihirdi.

Çocuklar çiftlikte bulabildikleri en büyük ağacı eve getirmeye kararlıydılar. Beckett sadece biraz homurdandı ama sonra ağacı teslim etmesi için özel bir kamyon gönderdi. Çocuklarla birlikte ağacı oturma odasına yerleştirdikten sonra saatlerce onu eğri büğrü ışıklarla ve Dylan'ın çocuklara ilham verdiği el yapımı süslerle süsledik.

Gölümsemekten yanaklarım hala acıyor.

Hediyeleri açarken ve krep yerken küçük yüzlerindeki sevinci izlemek tüm zorluklara değdi.

Çocukken, sıcaklık, kahkaha ve sevgiyle dolu büyük, dağınık bir ailenin özlemini çekirdim.

Bunun yerine, birbirlerine zar zor tahammül edebilen, çoğunlukla yok olan ebeveynlerin tek çocuğu olarak büyüdüm ve yaşayan büyükanne ve büyükbabam ya da kutlama yapabileceğim yaşıttım bir kuzenim bile yoktu.

Louise Teyze için Tanrı'ya şükürler olsun. Masters ailesinin yüz karası olarak hem eksantrik hem de eğlenceliydi. Babamın ablasıydı ve sigaradan, değersiz romanlardan ve kendisinden birkaç yıl önce ölen Pomeranian cinsi Dean Martin'den başka bir şey sevmeyen, ömrü boyunca evde kalmış bir kız kurusuydu.

O da bu evi çok severdi. Eklektik arkadaş grupları ve komşuları için her zaman tatillere ve partilere ev sahipliği yapıyordu. Ne yazık ki demans hastalığı bunu sürdürmesini imkansız hale getirdi. Vefat ettiğinde servetinin büyük bir kısmı bakımı için harcanmıştı.

Son gününe kadar elinde tutmayı başardığı tek hazine bu evdi. Ve onu bana bıraktı.

Çok fazla çalışmaya ihtiyaç duymasına rağmen - teşhisten kısa bir süre sonra bakıma muhtaç hale gelmişti, ancak bakımı bir kenara bırakılmıştı - bana, arkadaşlarıma ve çocuklarımıza barınak sağladı. Hepimiz için güvenli bir sığınak haline gelmişti. Benimle birlikte bu çatı altında yaşayan üç kadın neredeyse yirmi yıldır benim insanlarımdı. İyi günde de kötü günde de birbirimize kenetlendik. Ve son zamanlarda, geleneksel olmayan ailemize üç erkek daha ekledik.

Mutfak, iğrenç yeşil tezgahına rağmen evin en sevdiğim odasıydı. Dokuz ayak tavanı ve iki tanesinin kapağı eksik olsa da masif meşe dolaplarıyla devasaydı. Kendimi bildim bileli burada olan ocağın on iki gözü vardı, bu da onu tatillerde ve partilerde ya da bizim boyutlarımızdaki bir aile için sıradan bir Salı akşamı yemek pişirmek için mükemmel kılıyordu.

Hayallerimde, zemin siyah beyaz dama tahtası karo, tezgahlar siyah kuvars ve devasa adanın üzerinde korkak sarkıt lambalar asılıydı. Mevcut ada büyüktü, ancak yenileme zamanı geldiğinde, her çocuğun etrafında kendi taburesi olacak şekilde genişletecektim ve çocukların atıştırmalıklarını saklayabileceğimiz birkaç buzdolabı çekmecesini ekleyecektim.

Çünkü, lanet olsun, bir sürü atıştırmalık yedik.

Kızlar çantaları ve annemin diğer çocuklar için gönderdiği hediyeleri taşımama yardım ettiler ve Formika tezgahın üzerine koydular.

Beckett sırtı bana dönük bir şekilde ayakta duruyor, odanın ön tarafındaki büyük pencereden mahalleye bakıyordu.

"Medusa," dedi viski bardağını kaldırarak, ama kimliğimi doğrulamak için arkasını dönmedi. Geçen yıl dördümüzü Keys'teki evinde ağırladığından beri bana böyle sesleniyordu. Liv'in huysuz patronu olduğu zamanlar. Sadece birkaç ay sonra Liv'in sahte kocası olmuş ve bu durum hızla yayılmıştı. Bugünlerde ise onun gerçek kocasıydı. Çoğu zaman aptalın teki olmasına rağmen Liv ve çocuklar adamı seviyorlardı, ben de ona katlanıyordum. *Zar zor*.

Dylan'ın ona taktığı lakaptan ne kadar nefret ettiğini bildiğimden, "Her zaman bir zevk, Becks," diye cevap verdim. Annemin benimle birlikte eve gönderdiği çantadan Nonna's Kitchen'dan iki tepsi patlıcan parmağı çıkardım ve buzdolabına koydum. Yarın ordumuzu doyurmaya yetecek kadar vardı. Shay'in bu akşam hepsine yedirdiği şeyden sonra, serbest dolaşmayan, lahanasız bir yemek için can atacaklardı.

Noel yemeğimiz eklektikti. Shay bütün bir Alaska somonunu kızartmış, erkekler arka sokakta hindi kızartmakta ısrar etmiş ve Liv de bir fiçı dolusu patates püresi yapmıştı. Çocuklar kış tatilinde evdeyken Dylan onlara gizlice kurabiye pişirip alt kattaki dondurucuda saklatmıştı.

Şeker ve tereyağı yüklü ikramlarını bize sunarken çok gururluydular. Ben de arkadaşımın doğuştan gelen çocuklarımızı idare etme ve onlara ilham verme becerisinden bir kez daha etkilendim.

Çünkü ben kesinlikle yılın annesi değildim.

Hayatımı yeterli olmaya çalışarak geçirmişt看.

Yeterince zeki.

Yeterince güzel

Yeterince sert.

Yeterince başarılı.

Sonra anne oldum ve hem besleyici hem de sert olmayı öğrenmek zorunda kaldım. Elime geçen her ebeveynlik kitabını okudum ve YouTube'u rehber olarak kullanarak ayrıntılı örgüler yapmayı öğrendim. Yeni matematik yöntemlerinden hiç bahsetmeyeyim. Profesyonel görünümümü korumak, sağlıklı yemekler ve bento kutularında sevimli öğle yemekleri hazırlamak ve kızlarımı aşırı programlamadan zenginleştirme etkinliklerine kaydetmek ve aynı zamanda her gece on bir saat uyuduklarından emin olmak zorundaydım.

Boston'un en büyük hukuk firmasında günde on saat çalışarak ve kızlar yattıktan sonra geceleri birkaç saat daha çalışarak kendimi kırılma noktama kadar zorladım. Her ihtiyaçlarını karşıladım, ev ödevlerine yardım ettim,

sordukları tüm sorulara cevap verdim ve her gece yatmadan önce masal okudum. Tüm bunları yaparken her gün yemek yemeyi, uyumayı ve duş almayı başardı.

Ve sonra kendimi kaybettim. Hayatım boyunca çok başarılı biri olmuştum, bu yüzden her şeyde başarılı olmam mantıklıydı. Duygusal çöküşler de dahil.

İşte buradaydım, parçaları topluyor ve onları daha iyi bir şekilde bir araya getirmeye çalışıyordum.

DELIA

"I "Tekila gecesi!" Dylan şişeyi boynundan tuttu ve başının üzerinde salladı. Elbisemi ve çoraplarımı bile değiştirmemiştım. arkadaşlar çoktan içkiyle üzerime çullanmışlardı. Neyse ki terliklerimi bulmuştım.

"Hamilesin," dedim ve şişeyi elinden alıp arkamdaki tezgâha koydum. Tezgâha yaslanarak kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Benim için değil, aptal. Üçünüz için."

Shay her zamanki tasarımcı spor kıyafetlerini giyerek içeri girdi. Kadının en az yüzde 70'i tayt olmayan tek bir giysisi olmadığına yemin edebilirim. Kabul ediyorum, o karın kaslarına ve o kalçalara sahip olsaydım, muhtemelen ben de her gün crop top ve dar yoga pantolonları giyerdim. Elinde üç shot bardağı vardı ve yüzünde parlak, ışıltılı bir ifade vardı.

Birkaç ay önce Rowan'la tanıştığından beri bu kadar değişmiş olması sarsıcıydı. Bir fizyoterapist olarak kendini her zaman dengeli bir şekilde taşımıştı, ancak bugünlerde biraz daha dik duruyordu ve son üç yıldır güzel yüzünü gölgeleyen endişe çizgileri neredeyse yok olmuştu. Sürekli kaygılarının çoğundan kurtulduğunu bilmek hepimizi rahatlatı.

Genç hokey yıldızına aşık olmak onu tamamen değiştirmişti. Yosunu kaybedecek kadar değil, ama en kötüsü buysa, bunu kabul edebiliriz.

Arkadaşlarımın maskaralıklarına başımı sallayarak son yemeği de kaldırdım ve yemek odasına doğru yöneldim. Odanın yarısını geçtikten sonra bacaklarımın arkasında soğuk ve ıslak bir his oluştu.

"Ne oluyor be?" Elbisemin eteklerini fırçaladım ve elim soğuk ve yapış yapış oldu.

Döndüm ve mutfağı taradım. Her nasılsa, tezgahı kaplayan yapışkan maddeyi fark etmemiştim. Yaltaklanarak geri çekildim. Ev bir felaketti elbette ama sorunlarının hiçbirisi bu tür bir dağınıklığa neden olmamalıydı.

"Çocuklar simli slime yaptılar," diye cıvıladı Dylan, az önce ondan aldığım tekila şişesini eline alarak. "Duyusal entegrasyon için harika."

Mükemmeldi. Şimdi kığım balçıkla kaplıydı. Zihinsel olarak haftalık programımı gözden geçirdim. Kuru temizlemeciye fazladan uğrayacak vaktim var mıydı? Bu hafta üç duruşmam vardı. Lanet olsun. Belki de kızların içki teklifini kabul etmeliydim. Rahatlamak için son bir gece.

Shay masadaki yeni sandalyelerden birine oturdu ve bana yumuşak bir gülümseme verdi. Cortney bir mobilya tasarımcısına tüm aileye uyacak özel bir yemek masası yaptırmıştı. Mükemmeldi.

Uzak tarafa geçerken elimi muhteşem cevizin üzerinde gezdirdim. "Olay nedir?"

Dylan şişenin kapağını kapattı. "Bir taneye ihtiyacımız var mı? Çocuklar yeni oyuncaklarıyla çocukları eğlendiriyor. Hepimiz tatil sezonunu atlattık. Muhteşem aile masamızın etrafında bir aradayız. Evrenin bize oturup bir şeyler içmemizi söylediğini görmüyor musun?"

Shay bir kadeh içti ve bardağı yavaşça masaya bıraktı. "Senin için bir smoothie hazırlamamı ister misin? Arı poleni üçüncü trimesterde gerçekten iyi gelir."

Dylan başını sallayarak dünyanın en şirin bebek yumrusunu okşadı. "Hayır, teşekkür ederim. Willow'un bataklık çamurundan nefret ettiğini biliyorsun. Eğer ona o iğrenç şeyi yedirirsem, intikam almak için bütün geceyi böbreklerimi tekmeleyerek geçirir."

Liv homurdanarak bize katıldı ve kolunu Dylan'a doladı. "Seni seviyorum."

Shay lanet olası bir ceylan gibi masadan sıçrayıp kollarını onlara doladı, ben de isteksizce onlara katıldım.

"Sizi seviyorum çılgın sürtükler," dedim Liv'in saçlarına.

"İçki içme zamanı," dedi yanağındaki bir damla gözyaşını silerken. Grubun ağlayanı oydu.

Ellerimizde shot'larla -ve Dylan için vişneli bir Slurpee- kadeh kaldırdık.

"Anne-com'a!" dedik hep bir ağızdan.

Tekila biraz fazla kolay içildi. Biz şarap kızlarıydık, özellikle de Beckett buraya taşındığından beri. Haftalık kitap kulübümüzde en sevdiğimiz baharatlı kitapları tartışırken keyif almamız için her zaman eve süslü şeyler getirirdi.

Ama alışılmadık bir aile olarak birinci yıldönümümüze yaklaşıyorduk ve ilk tatil sezonumuzu atlatmıştık. Şimdi kış tatilinin ikinci yarısında çocuklar için bir haftalık geziler ve aktiviteler yapmak zorundaydım.

O zaman nefes alabilirim. En azından kendime böyle söyledim.

Liv Bluetooth hoparlörü açtı. Şu son teknoloji ürünü olanlardan biriydi. Çocuklar onu da diğer pek çok gülünç derecede pahalı oyuncakla birlikte küfür kavanozundan aldıkları parayla almışlardı.

Paranın çoğu üniversite fonları için ayrılmıştı, ancak ev için birkaç şey almalarına izin vermeyi kabul etmiştik.

Neredeyse bir yıl önce küfür kavanozunun kullanılmaya başlanmasından bu yana çocukların üniversite fonları katlanarak büyüdü, ancak en iyi kısmı melek yüzlü ikizlerimin küfürlü konuşmalar için gerçek milyarderleri haraca bağlamasını izlemektir. Küfür başına alınan bin dolarlık ücret gerçekten çok hızlı artıyordu.

"Bu Alanis mi?" Kulaklarım dikilerek sordum. Ama hemen gözlerimi kıstım ve bir arkadaşımın diğerine bakarak gizli amaçlarını araştırdım. "Dylan her zaman balina şarkılarında ya da ilahi söyleyen keşişlerde ısrar eder. Neden benim kızgın kız müziğimi dinliyoruz?"

Üçü de bana aynı şekilde gülümsedi ve Liv aceleyle bardağıma üçüncü bir shot doldurdu.

Bir elimi kaldırdım. "Hanımlar, pek de gizli sayılmazsınız. oluyor? İçkiler? En sevdiğim müzik?"

Tek kelime etmeden, üçü de utangaç bir şekilde birbirlerine baktılar.

Kollarımı kavuşturdum. "Biz bu evde sır tutmayız." Lanet olsun. Eğer sır saklıyorlarsa, o zaman başka bir krize doğru gidiyor gibiydik. İkizler yine Beckett'ın aracı kurum hesabına mı girmişlerdi? Rowan'ın hokey takımı üzerine yasadışı bahisler mi oynamışlardı?

Masanın etrafındaki arkadaşlarım duygularını saklamakta berbat bir iş çıkarıyorlardı. Liv'in çenesi hafifçe kıvrılmış ve kaşları *suçluluk duygusunu* haykırırcasına çatılmıştı. Shay endişeliydi ve dudağını dişlerinin arasında sıkıyordu. Dylan ise başını dik tutup elindeki dosyayı masaya doğru kaydırırken pişmanlık duymuyor gibiydi.

Açtığımda basit bir sözleşmeden başka bir şey bulamadım. "DiLuca İnşaat mı?" Hava ciğerlerimi terk ederken sordum. Geçmişim

Bu evi devraldığımdan beri müteahhitlerle olan ilişkim en hafif tabirle şaibeliydi. Çoğu beceriksizdi. Bazıları ise neredeyse kabul edilebilir sayılabilirdi. Biri yalancıydı, diğeri ise düpedüz suçluydu. Geçen yıl başım çok fazla yanmıştı. Evin işe ihtiyacı vardı ve en azından bir kısmının yakında yapılması gerekiyordu. Örneğin Dylan'ın odasının bebek gelmeden önce yeni duvarlara ihtiyacı vardı. Ama ihtiyacım olan son şey, bana bir et parçasıymışım gibi davranan ve sınırlı birikimlerimi dolandırmaya çalışan başka bir cinsiyetçi pislikle uğraşmaktı.

Sözleşmeye göz attım. Standart ve biraz da aşağılayıcıydı, gerçekten. Çocukların masanın üzerine bıraktığı yığından parlak mor bir kalem kaptım ve bir şeylerin üzerini çizmeye başladım. Şirketler hukukunda geçirdiğim on yıldan sonra vazgeçemediğim bir alışkanlıktı bu.

"Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyor?" Gülünç tazminat maddesini okurken kalemin ucunu ısırarak . Başka hiçbir şey olmasa bile, bu eğlenceliydi. Başkaları için bulmaca çözmek ya da tai chi yapmak ne kadar rahatlatıcıysa, sözleşmeleri parçalara ayırmak da benim için o kadar rahatlatıcıydı.

"Bu ismi şehirde görmüşsünüzdür," diye açıkladı Shay, sesi yumuşaktı. "Birkaç yeni gökdelenin üzerinde. Büyük bir inşaat firması."

Dylan ağzına vişneli bir Jolly Rancher atarken, "Ama tarihi bir ev bölümleri var," diye ekledi. Hamileliği boyunca onlara bağımlı olmuştu.

Liv kaşlarını çatarak ona dirsek attı. "Bu bir yalan, Dyl."

"Pek sayılmaz. Eninde sonunda bir tane olacak. Evren bunu gerektiriyor."

Gözlerimi kapatarak burnumun kenarını sıktım. Arkadaşlarım ne halt ediyordu? Beni içkiyle besleyip rastgele bir sözleşmeye mi zorluyorlardı?

"İyi. CEO, Beckett'in bir arkadaşı."

"Tekrar dene," dedim, hâlâ bu boktan anlaşılmayı kırmızı çizgilerle çiziyordum. "Beckett'in tek arkadaşı ya bu evde yaşıyor ya da kan bağı olan akrabaları."

Arkadaşlarım birbirlerine baktılar, dudaklarını büzmüş, gözlerini kaçırmışlardı, belli ki bunu benim üzerime yıkmak için mantıklı bir hikâye bulamamışlardı.

Ama kapı zili çaldığında hepsi çılgına dönmüştü. Bir an sonra, fuayeye doğru yönelen bir çocuk izdihamı vardı.

"Kahretsin," dedi Liv, elini ağzına götürüp bir tırnağını ısırarak. "O zaten burada."

Midem bulandı ve masadan kalkarken onlara ters ters baktım. "Umarım bu da başka bir tuzak değildir."

Bana baktı ve omuz silkti.

"Benimle birlikte eğilseniz iyi olur," diye tersledim ve çamurluğa yöneldim. Bunun için topuklu ayakkabılarıma ihtiyacım vardı. Bir asker savaşa girdiğinde zırhını kuşanması gerekir.

ENZO

W Burada ne halt ediyordum ki? Boston'ın en ünlü milyarderlerinden birinin ve yıldız yakalayıcımızın bana şantaj yapmasına gerçekten izin mi veriyordum?

Eski bir taş binayı mı yeniliyorsunuz?

Bu durum beni hâlâ şaşırtıyordu. Burada mı yaşıyorlardı? Ve Miller bebek mi bekliyordu? Ne karmaşa ama. Gerçekten ihtiyacım olan son şeydi. Ama bir göz atmayı kabul etmiştim ve sözümü tuttum.

Gönderdikleri planlar ve fotoğraflar ilgimi çekmişti. Bunu inkâr edemezdim. Kozmetik sorunları bir kenara bırakacak olursak, ev çok güzeldi ve birkaç ay önce planları hazırlayan mimar Boston'un en iyilerinden biriydi. Şirket içi ekibim bile orijinal detayların birçoğuna hayran kalmıştı. Birden fazla şömine, bol miktarda doğrama işi ve uşağın kileri, kabul odası ve süt kapısı gibi geçmiş günleri hatırlatan eski moda dokunuşlar.

Bu ev muhteşem olabilirdi. Çatı değiştirilmiş, elektrik tesisatı yeniden yapılmış ve pencerelerin çoğu yeniydi. Mutfak ve banyo tadilatları ile bazı kozmetik onarımlar çok da önemli olmayacaktır. Bunun gibi muhteşem bir mahallede, mükemmel tasarlanmış, ağaçlarla kaplı sokaklarda bolca mimari tuhaflıklarla dolu 1920'lerin kahverengi taşlarının sıralandığı bu ev, dergi kapaklarına layık olabilir.

Ama ben bütün bunların içine nasıl sığdım? Ben bir inşaat adamıydım. Tanrı aşkına, bir vinç filom vardı. Bir müteahhit ya da restorasyon uzmanı değildim. Ama Miller ısrar etmişti. Çocuk evi için teklifimiz

Hastane iki hafta içinde teslim edilecekti, bu yüzden onu ya da güçlü ailesini kızdırmayı göze alamazdım.

İnkâr edemeyeceğim bir diğer avantaj da tatil sonrası aile zamanından kaçmak için bir bahanem olmasıydı. Büyük, gürültülü, geniş ailem en iyisiydi, ancak tatiller her zaman çok fazla birliktelik getirdi. Atardamarlarımın tıklandığını hissetmeden önce ancak bu kadar bracirole, kalamar ve zeppole yiyebilirdim ve annem hayır cevabını kabul etmezdi. Son birkaç günü annem, babam, üç kız kardeşim ve kocaları, altı yeğenim, Nonna'm ve sayısız teyzem, amcam ve kuzenimle geçirmiştım. Yorgunluktan bitmiştım.

Hediyeler, yemek, şarap, oyunlar, yemek, ilahiler, yemek, kilise ve ardından tatlılarla dolu bir masadan oluşan bir kasırga olmuştu. Düşündükçe midem bulanıyordu. Ama dayanmıştım. Çünkü Gail Teyze'nin meşhur cannoli'sinden yememiş olsaydım, uluslararası bir olaya neden olabilirdim. Bu yüzden yapmam gerekeni yaptım. Gerçi yarın sabahı en iyi arkadaşım ve idman partnerim Owen ile spor salonunda geçirip yemek günahlarımın kefarecini ödeme planlarım vardı.

GPS'imi Miller'ın mimarın planlarıyla birlikte bana gönderdiği adrese kadar takip ettim ve giderken manzarayı seyrettim. Montgomery Caddesi Boston'u neden sevdiğimi mükemmel bir şekilde hatırlatıyordu. Sokaklar geniş kaldırımlar ve olgun ağaçlarla kaplıydı. Yapraksız dallara yağan kar, güneş ışığında parıldıyor ve mevsimin büyüsunü artırıyor.

Burası benim memleketimdi ve hava durumundan, vergilerden ya da belediye binasındaki eski dostlar ağından ne kadar şikayet edersen edeyim, buradan asla ayrılmayacaktım.

Belki bu proje o kadar da kötü olmazdı. Bu evler muhteşemdi. Yıllardır ofis binaları ve yurtlardan başka bir şey üzerinde çalışmamıştım, bu yüzden bu güzel bir değişiklik . Böyle tarihi bir evi restore etme şansına bayılacak gerçekten yetenekli yardımcılarım vardı. Büyükbabam için çalışmış bir taş ustası olan Domenic, bu güzelliklerden biri üzerinde çalışmayı çok isterdi, sık sık getirdiğim sanatçı ve zanaatkârlardan bahsetmiyorum bile. Muhtemelen mevcut ticari projelerimiz için gerekli olan tüm kasvetli, modern tasarımlardan uzaklaşmak için adam öldürürlerdi.

Fotoğraflar, çizimler ve yolda yaptığım hayaller arasında kendimi bu projenin yeni soluk getireceğine ikna etmişim. Ama kaldırıma yanaşıp kamyonumu park ettiğimde midem bulandı.

Mimari detaylar yıpranmış ama güzeldi ve düşündüğüm gibi muhteşem olma potansiyeline sahipti. Bu blok 1920'lerde inşa edilmişti ve sadece taş işçiliği bile ağzımı sulandırmıştı. Ne keşif ama.

Ama bu durum beni ter içinde bıraktı.

Bahçenin bir tarafını aşırı büyümüş bir yaprak dökmeyen ağaç kaplıyordu, diğer tarafta ise ölü otlar ve kardan başka bir şey yoktu. Tavan penceresi kırık ve karton gibi görünen bir şeyle örtülmüştü. Bir tarafındaki oluk, çatı çizgisinden tehlikeli bir şekilde sarkıyordu.

Kapıda bir Noel çelengi asılıydı ve kapının iki yanında yarım düzine küçük fenerin unutulmuş kalıntıları duruyordu. Tamamen inşa edilmiş, anatomik olarak doğru bir iskelet korkuluk boyunca sarkıyordu ve pencereye birkaç harfi eksik bir tabela asılıydı. Şu anda *Hap Day* yazıyor. Ağaca Noel ışıkları asılmıştı ve dalları yoncalar, Amerikan bayrakları ve Boston Revs flamalarına benzeyen şeylerle süslenmişti.

Burası da neydi böyle?

Taş basamakları teker teker ana girişe doğru çıkarken ufalandım. Görkemliydi. Çift oymalı ahşap kapılar, taş bir kemer ve orijinal bir kapı tokmağına benzeyen bir şey. Pasla kaplıydı ve zar zor hareket ediyordu ama buranın geri kalanı gibi o da bir zamanlar çok güzeldi.

Kapı açıldı ve tepki veremedim suratıma bir yumruk yedim. Eğildim.

"Kahretsin." Önce bir kez, sonra bir kez daha vurulunca bağırdım. Vuruş acı verici değildi ama neler oluyordu?

Ok gibi görünen şeylerden kaçarken ferforje parmaklığa uzandım ama tam o sırada botum bir buz parçasına çarptı. Ayağım altımdan kayarak beni geriye doğru savurdu, ben de destek almak için korkuluğa tutundum ama o da altımdan kaydı.

Ne olduğunu anlayamadan, bir elimde paslanmış bir metal parçasıyla iskeletin yanındaki kaldırımda kış üstü yatmışım ve küçük bir insan üzerime cehennem ateşi yağdırırken boştaki kolumla başımı koruyordum.

"Onları yakaladım! Çok iyi yakaladım. Kai, gel bak!"

Yaylım ateşi durduğunda kolumu biraz indirdim ve ön kapıya . Merdivenlerin tepesinde, üzerimde meraklı bir kalabalık vardı.

Elinde kendisi kadar büyük bir Nerf silahı tutan ufacık bir çocuk. Yanında kapüşonlu bir tişört giymiş, boynunda kulaklıklar olan kızıl saçlı bir genç vardı. Onların bir adım gerisinde, kaşlarını endişeyle çatmış, siyah saçlı küçük bir çocuk vardı. Yanlarında sarı saçları Fransız örgülerine benzeyen iki kız kıkırdıyordu.

"Patron!" Küçük adam -kamuflej elbisesinin üzerine bir elbise mi giymişti- bağırdı. "Onları aldım. Tıpkı bana söylediğin gibi."

Bir an sonra Beckett Langfield önümde durmuş, ayağa kalkıp kot pantolonumdaki karın tozunu alırken bana elini uzatıyordu. "Nasıl giriş yapacağını gerçekten biliyorsun, tatlı çocuk," dedi kıkırdayarak.

Bu noktada kalabalık büyümüştü. Artık seyircilerim birkaç çocuk ve parlak bir gülümseme takınmış kızıl saçlı bir kadından oluşuyordu.

"Burası doğru yer mi?" Kırılan bir şey olmadığından emin olmak için bacaklarımı silkeleyip dirseklerimi bükerek sordum. Kırk yaşına göre oldukça iyi durumdaydım ama ihtiyacım olan son şey beni işimde yavaşlatacak bir sakatlıktı. Özellikle de sonunda şirketi yönetmeye başladığım şu günlerde.

Langfield sırtıma vurarak, "Evet, öyle," dedi. "Ortaya çıkmanın zamanı gelmişti. İçeri gelsene. Sana etrafı gezdireyim."

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ederek gülümsedim ve beni pür dikkat izleyen çocuk sürüsünü değerlendirdim. Kaç tane vardı? Çocukları olduğunu bile bilmiyordum ve bu çok fazla gibi görünüyordu. Cortney seksen beş çocuk olduğunu söylediğinde bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm.

Kendimi neye bulaştırmıştım?

ENZO

H *Lanet olsun.*

Kapıdan içeri adım atan kadın gerçek bir tanrıçaydı.

Onu gördüğümde kendimi çizgi film karakteri gibi hissettim. Gözlerim büyüdü ve dilim neredeyse ağızımdan dışarı fırlayacaktı.

Benim neyim vardı böyle? Güzel bir kadına karşı tepkimi kontrol etmekte hiç sorun yaşamamıştım.

Bu ana kadar değil.

Sadece uzun boylu, sarışın ve günlerce bacakları olması değildi.

Duruşu, çenesinin duruşu, ondan yayılan *benimle uğraşma* enerjisiydi.

Uzun, zarif bir boynu, keskin elmacık kemikleri ve kasırgayı andıracak kadar koyu ve fırtınalı mavi gözleri vardı.

Sanki doğrudan işten gelmiş gibi görünüyordu. Kolsuz siyah elbisesinin yüksek bir yakası vardı ve dizlerine kadar iniyordu.

Vücudunun uzun hatlarını takip ederek ve geniş kalçalarını göstererek ona bir eldiven gibi oturdu.

Bal sarısı saçları geriye doğru toplanmıştı ve kulaklarında sade inciler parlıyordu.

Bu kadının dış görünüşü buz gibiydi ama içinde alev alev yanan bir ateş vardı. Çok yaklaşırsa bir erkeği kesinlikle yakacak türden bir sıcaklık. Ve lanet olsun ki zaten bağımlısı değildim.

"Sen de kimsin?"

Kendini bir balerinden donanma komandosuna dönüşmüş gibi taşıyordu. Tüm zarafeti, mükemmel duruşu ve bir şeyler görmüş ve birkaç ceset saklamış olmanın verdiği özgüvenle.

Büyüleyici. Daha fazlasını öğrenmek istedim. Çok daha fazlasını. "Bu Delia. Evin sahibi," dedi Miller.

Bu derli toplu kadınla ilgili hiçbir şey yıkılmakta olan bir kahverengi taş diye bağırıyordu ama sanki evin durumu hakkında yorum yapmam için bana meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı.

Elimi uzattım. "Enzo DiLuca."

Elini sıkıca kavradı. Tırnakları kısaydı ve rujuyla uyumlu, kan kırmızısı bir renge boyanmıştı. "Cordelia Masters." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve gördüklerinden hoşlanmadığını belli etti. "Esquire."

Kendimi tam boyuma kadar çektim. Bugün buraya gelmem için beni ikna eden adamlar gibi bir milyarder ya da profesyonel bir sporcu değildim ama yine de iyidim.

Tutuşumu bıraktı ve beni değerlendirmeye devam etti, o mavi gözler odaklanmış ve fırtınalıydı.

Kendimi keşke takım elbise giyseydim diye düşünürken buldum. Ama neden? Buraya eski bir binaya gelmiştim.

Belli ki aklımı kaçıırıyordum. Belki de annem haklıydı ve bütün o suşiler sonunda beynimi çürütmüştü. Normalde, onun çılgınca atıp tutmalarını görmezden gelirdim ama Google'a cıva zehirlenmesi yazmayı aklıma not ettim. Belki de baharatlı ton balığı ruloları nörolojik hasara neden oluyordu?

"Zamanınızı boşa harcamayın. Bu iki moronun size ne vaat ettiği hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi Miller ve Langfield'a hançer fırlatarak. Her iki adam da ondan uzaklaşmış ve göz temasından kaçınıyorlardı. "Ama biz tarihi restorasyon konusunda uzmanlaşmış bir müteahhit arıyoruz. "Çenesini kaldırdı ve hapsirdi," "ne iş yapıyorsanız onu."

Lanet olsun. Pençeleri elmacık kemikleri kadar keskindi. Omuzlarımı geriye çekerek, gelmem için ısrar eden iki adama baktım.

Miller bana zayıf bir gülümseme verdi. Beckett sahte bir şekilde öksürdü ve ben *ejderha* kelimesini çok net bir şekilde duydum.

"Buraya kadar geldim. Bir göz atayım bari," dedim. Neden bu toplantıyı - ya da grup sorgusunu- kurtarmaya çalışıyordum ki?

-Beni aşırıyordu.

Miller beni ön kapıdan geçirirken, "Enzo yakın bir arkadaşım," dedi.

Yakın kişisel arkadaş mı? Yüzümün buruşmasını engelleyemedim. Pek sayılmaz. Bu bana şantaj yapmıştı, açık ve net. Golf sahasındaki o günden önce onunla hiç tanışmamıştım ve o günden beri de görmemiştim. İkimizin arkadaş olarak kabul edilebileceği bir dünya yoktu.

"Adam bu mu?" Gözlerini kısarak baktı, gözleri çelik gibiydi. "Boktan kontratı olan mı?"

Karanlık fuayede bize iki kadın daha katıldı. Dışarıda gördüğüm, Miller'ın kolunun altına girmiş hamile kızıl saçlı kadın ve dostça gülümseyen daha kısa boylu bir esmer.

"Ben DiLuca İnşaat'ın CEO'suyum," dedim, bu tuhaf durumda bile profesyonelliğimi koruyarak. O anda hepimizin durduğu giriş yolunun neden bu kadar karanlık olduğunu anladım. Tavanda, böyle bir yerde büyük bir aydınlatma armatürü olması beklenen yerde bir delik vardı.

"Ve bu." Esmer kadın kolunu Cordelia'nın beline doladı ve bana fazlasıyla tatlı bir gülümseme verdi. "Boston'ın en azılı savcısı. Yüzde yüz mahkûmiyet oranı."

"Evet," dedi kızıl saçlı kadın yuvarlak karnını okşayarak. "Aklı olan herkes koridorda onun topuk seslerini duyar duymaz suçunu kabul eder. İtiraz oyunu çok iyi. Bir keresinde bir yargıca kanıt kuralları hakkında ders vermişti ve yargıç ona teşekkür etmişti."

"Bu kadar yeter kızlar," dedi Cordelia. Elleri kalçalarında idi ve ifadesi sertti ama dönüp onlara göz kırptığına yemin edebilirdim. Bana döndüğünde ise tamamen işle ilgiliydi. "Madem buradasınız ve belli ki gitmeyeceksiniz, size evi göstereyim."

Ben cevap veremeden, siyah saçlı küçük çocuk birden ortaya çıktı. "Evi tamir edecek misin?" Kelimeler o kadar sessizdi ki, girişte toplanan insanların gürültüsünden onu duyabilmem bir mucizeydi. Üzerinde Boston Bolts forması vardı ve yüzünde umut dolu bir ifade vardı. Anında ondan hoşlandığıma karar verdim.

"Alet kemeriniz nerede?" diye sordu başka bir çocuk. Tanrım, kaç tane vardı? Sadece ikizi olabilecek bir çocuğun yanında duruyordu. Sarı saçları, koyu mavi gözleri ve aynı kaşları vardı.

Diz çöktüm, kontrplak döşemeye dikkat ettim. "İşi ben yapmıyorum, tatlım. Bunun için çalışanlarım ve taşeronlarım var. Patron benim."

Kızlar sessizce iletişim kuruyormuş gibi birbirlerine döndüler. Tehlikeli görünüyorlardı.

"Sana Chippy diyeceğiz," dedi biri, bana dönüp çenesini yukarı kaldırarak.

"Bu marangoz için eski moda bir isim," diye açıkladı diğeri sabırla, sanki ben yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi. Marangoz değildim, ama onları düzeltmeye zahmet etmedim.

"Bunu bir kitapta okuduk," dedi ilki.

Bu çocuklar kaç yaşındaydı? Ve neden beni sorguluyorlardı? "Ne tür kitaplar okursunuz?" diye sordum.

Kızlar birbirlerine bakıp gülüşüler. "Sizden daha gelişmiş tipler olduğuna eminim."

Yüce İsa. Zor bir kalabalıktı. Başımı sallayarak ayağa kalktım. Miller bana bakıyordu, kolu kıvılcık saçlı kıza sarılmıştı. Neden burada yaşıyordu ki? Ya Langfield? Bu daha da tuhaftı.

Aklıma gelen tek bir senaryo bile mantıklı değildi.

Cordelia'ya bana evi göstermesini işaret ederek, "Yolu göster," dedim.

Sözsüzce dönüp koridorda ilerlemeye başlamadan önce bana kısa bir süre ters ters baktı ve beni peşinden koşmak zorunda bıraktı.

Tüm çabalarımın rağmen gözlerimi kışından alamıyordum. Yuvarlak ve düzgündü, yakından bakmaya davet eden güzel bir sanat eseri gibiydi ve... simle mi kaplıydı?

DELIA

I Topuklarımın üzerinde dengede durmak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekti. Genelde yemekten önce üç tekila içen bir kız değildim ama bu adama evi gezdirecek kadar çakırkeyif olmam için kandırılmışım. Yanında benim çizdiğim planlarla donatılmış bir iPad getirmişti ve bana şunları soruyordu Düşünceli sorular ve notlar almak.

Can sıkıcı.

İşe aldığım ve sonunda kovduğum müteahhitlerin çoğundan çok daha profesyoneldi. Yine de, bu adam tamamen yanlıştı.

Çok sessiz, çok dikkatli ve çok yakışıklı. Amacı neydi? Merdivenimin fotoğraflarını çeken büyük bir inşaat CEO'su mu? Cep kapıları için ölçüm mü yapıyordu?

Durumu daha da garipleştiren neydi? Seyircimiz yoktu. Fuayedeki garip tanışma faslından sonra arkadaşlarım ve aileleri ortadan kayboldu. Kızlarım bile ortalıkta görünmüyordu. Ve ben kapıya vurduğumda ön verandada olan o pislik Beckett hiçbir yerde bulunamamıştı. Bu karşılaşmanın her yerinde onun parmak izleri vardı.

Tabletinden mutfak planlarını incelerken ona "Umursuyormuş gibi yapmana gerek yok," dedim. "Seni arka kapıdan çıkarabilirim. Kimse fark etmez."

Başını salladı ve kaşlarını çattı. "Gerçekten tatsızsın, ha?" Küstahlığı karşısında geriledim. "Affedersiniz?"

Etrafına bakmaya ve kalemle notlar almaya devam etti. "Burada size bu canavarlık konusunda yardım teklif ettiğime göre

bir evde olsaydım, en azından bir nebze nezaketle karşılanırdım." Başını kaldırdı ve kara bakışlarını üzerime dikti. "Ama işte buradasın" -kalemimi vücudumda bir aşağı bir yukarı salladı- "sen oluyorsun."

Yumruklarımı iki yanımda sıkarak, beni tekilayla gevşettikleri için arkadaşlarıma sessizce küfrettim. Normal şartlar altında, bu adamı çoktan sözlü olarak hadım ederdim, ama biraz sarhoştum ve her zamanki standartlarıma uygun değildim.

"Yardımaınıza ihtiyacım yok efendim. Belli ki buraya sahte iddialarla getirilmişsiniz."

Homurdandı. "Pek sayılmaz Prens. Miller bana buranın bir çöplük olduğunu söyledi ve şu ana kadar gördüklerime göre bu değerlendirme doğru. Langfield bana orada bir ejderhanın yaşadığını söyledi." Bana göz kırptı ve kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve şimdi onunla tanıştım."

Bu ukala ifade güçlü duruşuyla birleşince muhtemelen Plymouth'tan Portland'a kadar her yere don düşürdü ama bu beni daha da sinirlendirdi.

"Git," dedim dişlerimi sıkarak.

"Hayır," diye cevap verdi ve alt kata inen merdivenlere yöneldi. "Artık yatırım yapıyorum."

Arkasına bakmadan merdivenlerden aşağı koştu. Öfkemi serbest bıraktığımda çoğu erkek canını kurtarmak için kaçardı. *Yeteneğimi mi kaybediyordum?*

Öfkeden kudurarak onu odadan takip ettim, gözümün önünden izin vermek istemiyordum. Fotoğrafları çekti, tabletindeki planlara baktı ve notlar aldı, sanki evi gerçekten tamir edecekmiş gibi davrandı.

İnanılır gibi değil.

Ve bunu yaparken aptalca iyi görünme cüretini gösterdi.

Mimarla yaptığım araştırmanın üzerinden geçerken beklentilerimi anlattım. Ama kabul etmedi.

"Lütfen sessiz olur musunuz?"

Zaten sıcak olan kanım damarlarımda kaynamaya başladı. "Az önce bana kendi evimde sessiz olmamı mı söyledin? Dur tahmin edeyim. Bir dahaki sefere daha çok gülümsememi söyleyeceksin. Haksız mıyım?"

Bu adam tam bir göttü. İhtiyacım olan son şey bana inşaat işlerini anlatmasıydı. Bir yılı aşkın süredir bu evle ve tüm ihtiyaçlarıyla uğraşıyordum. Çok bilgiliydim.

"İsterdim ama gülüşünün bir adamı taşa çevirebileceğine bahse girerim ve daha sonra Bolts maçını izlemek istiyorum. O yüzden bu riski almayacağım."

Cevap vermeme fırsat vermeden, sanki onu işe alma şansım varmış gibi notlar alarak yoluna devam etti.

Ona evimden defolup gitmesini söylemek için ağzımı açtım ama beni duymazdan geldi.

"Bu banyonun içinin boşaltılması gerekiyor. Şu odanın duvarları." Elindeki kalemi Dylan ve Courtney'nin odasına doğrulttu; odanın bu tarafı kuru duvarla kaplıydı ama diğer taraftaki çiviler açıktaydı. "Ve buradaki planlar başka bir odayı gösteriyor. Bu doğru mu?"

Başımı salladım.

"Pencereler iyi görünüyor, bahçe katında şaşırtıcı derecede nem yok ve kanal tesisatını çoktan . Belediyeden izinleri aldım. Meşgulumuşsun gibi görünüyor." Ev ödevini yapmıştı. Ukala piç.

"Zeminler çarpık ve düzensiz. Onları huş ağacı ile değiştirmenizi öneririm. Genel planla iyi uyum sağlarlar. Ve üst katta yapacağımız beyaz dolaplarla."

Oda oda dolaştı ve giderken kendi kendine konuştu. "Orijinal pervazlar kurtarılabilir. Harika restorasyon işleri yapan bir adamım var."

Tek yapabildiğim onu takip etmek ve zihnimde cesedi için kazmam gereken çukurun büyüklüğünü hesaplamaktı. Kışın ortasında olduğumuzu düşünürsek, donmuş toprağı kazmak çok uzun zaman ve önemli miktarda enerji gerektirecekti ve büyük olması gerekiyordu.

Çünkü iriydi. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olması bu adamın hakkını vermiyordu.

Koyu renk sakalı özenle kesilmişti ve neredeyse siyah olan saçlarının tepesi biraz uzundu ve koyu renk gözlerinin üzerine düşüyordu.

Onunla ilgili her şey erkek diye bağıırıyordu. Büyük, nasırlı ellerinden geniş omuzlarına ve kalın göğsüne kadar.

Onun yer aldığı bir HGTV programını bütün gün seve seve izlerdim. Yani, o ön kollar. Elinde testereyle zihnimde canlandırıdığım görüntü karnıma garip şeyler yaptı.

Mezurayı çıkardığında, neredeyse topuklarımın üzerinde sendeleyecektim. *Bu da ne, Delia?* Ne zamandan beri ölçü almak bu kadar seksi oldu?

Beni etkileme şeklinden nefret ediyordum. Görünüşü ve bariz profesyonel yetkinliğini görmezden gelmek yeterince zordu, ama en çekici özelliği neydi?
O

bakışlarım altında solmadı. Onu çapraz sorguya çektiğimde ter bile dökmedi.

Belli ki erkek ateşi bana da bulaşmıştı. Aptal arkadaşlarımdan kapmış olmalıyım. *Lanet olsun. Bu bokun hava yoluyla bulaştığını bilmeliydim.* İkizlere söylemeliydim. Birkaç saat içinde tavan arasında bir viroloji laboratuvarı kurar ve birkaç gün içinde de tedaviyi bulurlardı.

"Burada kaç kişi yaşıyor?"

Ona omuz silktim. "Şu anda mı? On dört gibi."

Yanıt olarak gözlerinin irileşmesi beni mantıksız bir şekilde sersemletti.

"Bir kıyamet günü tarikatındayız." Sesimi donuk tutmaya özen gösterdim.

"Ben olsam beyniniz yıkanmadan önce buradan ayrılmayı düşünürdüm. Çocuklar şaşırtıcı derecede ikna edici."

"Tarikat lideri havasını kesinlikle mükemmelleştirmiş olsanız da, Prenses, bundan içtenlikle şüpheliyim. Ama Mischief and Mayhem? Bu daha akla yatkın. Sanırım onlar size ait."

"Zeki, sevimli, tatlı ikizleri kastediyorsanız, evet, Collette ve Phoebe benim kızlarım."

Tek kaşını kaldırdı. Kızlarımla gergin olduğu doğrudu ama onlar benim hayatımın ışığıydı. Eğer fikirleri varsa, onları kendine saklayabilirdi. Neyse ki arkadaşlarım ve çocukları buraya taşındığından beri kızlar robotlar üzerindeki güçlerini kullanarak dünyayı nasıl yönetecekleri konusunda birkaç ay öncesine göre daha az endişeliydiler. Entelektüel açıdan onlar kadar gelişmiş olmayan ama duygusal açıdan dengeli ve dengeli insanlar olan çocuklarla birlikte yaşamak onlara iyi gelmişti. Bugünlerde daha çok Beckett'la uğraşmaya odaklanmışlardı ki ben de bunu tamamen destekliyordum.

"Ve yukarıdaki tüm insanlar," diyerek kalemini tavana doğrulttu, "burada mı yaşıyor?"

"Evet. Burada en iyi üç arkadaşımınla birlikte yaşıyorum. Hepimiz bekar anneleriz. Ya da onlar bekar annelerdi, sanırım. Ve Junior. Eninde sonunda onunla tanışacaksın." Evdeki beşinci bekâr anne olan Junior'ın onu görür görmez tıslayacağını umarak ona şeytani bir gülümseme verdim.

"Yani Miller ve Langfield buradaki erkek rol modelleri mi?" Sakalını kaşıdı. "Zavallı çocuklar."

"Ve Rowan Parker."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Rowan 'Slick' Parker mı? Bolts'un defans oyuncusu mu?" "Evet."

Kaşlarını çattı. "Belki de burası gerçekten bir tarikattır. Neden bütün bu zengin ve ünlü insanlar burada yaşıyor?"

Ona el salladım. "Beni aşar. O üç serseriden de bir çırpıda kurtulurdum. Ama arkadaşlarım aşık ve ben de onları seviyorum, bu yüzden anlaşıyorum."

Gözlerini kırpıştırarak durduğumuz koridoru taradı. "Bir milyarderimiz, şu anda Revs'in menajeri olan emekli bir yıldız yakalayıcımız ve bir NHL yıldızımız mı var?"

"Evet."

"Ve sen." Garip bir şekilde seksi bir tavırla dudağını ısırdı. "Lanetliler Kraliçesi. Açıkçası onların lideri."

Değerlendirmesi can sıkıcı bir şekilde hoşuma gidince küçük bir reverans yaptım. "Denerim."

Koridorun loş ışığı altında beni izledi ve ben de elimde olmadan onu inceledim. Bu kadar yer kaplaması sinir bozucuydu. Ve benden korkmadığı çok açıktı.

Başka bir şey söylemeden döndü ve merdivenlere yöneldi.

İncelemesine şaşırtıcı derecede sessiz olan ana katta devam etti. Ailem hangi cehennemdeydi? Evin her köşesine baktı, hatta bir ara el fenerini bile çıkardı. Bütün bu eşyalar nereden gelmişti? O kot pantolon, tedarik ettiği tüm malzemeleri barındırmak için çok dardı. Ceplerinden bir şeyler çıkarması dışında Mary Poppins gibiydi.

Büyülü ya da değil, kot pantolon güçlü kalçalarını rahatsız edici derecede seksi bir şekilde sarıyordu. Enzo sağladı. Kesinlikle ağır işleri kölelerine bırakan bir CEO gibi görünmüyordu. Hayır, elleriyle çalışıyormuş ve onları nasıl kullanacağını çok iyi biliyormuş gibi görünüyordu. Lanet olsun, onu buradan çıkarmalıydım ki soğuk bir duş alabileyim. Neyse ki, dondurucu soğuk duşlar evin spesiyallerinden biriydi, bu yüzden bunu gerçekleştirmek için iyi bir şansım vardı.

Oda oda inceledi, ölçtü biçti ve düşündü. Çoğunlukla yorumlarımı görmezden geldi, ama arada sırada planlarıma katılarak beni şaşırttı.

Sonunda fuayeye geri döndük. Onu kovmanın ve ailemi aramaya gitmenin zamanı gelmişti.

"Beni işe alacaksın," dedi ve bana bir uzattı. Yavaşça elinden aldım. "Bunu neden yapayım ki?"

Bunu neden yapacağımı biliyordum. Güvenilir ve uygun fiyatlı bir müteahhide ihtiyacım vardı. Bebek Willow geliyordu yakında ve ben aileme bir tamamlama sözü vermişim,

Yenilenmiş, güvenli bir ev. Teslim etmek zorundaydım. Ve milyarlar kardeşlerin sürekli para tekliflerine rağmen, bunun için para ödüyordum ve kendi başıma yapıyordum.

"Çünkü bunu üç aydan daha kısa bir sürede tamamlayabilirim. Ekiplerim, usta zanaatkarlarım, proje yöneticilerim ve ekipmanlarım var. Kuvars, granit, mermer, ne isterseniz yarın burada olabilir. Ve bu antika ön kapıları sevgiyle onaracak seksen yaşında bir İtalyan'a erişimim var. Bizim büyüklüğümüzdeki bir kuruluş için malzeme sorun değil, uzman ustalar sorun değil."

"Hız umurumda değil."

"Bebek ne zaman doğacak?"

"Mart'ın onunda," dedim usulca. Bunu asla kabul etmezdim ama son tarih aklımdan çıkmıyordu. Dylan ve bebek Willow her şeyi hak ediyorlardı, duvarlar da dahil. Ve şu ana kadar bu işe uygun bir müteahhit bulamamıştım.

Başını salladı. "O zamana kadar tamamlayabiliriz. Bu planlar harika. Sadece bu bile bize zaman kazandırır. Kendi planlarımızı yaratmak zorunda değiliz. Yarın sabah detayları tamamlamak için birilerini buraya göndereceğim. Asistanım bitişlerin seçimini koordine etmek için sizi arayacak ve izin alır almaz bir çöp konteyneri gönderteceğim."

Midem daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde alt üst oldu. Muhtemelen tekiladan dolayı. "Seni işe almıyorum."

"Evet, öyle. Bebek doğana kadar bu evi tertemiz yapacağım."

"Gerçekten mi?" Alay ettim. "Bunu ilginç hale getirelim mi?"

"Mutlulukla." Çenesini eğdi ve bir adım daha yaklaştı. "Şuna ne dersin? Eğer zamanında bitiremezsem, faturayı ben ödeyeceğim. Hepsini. Her çivi ve her boya fırçasını."

Nefesim kesildi. Bu inanılmazdı. Bu altı rakamlı bir projeydi. Şimdiye kadar birkaç müteahhitte çalışmıştım -hatta beni hayalet gibi gösterdikten sonra depozitomu geri almak için birini dava etmek zorunda kalmıştım- bu yüzden maliyetleri çok iyi biliyordum.

"Acele bir iş istemiyorum," dedim omuzlarımı geriye çekip ona bakarak.

Cevap olarak sırttı. Göt herif. "Ne zaman acele edeceğimi bilirim." Bana doğru yaklaştı. O kadar uzundu ki benimle konuşmak için eğilmesi gerekiyordu ve bu göğüs boşluğuma garip şeyler yapıyordu. "Ve ne zaman acele etmeyeceğimi de bilirim."

Karnımdaki takla geri dönmüştü ve orada da ısı birikiyordu. Çok yakınımdaydı ve çok güzel kokuyordu. Tekila beynime ve vücuduma garip şeyler yapıyordu.

"Git başımdan."

"Beni işe alacaksınız. Bana söylenenlere göre, diğer herkesten nefret ediyormuşsun. Garanti ederim, çünkü onlar ben değiller."

Öfkelendim. "Sen bir müteahhit bile değilsin."

"Ben bir müteahhitten daha iyiyim, Prenses. Ben iş bitiren bir adamım. Her gün." Durakladı, ben ona kaşlarımı çatarken göz temasını kesmeyi reddetti. "Senin de ihtiyacın olan bu. İş bitirebilen bir adam."

Başımı arkaya atarak bir kahkaha attım. Bu adam hayal görüyordu. "Arkadaşlarımla birlikte yaşamaya başlamamızın nedeni erkeklerin bir bok yapamamasıydı."

Bir an beni düşündü, gözleri vücudumda geziniyordu. "Yanıldığını kanıtlamak için sabırsızlanıyorum."

Kapıyı açtım ve gitmesini işaret ettim. "Ve başarısız olmanı izlemekten zevk alacağım."

ENZO

"I anlamıyorum." Owen izin başvurularını masasına fırlattı. "Natalie bunları benim için bıraktı ve belediye binasına elden teslim ettiğini söyledi çünkü sizin deyiminizle 'çok öncelikliydi'."

Tabii ki anlamadı. Owen mantıklı ve titizdi ve işinde gerçekten çok iyiydi. Ben ofisinde volta atarken gözlüklerini kaldırdı ve sandalyesine geri oturdu.

"Bu kahverengi taş rehabilitasyonunun sadece zengin adamların seninle dalga geçmesi olduğunu sanıyordum."

Omuz silktilim. "Şaka değil. Ve işleyen bir saat var. İşin Mart ayına kadar bitmesi gerekiyor."

"Sen aklını kaçırmışsın. Elimizde halledebileceğimizden daha fazla iş var ve gelecek yılki belediye başkanlığı seçimleri tüm belediye ihalelerimizi mahvedecek. GeneSphere kampüsünün üçüncü aşaması için bütçe tahminleri yüzünden saçımı başımı yolduğumdan bahsetmiyorum bile."

GeneSphere projesi iki yıldır başımı ağrıtıyordu ve tamamlanma aşamasına daha yeni gelmiştik. Dünyanın en büyük ilaç şirketlerinden biri, küresel Ar-Ge merkezini Boston'a taşımayı tercih etmişti ve biz de Seaport'ta altmış katlı iki bina üzerinde çalışıyorduk. Bu alanlar öncelikle laboratuvarlardı ve özel bina kodları ve gereksinimleri vardı ve şehrin silüetini ve yerel ekonomimizi değiştireceklerdi.

Belediye başkanı proje konusunda sürekli beni sıkıştırıyordu. Göreve geldiğinde onları Boston'a çekmek bir numaralı önceliği idi ve ekonomik etkileri birkaç yıl içinde valiliğe aday olmak için kullanacağını tahmin edebiliyordum.

Bu çok büyük bir girişimdi. Sadece inşaatın günlük yönetimi için DiLuca İnşaat'tan on kişilik bir ekip gerekiyordu. Bu iş için yüzlerce saat uykusuz ama itibarımız buna bağlıydı, bu yüzden ilerlemeye devam ettim. Kurdeleyi kestikten ve fotoğrafları çektikten sonra ara verecektim. O zamana kadar bu proje bize aitti.

En iyi arkadaşşıma ve CFO'ma, güvendiğim ve ailem gibi sevdiğim kişiye baktım. Mantıklı, hesapçı ve inanılmaz derecede zekiydi.

Aynı zamanda sadıktı ve kafamı kıcımdan çıkarmam gerektiğinde bana söylemekten asla geri durmadı.

"Bu işi yapmalıyım," dedim. "Jacob planların sağlam olduğuna yemin ediyor. İnşaat ekibine tüm şartnameleri ve satın almaları hazırlattım ve malzemeleri bir iki hafta içinde temin edebiliriz. Bu küçük bir proje."

Bir elini yüzünde gezdirdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. Bu Owen'ın süper güçlerinden biriydi; tek bir kelime bile etmeden çok şey anlatabilme yeteneği. "Biz bu tür şeyler yapmayız."

"Biliyorum." Kalın kalın yutkundum. "Ama yapmak zorundayım."

Burnunun kenarını sıkarak onaylamadığını belli etmeye devam etti. "Lütfen, *lütfe*n bana bunun bir kadınla ilgili olmadığını söyle."

Lanet olsun. Owen beni herkesten iyi tanırdı. Üniversitede oda arkadaşşıydık ve daha ilk günden birbirimize uymuştuk. İkimiz de geniş ailelerden geliyorduk. Benden küçük üç kız kardeşim vardı ve her zaman aile işini devralmaya çağrıldığımı hissetmişim. O altı kardeşten biriydi ve ailesi de köklü bir iş kurmuş olmasına rağmen o bu işe bulaşmaktan kaçınmıştı.

Üniversiteden sonra Maine'e ve ailesinin kereste işine geri dönmek yerine Boston'da kalmayı tercih etmişti. Birkaç yıl önce, üç büyük muhasebe firmasından ayrılmış ve benim CFO'm olarak burada çalışmaya başlamıştı. Rakamları hesaplıyor, kafamın rahat olmasını sağlıyor ve tüm kararlarımda bana danışmanlık yapıyordu. Ama şimdi bana onaylamayan bir bakış atıyordu.

"Tanrım, Enzo." Sandalyesinden kalktı. "Sonunda bunu yapıyoruz. Hayal şeyi. Bu şehri birlikte inşa ediyoruz. Bir kadın yüzünden bunu mahvedemezsin."

"Ben değilim. Garip bir durum ama hem Langfield'larla hem de Miller'larla doğrudan bir bağlantı hattı var. Evet, alışılmışın dışında ama bu pek çok kapıyı açabilir."

Elleri ceplerinde, bahanelerimi görmezden gelerek limana doğru döndü. "Bu gece dışarı çıkalım. Lookout'a gideriz, seni yatağa atarız ve kafanı tekrar oyuna verirsin. Bu Isabella'yla mı ilgili? Hâlâ onun yüzünden kafayı mı yedin?"

Onun adını duyunca gözlerim seğırdi. O, hakkında konuşmak istediğim son kişiydi. "Hayır. Beni duymuyorsun. Bir kontratımız var. Her şey tamam."

Delia'yla dün gece imzaladığımız buruşturulmuş sözleşmeyi bulana kadar kolumun altına sıkıştırdığım kâğıt yığınını karıştırdım. Üstünü çizdiği tüm satırların ve karaladığı eklemelerin üzerindeki mor parıltılı kalem çizgileri beni gülümsetti. Neyi kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o evin altını üstüne getirecek ve sonra da yenilgiyi kabul edişini keyifle izleyecektim.

Omuzları çökmüş olan Owen yavaşça döndü. Yüzü yorgunluktan çizilmiş ve kazınmıştı. Evinde ailesiyle birlikte ciddi sorunlarla uğraşıyordu ve bir an için aptalca yan projemle onun yükünü artırdığım için kendimi suçlu hissettim. Ama bu doğru karardı. Delia olsun ya da olmasın, Miller ve Langfield ile olan bağlantıları önemliydi.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bir avucunu masasına bastırdı ve telefonundaki bir düğmeye dokundu.

Kız kardeşimin sesi hemen odanın içinde yankılandı. "Ne istiyorsun?"

"Gelebilir misin? Enzo'nun durumu kötüleşiyor."

Bir nefes verdim ama hareket etmedim. Amara'dan kaçmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

İki dakika sonra, topuklarının sesi koridorda duyuldu ve giderek daha yüksek bir sesle duyulmaya başladı.

İçeri girdi ve Owen'ın masasının önüne oturdu, bunu yaparken bacak bacak üstüne attı. Amara her zaman en yeni stilleri ve en parlak renkleri giyerdi. Çalıştığı sektörde siyah ve griden oluşan bir denizde göze çarpardı. Bugün tepeden tırnağa sarıya bürünmüştü.

Amara ailenin bebeğiydi ve en zekisiydi.

Hukuk fakóltesinden sınıf birincisi olarak mezun oldu.

Geçen yıl, onu ruhunu emen hukuk firmasından uzaklaştırmış ve benimle çalışmaya ikna etmiştim. Genel danışmanımız, Jerry,

emekliliği yaklaşıyordu, bu yüzden bu sonbaharda resmi olarak devralmadan önce birkaç aylığına gelip onunla birlikte çalıştı.

İş yürütmeme yardım etmek için burada olmasını seviyordum. Acımasızdı ve hiçbir şeyi kabul etmezdi. Herhangi bir toplantıda, odadaki en zeki kişinin o olduğunu neredeyse garanti edebilirdim.

Hukuk firmasında kötü muamele görmüştü. Günde yirmi saat kendini yoruyor, ancak yeterince sıkı çalışmadığı söyleniyordu. Erkek ortaklar onun kışına ya da göğsüne bakıyor ama fikirlerini sunduğunda gözlerinin içine bakmıyorlardı.

O fildişi kule pislikleri beni çileden çıkardı.

Ne yazık ki, isim onların çoğunun kışını öpmeyi içeriyordu.

Kız kardeşim çok iyi bir sözleşme yazmıştı ve onun birden fazla kez karşı tarafın avukatını ağılattığını görmüştüm. Bu yüzden kıyafetlerine, tavırlarına ve Owen'la birlikte bana sık sık saldırmalarına katlandım.

"Sen mi aradın?" diye sordu Owen'a kızgın bir kaş kaldırarak.

"Kardeşiniz güneydeki bir kahverengi taşın tadilatını bizzat yönetecek." Owen sözleşmeyi masasına doğru kaydırdı.

"Ne?" Biraz daha dik oturdu ve eline aldı. "Neden?" Sayfayı taramadan önce bir yanıt beklemedi. "Nedir bu saçmalık? Bunu ben yazmadım."

"Yaptım," diye itiraf ettim. Dün geceden önce, bunun bir eşek şakası olduğuna ikna olmuşum, bu yüzden onun paylaştığı sürücüde bulduğum bir şablonla bir sözleşme hazırladım.

"*Che cazzo?*" Ellerini havaya kaldırdı. "Bunu sana ne yaptırdı?" Midem bulandı. Haklı mıydılar? Bu işe kalkıştığım için hayal mi görüyordum? "Eski bir kahverengi taş. Gerçekten muhteşem. İnanılmaz tasarım öğeleri var ve gördüğüm kadarıyla çoğu korunabilir. Çatı çoktan yapıldı. Pencere ve elektrik de öyle. Ama iç mekanın güncelliyorum," diye açıkladım, omuzlarım çökmüştü.

"Yani Boston bölgesindeki herhangi bir müteahhidin üstesinden gelebileceği basit bir iş mi?"

"Evet *ama* Beckett Langfield ve Courtney Miller orada yaşıyor." Başını iki yana salladı. "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Ama kendi gözlerimle gördüm. Rowan Parker da. Langfield ve Miller birkaç ay önce beni golf oynamaya davet ettiler ve neredeyse kabul etmem için yalvardılar.

üzerinde. Bunu onlar için yaparsak, kendimize çok büyük fırsatlar yaratmış oluruz."

"Revs'in yeni antrenman tesisi gibi." Şimdi kafasındaki çarklar dönmeye başlamıştı.

"Ve çocuk hastanesi. Miller'ın annesi yönetim kurulu başkanı. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bunu yapmalıyım."

Dudaklarını düşünceli bir şekilde birbirine bastıran Amara, Owen'ın masasından bir kalem aldı ve sözleşmenin üzerine notlar karaladı. Owen'a kendini beğenmiş bir gülümseme verdim. En azından kız kardeşim anlamıştı.

"Dur bir dakika," dedi Amara başını kaldırarak.

Kahretsin. Bunun çok iyi gittiğini sanıyordum.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Cordelia

Masters?" Çenemi eğdim. "Ev sahibi o."

Amara bir kahkaha attı ve bununla da kalmadı. Neredeyse bir dakika süren bir kahkahaya dönüştü. Gözlerinin altındaki rimel lekelerini silerken, "Çok fena sıçmışsın," dedi.

"Neden?" Owen sordu. Hâlâ masasının arkasında duruyordu ve ellerini masanın yüzeyine dayamıştı.

"Onunla Burns & Glen'de çalıştım. Kıdemli bir avukattı." Tek kaşını kaldırdı ve başını salladı. "Zeki bir avukat, kesinlikle acımasız."

Owen daha da öne eğildi. "Ama?"

"Ortak olarak seçilmedi ve patladı. Bağırdı, çağırdı, tüm ortakları yüzlerine karşı aşağıladı. Kendisine söylenen her korkunç cinsiyetçi şeyin bir listesini yaptı. Bir erkek için her reddedilişinin ve yıllar boyunca yediği her haltın kaydını tuttu. Tüm şirketi kopyalamış. Ona adanmış Tumblr hayran sayfaları var. O bir ikon."

Ciğerlerim daraldı. "Bunu hak ettiler mi?"

"Tabii ki öyle. Bu şehirdeki kadın hukuk bürosu çalışanları için o bir halk kahramanı."

"Peki ona ne oldu?" Eski bir kahverengi taş borcu vardı ve birkaç milyarder oda arkadaşı vardı, ama elimdeki tek bilgi buydu.

"Emin değilim. Belli ki tüm büyük firmalar tarafından karalanmıştı. Erkekler kulübüne bulaşp da zarar görmeden çıkamazsınız."

"Bu korkunç."

Bir kez başını salladı. "Bunun için ona büyük saygı duyuyorum ama kardeşim, *uzak dur*. Buzsarışın bir orospu kraliçeyi ne kadar biliyorum ama Tanrı aşkına,

Burada çok fazla işimiz var. Şu anda onun gibi bir dikkat dağıtıcıyı kaldıramazsınız."

Owen kendini dikleştirdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunun bir kadınla ilgili olmadığına yemin etmiştin."

"Değil." Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Bu bağlantılar ve işi büyütmeyle ilgili."

"Uzun boylu, sarışın ve acımasız," dedi sırtarak. "Annem bununla bayram edecek. Ona söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Sakın buna cüret etme," diye .

Amara kirli oynardı. Hep öyleydi. Bir başdanışman için takdire şayan bir özellik ama küçük bir kız kardeş için değil. Isabella fiyaskosundan beri annem beni evlendirmek için özellikle çırpınıyordu ve eğer Delia'dan haberdar olursa, bunun sonunu asla duymazdım.

Kız kardeşim bir dakika boyunca beni inceledi, başı bir tarafa eğikti. "Tamam. Anneme söylemem. Ama şunu uzat. On bir proje yöneticimiz var. Bu işi halledecek birini seç ve git."

Midem bulandı. "Bunu kendim yapmalıyım."

Owen ofis telefonunu açarak, "Flavia'yı arayıp ona haber vereyim," dedi.

Flavia, benim gençliğimde yazları burada çalıştığım dönemden beri bizimle birlikteydi. Birkaç apartman binası da dahil olmak üzere tüm büyük konut projelerini denetlerdi. Hiç laf dinlemezdi ve şantiyede ben dahil herkesten daha fazla saygı görürdü.

O mükemmel olurdu. Ve eğer bu işi ona veririm, Langfield ve Miller'ın onunla dalga geçmesine izin vermeden işi erkenden ve bütçenin altında bitirebilir.

Ama içgüdülerim bu projeyi kimseye vermeme izin vermedi. Orada olmak istiyordum. Orada olmam gerekiyordu. Bunu en iyi arkadaşıma ve küçük kız kardeşime itiraf edecek değildim.

"Sahne sanatları pavyonuyla meşgul değil mi?" Ben sordum.

Amara küçümseyici bir el salladı. "İkimiz de onun on adamın işini yapabileceğini biliyoruz."

"Burada rütbemi geri çekmem gerekiyor mu?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda derin bir nefes aldım, keşke onları geri çekebilseydim.

"Peki," dedi Amara, ayağa kalkıp sarı eteğini düzelterek. "Bu senin cenazen. Ocak ayındaki tüm etkinliklerimi karşılamayı kabul edersen geri çekilirim."

Owen canlandı. "Benim için de öyle. Benimkini Şubat'ta kapatırsın. Zaten Maine'e dönmek için zaman bulmam gerekiyor."

"Çocuklar." Başımı arkaya atarak inledim.

DiLuca İnşaat, şehirde endüstriyel ve hayırsever bir liderdi. Etkinliklere katılmamız ve sponsor olmamız, yerel yetkililerle toplantılar yapmamız ve davet edildiğimiz her hayır balosuna gitmemiz bekleniyordu. Ki hepsi de öyleydi. Owen, Amara ve ben sonsuz yükü paylaşıyor, birbirimize yardım ediyor ve gerektiğinde yerimizi dolduruyorduk.

"Her gece havadan sudan konuşamayacağımı biliyorsun. Bu beni öldürür." Aynı acımasız ifadeleri takındılar.

Aslında Amara'nın Owen'a verdiği gülümseme çok büyüktü. "Sorun değil. Kendini kaybettiğinde CEO olarak ben devreye gireceğim. Çok fazla *Succession* izliyorum." Bununla birlikte, kapıya doğru kasıla kasıla yürüdü. Eşikte durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Yeni projende iyi eğlenceler kardeşim."

DELIA

DYLAN

Bu gece izinli olduğunu biliyorum ama bilgin olsun, ikizlerin karanlık ağ hakkında bir Şeyler sŧylediđini duydum.

DYLAN

Nedir bu?

Biliyorsam ne olayım.

DYLAN

Sanırım bu gerĕek bir Şey.

Bir yolunu .

DYLAN

Hayır. Google'da "karanlık ağ nasıl bulunur" diye aratırsam

hallederim. Hayır. Kendimizi bir ĕeŐit izleme

listesinde buluruz.

EriŐimleri olmaması iĕin evin Wi-Fi Őifresini deđiŐtirin.
Eve gittiğimde onlarla ilgilenirim.

DYLAN

Evet
hanımefendi.

S Pahalı bir martini iĕerken Beckett Langfield cinayetini planladım.
dangalak burnunu benim burnumdan uzak tutamadı.

iş. Şaşırdığımı söyleyemem. Geçen Mart ayında eve taşındığından beri her şeye burnunu sokuyordu. Arkadaşlarım aşık olduktan sonra tüm dikkatini bana yöneltmiş gibi görünüyordu ve Enzo DiLuca ortaya çıktığında sergiledikleri davranışlara bakılırsa onlar da onun lejyonuna katılmışlardı. Zavallı, yalnız Delia. Hepsi bir erkeğe ihtiyacım olduğuna karar vermişti.

Aslında *daha az* erkeğe ihtiyacım vardı. Birkaç ay içinde evime üç erkek taşınmıştı ve şimdi aklımı kaçıırıyordum. Evet, çöpü dışarı çıkarırken yardım almak güzeldi ve ona asla itiraf etmesem de Beckett'ın çamaşır yıkama becerileri rakipsizdi. Ama bu yaşam düzeninin amacı biz bekar annelerin birbirimize destek olmamızdı.

Şimdi, anlaşmanın üzerinden bir yıldan kısa bir süre geçmişti ve geriye kalan son bekar anne bendim. Arkadaşlarım iyi niyetli olsalar da, bekarlığımı tercih ettiğimi anlamıyorlardı.

Harika bir kariyerim, çocuklarım, arkadaşlarım ve bir evim vardı. Elbette, ev üzerinde çalışılıyordu ama bir gün inanılmaz bir yer olacaktı. Öngörülebilir bir gelecek için kendimi şu anki haliyle yaşamaya bırakmışım ama belki de onu işe almamı isteyen Yakışıklı Piç Enzo DiLuca biraz sihir yapabilirdi.

Ölçüm yapmaları ve sorular sormaları için şimdiden bir düzine insan göndermişti. Her biri sinir bozucu derecede verimli ve profesyoneldi.

Her ne kadar adamın yanıldığını kanıtlamak istesem de, ev tamamlandığında içinde yaşamının nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Bu benim hayalimdi. İnsanlarımın tek bir çatı altında olması. En iyi arkadaşlarım ve kızlarım için üç vekil anne. Yalnız olmanın imkansız olduğu büyük, gürültülü bir aile.

Karmakarışık olsa da annelik çok güzeldi. Güçlü yanlarımıza yaslandık. Ben evle ilgileniyordum ve akademik kaptanlık yapıyordum. İkizlerin ve Liv'in en büyüğü Winnie'nin ev ödevlerini, veli-öğretmen konferanslarını ve standart testlerini takip ettim.

Dylan ve iş ortağı Zoey, New Jersey'de başarılı bir gündüz bakım merkezleri zincirine sahipti. Dylan Boston'a taşındığında Zoey işin başına geçmişti. Artık o bizim evde kalan annemizdi. Ergenlik çağındaki oğlu Liam'ı -ki önümüzdeki hafta onu bir kenara çekmem gerekiyordu; PSAT deneme sınavlarını konuşmanın zamanı gelmişti- ve Kai'yi evde eğitiyordu. Liv'in küçük çocukları Finn ve Addie'yle de gündüzleri ilgileniyordu ve yaz boyunca çoğu gün hepsiyle ilgilenmeyi başarmış, meşgul olmalarını sağlamış ve

meşgul ve duygusal olarak desteklendi. Tüm bunların ötesinde, haftanın çoğu gecesi akşam yemeğini o hazırlıyordu. Tanrı'ya şükür, çünkü Liv ve bana kalsa her akşam dışarıdan sipariş verirdik ve Shay'in her hafta bir akşamı, yemeğin yeşil olması ve tadının pislik gibi olması neredeyse garantiydi.

Shayla bizim sağlık gurumuzdu. Tüm doktor randevularını takip eder, vitaminleri ve doğal diş macunlarını stoklar ve sabah esneme hareketlerini yönetirdi.

Liv ailemizin kalbiydi. Çocukların sorunlarını çözmelerine yardımcı olmak ya da dizlerini öpmek için her zaman yanlarında olan nazik, şefkatli bir ebeveyndi.

Birlikte çok iyi bir takım olduk.

Ne yazık ki, kadınsı ütöpik anne komünü vizyonum sekteye uğramıştı.

İlk olarak, Liv milyarder patronuyla Vegas'ta evlenme cüretini gösterdi. Beckett başımın belasıydı ama Liv'i mutlu ediyordu, ben de ona katlanıyordum.

Çamaşır işlerini devraldığında ve Perşembe günleri çocuklara bakmaya başladığında, böylece kitap kulübünde huzur içinde buluşabildiğimizde, onun kalıcı bir demirbaş olduğu fikrine kendimi bıraktım. Asla kabul etmesem de, onun burada olması işe yarıyordu.

Sırada Cortney vardı. Dylan'ın bebeğinin babası ve emekli profesyonel beyzbol oyuncusu. En azından görünüşü güzeldi. Bunun ötesinde, onun varlığına kolayca alıştığımı sanıyordum. Dylan'ı ne kadar önemseydiği eve taşındığı anda belli olmuştu. Ona bir kraliçe gibi davranmak için elinden geleni yapıyor ve ayak parmaklarıma basmamak için çok uğraşıyordu.

Özel bir mobilya tasarımcısı tuttuğu gün beni resmen kazandı. Adam benim için bir parça seçmedi. Hayır, tasarımcıyla kendim çalışabilmem için bir toplantı ayarlayacak kadar akıllıydı.

Doğal olarak çocukların hepsi onu severdi. Kızlarım beyzbol istatistiklerini analiz etmekten hoşlanıyordu ve onun bu alandaki etkisi genellikle onları beladan uzak tutuyordu. Kripto madenciliği yaptıkları zamandan çok daha iyiydi. SEC'den gelen bir mektup bizim için yeterliydi.

Ve şimdi üçüncü bir adam ekledik. Rowan. Hokey oyuncusu, aşçımız ve Shayla'nın bugünlerde hep gülümsemesinin sebebi.

Liv, Dylan ve Shay benim kardeşlerimdi. Bu benim ailemdi. Bir yıl önce çocuklarımızı birlikte büyötmeye karar vermiştik. Bu yüzden onların mutluluğu beni de mutlu ediyordu.

Bir noktaya kadar.

Çünkü artık evimde sürü *erkek* vardı.

Ve her geçen gün, elde etmek için çok çalıştığım kardeşlik elimden kayıp gidiyordu.

Çocuklara odaklandığımda bunun üzerinde daha az durdum. Yakında yeni ev arkadaşımız olacak Willow da dahil olmak üzere her biri geliyordu. Dylan üçüncü üç aylık dönemindeydi ve ısıls ısıls ve mutluydu.

İkizlere yedi aylık hamileyken, küçük bir araba büyüklüğündeydim, volkanik mide ekşimem vardı ve uyanık olduğum anların çoğunu ya ağlayarak ya da işeyerek geçiriyordum. Arkadaşım adına sevinirken, Cortney ona her dondurma getirdiğinde ya da ayaklarını ovduğunda kıskançlık duygusuna kapılmaktan kendimi alamıyordum. Çünkü bunların hepsini tek başıma yapmıştım. Ve sonsuza kadar da yalnız olacaktım.

"Yüce İsa, Prenses." Derin, çakıllı ses beni sisten kurtardı.

Bar taburemde döndüm ve Enzo ile yüz yüze geldim. Ne şans ama.

"Neden buradasın?" İri gövdesini yanımdaki tabureye katlarken tersledim.

"Mario." Çenesini kaldırıp her iki kolunda da sanatkârane dövmeler olan yirmili yaşlardaki barmene baktı. "Her zamankinden."

Martini'min son damlasını da içerek, uzaklaşmakla bu adamla laf girmek arasında bir karar vermek için kendime biraz zaman tanıdım. Çok az konuşmuştuk ama hepsinin sonu oraya varıyordu. "Bir tane de hanımefendi için," dedi Enzo dirseklerini barın üstüne koyarak.

Sanırım bu her şeyi çözdü. Mecazi boks eldivenlerimi giyme vakti gelmişti.

"Sormak zorundayım, Prenses. Beni takip mi ediyorsun?"

Yakınımda olduğu anda tutuşan alev kükreyerek canlandı ve gerçekten ateş püskürtebilmeyi diledim. "Bunu neden yapayım ki?"

"Burada yaşadığım için mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Ve sen beni özledin?"

Etrafıma umursamazca bakıyormuş gibi yaptım. En azından gözlerimi onun kendini beğenmiş, sakallı yüzünden ayırmış oluyordum. "Bir barda mı yaşıyorsun? Marka gibi görünüyor."

"Üst kat. Çatı katı. Bu binayı ben inşa ettim," dedi barmen içkilerimizi bırakırken.

Yarım saat önce girdiğim Seaport'un popüler mekânı, alçak ışıklandırması ve geniş liman manzarasıyla modaya uygundu. Bir akşam yemeği randevusu için ilk tercihim olmazdı ama güzelliğini de inkâr edemezdim.

"Ah. Bilmeliydim. Ruhsuz ve aşırı pahalı." Zeytin şişini taze martinimi karıştırmak için kullandım. "Her yerinde DiLuca yazıyor."

"Neden benim bölgemde olduğunu söyleyecek misin?"

Abartılı bir yavaşlıkla şişi ağzıma götürdüm ve bir zeytin ısırdım. Kahretsin, ağzıma açıkça bakması içimde bir şeylerin yanmasına neden olmamıştı. Randevumdaki Trevor da bana bakmıştı ama onun ilgisi beni tiksindirmişti. Çocuk acil durumu numarası yapmam ve caddenin karşısındaki en yakın bara koşmam için yeterliydi.

Ama Enzo'nun ilgisi? Hoşuma gitti. Kazanılmış, özel hissettirdi. Düşünceli, dikkatli bir adam olduğu hissine kapıldım. Ölçen, hesaplayan ve strateji geliştiren bir adam.

"Bilmen gerekiyorsa, bir cinayet planlıyorum. Yardım etmek ister misin?"

Gözleri hâlâ dudaklarıma kilitlenmişken yavaşça başını salladı. "Kimi öldürüyoruz, Prenses?"

"Beckett."

Barı tokatladı ve güldü. "Beni de say. O ne yaptı?"

Bar taburemde döndüm ve yüzümü ona döndüm. Yavaşça bacak bacak üstüne attım ve dikkatinin vücudumda gezinmesinden zevk aldım. Bu kesinlikle oynamamam gereken bir oyuna dönüşüyordu. Bu hiç bana göre değildi. Ben flört etmezdim. Şaka yapmazdım. Ve kesinlikle bir erkeğin bakışlarının tenimde yarattığı sıcaklıktan zevk almazdım. Martini bardağımı elime alıp biraz döndürdüm. "Bana bir randevu ayarladı."

"O zaman infaz için işaretlendi." Sırıtsı sinir bozucu derecede seksiydi. "Ama bana randevuların neden suç olduğunu hatırlat. Brownstone tüzüğünü henüz tam olarak ezberleyemedim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Çünkü Liv'e aşık olduğundan beri bir kukla ustası gibi ipleri elinde tutuyor. Biriyle çıkmak istemiyorum. Erkeklerden nefret ediyorum ve ilişkilere hiç ilgi duymuyorum. Bunu biliyor, çünkü ilk günden beri onun düzeltme girişimlerini reddettim."

"Peki neden bu gece evet diyorsun?"

"Ben yapmadım. Beckett beni kandırdı. Revs organizasyonunda genel danışmanlık işi için düşündüğünü söylediği bir adamla görüşmemi istedi." Şimdi bunu yüksek sesle söyleyince, aklıma geldi. Tabii ki

bir tamirat oldu. Dışarıda bir gece geçirmek ve evin karmaşasından uzaklaşmak için bu kadar çaresiz miydim ki mantığımın önüne geçmesine izin verdim? "Adamın özgeçmişinin abartılı olduğunu düşündüğünü söyledi, bu yüzden onu ölçüp biçmemi, yasal kimlik bilgilerini ve kişiliğini okumamı istedi. Uyum sağlayıp sağlamayacağını ölçmemi istedi."

"Hoşuna gidecek bir şeye benziyor."

"Sarmaşık Ligi'nden bir moronun içini sözlü ve entelektüel olarak boşaltmak mı?" Alay ettim. "Tabii ki. Bu bok için yaşıyorum. Ama bu bir tuzaktı. Adam beni akşam yemeği için caddenin karşısında buluşmaya çağırdı. İşle ilgilenmediği ortaya çıktı. Beckett'in eski bir arkadaşı, birkaç ay önce beni bir maçta görmüş ve numaramı istemiş."

Enzo nefesini içine çekti. "Yakışıklı mıydı?"

Kaşlarımı çatarak başımı öne eğdim. "Bunun bir önemi var mı?" "Sen söyle."

"O iyiydi. Çoraplarına kadar her yerinde küçük çapalar olan bir hazırlık okulu." Trevor golf, squash ve yazları Vineyard'ı ne kadar çok sevdiği hakkında şiirsel sözler söylemişti. Acı verici derecede sıkıcı. Adının bir Roma rakamıyla bittiğinden ve striptiz kulüplerinde birkaç favorisi olacak kadar zaman geçirdiğinden emin olmamı sağlayan türden kazanılmamış bir özgüvene sahipti.

"Senin tipine benziyor."

Martinimi yudumladım ve doğru olanı bulmak için zihnimdeki alkış listesini karıştırdım. Yine de sözlerini ve yüz ifadesini inceledikçe, hakaret etmek istemediğine daha çok inandım.

Hayır, o şekilde algıladım çünkü kimseyle ilgilenmiyordum. Olsaydı, dokuz demirli Trevor listenin en altında olurdu.

"Benim tipim yok. Benim tipim yok ve/veya ölü."

Gözleri büyüdü. "Bu arada siz Prens, herkesin tipisiniz."

Alay ettim ve martinimi yudumladım. Uzun boylu ve sarışın olmamın kim olduğumla hiçbir ilgisi yoktu. Bu özellikler genetik şanstı. İğrenç erkekler on bir yaşından beri üzerime salyalarını akıtıyorlardı ve bu o zaman olduğu kadar şimdi de acınası bir durumdu. Tanıştığım tek bir erkek bile aklımla, kişiliğimle, iş ahlakımla ilgilenmiyordu. Onlar uzun bacakları ve göğüsleri görüyorlardı. Ve ben parçalarımın toplamından çok ama çok daha fazlasıyım.

"Tam olarak değil. Ağzımı açar açmaz kaçıyorlar. Amacım da bu zaten."

"Ne kadar seksi bir hayatın olmalı."

"Hedefime ulaştım. Yani, benim ölçütlerime göre, romantik hayatım müthiş bir başarı. Sen kimsin ki yargılıyorsun? Parmağında yüzük yok. Çeşitli sosyal etkinliklerde çeşitli flörtlerle fotoğraflanmış olsanız da, kırk yaşındasınız ve belirgin bir şekilde bekarsınız."

Enzo alınmak yerine yavaş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gözleri en dikkat dağıtıcı şekilde kırıştı. Lanet olsun. Bunların hiçbirini söylememeliydim.

"Bu çok fazla bilgi. Beni Google'da mı araştırdın?"

Yanaklarım onun bakışları altında alışık olmadığım bir şekilde ısındı. "Seni evime, çocuklarımın yanına alıyorum. Elbette kapsamlı bir geçmiş kontrolü yaptım."

"Bu etik mi? Ne de siz bir kamu görevlisisiniz."

Alay ettim. "Kamu kaynaklarını kullanmadım. Sen kolay bir google'sın. Özellikle de geçen yıl şehrin en gözde bekârlarından biri seçildikten sonra."

Bira bardağına gülümsedi. Belki de çok fazla itiraz ediyordum.

"Bekâрім," dedi. "Kısmen kendi tercihim, kısmen de koşulların zorlamasıyla."

İlginç biriyle tanışmayalı uzun zaman oldu. Ve çok fazla çalışıyorum."

Bakışları üzerimde oyalandı, o karanlık gözler beni içine çekerken anlamsızdı. Ve beynimin o sinir bozucu, susamış kısmı bu kelimeye kilitlendi. *İlginç. Beni ilginç buluyor muydu? Küçük sözlü atışmalarımızdan hoşlanıyor muydu? Ve eğer öyleyse, saçlarımın, bacaklarımın ve dudaklarımın ötesindeki gerçek beni görebiliyor muydu?*

Önemli değildi. Bu saçmalığı hemen kapatmam gerekiyordu. Bu tür düşünceler değerli zamanımı ve enerjimi boşa harcamaktı. Uzun zaman önce erkeklerin onayını aramayı bırakmıştım. Enzo gibi düşünceli, yakışıklı, mükemmel bakımlı sakalları ve kırışık gözleri olanların bile.

"Ben gidiyorum." Ayağına kalktım, topuklarımın üzerinde sabit durdum ve çantamdan para çıkardım. "Dur." Paraları barın üzerine atarken elini koluma koydu.

Tanrım, bu kadar hoşuma gitmesinden nefret ediyordum. "Seni eve bırakayım."

"Hayır, teşekkürler. Burada yaşıyorsun. Tekrar dışarı çıkmanın bir anlamı yok. Ben Uber'le giderim." "Benim için sorun değil."

"Ama ben biliyorum."

Çenesi kilitlenmiş ve koyu renk gözleri kısılmış bir halde beni inceledi. Vay be. Stern Enzo dikkat dağıtacak kadar seksiydi.

Ona en iyi şeytani bakışımı attım ve o da anladı. Başka bir şey söylemeden elini çekti ve bana sessizce başını salladı.

Bu yanıt, yeteneğimi kaybetmediğim anlamına geliyordu. Güzel. Bana boşuna Medusa dememişler.

ENZO

"Ma, ben geldim." Evin arka tarafından gelen gürültüye bakılırsa, selamımın fark edildiğinden şüpheliydim. Paltomu çamurluğa astım ve getirdiğim çiçekleri aldım. Onlar bir

Barış teklifi. Annemin pickleball partnerinin kızını söylediği gibi aramamıştım, bu yüzden onun bok listesinde olduğuma şüphe yoktu.

Buraya gelirken en sevdiği çiçekçiye uğramıştım ve biraz aşırıya kaçmış *olabilirdim*, ama bir azar işitmekten kaçınmak için bir umudum varsa, o da ona yağ çekmemdi.

Belki birlikte oynamak daha kolay olabilirdi ama sürekli düzeltmelerden bıkmıştım. Aileme işim ve ilişki beklentilerimin uyumlu olmadığını açıklamak zorunda kalmaktan yorulmuştum. Yıllardır haftanın yedi günü çalışıyordum ve yakın zamanda da duracağımı düşünmüyordum. Sonunda şovu ben yönetiyordum ve şirketi yeni zirvelere taşıyordum. Kaptan olarak, özel hayatım pahasına da olsa gemiyi yönetmek için hazır bulunmalıyordum.

Ateşli bir sarışın yüzünden bugün daha da bitkin düşmüştüm. Bütün gece dönüp durmuş, Delia'yı düşünmüştüm. Tavırlarını. Dudaklarını. Ve o lanet bacakları. Dün gece elimi kolundan çekene kadar bana bakışı. Bunu düşünmek bile beni sertleştirdi.

Vücudumdaki her bir hücre *tehlike* çılgınlıkları atıyordu. Ama ileri atılıyordum. Ben bir profesyoneldim. Ve yoluma çıkan dikkat dağıtıcı kadına rağmen, bu projeyi de diğerleri gibi tamamlayacaktım. Ve ben de

Mart'a kadar halledecektim. Sözüünü tutan bir adam olduğumu bilmesi gerekiyordu.

Ailemin evi büyük ve süslüydü ve her zaman gürültü lezzetli kokularla doluydu. Medford'da küçük bir arsada oturuyordu. Büyüdüğümüz evi birkaç yıl önce yıkıp bu evi inşa etmişlerdi. Büyükannem yan evde, teyzem sokağın aşağısında yaşıyordu. Kuzenlerimden birkaçı yolun bir mil kadar aşağısındaki bir alt bölgede ev inşa etmişti.

Bağırışları takip ederek evin arka tarafına, annemin hayalindeki mutfağa gittim. Bu tek oda ortalama bir insanın evinden daha büyüktü ve tonlarca ışık alan bir pencere duvarına sahipti. Kız kardeşlerim adanın etrafına tünemiş, yeğenlerim ise etrafta zıplayarak atıştırıyor ve annemin onlar için burada tuttuğu oyuncaklarla oynuyorlardı.

"Enzo."

Annemin sesiyle üç kız kardeşimin de kafası döndü ve benimki havaya kalktı.

"Ne zaman eve güzel bir kız getireceksin?" İşte . Odaya adımımı attığım . Birkaç saat boyunca ailenin kadınları tarafından sözlü olarak taşaklarına tekme yiyebilirdim.

"O *putana* Isabella gibi değil."

"Anne!" Amara tersledi.

"Ne? Kendi evimde doğruyu söyleyemeyecek miyim?" Omuzlarımı kavradı ve her iki yanağıma birer öpücük kondurdu.

Annem üzerinde acı biber olan bir önlük giyiyordu. Yüze yakın önlüğü vardı ve yirmi birinci yüzyılda olmamıza rağmen onu nadiren önlüksüz görürdüm.

Kadın Tesla kullanıyordu, Tanrı aşkına, ama Pazar öğleden sonra sanki bir zaman makinesine atlamış ve kadranı yetmiş beş yıl geriye almış gibiydik.

Babam gazete okur ve kışının üstünde otururken annem ev yemeği hazırlar ve hepimizi çok fazla yemek yememiz ve birlikte vakit geçirmemiz için suçlardı.

"Ciddiyim. Sadece iyi bir kız."

"Kız mı? Anne, o kırk yaşında." Viola güldü ve bir bardağa şarap doldurdu.

"Şşş. O her zaman benim bebeğim olacak." Yanağıma okşadı. Elena DiLuca hiçbir şeyi takmazdı ve yetişkin bir adamı ağlatabilecek gnocchi yapardı. Orta boyluydu ve siyah saçlarını yıllardır boyuyordu. Kadın makyaj yapmadan asla evden çıkmazdı. Ayrıca

kıçımıza takılmayı hiç bırakmadı. Konu ne olursa olsun, bu konuda dırıldır etmekte bir uzmandı. "Solgun görünüyorsun. Kendine iyi bakıyor musun?"

Uzun bir nefes aldım. "Evet, anne."

Bana tahta bir kaşık salladı ve kaşlarını çattı. Buna inanmıyordu. "Yediğin tüm o süslü yiyecekler yüzünden. Suşi ve Yeşil Tatlı. Bunlar senin için iyi değil."

"Anne, bu SweetGreen ve salata," diye açıkladı Viola. "Bu onun için nasıl kötü olabilir ki?"

Annem çenesini kaldırdı ve dudak büktü. "Umurumda değil. Lahana mı? Çiğ mi? Muhtemelen bakterilerle doludur." Bu tartışmanın kazananı yoktu. "Lahana istiyorsan, sana lahana yaparım."

Viola güldü. "Evet Enzo, annem lahana yapacak. Tereyağına bulanmış olacak ama senin süslü salatalarından çok daha sağlıklı olacak."

"Benimle alay etme Viola," diye tersledi annem, kaşığı uzatarak. "Ben de sarımsak kullanırdım. Şimdi ve yemeğini ye. Çok zayıfsın. Amara, ekmeği getir." Beni adaya doğru yönlendirdi ve kız kardeşimin yanına oturduktan sonra ocağın başına döndü. "Spinelli'nin dükkanına gittim. Senin için ekmek. Köşedeki Sicilyalı gangsterlerden değil."

Annem onlarca yıldır Boston'daki en başarılı fırınlardan birinin sahibi olan komşularımızla kan davası içindeydi.

"Anne, onlar mafya değil. Onlar kibar, yasalara saygılı iş adamları," diye homurdandı Viola, elinde Big Gulp büyüklüğünde bir bardak kırmızı şarapla yanına otururken. Kız kardeşlerimin ortancasıydı, psikologdu ve iki küçük oğlu vardı. Büyürken, Viola sessiz olandı. Bir yetişkin olarak annemi sakinleştirme rolünü üstlenmişti. Bu büyük bir işti ama benden çok onun işiydi.

Annem ona ters ters baktı. "Bir keresinde, 94'te, Kılıçbalığı Tony'yi ön pencerede oturmuş kahve içerken gördüm. Kirli olduklarını biliyorum."

"Anne, saçmalıyorsun."

Haftalık stres yemeğime başlamak için ekmeğe uzanamadan, büyükannem bana İtalyanca bağırmaya başladı.

Kendimi toparladım ve koşarak onun masada oturduğu yere gittim. "Nonna," dedim yanaklarından öperek. "İyi görünüyorsun."

Bana ters ters baktı. "İyi bir çocuk ol ve bana harika bir torun ver, olur mu? Yakında öleceğim."

"Nonna, bu sabah yürüyüş grubunla dört mil koştun," diye bağırdı Gianna, yürümeye başlayan çocuğu için meyve kestiği adadan. Benden iki yaş küçüktü ve evde oturan dört çocuk . Fransız manikürüne ve bağırma eğilimine kadar annemin klonuydu.

"Yarın düşüp kalçamı kırabilirim." Nonna minik yumruğunu masaya vurdu. "Ve işte böyle biter. Benim yaşımda kalçam kırılırsa, doğruca mezara giderim."

İtalyanca'ya geçti ve torunlarının ona saygı duymadığı ve bizimle nerede yanlış yaptığı hakkında atıp tutmaya başladı. Oradan hızla kaç yaşında olduğuma ve *neden artık kimsenin evlenmek istemediğine* dair bir sohbe dönuştü. Bu son yoruma doğrudan Amara'yı işaret eden bir parmak eşlik etti.

Amara sadece sırtıttı ve odanın her tarafına dağılmış, getirdiği oyuncaklarla oynayan çocuklara döndü. Elbette hepsi en çok onu seviyordu. O, her zaman en yeni modaları giyen ve Noel'den birkaç gün sonra bile hediyelerle gelen havalı teyzeydi. Bu durum Gianna ve Viola'yı çıldırtıyordu ama Amara bunu ailenin bebeği olmanın avantajlarından biri olarak kabul ediyordu.

Gözlerimi devirmiştim. Drama, ailemin kadınlarının her nesline nüfuz etmişti.

Nonna İngilizce konuşabiliyordu. Hatta mükemmel derecede. Rahmetli kocası babamın aksine, Amerika Birleşik Devletleri'nde doğmuştu ve altmışlı yaşlarında, sırf konuşabildiğini kanıtlamak için UMass Boston'da İngiliz edebiyatı okumuştı.

Ama artık sadece İtalyanca konuşuyordu. Çoğunlukla bizi kızdırmak için. Ona göre, bağırıp çağırmak İtalyanca kulağa daha hoş geliyordu.

"Yakında öleceğim. Yaşlı bir kadını büyük torunundan mahrum mu bırakacaksın?" "Senin zaten altı tane var," diye karşı çıktım, arabaya atlayan çocuklara el sallayarak.

kanepelerde oturuyor ve mutfaktan aşırıdıkları kurabiyeleri yiyorlardı.

Omuz silkti. "Ama tek torunumdan değil."

Suçluluk duygusu. Sonsuzdu.

Ailem bazen öyle davranırdı ki, başkaları benim yavru köpeklerden nefret eden bir suçlu olduğuma inanırdı. Tüm profesyonel ve kişisel başarılarımı boş verin. Evli olmadığım ve çocuğum olmadığı için hepsini yüzüstü bırakmışım.

Son yirmi yılımı kıcıımı yırtarak çalışarak geçirmiştim. Üniversitedeyken babamın yanında çalıştım, sonra da haftanın yedi günü

aile mirasını çimentoladım. Ve bundan gurur duyuyordum.

Kendi evim ve arkadaşlarım vardı. Gönüllüydüm, iyi kitaplar okurdum ve kayak yapmayı severdim. Hayatım harikaydı. Evet, durmaksızın çalışıyordum ama bu iş unvanının getirdiği bir şeydi. İlgilenmem gereken yüzlerce çalışanım, devam ettirmem gereken sözleşmelerim ve korumam gereken bir aile mirasım vardı.

Yuva kurmayı hiç düşünmediğimden değildi. İlişki işini birkaç kez yapmıştım. Ama işe yaramadı. Sadece çok şey verebilirdim ve uzun zaman önce bir aile babası olmak için biçilmiş kaftan olmadığımı fark etmiştim. Evet, hayatımı paylaşabileceğim birinin olmasını dilediğim zamanlar oldu ama bana, gürültülü aileme ve kariyerimin taleplerine katlanabilecek mükemmel bir kadın yoktu.

Ve bir anda Delia'nın muhteşem yüzü gözümün önüne geldi. *Hay sikeyim.* Onu bu şekilde düşünmek berbat bir fikirdi ve profesyonel olmaktan çok uzaktı. Harika görünüyordu elbette ama bir kaktüsün kişiliğine sahipti ve benden nefret ediyordu.

Ama dün geceki kısa sohbetimizde yıllardır hissetmediğim kadar çok şey hissetmiştim. Karşılıklı atışırken aramızdaki cızırtı, zing. İlginç biriydi. Ama ilgilenecek zamanım yoktu. Olsa bile, ilişkiler konusundaki tavrını açıkça ortaya koymuştu.

Neyse ki babam odaya girdi ve bana parmak uçlarımin altında teninin nasıl hissettirdiğini bir anlığına unutturdu.

Annemin özenle ütülediği pastel bir golf gömleği ve pantolon giymişti. Bu onun emeklilik kilisesi kıyafetiydi. Angelo DiLuca kolay kolay emekli olmamıştı. İki yıl önce küçük bir kalp krizi geçirdikten sonra onu buna zorlamak zorunda kalmıştık. Adam işini seviyordu, sahada olmayı seviyordu, müzakere etmeyi ve sorunları çözmeyi seviyordu. Tıpkı benim gibi o da gençliğinde babasının yanında çalışmaya başlamıştı ve neredeyse elli yıl sonra bu işi bırakmak için mücadele ediyordu. Sanki kimliği Enzo İnşaat'taki pozisyonuna bağlıymış gibi.

Ne yazık ki bu mücadele, CEO rolüne geçtiğimde, verdiğim her kararla ilgili olarak durmadan başımın etini yediği anlamına geliyordu. Ve artık tamamen emekli olmasına rağmen, bu durmamıştı. Çocuk hastanesi ihalesi hakkında beni on dakika boyunca sorguya çektikten sonra, planlarımdan hala memnun değildi.

"Bu işte en iyi çalışanlarımız var. Bazı yönetim kurulu üyeleriyle ilişkiler kurmaya çalışıyorum ve bir sonraki bağış toplama etkinliğinde bir masaya sponsor olacağız."

Cevabımı parçalara ayırmaya hazırmış gibi nefesini içine çekti, ama tekrar bıraktı ve başını salladı. Babam için bu, sarılmak ve "harika iş çıkardın oğlum" demekle eşdeğerdi. Dudaklarını birbirine sürttü ve belki de gerçekten söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi beni inceledi ama annem sözümüzü kesti.

"Çocuklar, yemek vakti."

"Dikkatinizi dağıtacak her şeyden kaçındığınız sürece sorun yok," dedi. Ve bununla birlikte yemek odasına doğru yöneldi.

Kahretsin. Amara ona Brownstone'dan bahsetmiş miydi?

Annemin işaret ettiği kâseyi taşıyarak arkasından gittim ve onun yorumundan ne anlam çıkaracağımı şaşırdım.

"Bu bizim için büyük bir yıl," diye devam etti. "Tüm topları havada tutmanız ve GeneSphere'de herhangi bir aksaklık olmadığından emin olmanız gerekiyor."

Dudaklarımı kıvırdım ve kibarca başımı salladım. Bu sıradan bir konuşmaydı. Ve gereksizdi. Neyin tehlikede olduğunu bilen biri varsa o da bendim.

İşte tam da bu yüzden Brownstone projesini çalışanlarımdan birine devretmeli ve Delia Masters'la arama mesafe koymalıydım. Bu akıllıca bir seçimdi, doğru seçimdi.

Peki ben neden yapamadım?

DELIA

"T ekip toplantısı!" Anons evin her tarafındaki havalandırma deliklerinden yankılanıyordu. Yavrularımızın dikkatini çekmek için mükemmel bir yoldu.

Bir anda çocuklar bağırmaya, kapılar çarpılmaya ve ayaklar merdivenlerden aşağıya inmeye başladı.

"Kocanın kışına tekmeyi basacağım," dedim Liv'e, yanımdaki koridora adımını atarken.

"Ooh, izleyebilir miyim?" Shay elinde kocaman Stanley su şişesiyle durduğu mutfak kapısından sordu.

Dylan arkamızdan geldi ve omuzlarımı sıktı. "Auran şu anda koyu kırmızı, Del. Bir fincan çaya ne dersin? Ya da ses kaselerini çıkarabilirim."

Döndüm ve arkadaşlarıma gülümsemekten kendimi alamadım. Bu küçük koridorda, açılmayan kiler kapısının ve arızalı lavabosu olan yarım banyonun yanında sıkışıp kalmış olsalar bile onları seviyordum.

"Ben iyiyim," dedim. "Ama kırılma noktama ulaştım, bu yüzden Beckett'ın gitmesi gerekiyor."

Liv başını omzuma koydu. "Eminim bunu hak ediyordur, tatlım." Belli ki beni yatıştırmaya çalışıyordu. "Bu sefer ne yaptı?"

"Beni bir randevuya çıkmam için kandırdı."

Ortak nefes alış veriş tatmin edici derecede yüksekti.

Shay'in gözleri büyüdü. "Adama ne oldu? Onu sen öldürmedin, değil mi?"

"Liam büyük küreği sakladı çünkü Finn ve Kai onu Hot Wheels'i çatıya fırlatmak için kullanıyorlardı. Ona nerede olduğunu soracağım. Çukur kazmamız gerekiyor mu? Zemin bu kadar donmuşken kazmak zor olacak ama bunu başaracağız."

"Adam iyi." Küçümseyen bir el salladım. "Egosu zedelenmiş olabilir ama ben cinayet işlemedim. Yine de benim hakkımda bu kadar iyi düşünmene sevindim."

"Dün sağlıklı gıda dükkanından bir küvet spirulina tozu aldım. Belki bir smoothie hayal kırıklığınızı yatıştırmaya yardımcı olur."

Ürperdim. Smoothie'ler Shay'in her şeye çözümüydü.

"Teşekkürler ama almayayım." Onunla göz göze gelmemek için koşarak uzaklaştım. Eğer yaparsam, bir bardak bataklık çamuru hazırlayacağı kesindi. O zaman ben de boğulmak zorunda kalırdım. Çok tatlı ve şefkatliydi ve onun duygularını incitmekten nefret ediyordum.

Oturma odasına girdiğimde, uyumsuz kanepeler ve sandalyenin arkasından dolandım ve yere saçılmış oyuncaklardan kaçtım. "Biraz Langfield kanı dökmek istiyorum."

Beckett en sevdiği koltuğuna oturmuş, telefonunda geziniyordu. Bu odadaki orijinal pervazlar çok güzeldi ama koltuk korkunç derecede çirkindi. Hardal sarısıydı ve üzerinde bordo çiçekler vardı ama rahattı ve Beckett aylar önce takım toplantıları için burayı kendine yer edinmişti.

Rowan zaten kanepenin bir ucunda oturuyordu ve Shay'i gördüğünde kollarını açıp gülümsedi. Küçük bir sıçrayışla ona doğru ilerledi ve kucağına tırmandı.

Beckett ve ben şimdi aynı odadayken, önceki gece kurduğu tuzaktan beri sıcak olan kanım damarlarımda kaynıyordu. "Bu ne cüret?"

Göt herif telefonundan başını kaldırıp bana şeytani bir gülümseme atmaya cüret etti. Ondaki Liv'e döndüm ve mutlu, sevimli arkadaşımı odaklanırsam öfkem dağılır diye umdum. Ama öyle olmadı.

"Sana karışmamamı söylemiştim," dedi alçak bir sesle. *Tamam.* Liv de benimle birlikte sinirlenmişti.

Yüzü düştü. "Livy-"

"Beni *Livy* yapma." Sesi sessiz kalsa da sözleri sertti. "Delia'yı rahat bırak. Senin ayarladığın rastgele bir ezikle ilgilenmiyor. Sen çöpçatan değilsin."

Cevap olarak bir elini kaldırdı ve evren hakkında saçma sapan bir şeyler geveledi, Dylan'a belki ona yardım eder gibi bir bakış ama tek başınaydı. Ve ben ne kadar korkutucu olsam da, kimse Beckett'ı Liv gibi kıvranmaya zorlayamazdı.

Dizinin her saniyesinden keyif aldım. Liv uzun yıllar boyunca paspas olmuştu. Boktan eski kocasının ona pislikmiş gibi davranmasına izin verirken aynı zamanda Beckett'ın işteki saçmalıklarına da katlanmıştı.

Ve sonra çiçek açtı. Sesini buldu ve ilk kez kendini ve çocuklarını ilk sıraya koydu. Ne yazık ki, sonunda istediğini almaya karar verdiğinde, istediği şey Beckett'tı.

Yine de onun kişisel gelişimini destekledim.

Gerçi hepsi aşkı bulduklarından beri, bu çatı altındaki her yetişkin, hiçbiri Beckett kadar bariz olmasa bile, bir erkeğe ihtiyacım olduğunu düşünüyor gibiydi. Sanki hayatımın o kadar berbat olduğunu düşünüyorlardı ki beni kurtarması için vasat bir penise ihtiyacım vardı.

Hayatım harikaydı. Kolay mıydı? Hayır. Göz kamaştırıcı mıydı? Kesinlikle değildi. Ama kendime karşı dürüst davranıyordum. Aşık olmak arkadaşlarımı mutlu etmişti. Bu da beni onlar adına mutlu ediyordu. Farklı bir yapım vardı. Ve bununla bir sorunum yoktu.

Ancak burada bu zihniyeti anlayan tek kişi benmişim gibi görünüyordu ve kendimi tekrar tekrar açıklamak zorunda kalmak gerçekten can sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Trevor harika bir adam." Beckett karısının gazabından kaçınmak için elinden geleni yapıyordu.

"Trevor mı?" Liv . "Daha iyi bilmen gerekirdi."

Bana baktı, yüzünde gerçek bir endişe ifadesi vardı. Oh. Belki de sonunda hayatıma karıştığı için özür dileyecekti.

"Ona zarar vermedin, değil mi?" Ters ters baktım.

"Hiçbir şey yok mu? Yumruk, bıçak yarası, voodoo laneti yok mu?"

"Trevor yara almadan kurtuldu. Ama senin yerinde olsaydım, lanetleme yeteneklerim konusunda endişelenirdim. Bunu tekrar söylememe gerek yok ama artık tamirat yok. Artık görücü usulü randevu yok. Artık numaramı arkadaşlarına vermek yok. Bir erkek istemiyorum. Aslında bir erkeğe kanal tedavisine ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım var." Kaşımıştım

baş. "Hayır, bu benzetme çok yorucu." Kızlara baktım. "Kanal tedavisinden daha kötü ne olabilir?"

"Mamografi?" Shay önerdi. "Ooh.

Kolonoskopi!" Dylan kıkırdadı.

"Evet. Yukarıdakilerin hepsi. Erkek yok. Karmaşa yok. Hayatımda yeterince zorluk var. Fantezi futbol hakkında saçmalamasını dinleyecek bir aşçı ve hizmetçi arayan duygusal olarak bodur bir erkek çocuğu almakla ilgilenmiyorum."

Rowan bana sırtıttı, yakışıklı piç kurusu. "Bu kazananları nereden buluyorsun?"

Bir nefes çektim. "Git biraz sınav çek, Slick."

Shay'i daha da yaklaştırdı ve bana göz kırptı. Tanrım, hokey oyuncuları en kötüsüydü.

Daha ben bir şeyler bulamadan, bir çocuk sürüsü üzerimize üşüştü ve müsait olan her yüzeye atladı. İkizler sandalyemin iki koluna oturdular. Phoebe garip bir şekilde robotik bir ele benzeyen bir tür oyuncakla oynadı ve Collette yanıma sokuldu, küçük kafası çenemin altına sığıdı.

Kızlar artık sekiz yaşındaydı ve bir yanım ilk günlerdeki uyku ve banyo rutinlerini özlese de, onlar çok büyüleyici küçük insanlar haline gelmişlerdi.

"Anne, satranç oynayabilir miyiz?" Collette sordu. "Sicilya savunması üzerinde çalışıyordum."

"Elbette, tatlım. Aile toplantısından sonra."

Herkes yerleşirken Phoebe bana doğru döndü. "Patrona çabuk olmasını söyleyebilir misin? Bu toplantılar *çok* sıkıcı. Thing'e parmaklarını nasıl şıklatacağını öğretmeye çalışıyorum." Robotik elini havaya kaldırdı. "Ve yarın okulumuz var, bu yüzden yatma zamanı konusunda yine mantıksız davranacaksın."

"Dokuz, üçüncü sınıf öğrencisi için mantıksız bir yatma saati değil. Ve tatilden sonraki ilk gün. Dinlenmiş olman gerek."

Bana göz kırptı, melek gibi küçük yüzünde ergenlikten kalma bir kızgınlık vardı. On üç yaşında ne kadar zorlayıcı olabileceklerini hayal etmek bile istemiyordum.

"Rahat pijamalarımızı giyip sıcak çikolata yapsak ve ben de kitap okusam nasıl olur?"

"Evet. Daha fazla *Herland* okuyabilir miyiz?" Collette sordu, gözleri heyecandan kocaman olmuştu.

"Evet. Geçen sefer, kaşif adam ortaya hemen sonra durmuşsun. Feminist ütopyadaki her şeyi mahvedip mahvetmediğini bilmek istiyoruz."

"Tamam, tamam. Bırakalım da Bossman işini yapsın, sonra da sarılıp kitap okuyabiliriz."

Kızlar bana aynı gülümsemeyle karşılık verdiler ve Phoebe kucağıma, kız kardeşinin yanına kayd. Artık kollarımı ikisine de zar zor dolayabiliyordum ama yine de sıkıca tutundum. Bunu bana izin verdikleri sürece yapacaktım.

Hepimiz buradaydık. Büyük, dağınık ailemiz. Kızlarla hayatımızın neredeyse yarısını birlikte geçirmiştik ve işler ne kadar değişirse değişsin birbirimizin hep yanında olmuştuk. Beckett çamaşırlardan bahsederken, ben Liam'a PSAT sınavlarını hatırlatırken ve Shay çöp kutusunda boş bir Doritos poşeti bulduktan sonra maltodekstrin hakkında atıp tutarken, küçük ailem ve daha büyük ailemizle birlikte oturduk ve memnuniyet duygusunun iliklerime işlemesine izin verdim.

Bir noktada, Junior bacayı tırmalıyordu, açıkça şikayetlerini dile getiriyordu ve çember tamamlanmış hissediyordu. O ve yavruları bu bahar gittiğinde onu özleyecektim. Humane Society birkaç ay içinde onları başka bir yere yerleştirecekti. Finn yıkılmıştı ve o eve girdiğinde böcek ilaçlama şirketini aramaya karar veren kişi ben olsam da, ben de yıkılmıştım. Ama onun ve bebekleri için en iyisi buydu.

Bu düşünceden kurtuldum. Beni yıkacak başka bir şeye daha ihtiyacım yoktu. Şimdilik sadece kendimi toparlamalı, güçlü olmalı ve sevdiğim herkese iyi bakıldığından emin olmalıydım. O zaman ev mükemmel olacak, herkes mutlu olacak ve ailemiz gelişecekti. Tek yapmam gereken her gün yaptığım şeyi yapmaktı. Kalkmak ve bunu gerçekleştirmek. Her şey yoluna girecekti.

Ama sonra kapı çaldı.

Ve Enzo, geniş omuzları ve kare sakallı çenesiyle içeri girdi ve anında ruh halimi bozdu.

ENZO

T Pazar akşamı gelen çağrı kafa karıştırıcıydı, ama bana annemin beni haftalık yemeğimle doldurmasına fırsat vermeden oradan ayrılmak için bir bahane verdi.

tatlı ve suçluluk duygusu.

Evlerinde bir müşteriyle buluşmam gerektiğini söylediğimde, elim boş gitmemem konusunda ısrar etti. Bu yüzden bana "iyi" fırından cannoli ve tereyağlı kurabiyeler yükledi. Umarım bu tatlılar bana son ziyaretimde aldığımdan daha sıcak bir karşılama getirirdi.

Kızıl saçlı kız -adının Dylan olduğundan oldukça emindim- kapıya cevap verdi.

"Sarı," dedi ve bana tuhaf bir şekilde parlak bir gülümseme verdi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Hamile karnını ovuşturdu ve beni değerlendirdi. "İçimde seninle ilgili iyi bir his var."

Kafam karışmıştı ama kabalık etmek istemediğimden, beni bir düzine kadar insanın toplandığı geniş oturma odasına götürürken ona dostça bir gülümseme verdim.

Ev yine karmakarışıkta ama en azından bir Nerf silahı saldırısından kurtulmuştum. Çocukların hepsi Noel pijamalarını giymişti ve ev sanki Noel Baba bir gün önce saykodelik ilaçlar ve her şeyle bir parti düzenlemiş gibi görünüyordu. Ambalaj kâğıtları, süsler ve oyuncaklar odanın her santimini kaplamıştı ve her yere ışıklar asılmıştı.

Odaya girdim ve kucağında yeni yürümeye başlayan bir çocukla dünyanın en çirkin sandalyesinde oturan Langfield ile göz göze geldim. O da

Yıllardır yerel haberlerde alan adamdan gördüğüm en memnun ifadeyi takınıyordu.

Boğazını temizledi ve tüm çocuklar hep bir ağızdan ona baktı. "Güzel Çocuk, evin planlarını bize anlatmak için geldi."

Zayıfça gülümsedim, ama bir yanıt veremedim sarışın ikizlerden biri tarafından sözüm kesildi.

"PowerPoint mi yaptın?" Soru masum bir soruydu ama ses tonundan yargılama damlıyordu.

Ellerimi ceplerime sokup ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. "Um. Hayır."

"Farklı öğrencilerden oluşan bir gruba bilgi sunmanın en etkili yolu budur." Diğer ikiz, koyu mavi gözlerini bana kırıştıtararak bu gerçeği tekrarladı. Kızlar annelerinin kucağındaydı ama ikisi de çenelerini dik tutmuş, oturuyor ve beni değerlendiriyorlardı. Ve lanet olsun, anneleri de öyleydi.

Yine de

Soğuktan yeni çıkmıştım, saç çizgimde boncuk boncuk ter vardı.

"İyi karar kızlar." Langfield'in onlara verdiği gülümseme, sanki kendi çocuklarıymış gibi ebeveynlik gururuyla doluydu. Bu evdeki suyun içinde ne vardı böyle? "Bu iyi bir ders. Toplantılar için her zaman hazırlıklı olun ve profesyonel bir ortamda kendinizi net bir şekilde sunun."

"Yönetim kurulu toplantılarında olduğu gibi, Patron." Küçük bir çocuk -yanılmıyorsam beni Nerf dartlarıyla vuran çocuk- Langfield'in ayaklarının dibinde oturuyordu, kamuflaj desenli bir tütü giymişti. Boynunu geriye atmış, milyardere gülümsüyordu.

"Aynen öyle, Huck." Çocuğun gür kahverengi saçlarını gururla karıştırdı.

"Kendimi savunmak için," dedim sekiz yaşındaki idam mangama, "bu bir biz toplantısı değil. Bay Langfield-"

"Biz ona Bossman diyoruz." Tütülü çocuk dizlerinin üzerinde doğruldu ve bir parmağını havaya kaldırdı.

Uzun bir nefes vererek bir elimi yüzümde gezdirdim. Tanrım, bu hiç iyi gitmiyordu. Neden bu çocuklar Noel sonrası şeker ve hediye komasının tadını çıkarmıyorlardı? Hepsi benim rahatım için biraz fazla açık sözlü ve meraklıydı. "Tamam. *Patron* mesaj attı ve sizinle konuşmak için buraya gelmemi istedi."

"Takım toplantısı yapıyoruz." Bunu söyleyen, ilkinden biraz daha büyük, siyah saçlı başka bir çocuktu. "Film geceleri için bir projeksiyon perdesi istediğimizde, bir PowerPoint yaptık."

"Evet," dedi ikizlerden biri. "Ve Patron bizden yemin kavanozu kazancımızın nasıl gittiğini göstermemizi istediğinde, yatırımlarımızın grafiğini çıkardık,

büyüme tahminleri ve harcamalar."

"Eğer plan yapmazsan, başarısız olmayı planlarsın." Siyah saçlı kız küçük bir gülümsemeyle ikizlere bir bakış attı ve onlar da ona cesaret verici bir şekilde başlarını salladılar.

Tanrım, bu zor bir kalabalıktı. "Tamam. Özür dilerim." Yüzler denizini taradım. Odadaki her çocuk hesaplı bir ifadeyle beni inceliyordu. Langfield'ın kucağındaki dağınık at kuyruklu çocuk bile. "Bir dahaki sefere ödevimi yaptığımdan emin olacağım. Hazırlıksızlığım sizi rahatsız ettiyse çok özür dilerim."

Sarı saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmış olan Delia, ikizlerinin her birine bir kolunu dolamıştı. Yapabileceğini düşündüğünden daha büyük bir gülümseme takınmıştı. Bunun her saniyesini seviyordu. Elimde olmadan, sırf o mutluluğu görmek için bu rahatsızlığa değmiş olabileceğini düşündüm.

Annemin hazırladığı çantaları havaya kaldırdım ve bu Hail Mary'nin işe yaramasını umdum. "Teselli olacaksa, tatlı getirdim."

Çocuklar o kadar hızlı üzerime çullandılar ki ezilmekten korktum. Genç adam bir poşet kaptı ve hemen bir pasta kutusu açtı. Sanki bunu daha önce de yapmış gibi ikramları dağıttı, kurabiyeleri birbiri ardına uzatırken her bir çocuğa seslendi. Bana etkilenmemiş bakışlar atmaktan başka bir şey yapmayan çocuktan beklediğimden çok daha tatlı bir gülümsemeyle çömeldi ve atkuyruklu küçük çocuğa serpiştirilmiş pembe bir kurabiye uzattı.

"Pretty Boy'a teşekkür et, Addie." Tekrar ayağa fırladı ve bana tavrına çok daha uygun bir alaycı bakış attı.

Tatlı ufaklık başını geriye attı ve sırtıttı. "Teşekkürler, Preeby Boy," dedi kurabiyeyi küçük suratına tıktırarak.

"Langfield sözlerine şöyle devam etti: "Pretty Boy bize bu hafta neler olacağını anlatmak için burada. "Hazırlıklı olmasa da ona bir şans verelim."

Lanet olsun. Tüm içgüdülerim bana dönüp kaçmamı söylüyordu. Bu işe ne ihtiyacım vardı ne de bu işi istiyordum ve henüz resmi tadilatlara başlamamış olsak da, bu iş şimdiden zamanımın ve enerjimin çok büyük bir kısmını alıyordu.

Ama Langfield'dan uzaktaki kanepeye yayılmış, uzun bacaklarını bileğinden kavuşturmuş Miller'a baktım ve kendime neyin tehlikede olduğunu hatırlattım.

"The Mürettebat olacak olmak Burada önce şey
yarın için olsun başladı yenilemeler için."

Bir çocuk "Banyoyu tamir mi ediyorsunuz?" diye sordu. Bu soru bir koro oluşturdu.

"Yeni bir küvet mi alıyoruz?"

"Jakuziye ne dersiniz?"

"Ooh. Bir itfaiyeci direği alabilir miyim?" "Direk mi alacak? Hiç adil değil."

Ellerimi kaldırdım, çocukların ipucunu almasını ve sakinleşmesini umuyordum. Langfield biraz daha dik oturup boğazını temizleyene kadar oda sessizleşmedi.

"Evin en alt katından başlayıp yukarı doğru ilerleyeceğiz. Yarın ilk iş olarak bir çöp konteyneri getirilecek ve ekibim alt kattaki odaların yıkımına başlayacak."

"Nereye kakamızı yapacağız?" diye sordu tütülü küçük çocuk.

Bir kıkırdamayı bastırdım. "Sadece alt kattaki banyo devre dışı kalacak."

"Hâlâ diğer tuvaletleri kullanabilirsin," diye açıkladı Delia, o ana kadar yapabildiğini fark etmediğim sabırlı bir ses tonuyla.

"Evet. Yarın uşağın kileri üzerinde de çalışmaya başlayacağız. Bir buzdolabı, bir lavabo ve bir mikrodalga fırınla donatacağız. Böylece biz mutfak üzerinde çalışırken orası da kullanılabilir olacak."

"Mutfağımız olmayacak mı?" diye sordu genç çocuk, kızıl saçlarını gözlerinden kaçırarak.

"Sadece birkaç hafta için. Mutfak en büyük ve en uzun proje ama elimizden geldiğince hızlı hareket edeceğimize söz veriyorum."

"Bu Shayla Teyze'nin yemek yapamayacağı anlamına mı geliyor?"

"Peki ya bataklık çamuru?" Siyah saçlı kız çok umutlu görünüyordu.

Bataklık çamuru mu? Bilmek istemediğimden oldukça emindim, bu yüzden açıklama istemedim.

"Hala blender kullanabilirim, tatlım." Bu kadın Shayla olmalıydı. "Bunu her zaman önceden yapabilir ve bitmediğinden emin olmak için dondurabiliriz." Ufak tefekti ve bir tarafı gözünün üzerine gelecek şekilde asimetrik kesilmiş siyah saçları vardı. Egzersiz kıyafetleri giymiş, Rowan Parker'ın kucağına tünemişti. Hokey yıldızı kolunu koruyucu bir şekilde kızın beline dolamış ve yüzünü kızın boynuna gömmüştü.

Bataklık çamurunu soran küçük kız teyzesine arkasını döndü ve yüzünü buruşturdu.

"Yarın ekip ve planlarla birlikte döneceğim." Kurabiyelerini yerken şaşırtıcı bir şekilde kıpırdamadan oturan çocukları taradım. Kahretsin, yetişkinler bu çocukları nasıl böyle hizada tutabiliyordu? Benim yeğenlerim bu noktada daireler çizmeye başladılar. Dikkatini tam olarak vermeyen tek kişi gençti. Başını arkaya doğru eğmiş, kulağında Beats marka kulaklıkla uzak duvara yaslanmıştı. "Bir dahaki gelişimde sana tüm planları ve tasarımları göstereceğim. Ama yardımına ihtiyacım var. Senden istediğimde oyuncaklarını toplamanı ve tuvaletleri boşaltmanı istiyorum."

İkizler annelerinin kucağından hep bir ağızdan başlarını salladılar. Tütülü çocuk dizlerinin üzerinde zıpladı ve bana *evet efendim dedi!* Kocaman gözlü, sessiz küçük çocuk çenesini eğdi ama başıyla onayladı.

"Bana defalarca bu ailenin bir takım olduğu söylendi. Hepiniz birbirinize yardım ediyorsunuz. Bu doğru mu?"

"Evet. Annelerin hepsi bizimle ilgileniyor." Kahverengi saçlı kız önümde yere biraz daha dik oturdu.

Tutu, "Biz bir takımız," diye ekledi.

"Harika. Yeni bir ekip üyenizin geleceğini duydum?" Küçük çocuk başını salladı, yüzünü bir sırtış kapladı. "Evet!"

"Bu da yeni takım arkadaşımıza hazır olduğumuzdan emin olmak için hep birlikte çalışmamız gerektiği anlamına geliyor. Yani aileniz ya da ekibim sizden temizlik yapmanızı, eşyaları taşımanızı ya da belirli alanlardan uzak durmanızı istediğinde yardım edeceksiniz, değil mi?" Bir çocuktan diğerine baktım, devam etmeden önce her birinin göz teması kurmasını bekledim. "Çünkü bunu ne kadar hızlı yaparsak herkes için o kadar kolay olur."

Sonunda kaçmadan önce soruları yanıtlamak için otuz dakika daha harcadım. Fuayeye yöneldim, kanepem ve biradan başka bir şey düşünmüyordum, ama kapıdan çıkamadan Dylan göründü.

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Sen çok mükemmelsin." Geri çekildi ve yanağını okşarken boynundaki kolyeyi kavradı. "Evrenin seni göndereceğini biliyordum."

DELIA

"M om. Saçımızı düzeltir misin?"

Öfkeyle tamamlamaya çalıştığım dosyayı kaydet tuşuna bastım ve dizüstü bilgisayarındaki saate baktım. Yedi on beş. İç çekerek boynumu ve omuzlarımı yuvarladım. Beşten beri ayaktaydım ve her zamanki sabah rutinimi yapıyordum. Peloton'umla bir tur, ardından kızlarla sabah esneme hareketleri. Kahve ve duş, ardından daha fazla kahve ve çocuklar kalkıp yardımına ihtiyaç duymadan önce yapabildiğim kadar çok iş. Kahve dükkânındaki arabaya servis bölümünden geçtim ve bugünün delilikleriyle uğraşmak için adliyeye gittim.

Gece kuşu mu sabah kuşu mu sorusu? Ne şaka ama. Artık iki çocuğum ve tam zamanlı bir işim olduğu için bu ayrımlar çok tuhaftı. Ben her ikisiydim. Otuz beş yaşındayken vücudum bundan her zaman hoşlanmıyordu ama neyse oydu.

Hayatın kolay olacağı yanılsamasına hiç kapılmamıştım. Bekâr annelik yüreği zayıf olanlara göre değildi. Bu yolu gözlerimi dört açarak seçmiştim. Ama o zamanlar bunun zihinsel ve fiziksel olarak ne kadar yorucu olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Yemek pişirmek, temizlik yapmak ve ev ödevlerine yardım etmek bekleniyordu.

Ama zihinsel yük? Kimse anneleri bu işe hazırlayamaz.

Çocuklarımız için sürekli endişe ve korku.

Bir daha asla rahat uyuyamayacağımızın farkına varmak çünkü kalplerimizin ve ruhlarımızın parçaları bu dünyada dolaşıyor.

Anneliğin özü bu. Sürekli koşuşturma. Her boş dakikamızı çocuklarımız için en iyi kararlar olduğunu umduğumuz şeyleri vererek geçirmek yeterli değildir. Bu kararların sonu gelmez ve yıllar geçene kadar doğru mu yoksa yanlış mı olduklarını bilmek imkansızdır.

Bu yüzden öğle yemeklerini hazırlamanın, ev ödevlerine yardım etmenin, anlaşmazlıklarda arabuluculuk yapmanın, doktor randevularını ve gelişimsel kilometre taşlarını takip etmenin yanı sıra, her şeyi berbat ettiğime dair günlük suçluluk, endişe ve belirsizlik dozlarını da yönetmem gerekiyor.

Bana mutlu pazartesisler.

İkizlerin odasına yöneldim. Şükürler olsun ki kızlarım çoğu alanda kendi kendilerine yetebiliyorlardı. Evet, sekiz yaşındaydılar, otuz beş yaşına giriyorlardı ve çok hızlı büyüyorlardı ama onları mikro düzeyde yönetmek zorunda kalırsam bunu başara bileceğimden emin değildim. Beckett'in çamaşırhane sistemi sayesinde her zaman temiz üniformaları vardı ve fazla telaşlanmadan giyinip yıkıyorlardı.

Ama saçlar. İki kızın da benimki gibi uzun, sarı saçları vardı. Ve YouTube sayesinde artık her gün özenle hazırlanmış saç modellerine ihtiyaç duyuyorlardı. Hayatımın pek çok saatini saç eğitimlerini izleyerek kaybetmiştim.

"Anne, balon örgüler için yeterli zamanımız var mı?" Phoebe bana bir tarak ve şu sinir bozucu küçük elastik bantlardan bir paket uzatarak sordu.

"Elbette." Yapmadık. Ama bu anlar gelip geçiciydi, bu yüzden elimden geldiğince her birine sıkı sıkı tutunmaya çalışıyordum. "Collette, ben Phoebe'nin saçını yaparken sen de git dişlerini fırçala ve su şişelerini doldur. Bugün Liv Teyze ve Beckett Amca'yla okula gideceksin, unuttun mu?"

Phoebe bana dramatik bir göz devirme hareketi yaptı. "Oh, hatırlıyoruz. Patron dün gece programı on kez gözden geçirdi. Yedi kırk beşte yola çıkmamız gerekiyor ve Charlie okula gidiş rotasını belirledi." Böyle sabahlarda Beckett'ın okula hızlıca gitmek için arabasını ve şoförünü ödünç almamıza ses çıkarmamasına seviniyordum.

Tarağı saçlarında gezdirdim ve bir yandan kendi programımı zihnimden bir yandan da işe koyuldum.

Pazartesi günleri, genellikle ilk oturuma katılmam planlanırdı. Boston Belediye Mahkemesi'ndeki ilk oturum en iyi hayvanat bahçesi olarak tanımlanırdı. Pazartesi günleri özellikle çılgıncaydı çünkü hafta sonu tutuklanan herkes mahkemeye çıkmak zorundaydı.

Savcılar olarak dönüşümlü olarak iddianameleri sunduk ve suçlamalar resmi olarak dosyalanırken hükümeti temsil etmek için ayağa kalktık.

Nankör bir işti ama asla sıkıcı değildi. Hukuk dünyasında on yıllık bir deneyimim olmasına rağmen, ekipteki en acemi kişi bendim, bu yüzden Pazartesi günleri bana kalıyordu. Neyse ki bir meslektaşım Enzo ile görüşebilmem için bugün yerime bakma nezaketini gösterdi.

O uygunsuz yakışıklı kötü adamdan bahsetmişken, yeni planların üzerinden geçebilmemiz için her an gelebilirdi. Şimdiye kadar, çocukların beklediği gibi bir PowerPoint hazırlamamış olsa bile, sinir bozucu derecede profesyonel davranmıştı. Bir dizi kötü şans, boktan müteahhitler ve bir sürü pişmanlıktan sonra, bunun gerçekten işe yarayabileceği konusunda umutluydum. Bunu ona söyleyecek . Tabii ki hayır. Bir şeyler yaparak saygımı kazanması gerekiyordu.

Ama burada bir olasılık varmış gibi hissediyordum. Ev bana miras kaldığında, tadilata ihtiyacı olduğunu biliyordum ama ne kadar olduğunu bilmiyordum. Kasaba evimin satışından bir miktar para ayırmıştım ama ev ne kadar eskiyse onarımların da o kadar masraflı olduğunu zor yoldan öğrenmiştim. Sadece çatı onarımı bile çok konforlu orta boy bir SUV fiyatındaydı. Beckett olmasaydı, hala onu bekliyor olacaktık.

Beklenmedik maliyetlerin yanı sıra, bir dizi şüpheli müteahhit - bazıları marjinal yetenekli, bazıları yozlaşmış ve bazıları düpedüz aptal - altı aylık bir yenileme projesi olacağını düşündüğüm şeyi ezici bir stres ve endişe yılına dönüştürdü.

Evin tüm çocuklar için güvenli olmasını sağlamanın omuzlarıma yüklediği ezici sorumluluktan bahsetmiyorum bile. Bazı anlar yaşamıştık ama önemli sorunların çoğu çözülmüştü.

Bunun işe yaramasına ihtiyacım vardı. Enzo'nun başarısız olduğunu görmeyi ne kadar istesem de, özellikle Willow'un yaklaşan gelişiyile, bitmiş bir eve sahip olmak için kendi yüklerimi bir kenara bıraktım.

Collette yaklaştı ve Phoebe'ye sırt çantasını uzattı. Phoebe gülümseyerek ayağa kalktı ve beni yanağımdan öptü. Bu sevgiyi içime çektim. Yakında bir gün, çoğu çocuğun yaptığını yapacak ve benden uzaklaşacaklardı, bu yüzden elimden geldiğince alabildiğimi alacaktım. Onlar küçükken, bedenim bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Gündüz ya da gece kişisel alanım yoktu. Kızlardan birinin her zaman ilgime, kucaklanmaya, karanlıkta rahatlatılmaya ihtiyacı vardı. Ve kahretsin, bunu özlemiştim. Sarılmayı ve ihtiyaç duyulduğumu hissetmeyi özledim.

Collette önümde yerini aldı ve ben de onun saçını örmeye başladım. Teknik olarak çift yumurta ikizi olsalar da

ayırt etmek zor olabiliirdi. Phoebe'nin birkaç çili vardı ve Collette solaktı. Ama bunun dışında, korkunç derecede birbirlerine benziyorlardı.

Onlar da bunu kendi çıkarları için kullandılar. Aynı şekilde giyinerek ve aynı saç modellerini takarak dünyayı kandırmaktan hastalıklı bir alıyorlardı. Yaramazlıkları için kendimi suçlayabilirdim. Üstünlüğümü kanıtlamayı asla es geçemezdim ve onlar da bu özelliği kesinlikle miras almışlardı.

Çoğunlukla zararsızlardı. Ve arkadaşlarım onları çoğunlukla çözmüştü, ama arada bir başarılı oluyorlardı. Daha çok yeni taşınan erkeklerle. Tek çocuk olduğum için onların ilişkilerinin gelişmesini izlemek hoşuma giderdi. Hayatımı bir kız kardeş için yanıp tutuşarak geçirmiştim. İronik bir şekilde, şimdi, otuz beş yaşındayken, üç tane kız kardeşim vardı.

"Bugün duruşman var mı?" Ben saçıyla uğraşırken Collette sordu. "Bugün olmaz. Öğleden sonra bir cezam var ama bir sonraki duruşmaya kadar duruşma yok.

hafta. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Her zaman son dakikada yalvarırlar."

"O adamı kesinlikle , değil mi?"

Yüzüme yayılan sırtıtmayı bastırmaya çalıştım. "Benim işim kimseyi *yakalamak* değil. Unutmayın, benim işim her bir insanın adalete kavuşmasını sağlamak. Bu da herkese adil davranmak ve yasalara uyulduğundan emin olmak anlamına gelir. Eğer kişi suçluysa, o zaman adalet hapse girmesi anlamına gelir. Her zaman değil ama çoğu zaman. Eğer kişi suçsuzsa da serbest kalır."

"Ama onlar zaten suçluysa yasalara uymanızın ne önemi var?"

Safliklarına kıkırdamaktan kendimi alamadım. Genellikle benimle üniversite profesörleri gibi konuşurlardı, bu yüzden bu hoş bir değişiklikti.

"Çünkü toplum, herkesin kanun önünde eşit muamele görmesini gerektirir. Anayasanın herkes için, hatta suç işlemiş olanlar için bile geçerli olduğunu konuşmuştuk, değil mi?"

"Tanrım, Anayasa hakkında başka bir ders daha olmasın." Phoebe inledi.

"Bunu sen başlattın," diye kız kardeşine çıkıştı Collette, neredeyse saç örgüsünü çekerek

Elimden. "Bize tüm değişiklikleri ezberlettiği zamanları hatırlıyor musun? O günlere geri dönmek istemiyorum."

Phoebe bilgece başını salladı. Görünüşe göre, anayasa hukukuna olan düşkünlüğüm çocuklarım tarafından takdir edilmemişti.

Muhtemelen konuyu değiştirmek isteyen Phoebe saç malzemelerini toplamak için işe koyuldu. "Anne, bir koca bulacak mısın?"

Sanki karnıma yumruk yemişim gibi tüm hava ciğerlerimi terk etti. *Tanrım*. Pazartesi sabahı için ne soru ama.

"Tabii ki hayır," diye takıldım, bir elimle Collette'in bitmiş örgülerini düzeltirken. "Peki nedenini hatırlıyor musun?"

Birbirlerine baktılar, sonra bana döndüler ve hep bir ağızdan konuştular. "Erkeklerle yaşadığınız romantik ilişkiler, ilahi dışıl yaşam gücünüzü gereksiz yere tüketir."

"Doğru." Bir kez başımı salladım. "Çünkü yapacak daha iyi işlerim var."

"Biliyoruz. Bu dünyadaki değerli anlarınızı bilginin, başarıların peşinde koşarak ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirerek geçirmeniz daha iyi olur," dedi Collette robotik bir sesle.

Ellerim kalçalarımnda, ikisine de sert bakışlar attım. Bunu daha önce de yaşamıştık. Beckett taşındığından beri pek *çok* soru soruluyordu ve şimdi bu evde kalan tek bekâr kadın ben olduğum için daha da merak ediyorlardı.

Collette başını iki yana eğdi ve beni inceledi, sert ifadem karşısında sinmiş gibi görünmüyordu. "Liv Teyze neden Bossman'la evlendi?"

"Çünkü birbirlerine *aşıklar*," dedi Phoebe ellerini göğsünde kavuşturup gözlerini devirerek.

"Aşık olmak tuhaf bir şey. Diğer anneler artık her zaman gülen ve mutlular," diye ekledi Collette.

"Biliyorum. Shay Teyze geçen gece Liam'ın pizza sipariş etmesi için onu ikna etmesine bile izin verdi."

Bu haber karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu. Shayla'nın aldığı alet, rafine unun bu eve girmesine izin verdiğine göre bir şey olmalıydı.

"Bir erkeğe aşık olursan ne olacak anne? Bu garip olurdu."

"Kızlar," dedim, onları kucaklamak için kendime çektim. "Hayatımda çok fazla sevgi var. Evrende sizden daha çok sevebileceğim kimse yok." İkisinin de alnına birer öpücük kondurdum. "Diğer anneleri, çocukları ve büyükannenizi de seviyorum. Hayatım sevgiyle dolu. Bu bana yeter."

Phoebe, "Ama biriyle evlenmek istiyorsan sorun değil," dedi.

"Evet, çünkü bir gün ayrılacağız. Lisans, doktora ve doktora sonrası eğitimimden sonra NASA'da çalışacağım."

"Collette haklı. CalTech'e gidip insansı robotlar yapmak istiyorum. Sinirbilim araştırmalarımı bitirdikten sonra tabii ki."

Aşk hayatıma duydukları ilgiye rağmen kızlarıma gülümsemekten kendimi alamadım. Çok hırslıydılar.

"Yalnız kalmanı istemiyoruz anne."

Tanrım, bu küçük insanlar inanılmazdı. Bazı günler o kadar yorgundum ki günü atlatabileceğimden emin değildim, bazı günler ise kalbim o kadar sevgi doluydu ki göğsümde patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Mesele şu," dedim doğru kelimeleri ararken. "Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Bu hayatta tek bir şansımız var ve bunun anlamlı olmasını istiyoruz. Farklı insanlar için farklı şeylerin önemli olduğunu unutmamak gerekir. Benim için önemli olan siz ikinizsiniz. Anneniz olmak dünyada en sevdiğim şey.

"Yetişkin olduğunuzda, sizin için neyin önemli olduğuna siz karar verirsiniz. Belki bir eşiniz olsun istersiniz. Ya da bir aile, bir köpek veya bir kariyer."

Her iki kız da kollarını belime dolamış, çenelerini geriye eğmiş bir şekilde beni dinliyorlardı.

"Belki yürüyüş yapmayı, yazmayı ya da örgü örmeyi seveceksiniz. Ama hepimizin çok fazla zamanı var, bu yüzden zor seçimler yapmak zorundayız. Tek istediğim kendi seçtiğiniz hayatları yaşamanız. Sevdiğiniz şeyleri yapın ve sizi geliştiren ve hayatınızı zenginleştiren insanlarla vakit geçirin. Benim Liv'im, Dylan'im, Shay'im, işim ve hobilerim var. Ve siz ikiniz. Siz yetişkin süper meşgul bilim insanları olsanız bile ben her zaman sizin anneniz olacağım."

Kızlarımla geçirdiğim zamanın ne kadar kısa olduğunu düşünmek bile beni panikletiyordu. Sekiz yıl bir anda uçup gitmişti. Gözlerime dolmak üzere olan yaşları durdurmak için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım. Lanet olası pazartesiler.

". Yine ağlamaya başladı," dedi Phoebe hafif bir tiksintiyle. Ve bir anda gerçekliğe geri döndüm.

"Tamam, . Bu kadar yeter." Omuzlarını okşadım. "Çantalarınızı alın. Bossman'ın geç kalmasını istemezsiniz."

Her iki kız da bana bir kez daha sarıldı ve ben de onları sıkıca kucakladım, bu çocukluk büyüünün bir anını daha içime çektim.

Çünkü artık günümle yüzleşmem gerekiyordu. Enzo ile başlayarak.

ENZO

I Zamanı gelmişti. Brownstone'un hemen aşağısında mükemmel bir park yeri bulmuştum, bu yüzden bunu iyi bir alamet olarak kabul ettim. Owen ve Amara'dan dayak yemek, Delia'yla bir değil iki kez kışmak ve çocuklar tarafından sorguya çekilmek arasında çok yorulmuştum. henüz eve bir şey yapmamıştı.

Ama bir planım vardı. Flavia zaman çizelgesi konusunda bana yardımcı oldu ve en yetenekli yardımcılardan birkaçını çağırdı. Kadın büyük bir zammı hak ediyordu ve ben de bunu gerçekleştirecektim. Kendim de dahil olmak üzere maaşım ile çalışan herkesten on kat daha değerliydi.

Dün gece Delia'ya taslağı e-postayla gönderdim; bitişler, aydınlatma ve bazı eşyaların yerleştirilmesiyle ilgili alması gereken kararların bir listesini de ekledim.

Önümüzdeki iki hafta içinde beyaz eşya ve tezgah siparişi verirsek, doğru yolda olacaktık. Bunları ne kadar çabuk sipariş edersek, o kadar çabuk bitirecektik ve ben de buradan o kadar çabuk uzaklaşabilecektim.

Kapıya temkinli bir şekilde yaklaştım, her pencereyi tarayarak potansiyel saldırganları aradım.

Kafa karıştırıcı tatil süslemelerine rağmen sahil temiz görünüyordu, ben de verandanın basamaklarını tırmandım.

Ama eski pirinç tokmağa uzandığımda kapı açıldı. Tekrar kışımın üstüne düşmemeye dikkat ederek bir adım geri attım. Bir grup çocuk

Kışlık paltolar ve botlar giyen ve dev sırt çantaları taşıyan Langfield'in ardından paltolu ve takım elbiseli Langfield dışarı çıktı.

"Winnie, sen ve ikizler atlayın. Charlie stadyuma giderken sizi okula bırakacak."

Liv onu kapıdan çıkarken takip etti ve bana sıcak bir gülümseme verdi. Saçları düzgün bir topuz yapılmıştı ve tepeden tırnağa siyah giyinmişti. "Enzo, seni gördüğüme sevindim. Delia mutfakta. Bugün ikizleri okula götüreceğiz, o yüzden sana yol gösterebilir."

Pencereye öpücükler kondurmak için dönerken kolumu okşadı.

Lekeli camın arkasında Dylan duruyordu, kızıl saçları dalgalıydı ve yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Tutu oğlan ve yürümeye başlayan çocuk onun önünde durmuş, Liv'e el sallayıp öpücükler gönderiyorlardı. Bu aptalca bir çekicilikti.

"Aklın oyunda mı, tatlı çocuk?" Langfield tersledi.

Gülümsemem hızla ters bir bakışa dönüştü. Cevap olarak, yanımda getirdiğim planlar, kontrol listeleri ve örneklerden oluşan bankacı kutusunu havaya kaldırdım.

Beni bekleyen siyah Escalade'e binmeden önce başıyla ciddi bir selam verdi.

İçeri girdim, ağır kapıyı arkamdan kapattım ve ayakkabılarımı Cadılar Bayramı temalı karşılama paspasına sildim.

Fuaye, loş olmasına rağmen, yüksek tavanı ve büyük pervazlarıyla etkileyiciydi. Tepede, bir zamanlar büyük bir avizenin asılı olduğunu tahmin ettiğim alçıpandaki bir delikten kablolar sarkıyordu.

Ayaklarımın altındaki kontrplak zemini gördüğümde içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Ben ultra-modern yeni inşaat bir çatı katında yaşarken, bu ev ne kadar kaotik ve modası geçmiş olsa da Boston'un özüydü. Bu şehrin mimarisi ve geleneğiydi. Temeli.

Ama sonra koridordan mutfığa doğru ilerledim ve önümdeki imkânsız görevi hatırladım. Burayı iki aydan kısa bir sürede şekle sokmak.

"Gelebilmenize sevindim," diye tersledi Delia adanın diğer tarafından. Kollarını önünde kavuşturmuştu ve siyah bir etek takım giymişti. Ayağındaki gök yüksekliğindeki topuklular koyu pembeydi.

"Bugün mahkemeye mi gidiyorsun?" Kıyafetini işaret ederek sordum. Saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmıştı ve makyajı ustalıkla yapılmış olsa da abartısızdı. Onu son iki görüşümde olduğu gibi kulaklarında basit inci küpeler vardı. İncelemelerim bana onun nasıl görüldüğünü hayal ettirdi

uyandığında. Telaşlı gecelikler giyer miydi? Yoksa çıplak mı uyurdu?

Kahretsin. Bu verimli bir düşünce zinciri değildi. Onu dizginlemenin zamanı gelmişti. Çünkü işin gerçeği, o bir müşteriydi. Ve muhtemelen uyumuyordu. İblisler hakkında bildiklerime göre, çoğu insan gibi tam sekiz saate ihtiyaç duymuyorlardı.

"Hayır. Bu, *müteahhidimin benim zamanımı boşa harcadığı* şezlong giysisi. Bu boku hareket ettirebilir miyiz? Bazılarımıza babalarımızdan şirket miras kalmadı."

Lanet olsun. Şaka yapmıyordu. Eşiği iki dakika önce geçmiştim ve o şimdiden bana sözlü oklar atmaya başlamıştı. Düşündüğüm ikinci kahveyi içmeliydim.

"Ah." Sanki darbe almışım gibi avucumu kalbime dayadım. "Pençelerinin bu kadar erken çıktığını fark etmemiştim."

Bana baktı, ifadesi donuktu. "Bu hiçbir şey değil. Bana ya da aileme kazık atarsan gırtlığını yırtarım. Anladın mı? Zengin olmayabilirim ama bu şehirdeki her bir polis memurunu, savcıyı ve yargıcı tanıyorum ve toplayacağım çok iyilik var."

Lanet olsun, acımasızdı.

"Seni sikmek gibi bir planım yok, Prenses. Bu benim değil." Evdeki en güzel mobilya olan devasa yemek masasına doğru yürüdüm ve kutuyu yere bıraktım. "Bizi Massachusetts'in en büyük inşaat şirketi yapan şey boktan eski evler değil. Ancak, gerçekten iyi yaptığım şeyler uygulama, teslimat ve hedeflerime ulaşmaktır."

Gözünü bile kırpmadı. Sadece bana baktı, konuşmaya devam etmem için cesaretlendirdi.

"Ama bunun işe yaramasının tek yolu geri adım atman ve işbirliği yapman. Otur o huysuz kıçının üstüne de sana güncellenmiş planları göstereyim. En iyi adamlarım bütün hafta sonu senin için çalıştı. Şimdi o sopayı kıçından çıkarıp bana bir fincan kahve ikram etmeye ve dikkatini bana vermeye ne dersin?"

Bir sandalye çekip oturdu ve ters ters baktı.

"Bu," diye omzunun üzerinden korkunç derecede çirkin yeşil tezgahın üzerindeki çok pahalı görünen krom bir aleti gösterdi, "bir Jura E8. Bu mutfaktaki diğer tüm aletlerin toplamından daha değerli. Bu evde kahve istiyorsan, hak edeceksin."

Uzun bacaklarını, çok seksi olduğunu bildiğinden şüphelendiğim bir şekilde yavaşça çaprazladı. "Şimdi beni etkilemen için hazırım."

Onu planlarımla şaşırttıktan ya da en azından projeyi nasıl tamamlayacağımıza odaklanmasını sağladıktan sonra, ilk önce orayı ele aldığımız için bahçe katında kısa bir gezinti yaptık.

Çöp konteyneri bir saat içinde teslim edilecek ve yıkım ekibi banyoyu bir gün içinde temellerine kadar sökebilecekti. Merdivenlerin onarılması gerekiyordu. Yeni parke zeminler döşenecekti. Hüzünlü asma tavanlar değiştirilecekti. Ve tabii ki Miller lanet duvarlarına kavuşacaktı.

"Üst kat saf Viktoryen, ama bu kat." Ürperdim.

Delia omuz silkti. "Sanırım teyzem 70'lerde bitirdi ve sonra unuttu. Biraz eksantrik biriydi."

Merdivenlerin altındaki korkuluğun bir kısmını değiştirmek ve oda arkadaşlarından birinin çalıştığı anlaşılan fizik tedavi odasına Fransız kapılar eklemek gibi küçük düzeltmelerin gerekli olduğu birkaç alanı işaret etti.

"Tarama alanı." Koridorun sonunda belime kadar gelen küçük bir kapıyı işaret etti. "Taşındığımızda ölü arılarla doluydu. Binlercesi."

"Tanrım. Bu çok ürkütücü."

Omuz silkti. "Eğlenceli bir sürpriz daha oldu. Onlardan bir sürü var. Şimdi sadece örümcekler ve ara sıra da yılanlar yaşıyor."

İnleme isteğimi görmezden geldim. Yılanlar mı? Bir şantiyede onlarla ilk kez karşılaşmıyorduk ama hiçbir zaman hoş bir sürpriz olmamışlardı.

"Bu oda." Tek parmağıyla, eşit sayıda Boston Bolts ve Revs posteriyle kaplı bir kapıya dokundu. "Liam ve Kai artık burayı paylaşıyor. Vakumlarla doluydu."

Döndüm ve benimle dalga geçtiğinden emin bir şekilde ona baktım. "Pardon, süpürge mi?"

"Evet. Eskiler. Bazıları orijinal kutularında. Muhtemelen toplamda üç düzineye yakın."

"Onlarla ne yaptın?"

"Çoğu atıldı. Birkaçını vakum müzesine bağışladım."

Yumruğumu ağzıma götürerek bir kahkaha attım. "Vakum müzesi mi? Bu gerçek bir şey mi?"

"Missouri'de." Yanıtı tamamen soğukkanlıydı. "1950'lerden kalma bazı modellerle gerçekten ilgileniyorlardı. Yani, gördüğünüz gibi,

Ölü arılar, tarihsel açıdan önemli vakumlarla kıyaslandığında o kadar da heyecan verici değildir."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tarihsel olarak önemli vakumlar. Bu benim için bir ilk."

"Lou Teyze tuhaf bir kuştı, ama görünüşe göre küçük cihazların tarihi söz konusu olduğunda her şeyi biliyordu."

"Bu lanet olası ev," diye mırıldandım mezuramı çıkarırken. Yukarı çıkmadan önce yeni Fransız kapılar için ölçü almam gerekiyordu.

"Shay bugün çalışıyor," dedi, koridorun diğer tarafındaki kapalı kapıyı işaret ederek ve topuklarının üzerinde dönerek. "Ama-" Tam olarak dönemeden önce topuğu yerden sıyrılan bir muşambaya takıldı.

Tökezledi ve ben de içgüdülerimle hareket ederek onu ve kendime çektim.

"Dikkatli ol," dedim, onu üst kollarından destekleyerek. Tuttuğum kollar gergin ve güçlüydü, nefesi de boynuma sıcak geliyordu.

Göğsüme yaslanmıştı ve o iri mavi gözleri kocaman açılıp benimkilere kilitlendi. Bir an için belalı kişiliği kayboldu ve altındaki savunmasız kadın tam olarak ortaya çıktı. Dünyayı omuzlarında taşıyan bir kadın.

Birbirimize baktık, yüzlerimiz arasında birkaç santim vardı ve bir anlığına tüm dünya yok oldu. Tek hissedebildiğim kalbimin çarpması ve bunun ne kadar doğal bir his olduğunun şaşırtıcı bir şekilde farkına varmaktı.

Ve bir anda her şey bitti.

"Çek pençelerini üzerimden." Geri çekildi. "Ben iyiyim."

Onu nazıkçe serbest bıraktım ve ellerimi kaldırarak ona biraz alan açmak için bir adım geri çekildim. "Centilmenliğim için özür dilerim."

Kollarını kavuşturdu ve kalçasını eğdi, zaten her zamanki duruşu olduğunu keşfettiğim duruşuna yerleşti. İsteddiği kadar çatık kaşlarının ve meydan okuyan beden dilinin arkasına saklanabilirdi ama göğsü kabarmıştı ve göz bebekleri de büyümüşü. O da benim gibi kıvılcımı hissetmişti. O anda o da beni gördü ve eğer daha cesur bir adam olsaydım onu öperdim.

"Şövalyelik bir kadına yardım etmektir. Açıkça bir duyguyla başa çıkmak değil."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Eğer ellerim vücudunuzu ele geçirseydi, bunu bilirdiniz Prenses."

Süslü pembe topuklu ayakkabılarından birini eski zemine vurdu ve homurdandı. "Kahretsin, seni hemen şimdi kovmak istiyorum. Bu sabah hangi cehennem çemberinden çıktın sen?"

"Beni kovmayacaksın. İkimiz de işi yapacağımı biliyoruz. Sen de bunu kabul edecek kadar kadınsın."

Kızın karşılık veren bakışı gibiydi, ama verecek bir cevabı yoktu.

Bu raundu kazanmıştım ama tüm dövüşü kazanmaya yakın değildim. "İstediğin kadar pis bakış fırlatabilirsin Prenses. Onları kabul edebilirim. Kimse benim yaptığım işi, benim kadar iyi yapamaz. Ama tüm bunlar bittiğinde ve hayallerinizdeki eve sahip olduğunuzda, sözlerimi bir kenara not edin: bana teşekkür etmek için dizlerinizin üzerine çökeceksiniz."

"Hiçbir erkek için diz çökmem."

Gözlerindeki hırçın kıvılcım neredeyse bacaklarımın bükülmesine neden oluyordu. Vahşi, öfkeli ve saf elektrik gibiydi. O at kuyruğunu yakalamak ve akli başına gelene kadar onu öpmek istedim.

"Nasıl yapacağını göreceğiz, sert çocuk. Fazla umutlanmıyorum."

Birbirimize baktık, dövüşmek için karşı karşıya gelen iki alfa köpeği gibi. Kanım pompalanıyordu ve ellerim ona dokunmak için kaşınıyordu. Öfke, adrenalin ve şehvet baş döndürücü bir kombinasyondtu. Kendimi her zamanki gibi kontrol edemediğimi hissediyordum.

Ama sonra, bir mucize eseri, kapı çaldı.

"Dumpster burada," dedim, ona doğru bir sırtış fırlatıp kendimi toparlamaya çalışarak. "Merdivenlerde adımlarına dikkat et. Tekrar tökezlemeni istemem."

ENZO

I anlamak istedim. Gerçekten. Bazı avantajlarını görebildiğimi sanıyordum. Hem Gianna hem de Viola durmadan çocuk yetiştirmenin ne kadar zor olduğundan bahsediyorlardı. Belki de kolektif yaklaşım hakkında söylenecek şeyler vardı. Gördüğüm kadarıyla çocukların hepsi oldukça mutlu ve sağlıklıydı. kadar olmasa da vahşiydiler. Belki de bunun sürü zihniyetiyle bir ilgisi vardı.

Ne olursa olsun, sevgi ve desteği hissedebiliyordum.

Ancak, bu yaşam tarzı gerçekten amaçları olsaydı, bu kadar varlıklı insanlar bunu daha fazla konfor ve kaynağa sahip bir yerde yeniden yaratabilirlerdi.

Masanın üzeri evraklarla ve keşif raporlarına benzeyen şeylerle kaplıydı ve üzerinde gelişigüzel yerleştirilmiş birkaç fincan kahve vardı. Miller kolları bir Revs tişörtüyle geniş yemek odasını boydan boya arşınılıyordu. Langfield kâğıt inceliğinde bir dizüstü bilgisayarı açık bırakmış, gömleği kusursuz bir şekilde kırışmamış halde hararetle yazıyordu. Görünüşe göre çocuklar bugün evden çalışıyorlardı.

Bir fincana kahve doldurdum ve bir sandalye çektim. "Günaydın."

Miller bana içten bir gülümseme verirken Langfield varlığımdan bile haberdar değildi, hâlâ dizüstü bilgisayarının tuşlarına basıyordu.

"Şimdiden ara mı verdin?" Beckett sordu. Hiç durmadan çalıştığım için bana kızacağıını düşünmüştüm.

Başımı salladım. "Tesisatçıları bekliyorum. Siz ikiniz bana bu kadar sıkı bir tasma taktığınız için banyo tadilatını bizzat denetlemek üzere programımı boşaltmak zorunda kaldım."

Bu onu gülümsetti. Piç kurusu.

"Günümü temizlediğime göre, ikinizden bazı bilgiler almam gerekiyor."

Miller volta atmayı bıraktı ve uzun saçlarını düzeltti. Böyle tepemizde dikilirken Thor'a çok benziyordu. "Evle ilgili bir şeyse Delia'ya sormalısın. Geçen gece Bossman'ı sana ısıtmalı döşeme hakkında mesaj atarken yakaladığında neredeyse kafasını koparıyordu."

Bu görüntü kalbimi ısıttı. Aferin ona. Karşımda oturan huysuz Henry Cavill benzerine arada bir haddinin bildirilmesi gerektiği açıktı. Bahse girerim ki o değerli bir rakipti.

"Hayır," dedim sandalyemde arkama yaslanarak. "Reno ile ilgili değil. Dürüst olmak gerekirse, buradaki dinamiği merak ediyorum." Kupamı uzattım ve odayı işaret ederek önümde salladım.

İki adam da kaskatı kesildi. Langfield sandalyesinde dimdik oturdu ve yanılmıyorsa bir hırıltı bile çıkardı. Hâlâ odanın ortasında duran Miller ellerini iki yanında kenetledi ve gözlerini bana dikti.

"Sormak zorundayım. Sizi buraya ne getirdi? Bu eve mi?" Miller gülümsedi ve Langfield kahkahayı patlattı.

Miller, "Buradayız çünkü burası bizim yerimiz," dedi. "Bizim ailemiz."

Anlaşılması güç bir cevap. Dylan'la paylaştığı odaya ilk girdiğimde gördüğüm kadarıyla nişanlısı kristallere, adaçayına ve tüm o hippie saçmalıklarına meraklıydı. Belki o da öyleydi. "Hayır, demek istediğim kız arkadaşların seni buraya taşınmaya nasıl ikna etti?"

Langfield homurdandı ve bana ters ters baktı. "Sanırım karımı kastediyorsun? Beni bir şey yapmaya o *ikna* etmedi. Taşınmayı ben istedim."

Hah. Bu bir falsoydu.

"Ben istedim. Çok basit, gerçekten. Şuradaki Man Bun da Dippy Do'yu hamile bıraktığında buraya taşınmak için yalvardı." Miller'a baktı. "Hiç onurlu bir davranış değildi."

Eski yakalayıcı omuz silkti. "Utanmıyorum. Dylan'ın yanına taşınmak için yanıp tutuşuyordum." Gözleri hülyalı bir nitelik kazandı ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Annemler bana izin verdiği için çok minnettarım. Her gün ateşböceğimin yanında uyanmak ve Willow'un büyümesini izlemekten daha güzel bir şey yok."

Willow mu? Bir erkeğin çevre düzenlemesi hakkında bu kadar övündüğünü hiç görmemiştim.

"Willow bebek," dedi Langfield, sanki aklımı okuyabiliyormuş ve aptal olduğumu düşünüyormuş gibi bana ters ters bakarak.

Hâlâ havada süzülen Miller, Willow'un gelişiyile ilgili planlarını şiirsel bir dille anlattı. Görünüşe göre Dylan pek çok şeyi evrene bırakmıştı ama Miller'ın tıbbi müdahale ve güvenlik önlemleriyle ilgili birkaç katı kuralı vardı.

Langfield boğazını temizledi ve aşk sarhoşu adamı susturmak için tek gereken buydu.

"Ve Liv buradaydı," dedi, hâlâ yazmaya devam ederek. "Ben de taşınmama izin vermesini istedim."

"Ama başka mülklerin de var?"

"Ah evet." Durdu ve düşünceli bir şekilde tavana baktı. "Üç. Hayır, Keys'teki yeri de sayarsak dört."

Miller, "Şehir merkezinde bir yerim ve Jersey'de bir evim var," dedi. "Ailemin ülke çapında sahip olduğu yarım düzine yerle birlikte."

Lanet olsun. İkisinin de ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok parası olan bu adamlar burada yaşamayı *seçmişlerdi*. Aslında, bu konuda ısrar etmişlerdi. Atladılar. Kendilerini tamamen adanmışlardı. Onlara büyük saygı duysam da, gerekçelerini anlamakta zorlanıyordum.

"Bunu fazla düşünüyorsun." Langfield Miller'a döndü. "Belli ki bu sersem hiç aşık olmamış."

"Kafası karışmış görünüyor. Sanırım onu kırdık."

Başımı iki yana salladım. Hayır, aşık olmamıştım ve bu adamların yaptığı gibi bu tür karmaşık bir duruma atlama düşüncesi beni korkutuyordu. Zorlu bir işi olan yetişkin bir adamdım. Çatı katımı, rutinlerimi ve sessizliğimi seviyordum. Bu adamlar da bana aynı şeyleri tercih ediyormuş gibi geldi. İkisi de dar görüşlü ve biraz tutucuydu. Yine de buradaydılar. Kusmukları temizliyor, çay partisi yapıyor ve bacada yaşayan yavru rakunları besliyorlardı.

"Delia'yı hallettikten sonra sana bir iyilik yaparız. Patron kendini çöpçatan sanıyor."

Langfield beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ev bitene kadar böyle bir şey olmayacak. Ama evet, ilgilenecek birkaç kadın düşünebilirim."

"Hayır, teşekkürler." Gözlerim seğirdi. Neden Delia ve beni iki ayrı durumda değerlendiriyorlardı ki? Eğer Delia ve beni

Seçeneklerimi tartışırken onu ayarlamak, kaçınılmaz sonuç beni onunla ayarlamak olmaz mıydı?

Beni o kadar aşıyor ?

Dürüst olmak gerekirse, evet, öyleydi. Ama beni bu projeye ikna etmek için kullandıkları onca şantaj ve manipölasyondan sonra, doğru olan bana bir iyilik yapmaktı.

Görünüşe bakılırsa, böyle bir şey olmuyordu. Ve nedenini tahmin edebiliyordum. Onlar gibi güçlü adamlar için benim gibi bir adam yardımdan başka bir şey değildi. Banka hesap bakiyemdeki sıfırlar ya da çatı katımdaki muhteşem manzara ne olursa olsun. Her neyse. Kendileri gibi yuppilere takmışlarsa, Delia'yı hiç anlamadıkları açıktı.

Langfield dizüstü bilgisayarını kapattı. "Anlamanın zor olduğunu biliyorum. Burası epik bir bok ukuru. Kahverengi taş formunda dikkat bandı." Burnunu yukarı kaldırdı ve elini küçümser bir tavırla salladı.

Bu kendini beğenmiş hareket anında kanımı kaydattı. Elimdeki kahve fincanını yere bıraktım ve kollarımı kavuşturarak o orospu çocuğunu yere sermemek için kendimi zor tuttum. "Hayır, aslında değil. Sizler durmadan buranın ne kadar boktan bir yer olduğundan bahsediyorsunuz. Evet, eski ve tamire ihtiyaı olabilir ama özellikle bu şehirde çok daha kötüşü de olabilir. Güvenli ve yaşanabilir. Sadece bizim şehrimizde böyle bir evde yaşamak için her şeyini verebilecek binlerce insan var."

"Peki ya rakunlar?"

"Tamam, sana vahşi yaşamı vereceğim," diye kabul ettim. "Ama onun dışında sağlam. Haftalardır buraya durmadan mimarlar, mühendisler ve müfettişler getirdim. Delia burayı bir yıl önce devraldı ve şimdiden önemli sorunlar halledildi. Çocuklar için güvenli. Asıl önemli olan da bu. Sizin zengin adam standartlarınıza uygun olmayabilir ama burası gerçek bir ev."

"Duvarlara ihtiyaım var."

"Duvarların önümüzdeki hafta erevelenecek Miller," diye tersledim.

Langfield kaşlarını kaldırarak, "Sen ve Dippy Do duvarların yokluğundan dolayı acı ekmediniz," diye espri yaptı.

Miller masanın bir ucundaki sandalyeye çöktü ve ensesini ovuşturdu. "Bir bebeğim olacak dostum. Ve tek düşünebildiğim onun burada zarar görebileceği tüm yollar. Kurşun boya, paslı çiviler, yüz yıl öncesinden kalma hastalıklar, vahşi yaşam ve sürekli sıcak su eksikliği bunlardan sadece birkaçı."

Onun için üzüldüm. Bu açıkça zor bir durumdu ve onun güvenlik konusundaki kararlılığına hayran kaldım.

Karşısındaki sandalyeye çöktüm. "Dinleyin. Tüm izinleri aldım, belediye ile görüştüm ve burayı ince eleyip sık dokudum. Delia altı haneli rakamlara ulaşan küf ve su hasarını giderdi, çatıyı değiştirdi, elektrik tesisatını yeniden döşedi ve pencerelerin çoğunu değiştirdi. Ortalama bir insan için -üstelik kamu görevlisi maaşıyla çalışan bekar bir anne için- çok fazla ilerleme kaydetti."

Miller başını salladı ama Langfield şüpheli görünüyordu.

"İkiniz de biliyorsunuz ki burada sağlam bir ekibim var. Bu şehirdeki her bir müfettişi tanıyorum ve sizi şahsen temin ederim ki her i'nin altını çizip her t'nin üstünü çizeceğiz. Hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim."

Langfield dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını önünde birleştirdi. "Harika bir ekibiniz var. Bunu biliyorum. Ama Medusa'yı unutuyorsun. O tam bir baş belası. Şimdiden beş müteahhidi kovdu."

Ve şimdi sinirlenmeye başlamıştım. "Öyle de olmalıydı. Onlar doğru izinler için başvurmayan moronlar. Ona yalan söylediler, parasını çaldılar ve çok sevdiğini iddia ettiğin çocukları tehlikeye attılar. Tüm bunları göz önünde bulundurarak, bana bunun haklı olmadığını söyleyin. Bu şartlar altında ikinizin de daha iyisini yapabileceğinden emin değilim."

İkisi de şaşırılmış görünüyordu.

"Bilmiyor muydunuz?"

Miller, "Bu konu hakkında hiç konuşmak istemedi," dedi.

Langfield, "Biz de öyle düşündük," diye ekledi. "Ejderhayı savunmanızın ardındaki tutkuya bakarak, resmi olarak Medusa Takımı'nda olduğunuzu söyleyebilir miyiz?"

Delia hesaba katılması gereken bir güçtü ve bu hafife almak demekti. Ama son baktığımda evini ona açmıştı. "Burada yeni olabilirim ama buranın tüm amacı birbirimize destek olmak değil mi? Siz büyük bir takımsınız, ya da ben öyle sanıyordum. Delia'nın rakibiniz olduğunu bilmiyordum. Bu işte hep birlikte olduğunuz izlenimine kapılmıştım."

Langfield arkasına yaslandı, yüzünde yoğun bir inceleme ifadesi vardı. Masanın aşağısındaki Miller'ın ağzı açık kalmıştı.

"Burada hepinizin aile olduğunu biliyorum. Ona iyi davranın. O da bu işi halletmek için çok çalışıyor."

Sandalyemi geriye ittim, aniden temiz havaya ihtiyaç duydum. Nabzım hızla atıyordu ve parmaklarımın yumruk şeklinde kıvrıldığını hissedebiliyordum. Delia hak etmişti

kendi evinde daha fazla saygı görüyor.

"Ve onu düzeltmeyi bırak," diye Beckett'a çıkıştım. "Seninle ilişkisi olan hiç kimse onun için yeterince iyi olmayacak, bu kesin."

Kupamı aldım ve döndüm, nefes almak için arka kapıdan çıkmaya hazırdım. Ama kapıda duran Delia'yı görünce olduğum yerde donakaldım ve ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Kolları kendine has güç pozuyla kavuşturulmuştu ama ilk kez gözleri bana dikilmek yerine genişti.

Kahretsin. Ne kadarını duymuştu?

Bir an için aptala dönmüştüm. Tanrıya şükür ki bir emir verip aklımı başıma getirecek cesarete sahipti.

"Nerede bu tesisatçılar? Bütün gün bekleyemem." Kan kırmızısı tırnaklarını kapının çerçevesine vurdu.

Onun sabırsızlığının tanıdık sesiyle oksijen bir kez daha ciğerlerime doldu. Gülümsemekten kendimi alamadım. Kaygan at kuyruğundan topuklu ayakkabılarına kadar onunla ilgili her şey baş belası olduğunu haykırıyordu ama yine de o gözler sırlarını ele veriyordu. Patron kaltak görüntüsünün ardında çok fazla kırılganlık saklıyordu.

Kendimi ama karşılık olarak ona biraz bok verdim.

Dudağımı ısırdım, onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. "Bugün muhteşem görünüyorsun, Delia. Sanırım bu sabah tek boynuzlu at kanı içtin."

Gözünü bile kırpmadı. "Neşeli görünüyorsun. Bugün lüks konutlar dikmek için tarihi bir binayı misiniz? Ya da belki de tahliye etmeniz gereken düşük gelirli kiracılar vardır. Bu olasılık heyecan verici olmalı."

Ona doğru bir adım daha attım. Çok yakın duruyorduk, özellikle de yemek odasının büyüklüğü düşünüldüğünde. Ama ona yakın olmak, aramızdaki elektriğin çatırdadığını hissetmek istiyordum.

İşte bu yüzden bugün programımı boşaltmıştım.

Onunla fazladan birkaç dakika geçirmek için.

Çünkü tesisatçılar kendilerini denetleyebilirler. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

ENZO

G Usta tesisatçılarımından biri olan ino, elinde iPad'i, hangi bileşenleri ve malzemeleri alması gerektiğine dair notlar yazarak yürüyordu. başladı.

Emekliliği yaklaşmıştı ve vaftiz törenime katılacak kadar uzun süredir ailem için çalışıyordu. Sadakati ve dostluğu için ona her zaman düşük stresli işler vermek için elimden geleni yaptım. Onu bu proje hakkında uyarmış olmama rağmen, kahverengi taş üzerinde çalışma şansına balıklama atlamıştı. İçten içe rahatlamıştım. Onun rahat tavırları Delia'nın bütün gün telefonumu şikâyetlerle doldurmasını engelleyecekti.

Şimdiye kadar işler hızlandırılmış programa göre gidiyordu ama her bir bileşeni tek tek takip etmenin ne kadar büyük bir iş olacağını hafife almıştım. Langfield bana her sırtıttığında, kafamda bir mantra gibi *eğitim tesisi, çocuk hastanesi, sanat müzesi* diye tekrarlıyordum. Bu işin sıkıntısı, zahmeti ve dikkat dağıtıcılığı buna değecekti. Bazen küçülmek büyümeye yol açar. Ve ben de bunu yapıyordum.

Sadece yoluma devam etmek ve aklımı kaybetmemek zorundaydım.

Ki bu her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Özellikle de uzun boylu bir sarışın yüzünden. Onu aklımdan çıkarmak imkânsızdı. Kadın en yüksek topuklu ayakkabıları ve en dar kalem etekleri giyiyordu ve sonuçta ben sadece bir insandım.

"Burada GFI prizlerine ihtiyacımız olacak patron," dedi Gino, şu anda çerçevelenmekte olan demonte banyoyu incelerken Delia'ya başıyla onay verdi.

Telefonunda gezinirken ona nazik bir gülümseme verdi. Bana ateş ve kükürtten başka bir şey vermezken, tüm denizaltılara karşı olumlu bir şekilde hoştu.

Marty ve Dave geniş duşakabinin çerçevesini çizmekle meşguldü ve ben de buradan ne kadar çabuk sıvışıp ofisime dönebileceğimi ve ışıklar söndüğünde asıl iş gününe başlayabileceğimi düşünüyordum.

"Kahretsin."

"Üzgünüm," diye seslendi Marty. "Dekupaj testeresini fişe taktığımda şalteri indirmiş olmalıyım."

" yok. Banyo, mutfak ve bu iki odayla aynı sigortanın üzerinde." Delia, çivilerine kadar söktüğümüz odayı ve karşısındakini işaret etti. "Mikrodalga fırın ya da Shay'in ofisindeki pencere tipi klima çalışıyorsa, sigorta atacaktır. Cortney Dyson marka saç kurutma makinesiyle bunu hep yapıyor."

Onu, tüm ışıkların çalışır durumda olduğu koridora kadar takip ettim.

"Kabloları yenilediğini sanıyordum." Tersledim. İhtiyacım olan son şey güç sorunları nedeniyle bir aksaklıktı.

Duvarların çoğunun yıkıldığı bahçe katına doğru onun peşinden gittim. Bu kat şu anda tam bir felaketti ama işimiz bittiğinde muhteşem olacaktı. Asma tavanı sökmüştük ve elimizden geldiğince orijinal işleri muhafaza ediyorduk. Artık var olmayan bir tür eski cazibesi vardı.

Beni görmezden geldi ve yürümeye devam etti. "Yaptık ama o banyo sonra yapıldığı için biraz karışık. Eminim Louise Teyze, Tanrı onu sevsin, kayıt dışı birilerini bulmuştur."

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Tanrım."

"Ya da kendisi yaptı. Bilemiyorum. Louise Teyze kendi kurallarına göre yaşardı. Bina yönetmelikleri onun için pek bir şey ifade etmezdi. Bu yüzden ev yasalara uygun hale getirilmiş olsa da, bu banyo hala bize sorun çıkarıyor. Sorunu tam olarak tespit edebilecek bir elektrikçi henüz bulamadım."

Gözlerim seğirmeye başlamıştı. Yani, aşınmış drenaj borularına ek olarak, binadaki her devreyi test etmek ve gözden geçirmek için bütün bir ekibi çağıracaktım.

Bu gidişle gerçek işimi yapabileceğimden emin değilim.

Koridorun arka tarafında, birkaç dolabın ötesinde metal bir kapı vardı. Neredeyse belime kadar geldiği düşünülürse, kapı cömert bir terimdi, ama Delia ileri atıldı, metal kolu kaldırdı ve açmak için kalçasını fırlattı.

"Benimle gelmek zorunda değilsin." Sesi küçümsemeyle buz gibiydi. "Cortney buraya gelmiyor çünkü bir keresinde değerli saçlarına örümcek kaçmıştı."

Güldüm. Yerimde durmamın imkanı yoktu. Hiçbir şeyden korkmuyordum, özellikle de kirli işlerden.

O içeri girdi, ben de onu takip ettim. Elbette, burası şimdiye kadar tasarlanmış tüm korku filmlerindeki ürkütücü bodrum katlarından biriydi.

Kamburlaşarak karanlığa doğru ilerledi.

"Burada bir tür iblis geçidi mi var?" Kapı aralığına çömelip yönümü bulmak için el fenerimi açtım. Zemin çoğunlukla betonu, toz ve molozla kaplıydı. Temelin duvarları tarla taşıydı, bu da buradan New Hampshire'a kadar her yaratığın içeri taşınmak istememesi için güçlendirilmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Bunu da listeye ekledim. "Güçlerini böyle mi kazanıyorsun?"

"Cehenneme Enzo," dedi omzunun üzerinden.

"Bekle," dedim, başımı örümcek ağılarıyla kaplı kirişlere çarpmamak için hâlâ çömelerek takip ederken sesimden alaycılık damlıyordu. "Burası cehennem değil mi? Buradan daha kötü bir yer olabilir mi?"

"Bu sert zekânla bekâr olmana şaşmamalı." Yüzü bana dönük olacak şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü. Başını eğmiş ve omuzlarını yuvarlamış olsa bile, bana sataşırken ellerini kalçalarına koyuyordu. Hay sikeyim. Bu kadar hoşuma gitmesinden nefret ediyordum. O somurtkan dudaklar, bu pis bodrumda bile beni çıldırtıyordu.

"konusunda kararlı görünüyorsunuz. İlgileniyor musunuz, Prenses?"

"Ağzını bantlamakla ilgileniyorum, evet. Ama başka bir şeyle değil. Sigorta kutusu burada. Eğilin ve yere dikkat edin." Topuklu ayakkabılarına ve dar eteğine rağmen tamamen rahat bir şekilde ilerlemeye devam etti. Çoğu kadın bu yeraltı cehennem ağzından ürkerdi. Ama yine de Delia'nın çoğu kadın gibi olmadığını zor yoldan öğrenmiştim.

Ön tarafta, sıcak su ısıtıcısının, kombinin ve ısıtma sisteminin bulunduğu, düzgün bir şekilde çerçevelenmiş ve tavan yüksekliği kontrol edilebilir bir alanı işaret etti. "Bunların hepsini yeniledik, ancak evin yerleşim şekli bize enerji verimliliği konusunda pek fazla seçenek sunmuyordu."

İncelediğim izin belgelerine göre, kurulumu ve denetimi saygın profesyoneller yapmıştı, bu yüzden neyse ki buna dokunmam gerekmedi.

El fenerimi tekrar yaktım ve hemen arkadaki sigorta kutusunu gördüm. Tam ışığı indirdiğimde onları gördüm. Tekrar yukarı kaldırdım ve kutunun üzerindeki boşluğu inceledim. Ahşap destek kirişlerinin arasında devasa örümcek ağları vardı. Ürperdim. Ama bu kadar yakinken kirişleri incelemekten kendimi alamadım. Tıpkı yapı mühendisinin rapor ettiği gibi, harika durumdaydılar.

"Ve bu," dedi bir yarışma programı sunucusu gibi eliyle, "sigorta kutusu."

Yepyenydi ve evdeki tüm sigortalar dikkatle etiketlenmişti. "Eskisinde düğme ve boru tesisatı vardı. İkinci Dünya Savaşı öncesinden beri güncellendiğini sanmıyorum, bu yüzden yenilemek için bir servet harcadım. Ama o banyo tam bir orospu çocuğu ve işbirliği yapmıyor."

Kapağı açtı ve tam dünyeyi çevirmek üzereydi ki omurgamda bir ürperti hissettim. Anında vücudumdaki her hücre dehşet içinde dondu.

"O da neydi?" Kendimi geri adım atmaya zorlayarak sordum.

Döndü ve dudak büktü. "Örümcek olabilir. Belki de bir yılan. Burada birkaç tane görmüştük."

"Ne oluyor lan?" Ciyakladım. Hiç de ağırbaşlı değildi. Hayır, hiç de değil ama yılanlardan çok korkuyordum ve soğukkanlı davranacak durumda değildim.

"Bu Amazon değil, Enzo. Zehirli değiller. Genellikle jartiyer ya da süt yılanları. South End ana kaya üzerine değil de dolgu üzerine inşa edildiği için yılanlarla karşılaşıyoruz. Bununla başa çıkmak zorundayız."

Daha aşağı çömeldim, şimdiden terlemeye başlamıştım. Yılanlardan nefret ederdim. Nefret ederdim. Çoğu yaratıkla başa çıkabilirdim. Eski binalarda bazı vahşi şeyler görmüştüm. Ama yılanlar? Kaçamayacağım karanlık bir bodrumda mı?

Tam bir panik modundaydım.

"İşte. Şalteri indireyim, sonra buradan çıkarız," dedi. Gerçek hayatta bir korku filminde oynamasına rağmen tamamen rahattı.

Ve sonra onu gördüm. Çevremdeki hareket.

Damarlarımdan buz gibi bir panik aktı. Kalbim küt küt atarken tüm mantıklı düşünceler kafamı terk etti. Nefesimi tutarak, hareket gördüğüm yere döndüm. Ve işte oradaydı. Küçük ve zayıftı ama kıvrılmıştı ve bana doğru bakıyordu. Avazım çıktığı kadar bağırarak geri sıçradım ve başımı tavandaki kirişe çarparak onlarca yıllık örümcek ağlarını, tozu ve Tanrı bilir daha neleri yerinden oynattım.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye çığlık attım.

Ve sonra çok şaşırtıcı bir şey oldu.

Delia duvarın yanındaki rafta asılı duran küreği kaptı ve yılanın üzerine indirerek başını kesti.

Onu tamamen öldürdü. Beni ısıramadan ikiye böldü. "Gördün mü?"

Kürekle topladı. "Önemli bir değil. Onlar Medusa'yı boşuna sevmedim."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum. Olduğum yerde donmuş bir halde, şalteri indirip bana doğru dönmesini ve küreğin içindeki ölü yılanı küçük kapıya doğru taşımasını izledim. Işığa geri , sersemliğimden sıyrıldım ve onu takip ettim. Merdivenlerden çıkıp kapıdan dışarı, arkadaki çöp tenekesine kadar, sanki dünyanın en rutin şeyiymiş gibi yılanı attığı yere kadar.

"Bir değil," dedi dehşetim karşısında kıkırdayarak.

Kelimeleri zar zor formüle edebiliyordum. Ben, huysuz, açık hava adamı. Paraşütle atlamıştım, köpekbalıklarıyla yüzmüştüm. Sabahlarımı boks ringinde geçirirdim. Ama yılanlar? Yılanlar söz konusu olduğunda, tüm bahisler kapanırdı.

"Zehirli olmadıklarını söylemiştin," diye mırıldandım, kış havasında titremeye başlamıştım.

Gözlerini kısmıştı. "Sarsıntı mı geçiriyorsun? Shay sana yardım edebilir." "O bir fizyoterapist," diye düzelttim.

"Evet, ama o bu konuda her şeyi bilir. Muhtemelen sana biraz şifalı çay demleyebilir. Ya da Dylan'dan sana kristal veya onun garip şeylerinden getirmesini isteyebilir. Çıbanlarını öpecek vaktim yok."

"Ben iyiyim," dedim dişlerimi sıkarak. Kesinlikle iyi değildim ama şu anda bunu itiraf etmemin imkânı yoktu.

Arka kapıyı benim için açık tuttu. "Büyük kötü inşaat adamının yılanlardan bu kadar korkacağı kimin aklına gelirdi?" Alt dudağının tamamını ısırıldığını görmek bile beni dehşetimden uzaklaştıramadı.

"Korkunçlar," diye açıkladım eve girerken. "Ve ben bu tuzağa düşmeyeceğim. Ben evrim geçirmiş bir adamım. Korkularımı kabul edebilir ve sahiplenebilirim."

Kırmızı tırnaklarından birini çenesine vurdu, hâlâ bana sırtıyordu. "Dur tahmin edeyim. Yılanlar." Bir parmağını kaldırdı. "Bağlılık." Başka bir parmağını kaldırdı. "Ooh. İçki servisi olmayan kulüpler."

Güldüğünde o kadar güzel görünüyordu ki, bunun benim zararına olmasını umursamadım bile.

"Haddini bilmeyen geveze kadınlar..." Çok fazla eğleniyordu.

Dağınk amurlukta durmuş birbirimize bakıyorduk. Küçük alanda vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Bir adım geri atmalı, biraz nefes almalıydım ama vücudum adrenalinle doluydu ve bu beni pervasızlaştırıyordu.

"Her açıdan yanlış, Prenses. Yılanlar hariç." Gözlerini devirdi.

"Sen müthiş bir kadınsın," dedim o parlak kırmızı dudaklara bakarak.

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Bana sıkılmış bir omuz silkme hareketi yaptı.

Beni iterek. "Burada işimiz bitti mi? Dava açmam gereken suçlular var."

DELIA

"H e harika bir iş çıkarıyor," dedi Liv kanepenin bir ucuna ilişerek. Shayla'nın çocuklar için hazırladığı meyve ve sebze tepsisindeki krakerlerden birini kemiriyordu.

"Cortney duvarları seviyor," dedi Dylan, pembe altın kolyesini zinciri boyunca gezdirirken. "Benim kitaplık çözümüm daha yaratıcıydı ve daha iyi bir akış durumu sağlıyordu ama bu tartışmayı asla kazanamayacaktım."

"O sadece çok profesyonel." Liv topuzundan düşen bir tutam saç kulağının arkasına atarken bana içten bir gülümseme verdi. "Tüm çalışanları yardımsever ve kibar."

"Yıkım kalıntılarını da çok iyi temizlediler," diye ekliyor Shayla. Shayla, "Partikül madde ve potansiyel oksidatif stres konusunda endişeliydim ama kurdukları endüstriyel sınıf hava temizleyicileri en üst düzeyde," diye ekliyor. "Biraz araştırma yaptım ve sanırım ev için de birkaç tane sipariş edebilirim. Hava kalitesi bir aile önceliği olmalı."

Enzo'nun ne kadar harika olduğu ve halihazırda gördükleri tüm olumlu değişiklikler hakkında sohbet etmeye devam ettiler. Arkadaşlarımın ona takıntılı olması beni ne kadar rahatsız etse de, buna karşı koyacak enerjim yoktu.

Bir zombiydim. Otomatik pilotta hareketlerin içinden geçiyordum. Günün olaylarını tekrar tekrar yaşıyordum.

Çocuklara ev ödevlerinde kimin yardım ettiğinden ya da kızlarımı yatağa kimin yatırdığından emin değildim. Shay'in bulaşık makinesini doldurmasına kimin yardım ettiğini de bilmiyordum, çünkü akşam yemeğinden sonra temizlik yapmak bizim gecemizdi.

Çünkü aklım başka bir yerdeydi. Ve bu sağlıklı bir yer değildi. "Bize ne olduğunu söyleyecek misin?" Liv alışılmadık bir şekilde dobra dobra sordu.

Muhtemelen Beckett ile seks randevularından birini bölüyordum. Lanet olsun. Sevişmeyi hak ediyordu.

Shayla içinde kırmızı şarap olan bir kadehi elime tutuşturdu. *Kadehin* üzerinde altın yaldızla yazılmış "*Fueled by wine and smut*" yazıyordu. Bu bizim kitap kulübümüzün sloganıydı ve Dylan haftalık toplantımız için bize özel bir bardak seti almıştı. Ama kitap kulübü perşembe günüydü.

"Bugün Çarşamba," dedim, sesim boş çıkıyordu.

"Acil toplantı," diye şarkı söyledi Dylan. "Auran bu gece karanlık ve şiddetli. Normalde daha parlak bir kırmızısın. Kapıdan içeri girdin ve hepimiz bir şeylerin ters gittiğini anladık. Konuşmaya başla."

"Shay, bu şarap nereden geldi? Bossman'ın Liv için sakladığı özel stoğa girmemizi yasakladığını sanıyordum."

"Acil durumlar için Napa'dan bir kasa sipariş ettim," dedi Shay, ofisindeki koltukta biraz daha dik oturarak. "Organik."

Önce şarabı koklama ya da tadını çıkarma zahmetine bile girmeden kadehimden yudumladım. Öyle bile olsa, oldukça iyiydi. Yine de ona bok atmaktan kendimi alamadım. "Lezzetli. Böcek ilaçlarını zar zor özlüyorum."

Bana ters ters baktı ve kendi bardağını doldurdu. "Saptırmayı bırak."

Bir yudum daha aldım ve arkadaşlarımdan endişeli yüzlerini teker teker taradım. Yalnız kalmakla ilgili tüm sızlanmalarına rağmen, yalnız değildim. Bu kötü kaltak grubu benim arkamı kolluyordu ve bunu unutmama izin veremezdim.

"Jim Jansen," dedim, sonra hızla bardağımı geri çektim.

Toplu nefes alış veriş korkumu doğruladı. Çünkü Jim Jansen. Burns & Glen'in kıdemli ortağı, şehrin en korkulan dava avukatlarından biri ve benim eski akıl hocam.

"Bu sabah sırf benimle uğraşmak için üç anlamsız dilekçeyle birlikte başvuruda bulundu."

Firmadaki ortaklar zaman zaman karşılıksız ceza savunma davaları üstleniyorlardı. Temelde iyi görünmek ve yedi rakamlı maaş çekleri nedeniyle hissettikleri suçluluk duygusunu yatıştırmak için, ama aynı zamanda kendilerine bir mahkeme salonunun içinin gerçekte neye benzediğini hatırlatmak için.

Genellikle meydan okumaktan keyif alırdım. Çoğu zaman, iyi giyimli hukuk bürosu ortaklarından oluşan bir ekip, yorgun ve aşırı çalışan kamu çalışanlarından daha büyük bir meydan okumaydı.

savunucularıyla genellikle karşı karşıya gelirdim çünkü onların daha fazla zamanı ve kaynağı vardı.

Ama bu farklıydı.

Çünkü South Shore'dan zengin bir finansçı olan Justin O'Shea, Jim ve yardakçılarını kendisini savunmaları için tutmuştu. Bu adamın cebi çok doluydu ve hiç pişmanlık duymuyordu. Kısa süre önce bu piçi, diğer eğlenceli suçlamaların yanı sıra yedi kez aile içi saldırı ve darpla suçlama zevkine erişmiştim. Pisliğin tekiydi ve kanıtlar mide bulandırıcıydı.

Ama Jim'in ruhu ya da ahlakı yoktu ve kazanmak için her şeyi yapardı. Doğal olarak, bu nitelikler onu işinde gerçekten iyi yapıyordu. Ama aynı zamanda onu gerçekten boktan bir insan yapıyordu. Bu yüzden tabii ki Justin onu işe almıştı. Doğru olduğunu bildiğim bir şey varsa o da ayrıcalıklı pisliklerin birbirlerini koruduğuydu.

Dylan elini omzuma koydu ve her zamanki sakın yüzüne yakışmayan endişeli bir kaş çattı.

" mu...?" Shayla sordu. Başımı salladım.

"Piç kurusu," diye tükürdü Liv.

Burns & Glen'deki kariyerime yirmi beş yaşında, dünyayı ele geçirmeye hazır bir şekilde başladığımda, beni kanatları altına almaktan çok mutlu olmuştu. Birkaç ay içinde bana, kıdemsiz ortakların sadece hayal edebilecekleri türden görevler ve diğer erişimler veriyordu.

Tabii ki dedikodular havada uçtu. İş arkadaşlarımdan çoğu onu becerdiğime inanıyordu. Çoğu, hukuk fakültesinde kışkırtıcıları tekmelediğim için hala tuzlu olan küçük penisli eziklerdi. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermedim.

Gözüm ödüldeydi. Faturalandırılabilir saatim sınıfımdaki en yüksek saatti, özetlerim minimum düzenleme gerektiriyordu ve herhangi bir argümanı desteklemek için en yerinde emsalleri araştırmak konusunda bir üne sahiptim.

Ve sonra olan oldu. İfadeler için New York'tayken Jim beni otelin barında kokteyl içmeye davet etti. Sıkı çalışmamıza kadeh kaldırdık ve sonra yeni metresi olacağımı açıkladı.

Ona göre, en iyi işleri almaya devam edecek ve merdiveni hızla tırmanacaktım, bu da rekor sürede ortak olmamı sağlayacaktı. Yıllar boyunca diğer kadın ortaklarla da benzer "anlaşmalar" yaptığını ve her birinin karşılıklı olarak ne kadar faydalı olduğunu anlattı. Bunun basit olduğunu düşündü. Vazgeçilmiş bir

Sonuç, gerçekten. Zaten birlikte çok zaman geçirdiğimiz için ve kariyerimi desteklediği için ona "borçluydum".

Karşıısında sersemlemiş bir halde otururken vücudaııı kaplayan paniğin soğukluğunu asla unutamam.

Bu adama büyük bir hayranlık ve saygı duyuyordum. Bir önceki yıl Şükran Günü'nde onun evine gitmişim. Karısı ve dört çocuğuyla vakit geirmişim. İki yıl boyunca her gün ofisinin etrafına asılmış mutlu aile fotoğraflarına bakmışım.

Bunca zaman özel olduğumu düşünmüşüm. Sıkı çalışmam, kararlılığım ve cesaretim için takdir edildiğimi ve ödüllendirildiğimi.

Ama o anda anladım. Ben onun faydalanabileceği genç ve güzel bir iş ortağıydım. Ben mesleki deneyim kazandığımı düşünürken o beni yetiştiriyor, kendisine bağımlı hale getiriyordu. Meğer zekama ya da yeteneğime saygı duymuyormuş. Hayır. Sadece pantolonumun içine girmek istiyordu.

"O sersem sana yaptıklarından dolayı hapse girmeli," dedi Shayla, Dylan'inki hariç her birimizin bardağını doldururken - Dylan'inkine dokunulmamıştı ve bir çeşit topak topak yeşil meyve suyuyla doluydu.

Onu beceriksizce geri çevirip otel odama koştuktan sonra dünyaıı yıkılmaya başladı.

Tüm davalarından alındım ve bir sonraki yılı iş için yalvararak geçirdim. O zamana kadar dedikodular ayyuka çıkmıştı ve bir ortağın bana dava vermesi çok nadirdi. Reddedilmemden sonra Jim'in onlara ne söylediğini sadece Tanrı biliyordu. Faturalandırılabilir saat şartımı yerine getiremedikten sonra, sağlık hizmetleri uygulama grubuna transfer edildim.

Davanın beş kat altındaydı ve ilk başta hayal ettiğim gibi olmasa da, değişiklik ondan ve diğer tüm ortaklardan kaçmama yardımcı oldu. Kimseye tek kelime etmedim. Bunu yapmak kariyer intiharı olurdu. Bu yüzden eskisinden daha çok çalıştım. İkiizleri doğurduktan sonra bile asla pes etmeden basamakları tırmanmayı başardım.

Ve nihayet, olayın geride kaldığını, iyileştiğimi ve kendime yeni, sarsılmaz bir itibar kazandırdığımı hissetmeye başladığımda, diğer ayakkabı düştü.

Geçen yıl, ortak olmak istiyordum. Önceki on iki ayı çemberlerden atlayarak, lanet olası bir maymun gibi dans ederek ve bitmek bilmeyen sorgulamalardan sağ çıkarak geirmişim.

Hazırdım. Sicilim her şeyi açıklıyordu ve on kez hak ettiğim yüzüğü nihayet almaya hazırdım.

Ama sonra ortaklık komitesi, yeni atanan başkanı Jim Jansen ile son kez toplandı. Komiteye, kıdemsiz bir avukatken kendisine cinsel tacizde bulunduğumu ve teklif ettiğimi, ancak bana acıdığını ve bölüm değiştirmeme izin verdiğini söyledi. Yetenekli bir avukat olmama rağmen, bir Burns & Glen ortağının sahip olması gereken ahlaki kalibreye sahip olmadığım konusunda herkesi temin etti.

Böylece dokuz yıllık çalışma, dokuz yıllık hafta sonu ya da tatil yapmama ve mükemmel bir ortak olmak için kendimi öldürme süreci bir çırpıda sona erdi. Tüm bunlar, üçüncü sınıf bir avukatken patronumla yatmayı kibarca reddettiğim için oldu.

Liv şarabını yudumlarken, "Bu senin süper kahraman başlangıç hikayen," diye yakındı. Kalbim sıkıştı ve çenemi indirdim. "Ben her zaman kötü adam oldum."

"Değilsin, hiçbir zaman da olmadın. Delia, kimse senin kadar önemsemiyor ya da senin kadar çok çalışmıyor."

Kolunu bana doladı ve sevgisine direnmeyi bırakana kadar beni kendine yakın tuttu. Sonunda ona yaslandım ve başımı omzuna yasladım. Böyle şeyler olduğunda beni dik tutacak bir savaş zırhı yaratmak için çok çalışmışım. Ama işte buradaydım, yıpranmışım ve kaybettiğim ortaklığım yüzünden hâlâ acı çekiyordum. Hayatımın onca yılı, çocuklarımla geçirdiğim onca an, boş bir hayal uğruna kaybolmuştu.

"Artık çok daha mutlusun. Bunu biz de biliyoruz, sen de biliyorsun," dedi Dylan, kırmızı buklelerini başının tepesinde dağınık bir düğüm haline getirerek.

Burnumu çektim. "Evet, öyleyim. Ama ihanet hala canımı yakıyor." Reddedilen ortaklık ve ardından bunu dile getirdiğimde yaşanan aşağılanma, kararın tamamen cinsiyetçiliğe dayandığını açıkça ortaya koyuyordu ve bu çok acı vericiydi.

Özellikle de bundan sonra hiçbir firma bana bir metrelik sopayla dokunmayacağı için.

Bölge savcı yardımcısı olmak bir aşağılama değildi. Gurur duyduğum önemli bir iş yapıyordum. Ancak özel şirketlerin fildişi kulelerindeki kudretli kış yalayıcıların gözünde ben bir sokak faresinden başka bir şey değildim.

Umurumda değil. Umurumda değil. Bu mantra sık sık tekrarladığım bir mantraydı. Zehirli başarı kültürünü geride bıraktıktan sonra hala kendimi yeniden programlama sürecindeydim.

"Tamam," dedi Shayla odada volta atıp ellerini birbirine sürterek. "Yani, belli ki, onu mahkemede yok etmeniz gerekiyor."

"Mesele intikam değil; adalet." şarabımdan bir yudum aldım, bu sefer tadını çıkararak.

Liv bacaklarını altına çekti ve kanepede bana doğru döndü. "Müvekkili suçlu mu?"

"Bu benim bir karar değil. Kanıtları ben sunarım ve kararı jüri verir."

"Gerçekten mi?" diye homurdandı. "Delia Masters'ın bir fikri yok mu?"

Kıkırdadım. "Kayıt dışı, evet. O çürümeyi hak eden bir canavar." "O izler," diye araya girdi Dylan. "Bok kafalıları bir araya gelir.

Peki zaman izelgesi nedir? Onu yok edebilmeniz için bir plan yapmalıyız."

"Sınırsız kaynakları var. Bunu biliyorsunuz. Ben de bir kamu görevlisiyim. Genelde bu tür davalar açık ve nettir ama sanık zengin ve güçlü bir adam. Elimde güçlü kanıtlar var ama bu her zaman önemli değil."

Adalet nadiren adil oluyordu. Ve neredeyse hiç adil değildi. Bu dersi çabuk öğrenmiştim. Ceza mahkemesi hiç de televizyondaki gibi görünmüyordu. znt, kaybedilmiş fırsatlar ve kefareti için umutsuzca çırpınan kırık insanlarla doluydu.

Yine de sevdim. Hayatları daha iyi ve toplumu daha güvenli hale getirme gne sahiptim. Bu hafife almadığım bir sorumluluktur.

Dylan omuzlarımı ovdu. "Yanımdayız, Del. Neye ihtiyaın olursa. şimdi onu evrene gönderiyorum." Başını geriye eğdi ve tavana doğru konuşmasına rağmen devam etti. "Bu senin en iyi sınavın olacak. Ve onun kıını tekmeleyip okyanusa atacaksın, tamam mı?"

"Evet," diye ekledi Liv. "alışmak için sessiz bir yere ihtiyaın olursa Beckett'ın çatı katına gidebilirsin. Biz de stadyuma giderken kızları okula bırakıp istediğin kadar kalabiliriz."

"Bütün yemeklerini ben hazırlayacağım." Bu Shay'den. "Stresi dengelemek için turpgillerden sebze alımını artırmalıyız."

Gözlerim doldu ve kalbim sıkışmaya başladı. "Sizler en iyisisiniz."

Dylan kolumu kavradı. "Bu işte beraberiz. Senin düşmanın bizim de düşmanımızdır."

Bununla birlikte gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı szld. "Teşekkür . Ben sizi hak etmiyorum kızlar."

Etrafıma toplandılar ve beni büyük bir grup kucaklaşmasının içine çektiler. "Senin için her şeyi yaparız," dedi Liv. "Bize evinizi açtınız. Yeniden ayağa kalkmamıza ve istediğimiz şeyi elde etmek için kafamızı kıımızdan çıkarmamıza yardım ettin."

Shay ve Dylan başlarıyla onayladılar.

"Şimdi ve sonsuza dek arkanızdayız," dedi Shayla.

"Seni seviyorum," dedim, artık tamamen hıçkırarak ağlıyordum.

"Biz de seni seviyoruz."

Anlaşmamız alışılmışın dışında olabilirdi ama bana bu olağanüstü kadınları gönderdiği için evrene her gün şükreliyordum. Üç tane harika arkadaşın varken kimin bir erkeğe ihtiyacı vardı ki? Benim olmadığı kesin.

DELIA

S Vuruldum. Tam bir karanlığa bakıyordum.

Tam da ihtiyacım olan şey. Bir kar fırtınası. Zamanlama bundan daha kötü olamazdı. Beni bekleyen yığınla iş, mesleki düşmanıma karşı yaklaşan bir duruşma ve eve tıkılmış çocuklarla dolu bir ev vardı.

Ve Enzo DiLuca, anlayamadığım bir nedenle Dylan'la birlikte yemek masasında oturmuş beyzboldan bahsediyordu.

Onun geniş omuzlu dikkat dağıtıcı tavırlarına ayıracak vaktim yoktu.

"Geç oluyor," dedim. "Eminim yollar kaygandır. Muhtemelen eve gitmelisiniz." Çenemi yüksek tuttum ve sakın olmaya çalıştım, ama aşırı telafi ettim ve sesim buz gibi bir psikopat gibi çıktı.

Dylan telefonunu kaldırarak, "Araba kullanamaz," dedi. "Vali az önce bir uyarı yayınladı. Yollarda acil durum personeli olmayan kimse kalmayacak."

Etkilendim. Dylan zamanının yüzde doksanında telefonunu bulamıyor ya da aramakla ilgilenmiyordu. Diğer yüzde onunda ise telefonu Cortney'le konuşmaya ya da mesajlaşmaya ayrılmıştı. Bir uygulamadan hava durumuna nasıl bakacağını bile bildiğini fark etmemiştim.

Enzo sandalyesini geriye iterek, "Ben sadece şehrin öbür ucunda yaşıyorum," dedi.

Dylan bana sonsuza kadar geri dönüşü olmayan bir karma vaat eden bir bakış attı, ben de bir nefes verdim ve vazgeçtim.

"Dylan haklı. Belki bir süre burada bekleyebilirsin. Muhtemelen yakında hava aydınlanacaktır. Eminim yollarda çoktan kar küreme araçları vardır."

"hakkında konuşabiliriz," dedi neşelenerek.

Harika. En sevmediğim konu. Karar yorgunluğu gerçektir. İkizlerle paylaştığım banyo için fayans konusunda bir türlü karar veremiyordum. Bu özel oda için yaptığım seçimler beni rahatsız ediyordu. Bu kaotik evdeki küçük vahamdı ve alanın mükemmel olmasını istiyordum.

Beynimi kapatabileceğim bir yer.

Hem banyodan hem de rahatlamaktan nefret etsem bile, bu seçeneğe sahip olmak güzel olurdu.

"Şanslısın," dedi Dylan Enzo'ya. "Çünkü bu akşamki yemekten ben sorumluyum."

Tüylerim diken diken oldu. Tanrım, belki de soğuğa göğüs gerip biraz uzaklaşmak için yürüyüşe çıkmalıydım. Enzo bugün her yerdeydi ve şimdi hava düzelmezse benim evimde uyuyor olacaktı.

Adamdan sadece nefret etseydim, onu görmezden gelmekte sorun yaşamazdım. Buz gibi bir mesafeyi korur ve ilerlerdim. Bu çocuk oynacağıydı. Her gün yaptığım bir şey. Ama ne yazık ki duygularım çok daha karmaşıktı.

Çünkü Enzo bana karşı büyüyordu. Erkeklerin yavru köpekbalığıydı, nesnel olarak istenmeyen ve en sinir bozucu baş belasıydı, ama ona çok fazla maruz kaldıktan sonra hipokampüsüne doğru yol aldı. Ve şimdi insani özüm onun varlığıyla geri dönülmez bir şekilde değişmişti.

Kahretsin, şimdi de beni bir şaire dönüştürüyordu. Belli ki gerçeklikle bağımı kaybediyordum. Bu lanet evi suçladım. Ne kadar çabuk bitirirse o kadar iyiydi.

Liv siyah saçlarını topuz yaparak, "Okulu tatil ettiler," dedi. "İçki zamanı mı?"

Şiddetle başımı salladım ve mutfığa doğru yürüdüm. Şu anda masada evrak işleriyle uğraşan başımın belasından biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "Liam çocuklara oturma odasında kamp yapabilmeleri için bir yastık kalesi yaptırıyor."

Liv başını yana eğdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam, bu bize 'sıkıldım' korusu başlamadan önce bir, belki de iki saat kazandırır."

"Öyleyse içiyoruz," dedim dolaptan eşleşen kadehlerimizi çıkararak.

Dylan fırını açtı ve bir kurabiye tepsisi çıkardı. "Rowan seyahatte, Shayla ofisinde evrak işleriyle uğraşıyor ve bizim de buzdolabında kurabiye hamurumuz var. Bunu atlatabiliriz."

Liv sesini alçaltarak, "Ve ben halüsinasyon mu görüyorum," diye sordu, "yoksa yemek masamızda oturan uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir müteahhit mi var?"

Phoebe ile satranç oynarken?"

"Çalışıyor olsa iyi olur," dedim ellerimi kalçalarımaya koyarak. "Dylan kalması için ısrar etti."

"Güvenlik için!" Dylan omzunun üzerinden fısıltıyla bağırdı. Liv bana sırtarak baktı.

Bu ev beş bin metrekaresinin üzerindeydi ama demo başladığından beri öğrendiğim bir şey varsa o da ondan imkânsız olduğuydu. Çok büyüktü ve her yerdeydi. Ve bu beni çok korkutuyordu.

Korkağın tekiydim elbette ama bu adamın evimde uyumasını istemiyordum. Özellikle de ne kadar güzel koktuğunu ve beni kollarına aldığında güçlü ellerinin vücudumda nasıl hissettirdiğini hatırlayabiliyorken.

Şarap kadehimi havaya kaldırarak, "Bu tek yataklı bir duruma dönüşmeyecek," dedim.

"Oh hayır," dedi Dylan kıkırdarak. "Onun icabına çoktan baktım. Bu daha çok düşmandan sevgiliye bir yavaş yanma. Fazla düşünme."

"Hangi cehennemde uyuyacak?"

"Salonda."

"Hayır," diye tısladım.

Liam ve Kai için oyun odasıyla okul odası arasında bir yere dönüşen salon, bir odadan çok ikinci kattaki geniş bir alandı. Kapısı yoktu ve hemen hemen her yüzey çocukların sanat eserleriyle kaplıydı. Dylan ve çocuklar eninde sonunda yeniden tadilat yapacağımızı bildikleri için duvarları boyamışlardı ve özgür ruhlu arkadaşımız çoğu gün sanat projeleriyle çıldırmalarına izin veriyordu, bu nedenle her yüzey bir miktar sim, kurumuş oyun hamuru ve oyuncak koleksiyonuyla kaplıydı.

Oh, ve yatak odamın yanındaydı.

Yani onunla aynı duvarı paylaşacaktım. Bir kar fırtınası sırasında. Bu düşünce bende kusma isteği uyandırdı.

Dylan ocaktan döndü ve karnını okşadı. Gülümsemesi sakindi ama gözlerindeki ışıltı tamamen muzipti. "Bu kadar büyütecek ne var? Karyolayı onun için hazırlayabiliriz."

Onun için söylemesi kolay. O alt katta Cortney'le yeni restore edilmiş aşk yuvasında olacaktı ve ben de Enzo'yla baş başa kalacaktım.

Hayır, teşekkür ederim.

Shayla içeri girdi, Dylan'ın tepsiye dizdiği kurabiye hamuru bloklarına kaşlarını çatarak baktı. Açık Pinot şişesini gördüğünde gözleri yumuşadı.

Noir. Bardağını uzattım ve o da minnettarlıkla çenesini eğdi.

"Ayrıca, daha çok erken," diye düşündüm. "Eminim yakında durur, o zaman eve gidebilir."

Kendini güvenlik kaptanı ilan eden ve karda araç kullanma konusunda en az tecrübeye sahip olan Shayla nefesini tuttu ve elini göğsüne götürdü. "Bunu yapamayız. Vali yarın en azından öğlene kadar kimsenin araç kullanmaması gerektiğini söyledi."

Ona kaşlarımı çattım. Lanet olsun. Artık Rowan'a sahip olduğu için, genellikle daha soğukkanlıydı. Rowan şehir dışındayken bile, onu tatmin etmek için saçma sapan vibratör seçenekleri vardı.

Elbette, telefon seksi gerçeği kadar iyi değildi, ama yeterli miktarda dopamin salgılatması gerekiyordu. Görünüşe göre, trafikteki ölümlerle ilgili paranoyasını silmek için yeterli değildi.

"Çok yardımcı oldu. En azından onu besleyebilir ve kalacak bir yer verebiliriz. Dışarısı gerçekten çok kötü," diye düşündü. "Ona borçluyuz."

"Samson'ımın duvarları var," dedi Dylan, yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle bir o yana bir bu yana sallanarak. Cortney ailesinin refahı konusunda takıntılıydı ve bu duvarlar eve taşındığı günden beri onun en önemli önceliği olmuştu.

Haklıydılar. Enzo burayı son sürat çalıştırdı. Her sabah güler yüzlü, kibar taşeronlar geliyor ve işe koyuluyorlardı. Sıhhi tesisat, çerçeveleme, zemin yenileme ve boyama. Bahçe katından başlayıp evin içinde ilerleme stratejisi doğruydı. Kimse uzun süre yerinden edilmemişti ve enkazı, tozu ve dumanı tek bir alanda tutabilir ve çocukları uzak tutabilirdik.

Mutlu olmadığımın değil. Hatta çok rahatlamıştım. Özellikle de ailemin güncellemeleri ne kadar sevdiğini gördüğümde.

Ama bu durum Enzo'ya karşı artan ilgimi kontrol etmemi çok zorlaştırıyordu. O sadece çok... yetkin biriydi. Yaptığı her şeyde dikkatli ve düşünceliydi, çok az tantana yapıyordu. Yanında her zaman bir mezura, bir el feneri ve bir kalem bulundururdu. Sözünü tutar ve her detayın mükemmel olduğundan emin olurdu.

"Banyomuzu gördün mü? Rowan ve ben-"

Liv elini kaldırarak, "Orada dur," dedi. "Etrafta küçük kulaklar var ve şu anda daha fazla Keanu hikâyesi dinleyemem."

Shayla dudağını ısırды, yanakları hafifçe pembeleşti ve başını salladı. Aşkını bulduğu için hepimiz heyecanlanmış olsak da, aşırı paylaşımcı bir tavır geliştirmişti.

kısıtlanması gereken bir alışkanlık.

"Gidip çocukları kontrol edeyim," dedim, Rowan'ı övmeye devam etmesinin otuz saniye ya da daha kısa süreceğini biliyordum.

Oturma odasında çocuklar kaleleriyle uğraşırken Enzo cumbalı pencerenin önünde durmuş kar yağışını izliyordu.

"Hey, Tatlı Çocuk, mı yatacaksın? Bizim kaleye gelebilirsin," dedi Winnie.

Döndü ve ona midemin sıkışmasına neden olan nazik bir gülümseme verdi. Bu durum gün geçtikçe daha da kötüye gidiyordu.

Durduğu yerden kaleyi değerlendirdi, sonra çenesini kaşıyarak kalenin etrafında volta attı.

"Daha iyi bir kale inşa etmene yardım etmeme ne dersin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Yapısal olarak daha sağlam olabilir."

Bütün gözler onun üzerindeydi. Lanet olsun. Onları kazanmak için iki cümle yeterliydi. Pislik.

"Bana bir parça kağıt getirin" dedi. "Tasarım aşamasıyla başlıyoruz. O zaman evin etrafından malzeme temin edebiliriz."

Winnie eskiz defterini ona getirdiğinde ve Phoebe ona mor bir boya kalemi uzattığında, koltuğa çöktü ve çizim yapmaya başladı.

"Hadi bir kaydırak ekleyelim," diye bağırdı Finn, Enzo'nun yanındaki minderin üzerine atlayarak.

"Bir havuz istiyorum," dedi Kai, sesi Finn'inkinden çok daha hafıftı.

Enzo işinden başını kaldırdı ve gülümsedi. "Temel şeylerle başlayalım. Daha sonra her zaman eklemeler yapabiliriz ama sağlam bir ev sağlam bir temelle başlar."

Bu noktada, her biri onun etrafındaki kanepeye yığılmıştı. Büyük bir dikkatle onun çalışmasını izliyorlardı. Bu sevimlilik gösterisine sırtımı dönmek zorunda kaldım. Her zaman huysuz bir genç olan Liam bile kucağında Addie'yle en uçta oturmuş, üstü örtülü bir ilgiyle ona bakıyordu.

Hem kızgın hem de çocukların meşgul olduğuna şükrederek izlemeye devam ettim. Görünüşe göre o kadar dikkatle izliyordum ki Liv'in yanıma sokulduğunu fark etmedim, ta ki terk edilmiş şarap kadehimi uzatana kadar.

"Etkilendim," dedi kendi içkisini kaldırarak. "Görünüşe bakılırsa onları saatlerce meşgul edebilir."

Yüzümü buruşturdum. Bu doğrudu. Çocuklara karşı sihirli bir yeteneği olduğu belliydi. Onlara yalakalık yapmıyordu ve aşağılayıcı konuşmuyordu. Onları profesyonel bir inşaat ekibi gibi yönetiyordu.

"Pekâlâ ekip," dedi elindeki pastel boya ile çizilmiş planı havaya kaldırarak. "Şimdi malzemelerimizi tedarik etmeliyiz."

"Sen, kızıl saçlı," dedi Liam'a. "Sen ve çocuklar yastıkların, minderlerin ve yapı ve destek oluşturacak her türlü malzemenin üzerindesiniz."

"Karton kutular mı?" Kai sordu.

"İyi karar." Enzo yumruk tokuşturmak için elini uzattı.

"Kızlar," dedi Winnie ve ikizlere bakarak. "Battaniyeler, çarşaflar, ip ya da iplik ve aydınlatma."

Her zamanki gibi yardımcı olan üçü ciddiyetle başlarını salladı ve koşarak uzaklaştı. Yarattıkları dağınıklığı temizlemek muhtemelen iki haftamızı alacaktı ama her çocuk odadan gülümseyerek ayrıldı.

Enzo başını öne eğerek çizimi düzenlemeye devam ederken, Adeline emekleyerek gelip başını Enzo'nun koluna yasladı ve bu sırada burnunu Enzo'nun gömleğinin koluna sildi.

Adam burada sıkışıp kalmıştı ve sadece elinden gelenin en iyisini yapmakla kalmıyor, aynı zamanda bu süreçte çocuklarımızı da meşgul ediyordu. Piç kurusu. Ondan nefret etmek her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Liv kaburgalarımın dirsek attı. "Başın büyük belada," dedi ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılırken.

"Hayal görüyorsun." Dikkatimi adamdan uzaklaştırdım. Lanet olsun. Dik dik bakıyordum. Belki de hayatımda banyoya ve rahatlamaya ihtiyacım vardı. Şimdiye kadar denediğim hiçbir şey onu beynimden kovamamıştı. Bilişsel gerileme bu kadar erken yaşta başlamazdı, değil mi?

"Ben de öyle dedim kızım." Döndü ve mutfığa doğru ilerlemeye başladı. "Ve şimdi evliyim."

ENZO

L Uzun bir nefes alıp gözlerimi henüz açmayı reddederek omzumdaki ısrarlı ağrıyı görmezden geldim. Hava hâlâ karanlıktı ya da en azından ben öyle sanıyordum. Bu oda gölgesiz pencerelerle doluydu, bu yüzden ön taraftaki sokak lambaları bütün gece iyi aydınlatılmıştı. Gerçi bunun karşılığında karla kaplı sakin mahallenin etkileyici manzarası vardı. Gerçekten de . Şiddetli tipiden daha hafif olsa da hâlâ yağmaya devam ediyordu.

Dün gecenin.

Görünüşe bakılırsa, şehrin yolları geçilebilir hale getirmesi günler alacaktı. Bu şehir at arabaları için inşa edilmiş, devasa kar küreme araçları için değil. Ve işçiler ağır ekipmanlarla yollarda kolayca ilerleyebilseler bile, tüm karı koyacak yerleri olmayacaktı. Tüm hafta boyunca şantiyelerde kar temizleme işiyle uğraşmanın migrenini şimdiden hissedebiliyordum. Neyse ki proje yönetim ekibi bunun çoğunu halletti, ancak gecikmeler konusunda takıntılı histerik müşterilerden telefonlar alacağımı biliyordum.

Yerimde kıpırdandım ve altımdaki küçük karyola inledi. Muhtemelen benim kadar eskiydi ve rahat olmaktan çok uzaktı. Karla kaplı kaldırım muhtemelen bana daha iyi bir gece uykusu verebilirdi. Beni ikinci kattaki açık bir alan olduğu için bana çok az mahremiyet sağlayan salona yerleştirdiler. Duvarlara bantlanmış sanat eserlerinden -çocuklar tarafından boyanmış gibi görünen duvar resimleriyle kaplı duvarlar- kitaplar, okul malzemeleri ve rastgele yapıştırılmış oyun hamuru olabileceğini düşündüğüm parçalardan

Bu odanın hem ev ödevi alanı hem de oyun odası olarak kullanıldığını tahmin ediyorum.

Bir iniltiyle sırt üstü yuvarlandım ve gözlerimi tavana diktim. Burnum tuhaf bir şekilde tıkalıydı ama sadece bir burun deliğim. Sersemlemiş bir şekilde elimi yüzüme götürdüm ve rahatsız edici nesneyi hemen buldum. Sert plastik parçasını burnumdan çektim ve daha iyi görebilmek için havada tuttum. Bu bir *Lego* muydu?

Sessizliğin içinde yumuşak kıkırdamalar havada süzülüyordu. "Ne oluyor lan?"

"Yemin kavanozu," dedi küçük bir ses. Sonra kahkahalar büyüyerek tam bir dönüştü.

Öfkeyle, hızla doğruldum. Omzum çığlık atıyordu ama sesin kaynağını bulmak için açık alanı tararken bunu duymazdan geldim.

Odanın öbür ucunda, koridordan dışarı bakan, tüylü saçlı ve Nerf silahı olan küçük bir adam vardı.

"Bunu burnuma sen mi soktun?" Sarı tuğlayı tutarak sordum.

Sırtarak ve başını sallayarak arkasını döndü, yeşil tütüsü dalgalandı ve merdivenlere doğru fırladı. İnerken attığı adımlar kahkaha seslerinden zar zor duyuluyordu.

Boynumu yuvarladım. Tanrım, burada uyuduktan sonra bir çeşit omurga füzyonuna ihtiyacım olacaktı.

Miller, kot pantolonla uyumak zorunda kalmayayım diye bana bir çift eşofman ödünç vermişti -ki onunla yüzüyordum; iri bir adamdım ama adam tam bir canavardı. Fanilamı çıkarıp pencerelerin yanındaki küçük masada bir sandalyenin üzerine serdim ama beyaz atletimi çıkarmadım.

Kıçımı kaldırıp karyoladan kalkmam bir dakika sürdü ve boynumdaki ve sırtımdaki bükülmeleri düz bir çizgide yürüyebileceğimi hissedecek kadar çözmek birkaç saniye daha aldı. Sonra kahve aramaya çıktım.

Mutfağa girdiğimde beni gülümseyen bir Shayla ve yemek yiyen ve birbirlerine mısır gevreği parçaları fırlatan bir grup çocuk karşıladı.

"Al." Bana uzun bir bardak yeşil sıvı uzattı. "Ben genelde kahvaltıda kahve içerim," dedim.

"Burada değil, yapamazsın," dedi bardağı elime iterek. Ufacıktı ama güçlüydü, bu . "Bu sana kahveden çok daha fazla enerji verecek."

"Hadi ama ihtiyar. Bu sadece bataklık çamuru," dedi genç olan. Kulaklarına daha önce onsuz görmediğim bir çift Beats takmıştı.

Bataklık çamuru karışımının görünüşü için uygun bir isimdi ama sabahın bu erken saatinde hiçbir kadını kızdırmak istemedim. Derin bir nefes alarak bir yudum aldım. Yutkundum ve tadına varmak için bir an bekledim. Fena değildi. Hâlâ bir kova kahveye ihtiyacım vardı ama biraz vitamin ve mineral de beni öldürmezdi.

"İç bakalım. Beş dakika sonra sabah egzersizlerimiz var," diye mırıldanarak oğluna bu her neyse ondan bir bardak daha uzattı.

Tütülü küçük adam -Finn, diye düşündüm- çenesini kaldırıp bana sıratarak, "Cici Çocuk ördek lafını söyledi," diye bağırdı.

İkizlerin yüzlerine yayılan gülümsemeyle birlikte iki çift mavi göz genişledi.

İkizlerden biri parmaklarını önünde birleştirerek, "Bu bin dolar," dedi.

Diğeri başını salladı. "Nakit, Venmo veya Zelle kabul ediyoruz. Annemin size bir QR kodu göndermesini ister misiniz?"

Önce içim daraldı ama sonra kıkırdadım. Bir lanet için bin dolar mı? Benimle dalga geçiyorlardı. Odayı taradım ama tek bir kişi bile bu talep karşısında şaşırmış ya da eğlenmiş görünmüyordu.

"Kızlar," dedi Dylan odaya dalarken, kırmızı bukleleri dağınık bir şekilde yüzünü çerçeveliyordu. "Uzandıktan sonra onu silkeleyebilirsiniz."

Eşit homurdanmalarla bulaşıkları lavaboya götürdüler ve oturma odasına yöneldiler.

"Esneme hareketleri mi?"

"Aile geleneği," dedi Dylan neşeli bir gülümsemeyle.

"Evet," diye ekledi Shay. "Araştırmalar, sabahları ilk iş olarak esnemenin kan akışını artırdığını, bilişsel işlevi geliştirdiğini ve gün boyunca bize daha fazla enerji verdiğini gösteriyor."

"Bugün kurbağa yapabilir miyiz?" Finn sordu.

Başını salladı. "Hayvan ifadesi zamanımız olacak. Merak etmeyin."

Küçük adam "evet!" diye bağırarak kendini sandalyesinden fırlattı.

"Hadi gel." Shayla beni oturma odasına doğru itti. "Bir minder kap."

Dylan ve çocuk sürüsünü odaya kadar takip ettiğimde Liv çoktan bir minder üzerine yerleşmişti. Kucağında en küçükleri Addie ile bağdaş kurmuş oturuyor ve gözlerindeki uykuyu siliyordu.

"Beckett nerede?" Shayla arkasından odaya girerken sordu

Ben.

Esnedi. "Bir çeşit toplantı. Pitching ekibi mi? Bilmiyorum. Courtney onunla birlikte."

Shay gözlerini devirerek, "Çok uygun," dedi. "Gongu getireyim."

Dylan elinde mavi bir yoga matıyla bana doğru zıpladı ve pencerenin altındaki açık bir yeri işaret ederek oturdu.

Çocuklar çocuk boyundaki minderlere yayılmıştı ve orta boydakilerden biri çok etkileyici bir amuda kalkma hareketi yapıyordu.

Ama sonra Delia içeri girdi ve odadaki tüm hava .

Hay sikeyim.

Dünyanın en kısa şortunu giyiyordu. Yoga şortu olabilir mi? Uzun külot? Her neyse, bacaklarını kilometrelerce gösteriyordu ve ona ikinci bir deri gibi yapışıyordu. Daha sonra üstünün ne renk olduğu sorulsa hatırlayamazdım. Bacaklar, tavır ve at kuyruğu o anda beyin hücrelerimi karıştırıyordu.

Shayla o smoothie'ye ne koymuştu? Peyote mi?

Gong çaldı ve Shayla bizi bir dizi pozdan geçirdi. Lanet olsun, ayak uydurmak için her şeyimi harcadım. Owen'la antrenmanlarım sırasında düzenli olarak esnerdim ama bu bir sonraki seviyeydi.

Etrafımdaki çocuklar kendilerini her türlü pozisyona sokuyorlardı. Görünüşe göre eklemleri yoktu.

Omzum zonkluyordu ve kaslarım dakikalar içinde bana bağıırıyordu, ama şikayet etmeden takip ettim, esas olarak meraktan ve ayrıca Delia'nın her eğildiğinde kıcının inanılmaz bir görüntüsüne sahip olduğum için. Onun bu görüntüsü muhtemelen gözlerimi her kapattığımda göreceğim türdendi.

Kişiliği dikenli tel gibiydi, ama lanet olsun, bakmaktan kendimi alamadım. Yuvarlak ve beline doğru sivrilen kalçaları beni çağırıyordu. Parmaklarım onları yakalamak için kaşınıyordu. Aşağıda karşılaştığımızda, kollarıma yuvarlandığında, bana nasıl hissettirdiğine dair küçük bir tat vermişti ve ne kadar karşı koyarsam koyayım, ona tekrar dokunmak istiyordum.

Ama çocuklarla dolu bir odadaydım. Şimdi müşteriye şehvet duymanın zamanı değildi.

Sonsuz güneş selamlamalarından sonra. Shayla "hayvan zamanı" olduğunu ilan etti. "Winnie," dedi matının üzerinde bağdaş kurup otururken, "yetki

sende." Koyu saçlı kız en tatlı gülümsemesiyle ortaya çıktı. "Tamam."

Ellerini birbirine sürttü. "Kartal."

Çocukların hepsi ayağa fırladı, kollarını ve bacaklarını karmaşık bir şekilde çaprazladılar. Küçük olan bile Liv'in yanındaki minderde onun hareketlerini taklit ediyordu.

"Yunus."

Ben kartal hareketini yeniden yapamadan, hepsi taklalar atarak tekrar yere düştüler.

"İnek."

"Kaplan."

Çocuklar her bir poza geçerken kıkırdadılar ve hayvan sesleri çıkardılar. Addie artık etrafta koşturuyor ve her minderde durup kükrüyordu. Kendimi gülümsemekten alıkoyamadım.

Bu çok tuhaf bir sabahtı ama uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Bu insanlar bir aileydi ve bu açıkça bir tür değerli gelenektir.

"Köpekbalığı."

"Kurbağa."

Öfkeyle pes ettim ve mindere çöktüm, ayak uydurmaya çalışmak yerine kaosu ortaya çıkışını izlemeyi tercih ettim. Çok geçmeden Shayla gongu tekrar çaldı ve çocuklar tartışmadan matlarını sildiler ve yuvarladılar. Teker teker köşedeki büyük bir sepete bıraktılar ve odadan çıktılar.

Kuşkusuz, terden sıırıslam olmuşum. Yoga şaka değildi ama rahatlamış, uyanık ve eğleniyordum. Delia'yla göz göze geldik ve onunla tanıştığım için beri ilk kez bana kaşlarını çatmadı. Onun yerine eğlenmiş gibi baktı. Etkilenmiş gibi mi?

Ama ben onunla konuşmadan iki küçük sarışın yeniden ortaya çıktı. Kollarını kavuşturmuş ve yüzlerinde ciddi ifadelerle önümde durdular.

Soldaki çenesini kaldırdı. "Ödeme zamanı."

Geri çekildim. "Ciddi olamazsın. Bin dolar mı?" "Bossman'a sor," dedi diğeri. "O her zaman öder."

Başımı salladım. "Siz ikiniz başka bir şeysiniz."

İlki, soldaki, kaşlarını çatı. Kahretsin, bunu yaptığında annesine çok benziyordu. "Biz psikopat değiliz, eğer düşündüğünüz buysa."

"Evet," dedi diğeri de aynı duruşu sergileyerek. "Annem bizi test ettirdi."

"Uh." Bir adım geri attım ve plastik bir dinozora takıldım. "Ben -Özür dilerim. Bekle." Ellerimi kaldırdım. Tanrım, ben ne yapmıştım? Gücendirmek istememiştim. Ağlamayacaklarını ummuştum. "Sorun o değil."

Hareket etmediler ve konuşmadılar. Sadece bana baktılar. Kahretsin, istediğim son şey çocukları üzme. Onlara para ödemek sorunu çözecekse, yapacağım şey buydu. Sorunlara para atmak denenmiş ve doğru bir yaşam stratejisiydi.

"Tamam. Cüzdanımı alayım. Cüzdanımı alayım."

Beni odadan çıkarırlarken Delia'yla göz göze geldik. Duruşu rahattı ve gülüyordu. Bu kadın tamamen rahattı. Tanıdığım ve arzuladığım erkek düşmanı gergin avukattan çok farklıydı.

Bu versiyon eğlenceliydi, biraz aptalcaydı ve sekiz yaşındaki iki çocuk tarafından sarsılmam beni derinden eğlendirdi.

Ben beğendim. Olması çok daha fazla.

Ve bunun tekrar gerçekleşmesi için seve seve bin dolar öderim.

ENZO

T Her ne kadar benim için sürpriz olmasa da uyuyamadım. Eski karyola, küçük uyku tulumu ve pencerelerden içeri süzülen sokak lambaları hep birlikte çalışarak huzursuz bir gece geçirmemi sağladı. Evde bir kral yatağım vardı ve uzak gölgeler o karartılmış dışarı ve tabandan tavana pencereler limana bakıyor.

Burada, yüzümde kalıcı kalem olmadan uyandığım için şanslıyım.

Daha rahat bir pozisyon bulmak için karyolanın üzerinde döndüm ama iri bir adamdım ve uyku tulumu ancak göğüs uçlarıma kadar geliyordu. Ev soğuktu. Tarihi evler genellikle öyledir ama bacada bir anne rakun ve dört yavrusu yaşadığı için bu seçenek yoktu ve buradan, duvarın arkasından gelen tırmalama sesleri uykuyu daha da zorlaştırıyordu.

Delia kollarıma düştüğü anda oradan uzak durma planım doğrudan pencereden uçup gitmişti. Peki ya şimdi? Anladığım kadarıyla kendimi Kai-Iceman ile kesirler hakkında konuşurken buluyordum.

-Ve yerleşik sanatçı Winnie'nin yanında çizim yapıyordum. Dylan bir orduyu doyuracak kadar pizza yaptı ve çocuklar beni bir kale daha inşa etmelerine yardım etmem için ikna ettiler. Bu gece yıllardır yaşadığım en eğlenceli gece olabilirdi.

Muhtemelen gürültü yüzünden kalıcı işitme kaybım olacaktı ama hiç sıkıcı bir an olmadı.

Ayağa kalktım ve gerindim, bunu yaşanabilir hale getirmenin bir yolunu bulmak için beynimi zorladım. Önümüzde bir ay vardı ve gün içinde ne kadar meşgul olduğumu düşünürsek, burada olmak benim için mantıklıydı.

Beckett zaman çizelgesi konusunda bana baskı yapıyor, her gece çalışmamı denetliyor ve yeterince başarılı olmadığımı düşündüğü her an kaşlarını kaldırıyordu.

"Warp hızında çalışıyoruz," diye açıklamıştım ona, sürekli bakışlarından ve iç çekişlerinden bıkmıştım.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Sonunda sordum. "Burada mı uyuyayım?" Çenesine vurdu ve başını salladı. "Bunun yardımı olur."

Elbette alışılmışın dışındaydı ama sırtım duvara dayanmıştı. Dylan'ın karnı gün geçtikçe daha da şişiyordu. Willow gelmeden önce bitirmek için verdiğim sözü yerine getirmeliydim. Her gün kendime bunun şirketin geleceği için olduğunu . Kendimi adamamın karşılığını uzun vadede alacağımı.

Ama kendime biraz yalan söylemiş olabilirim, çünkü burada olmak Delia ile daha fazla zaman geçirmek anlamına da geliyordu. Özellikle her akşam ekibimin çalışmalarını değerlendirirken yüzünün aydınlanmasını görmek hoşuma gidiyordu. O kadar uzun süredir büyük ölçekli ticari projeler üzerinde çalışıyordum ki, küçük değişikliklerin getirdiği büyüyü kaybetmiştim. Şimdiye kadar bunun eksik olduğunu bile fark etmemiştim. Yeni döşenmiş bir zemini ya da yeni boyanmış bir duvarı incelemek garip bir şekilde tatmin ediciydi.

Ve yatırım yaptım. Olmam gerekenden çok daha fazla. Bu vahşi, alışılmışın dışındaki aile artık benim bir parçamdı. Onlar için en iyisini istiyordum ve burada olmak bunu gerçekleştirmenin en hızlı yoluydu.

Bu yüzden bir ay boyunca yatıya kalmayı sineye çekecek ve karyolayla idare edecektim. Bittiğinde eve, pelüş kral yatağıma gidecek ve yoluma devam edecektim.

Bu beklenti heyecan verici olmalıydı. Golf sahasındaki o kader gününden beri bu proje boynuma bir çapa olmuştu, ama işleri bitirmeyi düşündüğümde içim korkuyla doldu.

Burnumun kenarını çimdikledim. Belki de terapiye dönme vakti gelmişti. Belli ki üzerimdeki baskı artıyordu. Geç olmuştu, o yüzden bu seçeneği başka bir zaman değerlendirmem gerekecekti. Şimdilik odayı taradım, yastıklar ya da karyolayı yastıklamak için kullanabileceğim o saçma yumuşacık oyuncaklardan birini aradım.

Arayışım alt kattan gelen sessiz bir sesle kesildi. Nefesimi tutarak, ne olduğunu anlamak için zorlandım. Ağlıyor olabilir mi? Ağlıyor muydu?

Çocuklardan biri mi? Muhtemelen ebeveynlerini uyandırmalıyım, ama önce hangi kapıyı çalacağımı bilmek için araştırmalıyım.

Üzerime bir tişört geçirdim ve aşağıya indim.

Mutfak tadilatına başlamıştık, bu nedenle giriş plastik örtü ile kapatılmıştı, ancak kiler açıkta bırakılmıştı. Bu, her tadilatın en zor kısmıydı. Müşterilerimiz genellikle bu noktada kendilerini kaybetmeye başlardı. Mutfaklar her zaman öngörülenden daha pahalı ve daha fazla zaman alıcıdır ve çoğu evin merkezidir, bu nedenle erişim olmadan neredeyse her günün her anı kesintiye uğrar.

Muşambaları bir kenara bırakarak, yakın zamanda yenilenmiş uşağın kilerine göz attım. Çoğu Boston mutfağından daha büyüktü. Çift duvarlı fırınlar ve Delia'nın Jura E8'ini yerleştirmek için süslü bir kahve istasyonu kurmuştuk. Buzdolabı da yeniydi. Lacivert dolaplar krem rengi duvar kâğıtlarıyla tamamlanmıştı ve büyük pencerenin altında büyük boy bir çiftlik evi lavabosu duruyordu.

Ve orada, yerde bağdaş kurmuş oturan Delia'ydı. Başını ellerinin arasına almış, sessizce hıçkırırken sarı saçları yüzüne dökülüyordu.

Olduğum yerde donup kaldım. İçgüdülerimin her biri onu kollarıma alıp gözyaşlarını silmemi söylüyordu. Ancak bu sadece müşteri/yüklenici ilişkimiz için uygunsuz değil, aynı zamanda onun mizacı göz önüne alındığında muhtemelen intihara meyilliydi.

Bunun yerine ona yaralı bir kaplan yavrusuna yaklaşır gibi yaklaştım. "İyi misin?" Yaklaşırken sesimi yumuşak tuttum.

İrkildi, sonra çenesini yukarı kaldırdı ve ters ters baktı. Rimeli dağılmıştı ve yüzü lekelenmişti. "İyi görünüyor muyum?"

Uzun bir nefes alıp vererek ve tüm sabrımı toplayarak dar alana girdim. Sonra saygılı bir mesafeyi koruyarak yere doğru kaydım.

Mutfak havlusunu yanımdaki lavabonun kenarından çekip ona uzattım. "Yardım edebilir miyim?"

Yüzünü havlu kumaşa gömdü ve tekrar hıçkırarak ağladı.

Üç kız kardeşim, annem ve Nonna'mın olduğu bir evde büyüdüğüm için gözyaşlarına yabancı değildim. Akıllı bir adam çekip giderdi. Bunu biliyordum. Akıllı bir adam bu tehlikeli kadından olabildiğince uzaklaşırdı. Ama ben akıllı bir adam değildim.

Ben de ona yaklaştım ve elimi nazikçe sırtına koydum. Birkaç dakika öyle kaldık. Ben, varlığımın onu yatıştıracağını umuyordum.

Bir yandan da onun yakınlığından ve ince tişörtünden yayılan sıcaklığından bunalmaktan kaçınmaya çalışıyordu. Ve o, yoksun.

"Özür dilerim," dedi sonunda, havluyu yüzünden çekerek. "Çok bunaldım. Her şeyden. Her gün. Çok zor." Hıçkırıkların arasında kelimeleri zor anlaşıyordu. "Tek yaptığım insanları hayal kırıklığına uğratmak."

Onu nasıl teselli edeceğini bilemediği için sırtını ovmaya devam ettim. Sonra, zoraki bir şekilde, "Kimseyi hayal kırıklığına uğratmıyorsun," dedim.

Bana döndü ve kaşlarını çatı. Her zamanki gibi mükemmel olan makyajı dağılmıştı ve saçları gevşemişti, bu da onu özellikle savunmasız gösteriyordu. "Etrafına bir bak. Arkadaşlarımın bana ihtiyacı vardı. Bu eve ihtiyaçları vardı ama taşındıklarından bu yana bir yıldan zaman geçti ve ev hâlâ onarılmadı. Ama günde sadece çok fazla saat var."

Havluya burnunu sümkürdü. "Bazen kendimi çok adaletsiz hissediyorum. İki küçük insanın hayatının her yönünden ben sorumluyum. Harikalar ama çok fazla iş var. Toplum içinde yaşayabilen insanlar üretmek için neler gerektiği hakkında bir fikriniz var mı?" Gözlerini ovuşturdu. "Yıllar boyunca her gün yirmi dakika kitap okumak, geliştirmekte olan küçük beyinlerini çeşitli şekillerde uyarmak, onlar daha en iyi okulların bekleme listesine girmek. Onlara ve eğitimlerine yatırım yaptığımı kanıtlamak için söz konusu okulda gönüllü olmak. Ev ödevi soruları ve ek okuma ödevleri. Müzik dersleri çünkü çoklu duyuşsal deneyimler bilişsel gelişim için önemlidir. Yüzme dersleri." Sesi burada yükseldi. "Sosyalleşme. Tanrı biliyor ki kızlarım zeki ama diğer çocuklarla vakit geçirmek sınıf beklentilerini anlamalarına yardımcı oldu. Bir de sebzeleri lezzetli yemeklerin içine saklamak ve kask takmalarını sağlamak var." Gözyaşları yine yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Bir de onlara lütfen ve teşekkür ederim demeyi, insanlara ya da hayvanlara zarar vermemeyi ve karşıdan karşıya geçerken iki tarafa da bakmayı öğretmek."

Hâlâ biraz şoktaydım ama kız kardeşlerim beni şüpheye düşüğümde susma tekniği konusunda eğitmişlerdi. Bu yüzden sepmatik bir şekilde başımı salladım ve sırtını ovmaya devam ettim. Bana doğru eğildi, hâlâ konuşuyordu.

"İş konusuna hiç girmeyeyim. Erkeklerin yaptığı her şeyi yapmalıyım, sadece daha iyisini ve her zaman güzel görünerek çünkü Tanrı iki çocuklu bekar bir anne gibi görünmemi yasaklıyor." Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken omuzları sarsıldı. "Oh hayır. Bebek kiloları, garip çene kılları, yoga pantolonları. Tamamen yasak. Ben

her gün durmaksızın başarması gerekiyordu. Tüm bunlar eve gelip besleyici yemekler hazırlamadan, ev ödevlerini, ders dışı zamanları ve banyo zamanını denetlemeden önce oluyor. Ancak o zaman dikkatimi kendime çevirebiliyorum. Sırada egzersiz var, ardından vitaminler ve sekiz adımlık cilt bakım rutini geliyor ve güncel olayları ustalıkla ve akıllıca tartışabilmek için yerel ve ulusal haberleri kontrol ediyorum. Ve tüm bunlardan sonra, her şeyi yeniden yapabilecek kadar uyumlu bir şekilde uyanabilmek için yeterince uyumanın bir yolunu bulmalıyım."

Bu noktada kendini kolumun altına sıkıştırmıştı. Ben de onu kendime çektim ve yakınlığı karşısında kalbimin hızla çarpmasını görmezden geldim.

"Laf kalabalığı yaptığım için özür dilerim. Ama olsun, şu anda kendimi başarısız hissediyorum. Bu Allah'ın belasası ev, doğru düzgün yapşeyler yığınınna eklenen bir yük daha ve her şey o kadar tehlikeli bir şekilde sallanıyor ki her an devrilebilir."

"Seni orada durduracağım, Prenses." Burnumu başına bastırdım ve içime çektim. "Sen başarısız değilsin. Ve ev son aşamaya geldi. Bu çalkantı hiç bitmeyecekmiş gibi gelse de, inşaat süresine bakarsak, her şey oldukça hızlı oldu. Büyük işleri başardınız. Aileniz ve arkadaşlarınız için güvenli bir ev yaptınız. Bu hiçbir şey değil. Kendinizi hırpalamayı bırakın."

"Tüm müteahhitler. Herkes beni suçluyor. Ama yemin ederim hepsi felaketti. Liv ve Beckett sonuncusu için çok üzgündü ama onu evde sigara içerken yakaladım. Bakmam gereken yedi çocuğum ve bir fetüsüm var. Bir insanın buraya gelip sigara içmesine izin veremem. Ve denedim. Denedim de. Ama ona söndürmesini söylediğimde bana pencereyi açmamı ve sürtük gibi davranmayı bırakmamı söyledi."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Oh kahretsin. Demek onu kovdun." Durum ne olursa olsun, ne tür bir orospu çocuğu bir kadınla böyle konuşur?

"Belli ki."

Yer değiştirerek onu kendime çektim ve gömleğimi kirleten gözyaşlarımdan gizliden gizliye heyecan duyarak dolaplara yaslandım. Delia hayattan daha büyüktü, uzun boylu ve arsızdı, at kuyruğu ve sallanan kalçalarıyla kendi yolunu buldozerle çiziyordu.

Ama o anda küçüktü ve korkuyordu. Onu korumak, ona kendini daha az harika hissettiren herkese bağırarak ve yoluna çıkan her engelle savaşmak istedim.

Belli ki hayal görüyordum, çünkü bu kadının bir erkekten isteyeceği en son şey buydu.

"Denedim, denedim ama hepsini yapamıyorum." Sesi şimdi daha yumuşaktı, yenilmişti. "Süper anne ve süper kadın olamam ve çocuklarımın hayatlarının her gününü büyüğe hale getiremem, aynı zamanda işte kış tekmeleyemem ve merdiveni tırmanamam ve kızlarımla kaliteli zaman geçiremem, her fiziksel, duygusal ve ruhsal ihtiyacın karşılandığından emin olamam."

Kıkırdadım. "İkizlerin ruhani ihtiyaçları var mı?"

Doğrulup soluk soluğa kaldı, yüzünde saf bir panik ifadesi vardı.

"Bilmiyorum!"

Kahretsin, ben çok kötü bir anneyim."

"Dur," diye fısıldadım, onu tekrar içeri çekerek. "Nefes al. Ve dinle."

Bir an için sessiz kaldım. *Onu öpmek ve ağlayan kadından uzaklaşmak* arasında gidip gelen düşüncelerimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Orta yolu buldum.

"Her zaman mükemmel olmak zorunda değilsin." Bir tartışma çıkmasını bekleyerek kolumu sıkıca omuzlarına doladım.

Geri çekilmeye çalıştı ama çabucak mücadeleyi bıraktı ve çenesini yukarı kaldırıp o geniş, sulu gözlerini yüzüme odaklamakla yetindi. "Sen bir erkeksin. Anlamıyorsun."

Başımı salladım. "Belki bilmiyorum ama ciddiym. Sen kusurlu ve güzel bir kadınsın. Bunu her gün görüyorum. İnanılmaz derecede sadık bir arkadaşsın. Birini desteklediğinde, ona yüzde 110'unu veriyorsun. Çocuklar sana tapıyor. Sadece ikizleri kastetmiyorum. Sen inanılmaz bir rol modelsin. Bu evdeki herkes sana tapıyor ve değer veriyor."

Homurdandı ve yüzünü ovaladı. "Beckett değil."

"Gerçekten öyle düşünmüyor musun? Hayatının aşkıyla birlikte olabilmesi için onun buraya taşınmasına izin verdin. Sana çok şey borçlu."

"bir şey değil."

"Aynen öyle, Delia. Neden sürekli seni düzeltmeye çalışıyor sanıyorsun? Çünkü sana borçlu olduğunu biliyor ve bu onun gibi erkekleri rahatsız ediyor. Sana tuzak kurarak, skoru eşitlemeye çalışıyor. O ve Liv mutlular, bu yüzden senin için doğru erkeği bulabilirse, ikinizin tekrar eşit şartlara sahip olacağını varsayıyor."

Tekrar geri çekildi ve bu sefer gitmesine izin verdim. Uzun, sinir bozucu bir an boyunca beni düşündü.

"Atıştırmalık bir şeyler ister misin? Acil durumlar için birkaç paket mikrodalga patlamış mısır sakladım. Shay PFA'lar konusunda çok sinirleniyor."

"O da ne?"

Bir kahkaha attı. "Kimyasallar ya da katkı maddeleri ya da kanserojenler. Hepsini bir arada tutamıyorum." Ayağa fırladı ve kilerin diğer tarafındaki bir dolabı karıştırdı. Bir çırpıda bir kutu badem unu çıkardı ve bir torba patlamış mısır çıkardı.

Yerde oturup Delia'yla birlikte poşetten patlamış mısır yemek garip bir şekilde eğleneliydi. "Bunun için teşekkür ederim," dedi. "Anlaşılan tüm duygusal yüklerimi müteahhidimin üzerine boşaltmak katartik bir etki yaratıyor."

Samimiyeti çok sevimliydi ve bir şekilde benim de içimi dökmemi sağladı. "Biliyorsun, kendini başarısız hisseden tek kişi sen değilsin."

Bir avuç patlamış mısır dudaklarının önünde durdu ve gözlerini kırptırdı. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Büyükbabam ailemin şirketini kurdu. İkinci Dünya Savaşı'nda savaşmış ve ardından DiLuca İnşaat'ı kurmak için GI Bill kredisini kullanmış. Sıfırdan inşa etti. Küçük projeler, eklemeler, tadilatlar, bu tür şeyler. Yavaş yavaş iş büyüdü. Babam devraldığında işler patladı. Ve doğduğum günden itibaren, her iki adam da dümene geçmem için beni yetiştirdi. Hayatım boyunca en çok istediğim şey buydu. Çoğu çocuk küçükler liginde oynarken, ben babamla birlikte ofiste ve şantiyelerde geleceğime hazırlanıyordum."

"Ve şimdi buradasın, hala büyüyorsun." Patlamış mısır torbasını salladı ve en iyi parçaları arıyormuş gibi yüzünü torbaya yaklaştırdı. "Gittiğim her yerde DiLuca tabelaları görüyorum. Belli ki şirket sizin liderliğinizde geliyor."

"Evet. Ama benim yüzümden değil. Bu iş ve beraberinde getirdiği itibar bana miras kaldı." Başımı eğerek enseme kavradım. "Her zaman benden önce gelenlerle kıyaslanacağım. Ne kadar nankör işin içinden geçersen geçeyim ya da hafta sonları çalışırsam çalışayım, hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve bir nefes verdim. Bunlar yüksek sesle söyleyeceğim türden şeyler değildi, özellikle de benden hoşlanmayan birine. Ama o kendini ortaya koymuştu ve ben de aynısını yapmak istiyordum.

İkimiz de çok farklı değildik. İkimiz de ezici beklentilerin ağırlığı altında eziliyorduk. Hiçbir şey olmasa bile, yalnız olmadığını bilmesini istedim.

Ağızma bir parça daha patlamış mısır attım. "Yüzlerce çalışanım var. Taşeronlarım ve tedarikçilerim ailelerini geçindirmek için bana güveniyor. DiLuca yerel ekonomide bir rol oynuyor. Eğer işleri , bu yüzden

çok şey tehlikede. Bazen gerçekten uyuyamıyorum çünkü bu kadar çok insanı hayal kırıklığına uğratma düşüncesi beni mahvediyor."

Kese kâğıdını önündeki yere bıraktı ve başını omzuma koydu. "Özür dilerim," dedi usulca. "Taşımak için çok fazla. Ama beni hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Seni işe aldığım için pişman değilim."

Bu itiraf göğsümün genişlemesine neden oldu ve yüzüme saklayamadığım boktan bir sırıtış yayıldı. "Özür dilerim, Prenses. Geç oldu ve beynim bulanık. Tekrar edebilir misiniz?"

Bir parça patlamış mısır aldı ve kafama fırlattı. "İyi ki seni işe almışım DiLuca." Uzun bir nefes verdi. "Ama bunu söylediğimi bir kişiye bile söylersen, taşaklarını keser ve bodrumdaki yılanlara yediririm."

Nefesim kesilmiş gibi yaptım ve elimi kalbime götürdüm. "Buna cesaret edemezdim."

Kendi gülümsemesiyle savaşıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Sokaktaki itibarımı riske atamam."

Yüzümü ona doğru çevirdim, konuşmanın gidişatından memnundum ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım, parmak uçlarımin altında teninin verdiği hissin tadını çıkardım.

"Biliyorsun, her zaman İnsan Yiyen Ejderha Delia olmak zorunda değilsin. Ben seni böyle seviyorum."

Kaşlarını çattı ve daha dik oturdu. "Ne gibi? Hüngür hüngür ağlayan bir karmaşa mı?"

Başımı salladım. "Gerçek. Hassas. Otantik." Risk aldım ve yanağını okşadım. "Kimsenin her zaman patron olması mümkün değil. Ve hiç kimse her zaman mükemmel olamaz. Bir noktada, bu seni yakalar. Kendini biraz rahat bırakmalısın."

"Belki de kendi tavsiyene uymalısın."

Kahretsin. Mavi gözleri parlıyordu, hala gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve bu kadının beni ne kadar çok gördüğünü fark ettim.

"Daha iyisini yapabilirdim," diye itiraf ettim çenemi eğerek.

Tekrar konuştuğunda sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "İkimiz de yapabiliriz gibi görünüyor."

"Seni görüyorum, Prenses. Cesaretinizi ve çabanızı görüyorum. Ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum." Diğer elimi yanağına götürdüm ve daha da yaklaştım. "Benden hoşlanmıyor olabilirsin ama ben sana hayranım. Ve sırtını yaslayacak birine ihtiyacın olursa ben buradayım."

Bir an bana baktı, gözleri irileşmiş ve dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Ve sonra çok garip bir şey yaptı. Kollarını bana doladı.

ve beni sıkı bir sarılmanın içine çekti. Nabzım hızla atarken yüzümü saçlarına gömdüm. Onu daha da yakınımaya çekmek ve hayalini kurduğum tüm şekillerde ona dokunmak için çaresizdim. Ama yapamadım. O çizgiyi geçemezdim. Özellikle de o savunmasız bir durumdayken.

Gözlerini silerek geri çekildi. "Bundan asla bahsetme."

"Ağladığında çok tatlı oluyorsun," diye takıldım, dolgun dudaklarına yayılan gülümsemenin tadını çıkardım.

Zarifçe zıpladı ve patlamış mısır poşetini yerden kaptı. Çöpe attı, sonra dönüp bana o kendine özgü bakışlarından birini fırlattı. "İşte bu kadar. Anneni ara ve hoşça kal de. Bu gece seni bir yastıkla boğmak zorunda kalacağım."

Ben de ayağa kalktım ve ona doğru yaklaşıp kollarımın arasına aldım. "Eğer sarılmak istersen, Prenses, sadece sorman yeterli."

Alaycı bir tavırla beni itti ve merdivenlere doğru yöneldi. "Bu gece hıyarlık etmediğin için sağ ol ama aklına bir şey gelmesin."

Ona sahte bir selam verdim ve merdivenleri çıkarken o küçücük şortun içindeki kışımı izledim. Çok geç kalmıştım. Aklımda her türlü fikir vardı. Muhtemelen beni bütün gece ayakta tutacak pis, eğlenceli fikirler.

ENZO

BECKETT

. Bu imkansız.

CORTNEY

?

BECKETT

Medusa. Onun için bulduğum her erkeği reddetti.

CORTNEY

Evet, pes etme zamanı. Sen sandığın gibi çöpçatanlık kukla ustası değilsin.

BECKETT

Kapa çeneni, Man Bun. Kıçını takas ettiğim için senden tek istediğim bir teşekkür.

BECKETT

Loverboy, sende. Bana birkaç hokey oyuncusu bul.

ROWAN

Sezonun ortasındayız ve playoff mücadelesi veriyoruz. Hazirana kadar bekleyebilir miyim?

ENZO

Bu, ev tadilatları için ayrılmış bir sohbet değil mi?

BECKETT

Hayır. Bu erkeklerin mesaj zinciri. Yakala, tatlı çocuk.

ENZO

Tezgahlar hakkında konuşmak istediğini sanıyordum.

BECKETT

Kimsenin umurunda değil. Odaklan. Medusa'yı kilit altına almalıyız. Bu hepimizin hayatını kolaylaştıracak.

CORTNEY

Etrafa sorabilirim.

BECKETT

İşte ruh bu.

CORTNEY

Peki ya çizgiler?

BECKETT

Bir olasılık. Olumlu bir tutumu ve asgari düzeyde kendini koruma içgüdüğü var.

ROWAN

Belki Silas Leary?

BECKETT

Onu kahvaltı niyetine yendi. Ooh. Aspen Walters'a ne dersin? Tüm oyuncuların kullandığı halkla ilişkiler şirketinin sahibi.

CORTNEY

Kokain sorunu yok mu?

BECKETT

Kahretsin. Evet. Ama çok enerjisi var. Medusa ile savaşmak için gerekli.

ENZO

Belki de bu kadın hakkında arkasından mesaj atmamalısın. Onu sizin kadar iyi tanımıyorum ama kendisini kontrol etmeye çalışan erkeklere katlanacak bir tipe benzemiyor.

ENZO

Ayrıca, karın Delia'yı tekrar düzeltmeni yasaklamadı mı, Bossman?

BECKETT

Karım seni ilgilendirmez.

CORTNEY

Bu yüzden kızlara sohbetlerimizden bahsetmiyoruz.

BECKETT

Eğer kafanı kışından çıkaramazsan, Güzel Çocuk, seni uzaklaştıracağım.

ENZO

Düşündüğün bir tehdit değil. Ayrıca, belki ona Medusa dememelisin.

BECKETT

Hoşuna gitti. Güven bana.

ENZO

Bilmiyorum.

DELIA

T Bugün çok zor bir gündü. Yarın bir bastırma talebine karşı savunma yapmam gerekiyordu ve panik içindeydim. Önergeleri savunmak benim için önemli bir olaydı. Ben ve diğer avukattan başka hiç kimse hakimın önünde hukuk hakkında tartışmazdı. En iyi argümanlar, mantık ve içtihat kazanırdı.

Olayları açıklayacak bir jüri yoktu. Kafası karışmış siviller yoktu. ifadeler. Hayır, bu yasal bir kafes maçıydı. Normalde onlar için yaşardım.

Ama yarın Justin O'Shea önemli bir delili karartmak için harekete geçecekti.

Argümanlar çok sayıda ve oldukça yanıltıcıydı, ancak tek bir ayrıntıyı bile atlama riskini alamazdım. Bu kanıt olmadan davamız olmazdı ve bu herif serbest kalırdı. Bu yüzden bütün gün hazırlık yaptım.

Profesyonel düşmanım Jim Jansen ve ben şahsen mücadele edecektik. Rakibi olduğumu öğrendiği ilk görüşmemizden beri, sırf benimle uğraşmak için bitmek bilmeyen dilekçeler vermekten zevk alıyordu.

Pislik herifin beni yenmek için gece gündüz çalışan beş kişilik bir ekibi vardı. Bu adaletle ilgili değildi. Kişiseldi. Ve ben kaybederek onun aşağılık müvekkilinin kurbanını hayal kırıklığına uğratmayı reddettim.

Hayır.

Ne yazık ki, dünya hazırlanmamı imkânsız kılmak için komplo kuruyordu. İlk olarak, öğleden sonra mahkemedeki bir gecikme beni geride bıraktı. Sonra akşamım, bitmek bilmeyen ev yaparken kızları denetlemekle geçti. Zavallı Adeline kulak enfeksiyonu geçirdi,

Bu yüzden kızlar beslendikten, yıkandıktan ve pijamalarını giydikten sonra bile iki yaşındaki çocuk hıçkırıklarıyla evi ayağa kaldırdı.

Savunmamı hazırlamak için oturduğumda saat onu geçiyordu. Birkaç saat sonra, gözlerim bulanıklaştığında ve artık bilgisayar ekranımdaki kelimeleri okuyamadığımda, sonunda yenilgiyi kabul ettim. Saat sekiz on beşte adliyede olmam gerekiyordu ama kızların ondan önce bırakılması gerekiyordu. Burada sabahları telaşlıydı, özellikle de tadilat başladığından beri her seferinde bir banyo devre dışı kaldığından beri. Duş almak istiyorsam ya şimdi alacaktım ya da hiç alamayacaktım. Tek umudum, bedenimi temizlediği gibi kafamı ve ruhumu da temizlemesiydi.

Banyoya giderken kızları kontrol ettim ve kapılarını kapattım. Yeni tesisat, duvarlar ve süslü bir duşakabin ile bodrum harika görünse de, inşaat ekibi henüz bizim kata kadar çıkmamıştı. Bu da boruları açtığımda inleyeceği ve kızları uyandırırsam kendimi kaybedeceğim anlamına geliyordu.

Kapalı banyo kapısının ardında sütyenimi ve külotumu çıkardım. Enzo artık çoğu gece burada uyuduğu için etrafta havluyla dolaşmamaya dikkat ediyordum. Onun sürekli varlığı büyük bir can sıkıntısıydı ama ben bile onun gözetiminde işlerin son sürat ilerlediğini kabul edebiliyordum.

Asıl işi onu günün büyük bölümünde meşgul ediyordu, bu yüzden sabah erken ve bazen gece geç saatlerde buradaydı. Bu nedenle ona oyun odasında bir karyola kurmuştuk. Yatak odamın kapısından sadece birkaç metre uzakta olması en sevdiğim şey değildi. Ama her ne kadar kıcına tekme basmak istesem de yapamıyordum. Çünkü işinde iyiydi. Takdir ettiğim bir şey.

Enzo'nun haftanın yedi günü çalışan adamları vardı. Her biri kibar ve saygılıydı ve gürültüyü ve dağınıklığı minimumda tuttu.

Ayrıca, pisliğe bakmak güzeldi. Tamam, işte. Söyledim işte. Uzun, esmer ve yakışıklı olayı çok klişeydi ama ona karşı koymakta zorlanıyordum. Çekici erkekleri - aslında tüm erkekleri - görmezden gelme konusunda hayatım boyunca pratik yapmıştım ama Enzo'nun bunu imkânsız kılan görünmez sihirli bir özelliği vardı. Muhtemelen gözleri. Kalın, koyu kirpiklerle çevrili çikolata kahvesi gözbebekleri böylesine sessiz bir adam için etkileyiciydi. Elimden geldiğince ondan uzak durmaya çalışsam da, çoğu zaman dikkatini üzerimde hissederdim. Her zaman beni izliyor ve inceliyordu. Ama ürkütücü bir şekilde değil. Daha çok merak ediyordu.

Ben de onu aynı derecede merak ediyordum. İnşaat CEO'su, usta müzakereci, Boston'un en gözde bekârlarından biri, kızlarımla satranç oynayan, çocuklarla kale yapan, sabahları hiç şikâyet etmeden bize katılan ve bazen oyun odamızdaki karyolada uyuyan bir adam. Bu adam, benim durduğum yerden gerçek olamayacak kadar iyi görünen bir kişiye dönüşen pek çok benzersiz, bazen çelişkili yönden oluşuyordu. Akla yatkın değildi. Ama o anda bunu anlayamayacak kadar meşguldüm.

Suyun ısınmasını beklerken saçımdaki kravatı çıkardım ve boynumu kıvrarak sabahki argümanlarımı düşündüm. Yargıç Taylor tam bir baş belasıydı ama her şeyi kitabına göre yapardı, yani sürpriz olmadığı sürece bu davayı kazanabilirdim.

Sıcaklığı kontrol etmek için uzandığımda suyun hâlâ buz gibi olduğunu gördüm. *Bu da neydi böyle?* Bir daha asla soğuk duş almayacağıma dair güvence vererek son teknoloji ürünü bir sıcak su ısıtıcısına küçük bir servet harcamıştım.

Düğmeleri ayarladım ve beklemek için geri çekildim.

İki dakika sonra hala buz gibiydi. Perdeyi geri çektim ve kolu oynatabilmek için yaklaştım. Bu şu anda ihtiyacım olan son şeydi. Soğuk su kollarımdan aşağı akıyor, beni titretiyordu ama bu gece bunu yapmayacaktım. En azından bir şeyin yolunda gitmesine ihtiyacım vardı.

Sıcaklığın birkaç derece arttığından oldukça emindim, biraz daha çevirmek için vanayı kavradım, ama lanet şey elimde kırıldı ve mideme doğru bir soğuk su fiskiyesi gönderdi.

"Orospu çocuğu," diye bağırdım ve tekrar taktım. Sap yerinde durmayı reddetti, ben de yaklaştım ve tam hizalamaya çalıştım. Bu kadar yaklaşıncı üzerime buz gibi su yağdı ve saniyeler içinde sıırılsıklam oldum.

Ama duvardaki vanayı ne kadar çevirirsem çevireyim suyu kapatamadım.

"Seni aptal bok parçası." . "Lanet olası boktan duş."

Arkamda banyonun kapısı açıldı. Sese doğru döndüm ve halsiz, üstsüz bir Enzo ile karşılaştım.

Vanayı aramızda tuttum. "Kırıldı," diye fısıldadım, başka kimseyi uyandırmamayı umarak. "Boktan bir duş."

Başını salladı ve koridorda koşmaya başladı, ben de körü körüne uğraşmaya devam ettim. Birkaç dakika sonra su damlayarak durdu.

Bir dakika sonra elinde bir havluyla çıkageldi. "Ana suyu kapattım."

Transparan sütyenim ve külotumla sırlısıklam olmuş bir halde, elindeki havluyu kaptım ve kendi etrafıma sardım. Saçlarım yüzüme yapışmıştı ama başımı dik tutarak son haysiyet kırıntımı da korudum.

"Teşekkür ederim. Lanet şey elimde kırıldı. Sıcak su yoktu."

Kolu benden aldı ve inceledi, sonra duş perdesinin arkasına saklandı.

"Aşınmış," dedi tekrar dışarı çıkarak. "Bazı boruları değiştireceğimizi biliyordum ama bunların hepsinin gitmesi gerekecek."

"Mükemmel. Şimdiye kadarki en iyi haber." Havlumu daha sıkı çekerek inledim, bunun bir şekilde aramızda boşluk yaratacağını umuyordum. Banyo nispeten büyüktü ama o bu kadar yakın dururken mikroskobik gibi geliyordu.

Enzo'yu daha önce hiç tişörsüz görmemiştim. Geniş, kalın ve kaslı olduğunu zaten biliyordum ama şimdi duvarla devasa göğsü arasında sıkışıp kalmıştım. Göğüs kasları koyu renk kıllarla kaplıydı ve göğüs kafesi boyunca bir dövme vardı. Gözlerim kendi iradesiyle karnından aşağı inen saç çizgisini takip ederek eşofmanın üst kısmına ulaştı.

Yüzüm kızardı. Tüm vücudum tutuştu. Banyoda gömleksiz bir adamla ıslak ve çıplaktım ve birdenbire soğuk bir duş kulağa o kadar da kötü gelmedi.

"Sürprizlerle dolusun Prenses," diye güldü. "Gece yarısından sonra duş vanasını duvardan sökmek. Brownstone bingo kartımda bu yoktu."

"Çok komik. Sadece sıcak bir duş almak istemiştim. Görünüşe göre, o son model su ısıtıcı bir fiyasko."

Bir elini kirli yüzünde gezdirerek başını salladı. "Henüz kurulmadı. En son yapacağız. Her şey yenilendikten sonra."

Havlumu yukarı çektim, kendimi her geçen dakika daha da açıkta ve utanmış hissediyordum.

"Mükemmel, yani bu gidişle asla sıcak bir duş alamayacağım."

Cevabım şirret ve yersizdi ama lanet olası gecenin bir yarısıydı ve yedi saat içinde mahkemede olmam gerekiyordu.

Kollarını kavuşturdu. Kahretsin, bu hareket mideme garip şeyler yaptı.

"Tanrım, seni domaltmak ve bu şımarık tavrını tokatlayarak yok etmek istiyorum, Prenses."

Dippy şey erimiş bir şeye dönüştü. Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret eder? Ve ben bundan hoşlanmaya nasıl cüret ederim? Eğer havlumu düşürürsem, meme uçlarımı tüm dikkatiyle görebilirdi. Çünkü vücuduma yaptığı şey buydu. Bir çeşit savaş ya da kaç tepkisi. Gerçi Enzo söz konusu olduğunda, bu daha çok savaş ya da becer tepkisiydi.

"İlk iş Tony'yi arayacağım. Tamir etmesi uzun sürmez."

Mücadeleyi bırakarak başımı salladım. Eğer bu işi bitirip banyodan çıkmazsam ne yapacağımı kimse bilemezdi. Ona yaklaştıkça hormonlarım kabarıyor, ona tokat atma ihtimalim de kıyafetlerimi çıkarma ihtimalim kadar yüksekti.

Enzo DiLuca cazibenin mükemmel bir bileşimiymiş. Becerikli, çalışkan ve süper kahramanların hayalini kurduğu türden geniş, kaslı omuzlara sahipti. Ve şu anda, stresli ve giyinik halimle, gerçekten büyük bir hata yapabilirdim.

"Her şey girecek," dedi o sinir bozucu yatıştırıcı ses tonuyla. "Bana da mı sakın olmamı söyleyeceksin?" Tersledim.

"Hayır." Burnunu çekti. "Bunun seni daha da kızdıracağını bilecek kadar akıllıyım. Ve şu anda ihtiyacım olan son şey bu boğaya kırmızı bayrak sallamak."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ofladım. "Bu gurur verici karşılaştırma için teşekkürler. Ben odamda olacağım." Ona sürtünmeden çıkabilmek için yana doğru adım attım, ama bunu yaparken ayağım ıslak fayansa kaydı. Kıçımın üstüne düşmeden önce tutunacak bir şey aramak için kollarımı dışarı attım, ancak düşüşün ortasında durdurulduğum.

Enzo kollarını bana dolamış, öne doğru eğilmişti. Piç beni yakalamıştı. Yine yakalamıştı. Ama havluyu yakalayamamıştı. Ağır çekimde, vücudumdan kaydı ve yumuşak bir *patırtıyla* fayansın üzerine düştü.

"ederim," diye homurdandı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Kafamı tuvalete vurmayı tercih ederim."

"Tanrım." Kendini yukarı çekti, beni de yanına aldı ve beni duvara doğru itti, kolları ve göğsüyle beni hapsetti ve sadece kalçama sokulan oldukça etkileyici bir ereksiyon olduğunu tahmin edebildiğim şey.

"Senin hakkında ne yapacağım?" Başını daha yakına eğdi, dudakları kulağımın üzerinde gezindi ve omurgamda büyük bir ürperti yarattı. "Beni dinlemiyorsun. Durmadan konuşuyorsun. Ve sıırıslık olmuştun çok lezzetli görünüyorsun."

"buradan," dedim, tüm otoritem kaybolmuş olsa da.

Dikkati ağzımda sabitlenmiş bir halde, aradaki mesafeyi kapattı.

Bi

z. "Bana bunu yaptırma," dedi sesi kısık bir şekilde. İki Kolları titriyordu, sanki akıl sağlığını korumak için elinden geleni yapıyordu.

"Korkuyor musun?" Alay ettim, kendi kalbim son hızla çarpıyordu.

Bir an daha yakınımda durdu. O kadar yakındı ki irislerinin koyu kahverengilerinin birbirine nasıl karıştığını görebiliyordum. Sonra çakıllı bir "siktir et" dedi ve ağzımı aldı.

Beni duvara doğru itip iri ve güçlü bedeniyle sabitlerken, parmaklarımı saçlarında gezdirip çekiştirdim.

Kahretsin, bu aynı anda hem çok iyi hem de çok kötüydü.

Her şeyi yaptığı gibi öpüştü. Stratejik olarak ve tamamen odaklanarak. Dudakları dolgun ve yumuşaktı; kalçalarımı kavrayan güçlü, nasırlı elleriyle mükemmel bir tezat oluşturuyordu.

Dudaklarımız ve dillerimiz birbirine karıştı ama bu yeterli değildi. Elimi göğsünde gezdirdim, onu hissetmekten zevk alıyordum.

Boynumu öperken elleri göğüslerimi keşfediyordu - zayıflığımı. Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Belki de hiç böyle hissetmediğimi düşünmeye başlamıştım. Canlı, sarhoş ve arzulu. Enzo bir erkekten beklediğimden çok daha fazlasıydı. Tanrım, ona kapılmak ne kadar kolay olurdu.

Süzülüyordum. Ve bir anda yeryüzüne geri döndüm. "Dur," dedim, ellerimi göğsüne koyup onu geri iterek. Bir adım geri çekildi, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Bunu yapamayız," diye terslendim ve aç bakışlarından korunmak için yere düşen havluyu kaldırdım. "Beni öpmek tüm sorunlarımı çözmeyecek."

"Yine de çeneni kapatmanı sağladı, değil mi?" Sırıtsı kesinlikle çileden çıkarıcıydı ve bir anda içimdeki sıcaklık öfkeyle yeniden alevlendi ve onu yumruklama isteğime geri döndüm. Şükürler olsun. Yumruklama modunda nasıl çalışacağımı biliyordum. Öpüşme modunda o kadar da değil.

"Seni o seksi külotundan çıkarabilseydim neler yapabileceğimi bir düşünsene.

Seninle işim bittiğinde nutkun tutulacaktı."

Bacaklarım titriyordu ve elimde olmadan eşofmanlarının içinde kendini nasıl düzelttiğini izledim. Evet. Görünüşüne ve beni öpüşüne bakılırsa

çok fazla zarar verebilirdi. Ama ne kadar eğlenceli olursa olsun bunu karşılayamazdım.

Beni tekrar batırmakla tehdit eden şehveti geri iterek omuzlarımı geriye çektim. "Bu bir daha olmayacak. Lütfen ellerini ve dudaklarını kendine sakla."

Karşılık olarak yumruğunu ısırdı ve bu hareket neredeyse havluyu yere atıp onu tekrar öpmemi sağlayacaktı. Etrafımdaki kontrol eksikliği beni daha önce hiç hissetmediğim şekilde seksi ve güçlü hissettirdi.

Onu iterek geçtim ve kapıya doğru yöneldim.

"Ve teşekkür ederim. Duşa yardım ettiğin için."

Kollarını tekrar kavuşturdu. Kahretsin, neden bunu yapmak zorundaydı ki? Tek görebildiğim göğsünde kıllar olan devasa bir adamın bana dik dik bakmasıydı. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumdan emin değildim.

"Benim için zevk, Prenses."

DELIA

Taz maaş almama ve çok çalışmama rağmen işimi seviyordum. Çoğu gün beni tüketiyordu ama sonunda amacımı bulduğumu hissediyordum.

Boston'da yardıma ihtiyacı olan çok sayıda aile vardı. Adalet sistemi mükemmel olmasa da, benim gibi insanlar her gün yasaları kullanarak olabildiğince çok kişiyi korumak amacıyla ayağa kalkıyordu.

Evet, mahkemede olmayı seviyordum ama suçluları sokaklardan çekmeyi gerçekten seviyordum. Özellikle de kadınlar, çocuklar ve diğer savunmasız gruplar için tehlike arz edenleri.

Mahkumiyet oranım, mahkemelerdeki itibarım ve iş ahlakım sayesinde, savcı tarafından şehir çapında bir görev gücüyle çalışmak üzere seçilmiştim. Evet, bu daha uzun saatler anlamına geliyordu, ancak aile içi şiddet mağdurlarını desteklemek için daha hedefli ve koordineli çabalara öncülük etmek için polis, sosyal hizmetler ve bölgedeki çeşitli kar amacı gütmeyen kuruluşlarla birlikte çalışmak anlamına geliyordu.

Greater Boston Aile Kriz Ağı ve ben bir hayatta kalan hakları girişimi üzerinde birlikte çalışıyorduk. Aylardır, hayatta kalanları desteklemek için bazı sivil işlerde yardımcı olmaları için birkaç yerel hukuk firmasını zorlamaya çalışıyordum. Ceza davalarıyla ben ilgileniyordum ama bu ailelerin bundan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Neyse ki, eski Burns & Glen meslektaşlarımdan Astrid Quinn bu tür işler yapıyordu ve hukuk firması ortaklarını işe alma konusunda deneyimliydi. Onunla yakında bir öğle yemeğinde buluşmayı planlıyorduk, böylece onun fikrini alabilecektim. Bir gün, kızlar üniversiteden ayrıldığında ve nihayet derin bir nefes alabildiğimde, kendimi tam zamanlı olarak bu işe adayacaktım.

"Gelmek zorundasın," dedi Dylan. "Biz de gidiyoruz, bazı Revs de."

Jura'yı mükemmel sabah latte'i üretmesi için dikkatlice programlarken ona el salladım. "Çok isterdim ama şu anda bilet alabilecek durumda değilim. Zaten muhtemelen biletler tükenmiştir." Bağış kampanyasına küçük bir bağış yapmış olsam da, Boston'da yılın en büyük etkinliklerinden biri olsa bile, yaklaşan yardım galasında bir koltuk için bin dolarlık maliyeti karşılayamazdım.

Dylan karnını ovuşturarak, "Lütfen," diye yalvardı. Kahyanın kilerinde yere bağdaş kurmuş oturuyor, tuzlu krakerleri vişneli Slurpee'ye batırıyordu.

Shayla'nın yakınlarda olmaması için dua ederek koridora baktım. Onun acımasız yemek kurallarıyla yaşamak acı vericiydi ama doğrusu son zamanlarda gerçekten rahatlamıştı.

Muhtemelen bugünlerde genç ve seksi bir hokey oyuncusuyla düzenli olarak yattığı içindir. Ya da belki de sonunda yosunun aslında Şeytan'ın kılıları olduğunu fark etmiştir. Her iki durumda da, o etrafta yokken işlenmiş gıdalarımızı gizlice almak zorunda kalıyorduk.

Cortney kilerin karşı tarafındaki tezgâhta oturmuş, bir Taylor Swift şarkısı mırıldanıyor ve Dylan'ı hayranlık, hayranlık ve saf eğlence karışımıyla izliyordu. Bu adamdan hoşlanmamak imkânsızdı. İnanın bana, denemiştım. Tek başına çok sevimli bir şekilde endişeliydi ama Dylan'ın yanında olmak bile onu sakinleştiriyordu. Kontrol manyağı olabiliyordu, bu yüzden onu biraz rahat bıraktım. Akraba ruhlar falan. Benimle bağdaştırabileceğim niteliklere sahip olmasa bile, o ve özgür ruhlu Dylan birbirlerini mükemmel bir şekilde dengeliyorlardı.

"Sizin için bir biletimiz var." Cortney adamın saçındaki kravatu çekti ve başını salladı. "Lütfen gelin. Annem bizim için koca bir masa ayırdı. Eğer doldurmazsak, bunun sonunu asla duyamayacağım."

"Gördün ? Evelyn'i yüzüstü bırakamayız," dedi Dylan boynunu büküp eteğimin kenarından çekiştirerek. "Deniz mavisini aurası kararacak ve ."

Güldüm. Auralar Dylan için çok önemli bir işti. Dinlemeyi öğrenmişim. Bu hippie saçmalıklarına pek inanmasam da Dylan'ın insanları okuma konusunda eşsiz bir yeteneği vardı.

Çok zengin ve New York sosyetesinin demirbaşları olmalarına rağmen Millerlar Dylan'ı ve onun tüm tuhaflıklarını benimsemişlerdi. Gerçekten harika insanlar olduklarını defalarca kanıtladılar. Bir akşam

onlarla ve en iyi arkadaşlarımdan biriyle birlikte olmak ve şehirdeki tüm önemli oyuncularla bağlantı kurma şansı cazipti.

Çene çalmak nadiren hoşuma giden bir şey olsa da, bu günlerde evden dışarı çıkma fırsatlarım sınırlıydı. Brownstone'daki inşaat ve genel kargaşa göz önüne alındığında, yetişkinlerle dışarıda bir gece geçirmek, düşündükçe daha cazip geliyordu.

"Tamam," dedim. En kötü ihtimalle kariyerime yardımcı olabilecek birkaç kişiyle dirsek teması kurar ve bedava şampanya içerdim.

Dylan çoktan ellerini birbirine sürterek gülümsedi. "Ooh. Bu mükemmel. Biz de Streaks'in yanına kimi oturtabileceğimizi bulmaya çalışıyorduk."

Dudaklarımdan birkaç santim ötede duran bir fincan lezzetli hayat kahvesini tutarken donakaldım. "Hayır." İkisine de ters ters baktım. "Randevu yok. Ayarlama yok."

Cortney kollarını göğsünde kavuşturarak, "Öyle değil," dedi. "Streaks kimseyle çıkmıyor ama resmi bir etkinliğe rastgele takıldığı kızlardan birini götüremez. En son götürdüğünde kız salonun yarısına hakaret etti. Kolunda senin gibi birinin olması ona yardımcı olacaktır. O kadının aksine, yanlış bir fikre kapılıp onun bir ilişkiyle ilgilendiğini düşünmeyeceksin insanları aşağılamayacaksın."

Dylan mutlu bir şekilde başını salladı ve kızgın kırmızı buklelerinden birini büktü. "Evet. Henüz yuva kurmaya hazır değil. Tüm vahşiliğini için biraz daha zamana ihtiyacı var. Ama eninde sonunda onun mükemmel eşini bulacağım."

Cortney inledi. "Firefly, sen ve Beckett arasında..."

"Ayrıca," diye devam etti Dylan, onun uyarısını görmezden gelerek, "birkaç hafta içinde bahar antrenmanları başlayacağı için iyi bir basına ihtiyacı var."

Güzel, lezzetli, cennet gibi latteden bir yudum aldım ve durakladım. Şimdiden daha iyi bir ruh halindeydim. "Tamam. Ama onunla çıkmıyorum."

"Sadece yanına otur ve iyi vakit geçir. Belki dans eder ya da birkaç fotoğraf çekeriz? Senin gibi biri ona çok iyi gelebilir."

"Benim gibi biri mi?" Kupamı iki elimle kavrayıp göğsüme götürerek tersledim. Ama sonra durdum ve zihinsel olarak pençelerimi geri çektim. Bazı günler tüylerim diken diken oluyordu ve Cortney'nin bana saldırmadığını biliyordum. Onunla daha o zamandan karşılıklı bir saygı geliştirmiştik ve haksız sonuçlara varmak yerine onu dinlemeyi ona borçluydum.

Ellerini salladı. "Bilirsiniz, sofistike ve başarılı-"

"Ve sıcak," diye araya girdi Dylan, ağzına bir tuzlu kraker daha tıktırırken. "Doğru," dedi krakerin etrafında. "Delia çok ateşli. Ve Streaks,

"Kesinlikle benim tipim olmasa da," diyerek Cortney'e göz kırptı, "nesnel olarak çekici bir adam ve profesyonel bir atlet. İkisi de daha kötüsünü yapabilirdi."

Yanağımın içini ısırdım. Savunmaya geçmek çoğu zaman benim refleksimdi ama arkadaşlarım buraya taşındığından beri bunu kontrol altında tutmak için daha çok çalışmam gerektiğini fark etmiştim. Bu insanlar güvendeydi. Onlara güveniyor ve onları seviyordum. Bu gala için bir beyzbol sporcusuyla ayarlanmak benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymasa bile, arkadaşlarımın beni orada istediğini biliyordum.

"Randevusuz gelebilme ve bütün gece garip konuşmalar yapmak zorunda kalmama şansım var mı?"

"Hayır," diye cıvıldadı Dylan. "Kuralları ben koymuyorum. Evren yapar!"

DELIA

DYLAN

Başardık. Delia galaya geliyor. Evren beni hayal kırıklığına uğratmadı.

LIV

Bu harika bir haber. Sıkıcı bir şey giymesen iyi olur Del.

DELIA

Siyah bir elbise giyeceğim.

SHAYLA

Her gün siyah elbiseler giyiyorsun.

DELIA

Evet. Basit, kolay. Ve zaten birkaç seçeneğim var.

LIV

Bu gala, birlikte çalıştığınız bir hayır kurumu için bir bağış toplama etkinliği. Belki biraz ?

DELIA

Donanm
a mı?

DELIA

Hayır, haklısın. Etekli bir takım
giyeceğim.

SHAYLA

Kongre için yarışmıyorsun.

LIV

Henüz. Kongre için yarışmıyor... henüz.

DELIA

Seçilemeyecek kadar sevimsiz olduğumu ikiniz de
biliyorsunuz.

DYLAN

Senin için bir kıyafet seçeceğim. Şu an hiçbir şey bana uymuyor. Bırak da seni giydireyim.

DELIA

Duck hayır, Dyl. Sonunda asit gezisine çıkmış bir cadı gibi görüneceğim. Alınma ama. Sende işe yarıyor.

DYLAN

hiçbiri alınmadı, en azından saçını aç

DELIA

Asla olmaz. Bu çok fazla çalışma gerektirir. Rutinimi 11 dakikaya indirdim. Bununla uğraşmayacağım.

LIV:

Buna ne dersin? İşten sonra şu kiralık ev sitelerinden birkaçına bakarız. Senin için harika bir şey buluruz ve üniversitede yaptığımız gibi bir hazırlanma partisi yaparız.

SHAYLA

Evet. Oyun öncesi, makyaj, dans.

DELIA

Tamam. İkna olabilirim.

DYLAN

Evet, seni seksileştiriyoruz.

SHAYLA

Evet. Ateşli bir randevun var.

DELIA

Streaks ile.

SHAYLA

Yine de çok yakışıklı. Ve profesyonel sporcular doyumsuzdur. Benden duymuş olun.

LIV

Tanrım. Shay yine penisten bahsedecek.

SHAYLA

değil. O kadar uzun süre bir tane olmadan yaşadım ki.

DELIA

Benim kadar uzun değil ve hala hokey çüğü hakkında bir şey duymak istemiyorum.

SHAYLA

Sen bilirsin. Ama seksi görünmeni sağlayacağım.

DELIA

Bu bir tehdide benziyor.

LIV

Öyle. Seni
seviyorum.

ENZO

L Ord, merhamet et. Katolik okulunda bana öğretilen duaların üzerinden geçtim ama beynim hala karmaşık düşünme yeteneğine sahip değildi. Etkinliklere katılmak işin bir parçasıydı. Büyükanнем ve büyükbabam bir bağış ve yardım geleneği başlatmış, annem ve babam da bu geleneği devam ettirmişti. Benimle birlikte ölmeyecekti. Ne kadar yorgun olursam olayım, takım elbisemi giydim ve gülümsedim.

zorunda kaldığımda.

Ama bu gece farklıydı. Greater Boston Aile Kriz Ağı'nı onlarca yıldır destekliyorduk. Şehirde ve çevresinde çok değerli işler yapıyorlardı. Bu gece tüm ailem gelmişti. DiLuca iki masanın sponsorluğunu üstlenmişti ve bunun eğlenceli bir ağ kurma ve iyilik yapma gecesi olması gerekiyordu.

Annem ve babam gelmeyi çok seviyorlardı ve Viola ile Gianna'nın bakıcıları vardı, bu yüzden eşleriyle birlikte çocuksuz bir akşamın tadını çıkarıyorlardı. Artık bu tür etkinliklere birlikte katıldığımız nadir oluyordu ve annem de kendi halindeydi. Saçları yapılmış, mücevherleri parlıyor, diğer yaşlı hanımlarla harika torunları hakkında sohbet ediyordu.

Yemin ederim ki torunları konusunda pickleball sahasında olduğundan daha rekabetçiydi.

Amara bile gelmişti, bu ayki etkinliklerini haber yapmam gerektiği yönündeki itirazlarına rağmen. Chloe'yi de getirmesini beklerdim -son duyduğuma göre yine birlikteydiler- ama bunu sormamam gerektiğini biliyordum. Yanımda martinisini yudumluyor, hafiften cinnet geçirmiş gibi görünüyordu, ben de barışı koruyacağımı düşündüm.

Annem, her zamanki çöpçatan, ona bir eş getirmeyi planlamadığımı söylediğinde çok sinirlendi. O zaman ikinci masayı satın aldı ve bana ayarlamayı umduğu çeşitli bekar, kibar kadınları davet etti. Belli ki uzun süredir *The Bachelor* izliyordu. Bunun uygun olduğunu nasıl düşündüğü beni aşıyordu. Gruptan bir kadın bana her yaklaştığında kibar davrandım ama ne pahasına olursa olsun masamızdan kaçtım ve kokteyl saati boyunca Owen'la barda saklanmayı tercih ettim.

El sıkışıyor ve sohbet ediyor olmalıydım ama en iyi arkadaşımın bir dakikaya ihtiyacım vardı. Bir süredir kendinde değildi. Her zaman ciddi bir adam olmuştu ama belli ki ailesiyle ilgili bazı ağır sorunlar yaşıyordu. Bu yükü hayal bile edemezdim. Babam çocukluğum boyunca çoğunlukla ortalıkta yoktu, durmadan çalışıyordu. Yine de bana olan sevgisini hiç sorgulamamıştım. Mezun olduktan sonra onun yanında çalışmaya başladığımdan beri de çok daha yakınlaşmıştık.

Owen yıllardır babasından nefret ediyordu. Çocukken babası annesini aldatmış ve ailesini terk etmişti. Sonra, geçen yıl, babasının sadece uyuşturucu kaçakçılığı yapmakla kalmadığını, aynı zamanda ciddi şiddet olaylarına da karıştığını öğrendi.

Kendini ve Boston'daki hayatını izole etmek için özenle inşa ettiği duvarlar yıkılıyordu ve mücadele ediyordu. Konuyla ilgili son konuşmamıza dayanarak, memleketinde işler kızışıyordu ve ben de ona destek olmak istedim.

"Babamın çalışmasını tavsiye ettiği avukatlar mı?" Ben sordum.

Kravatını gevşeterek başını salladı. Owen giyinip kuşanmaktan nefret ederdi. Belki de söyledikleri doğrudu: Maine'den adamı çıkarabilirsin ama Maine'i adamdan çıkaramazsın.

"Tekrar teşekkürler," dedi. "İşler yolunda gidiyor. Sadece uğraşacak çok şey var. Ve kardeşlerim her zamanki gibi her şeyi berbat ediyor."

"Kusura bakma dostum. Biraz daha konuşmak istersen burada olduğumu biliyorsun." Bana başıyla onay verdi. "Sadece önümüzdeki haftayı atlatmama izin ver."

Bardağımı onunkine dokundurdum ve insanları izlemeye devam ettim. Belediye başkanı gözüme çarptı, ben de tüm gece onu görmezden gelip gelemeyeceğimi tartışırken ona kibarca el salladım.

Ve sonra onu gördüm. Delia'yı.

Şehrin ileri gelenleri ve çalkalayıcıları arasında, yüzüklerini öpmemi ve onları önemsiyormuş gibi davranmamı bekleyen türden insanlar

yazlık evler ve tasarım köpekler.

Burası onlarla doluydu. Bir sürü önemli isim. DiLuca İnşaat'ın CEO'su olarak kesinlikle konuşmam gereken insanlar.

Ama o anda her biri arka planda kayboldu. Çünkü o buradaydı.

Ve lanet olsun.

Koyu yeşil bir elbise giymişti. Askısı inceydi ve ön kısmı neredeyse göbek deliğine kadar iniyordu. Kumaş yuvarlak kalçalarını sıkıca sarıyor, sonra da süslü elbiselerin yaptığı gibi aşağıya doğru genişliyordu.

Daha önce hiç görmediğim şekilde saçları açıktı ve bir film yıldızıymış gibi yana doğru savrulmuştu.

Çenem yere çarptı.

Delia Masters güzeldi. İnkâr edilemezdi, yerçekimi gibi. Bu bir fikir meselesi değil, evrensel bir gerçektir.

Ama kadının bu versiyonu? Bu geceki yorgun anne Delia ya da belalı avukat Delia değildi. Hayır, bu kadın tam bir bomba gibiydi ve bunu fark eden tek kişi ben değildim.

Açık kahverengi saçlarında iğrenç sarı çizgiler olan bir adam, sanki aynı anda hem ona hayranlık duyuyor hem de onunla konuşmaktan veya ona dokunmaktan korkuyormuş gibi yakınlarda geziniyordu. Uzun boylu ve sinir bozucu derecede formdaydı ve ondan anında nefret ettim.

"Ooh." Amara, Owen ve benim aramda kaydı. "Görünüşe göre Revs geldi."

Etrafı görebilmek için boynumu uzattım ve Miller'ın kolunda hamile bir Dylan'la önden gittiğini gördüm. Aralarında Christian Damiano ve Eddie Martinez'in de bulunduğu birkaç takım arkadaşı da sevgilileriyle birlikte arkalarından geliyordu.

Boston bir spor şehriydi. Biz New York ya da Los Angeles gibi umursamıyormuş gibi davranan insanlarla dolu şehirler değildik. Boston'daki herkes fanatik bir taraftardı, bu hepimizin içinde vardı. Ve Revs, Beantown'ın gururu ve neşesi idi.

"Bu Bosco değil mi?" Owen beni dürterek sordu. "Geçen sezondan sonra Revs yönetiminin böyle bir etkinliğe katılmasına izin vermesine şaşırdım."

Ah. Tanıma şafağı söktü. Kyle Bosco. Revs'in orta saha oyuncusu ve özür dilemeyen kadın avcısı. En azından yerel dedikodulara göre. Adamla hiç tanışmamıştım ve etrafımdaki itibarımı düşününce ürperdim.

kasaba bu günlerde.

Ama yine de burada Delia'yla birlikte olduğu belliydi. Onunla ilgileniyor, ona bir kadeh şampanya getiriyor ve onunla her konuştuğunda aptalca gülümsüyordu. Bir dirseğimi bara dayadım ve viskime kaşlarımı çattım. Onu sessiz müzayede alanının önünden geçirdi ve Delia ona sıcak bir gülümseme verdiğinde kıpkırmızı kesildim.

Bir hafta önce, ellerim onun muhteşem vücudunun her yerinde dolaşırken, sırlıklam ve neredeyse çıplak bir halde bana sarılıyordu.

"İyi misin?" Owen sordu, gözleri dans ediyordu.

Sakin kalma ve duygularımı belli etmeme yeteneğimle gurur duyuyordum ama Owen'ın geniş gülümsemesine bakılırsa o anda aklım başımda değildi.

"Bu Delia mı?" Amara sordu.

Owen başıyla onayladı. "Şimdi kardeşinin neden orada uyuduğunu anlıyor musun?"

Amara dudaklarını büzdü ve tek kaşını kaldırarak bana baktı.

Açıklamak yerine, elimdeki bardağı dudaklarıma götürdüm ve yavaşça bir yudum aldım. İkisi de beni çok iyi tanıyordu ve şu anda çok fazla şey hissediyordum. Her şeyden çok oraya doğru yürümek, Delia'yı omzuma atmak ve onu daireme geri götürmek istiyordum. Bunun yerine, akşamı havadan sudan konuşarak ve annemin tanışmam için ayarladığı mükemmel kadınları kibarca başından savarak geçirmek zorunda kaldım.

Onu istiyordum, sadece onu.

Ve bütün gece o kıyafetle başka bir adama gülümsemesini izlemek beni gerçekten öldürebilir.

Akşam yemeğini zar zor atlatmıştım ve masama çekilmeden önce Cortney ve Dylan'a hızlıca bir merhaba bile diyebilmişim.

Delia'nın bu yöne gizlice bakışlarını izlemekten hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Ve belki de beni gördüğünden emin olmak için Anna/Maria/Sarah ile biraz flört ettim. Pek olgunca değildi ama mantıklı bir yetişkin olacak durumda da değildim. Delia bir tür intikam tanrıçası gibi etrafta dolanıyor, bana ters ters bakıyor ve bana beni öptüğünde nasıl hissettiğimi hatırlatıyordu.

Neyse ki annemin etrafıma oturttuğu kadınlar, eş alışverişı yapmadığını açıkladıktan ve onları tanıdıktan sonra her şey hakkında iyi huylu davrandılar. Anna moleküler biyoloji alanında doktora adayıydı. Maria halk sağığı müdür yardımcısıydı ve Sarah Boston Tribune gazetesinde spor muhabirliğı yapıyordu. Her ikisi de bu etkinliğin sağladığı networking ile benden daha çok ilgileniyordu, bu yüzden onları bulabildiğim her etkili kişiyle tanıştırmaya özen gösterdim.

Umarım fedakârlığım kafamdaki olumlu günahkâr düşünceleri dengeleyebilirdi. Bu geceki etkinlik Boston Harbor Hotel'in balo salonundaydı ve evimden sadece birkaç blok ötedeydi ve Delia'yı eve götürüp üzerindeki elbiseyi çıkarmayı çok istiyordum.

Kesinlikle sütyen giymiyordu, ama külot? Lanet olsun, öğrenmek isterdim.

Ama fantezilerim koluma sert bir çimdik atılmasıyla yarıda kesildi. "Tanrım, anne." Tısladım.

"Çok kaba davranıyorsun." Annem bir yandan beni sessizce azarlarken bir yandan da yakınlarda bulunan Boston Başpiskoposu'na gülümsüyordu. Beni kolumdan tutup masamıza doğru çekti.

"O kadar zahmete girdim. Güzel kızlar, Enzo. Sana çok hoş, akıllı kızlar buldum. Ama sen burada içiyor ve huysuzlanıyorsun."

"Anne, lütfen. Sadece bir dakikanızı alacağım."

Neyse ki Amara'yla göz göze geldik. Sıkıntımı hissedince bize doğru koşmaya başladı. "Anne, Enzo'yu rahat bırak. Kolunda senin pençe izlerine ihtiyacı yok."

Annem gözlerini devirerek, "Seninle konuşmaya başlamayayım bile," dedi. "Chloe nerede?"

Kız kardeşimin yüzü kızardı. "Çalıştığını biliyorsun. Cumartesi geceleri acil serviste çok yoğun oluyor."

Annem bana olan bağlılığını gevşetti ve gözlerini kıstı. "Bana bir şey söylemiyorsun. O bir doktor, Amara. Bir doktor. Ailede bir doktor olduğunu düşünsene."

"Viola bir doktor."

"Doktorası var. Aynı şey değil." "Anne."

Ellerini salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Siz ikiniz beni öldüreceksiniz. İkinizin de önüne harika kadınlar atıyorum ama hiçbir şey yok."

Amara burun kemiğini sıktı. Kahretsin. Onu bu işin içine çekmemeliydim.

"Bir doktor," diye mırıldandı annem şampanya kadehine doğru.

"Enzo biriyle ilgileniyor," dedi Amara, gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

Viskimin son yudumunda boğuldum. Küçük lanet kız kardeşler ve beni otobüsün altına atma konusundaki eşsiz yetenekleri.

Annem hemen ayağa kalktı ve bana odaklandı. "Kim? Onu tanıyor muyum? Louisa Fratelli'nin kızı değil, değil mi?"

"Hayır anne," dedi Amara. "O bir avukat aslında."

Annemin gülümsemesi genişledi ve kolumu tekrar sıktı. Çok sıkı, ama en azından daha şefkatli.

"Ve bu gece burada." Amara kolunu annemin omuzlarına doladı ve onu Delia'nın dans ettiği yere doğru çevirdi.

"*Madon*. O çok uzun ve güzel."

Amara bana kocaman sırıtıyordu. "Kötü durumda."

Kahretsin. Bu kadınlar bu işin peşini bırakmayacaklardı. Yakamı çekiştirdim, aniden aşırı ısınmışım.

Annem beni bir aşağı bir yukarı süzdü, sonra tekrar Delia'ya baktı. "O zaman neden başka bir adamla dans ediyor?" Beni sertçe itti, hazırlıksız yakaladı ve tökezledim, neredeyse bir tepsi dolusu cam eşya taşıyan bir garsona çarpıyordum.

"Oraya gidin. Hak iddia et. Ben bir korkak yetiştirmedim."

"Anne," diye tısladım. "Lütfen olay çıkarma. Biz çıkmıyoruz."

"Neden olmasın?" Bir kolunu havaya kaldırdı. Olay çıkarmaya başlamıştı. "Yanındaki adam kim? Uyuşturucuya benziyor."

Boş viski bardağımı bir o yana bir bu yana eğip barın arkasına gizlice geçip dolu bir şişeyi aşırıp aşıramayacağımı düşündüm. Tek yapmak istediğim huzur içinde oturup Delia'yı izlemektir ama şimdi annem tarafından sözlü saldırıya uğruyordum.

Amara nefesinin altından, "Bu kadın onun boyunu aşar," dedi. Bu kadın. Sözlerini duymamı engellemeye çalışıyormuş gibi davranıyordu ama konuşurken bana sırıtıyordu.

Annemin nefesi kesildi ve dönerek kız kardeşimin yüzüne baktı. "Amara Giovanna DiLuca, kardeşin hakkında bunu söylemeye nasıl cüret edersin? O iyi bir adam. Onu doğru yetiştirdik. Yaşı ilerlemiş olabilir ama yapacak bir şey yok."

Bu noktada yüzüm cehennem gibiydi. Bu daha iyi olmaya devam etti.

Bana gülümsedi ve yanağımı biraz fazla sert bir şekilde okşadı. "Benim tatlı oğlum herkesin liginde. Şimdi oraya git ve o kadını dansa kaldır."

Öfkelendim. "Randevusunu yarıda kesemem."

"Buna kesmek deniyor. Bir yolunu ." Boş bardağı elimden aldı. "Git." Tekrar itti, bu sefer daha da sert. "Anneni gururlandır."

DELIA

O ünyanın tüm şehirlerindeki tüm hayır galalarında, Enzo DiLuca'nın bu galaya katılması gerekiyordu.

Ve piç kurusu, şık siyah bir takım elbise içinde muhteşem görünme cüretini gösterdi. Siyah bir gömlek ve kravatsız, daha az değil. Bir tür seksi, modaya uygun asi gibi.

Bu gece inşaat botları görünmüyordu. Hayır, pek çok fiziksel özelliğini ön plana çıkarmak için hassasiyetle kesilmiş bir Tom Ford takım elbise giymişti.

Yeni kesilmiş sakalı onu daha da lezzetli gösteriyordu. Zihnim banyomdaki karşılaşmamıza geri döndü. Kalın göğsüne, Geniş, sıcak ve kıllarla kaplıydı. Göğüs kıllarından hiç hoşlanmamıştım ama Enzo'da bu kıllar onun erkeksi çekiciliğini daha da artırıyordu.

Ne yazık ki, bir randevusu vardı. Ya da *randevuları*. Hâlâ bu dinamiği çözmeye çalışıyordum. Gecenin büyük bölümünde, üç kadın tarafından çevrelenmişti. Ne haltlar dönüyordu? Normal bir insan gibi sadece bir randevu getiremez miydi?

Boynumu kıvırdım ve bana taze bir kadeh şampanya uzatırken Kyle'a gülümsedim. Şimdiye kadar bu gece tamamen boşa gitmemişti. Bu elbise ateş gibiydi ve Enzo'nun beni gördüğünde çenesinin yere çarpması, küçük konuşmaların getirdiği her türlü rahatsızlığa değdi. Bütçem artık gece kıyafetlerinde savurganlık yapmaya izin vermediği için bu elbiseyi Rent the Runway'den seçmiştim ve diğer birkaç elbise de benim tarzıma çok daha uygundu.

Dylan benim tercih ettiğim daha muhafazakâr seçenekleri reddetmiş ve yeşil giymeyi kabul edene kadar peşimi bırakmamıştı. Uyumlu olmamız gerektiğine karar vermişti. Müstakbel kayınvalidesinden öğrendiği bir şeydi bu. Liv daha sonra bir saç ve makyaj ekibi getirerek bizi şaşırttı. İçkilerimizi yudumlarken -Liv, Shayla ve benim için organik şarap; Cortney'nin Dylan için hazırladığı vişneli mom-osa karışımı- güldük ve hazırlanmak için partide geçirdiğimizden daha fazla zaman harcadığımız üniversitedeki o kaygısız günlerin anılarında kaybolduk.

O zamanlar bile birbirimize çok yakındık, zamanımızın çoğunu süitimizde birlikte geçiriyor, reality TV izliyor ve mikrodalga patlamış mısır yiyorduk. Pek bir şey değişmemişti, sadece artık çatıda takılıyor ya da Shayla'nın ofisine kapanıp şarap içiyor ve müstehcen kitaplar hakkında konuşuyorduk.

Kyle mükemmel bir randevuydu. Geceyi gülümseyerek, selfie çekerek ve gerektiğinde şampanyamı yeniden doldurarak geçirdi.

Yemek sırasında kibarca sohbet etti, çocuklarımı sordu ve inanılmaz bir dansçıydı. Kyle Bosco mükemmel bir kaçamak malzemesiydi. Golden Retriever'ları aratmayacak bir enerjisi, düşük riskleri vardı ve Cortney ile Dylan'ın onun hakkında bana anlattıklarına bu işe hazırды.

Ama ne kadar basit olursa olsun, bir kaçamak istemiyordum. Ve kesinlikle onu istemiyordum.

Ama artık ne istediğimi bilmiyordum. Yıllardır uykuda olan duygularım kabarıyordu ve onları koyacak yerim yoktu. Müteahhidime aşık olmak için hayatımda yer yoktu. Sarsamadığım cazibeyi işlemek için ne zaman ne de yer vardı.

"Hadi dans edelim." Kyle bana muhtemelen iki haftada bir külotumu indiren türden bir gülümseme attı.

Ona el sallamayı düşündüm ama sonra Enzo'yu tekrar gördüm. Bardan beni izliyordu. Ben de Kyle'a elimi uzattım. Eğer o adam bir harem dolusu kadınla dolaşacaksa, ben de yakışıklı beyzbol oyuncusuyla dans ederdim.

Beni dans pistine çekerken, grup "Wonderful Tonight " açılış notalarını çaldı.

Kyle beni kendine çekti ve kalçamı kavradı.

"Seninle dans ediyorum çünkü sen Cortney'nin takım arkadaşısın," dedim kibarca. "Eğer o el kıcıma bir santim daha yaklaşırsa, onu kırarım."

Gözleri büyüdü ve rahatsız edici eli sırtımdan bir iki santim yukarı kaydı. "Sorun değil. İş için ellerime ihtiyacım var, o yüzden uslu duracağım."

"Güzel." Ona keskin bir baş selamı verdim. "Birbirimizi anladığımıza sevindim." "Ben sadece iyi vakit geçirmek için buradayım. Ve her ne kadar Biraz gergin olsa da umurumda değil. Gergin kadınları severim." "Sadece çeneni kapa ve dans et, Kyle."

"Evet, hanımefendi."

Ama çok konuşurdu ve beni ustalıkla yönlendirmesine rağmen ağzını kapalı tutamazdı.

"Bardaki o adama bakıp durmanın bir nedeni var mı? Sana borcu mu var?"

"Hayır."

"Bir çeşit kan davası mı?"

Geri çekildim ve tek kaşımı kaldırdım.

"Ne? Sezon dışında bir sürü gerçek suç filmi izliyorum."

Başımı salladım ve artık Enzo'yu göremeyeceğim şekilde beni çevirmesine izin verdim. "O benim müteahhidim ve ondan nefret ediyorum."

"Bu talihsiz bir durum, çünkü buraya geliyor."

Keskin bir nefes alarak Kyle'ın elini bıraktım ve döndüm. Bunu yaparken neredeyse Enzo'nun geniş göğsüne çarpıyordum. Kahretsin, bu inanılmaz bir takım elbiseydi.

"Araya girebilir miyim?" diye sordu Kyle'a, sanki elden çıkarılacak bir eşyaymışım gibi.

"Hayır," dedim.

Aynı anda Kyle da "Evet" dedi. "Git buradan, Enzo."

Kyle'a başıyla selam vererek elimi tuttu ve bedenimi kendine doğru çekti. "Sadece benimle dans et Prenses," diye fısıldadı kulağıma, çakıllı sesi tüylerimi diken diken ediyordu.

Ona siktirip gitmesini söylemeliydim. Onu uzaklaştırmalıydim. Ama sırtımdaki avucunun sıcaklığı öfkemin bir kısmını eritti. Kolonyası sinapslarımı bozan bir tür toksin içeriyor olmalıydı, çünkü onu parçalamak yerine, beni hırpalamasına izin verdim ve belki de bundan biraz zevk bile aldım.

Dans ettik. Boynunu yalayıp yalayamayacağımı sormak gibi aptalca bir şey yapmaktan korktuğum için konuşmadım. O kadar güzel kokuyordu ki, o kadar sıcak ve güçlüydü ki. Bundan hoşlanmamam, bu tür bir teması arzulamamam gerekiyordu.

Ama ne zaman yakınıma gelse, önemli bir şeyi kaçırdığım hissi artıyordu. Yarın savaşmaya devam edebilirim. Belki, sadece bir süreliğine

dakika, bunu deneyimlememe izin verirdim. *Bu* her neyse. Çünkü ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir şarkı ikiye ve sonra üçe dönüştü. Gerilimin yükseldiğini hissedebiliyordum. *Bu da neydi böyle? Durmamız gerekiyordu. Bütün gece onun kollarında sallanamazdım. Bekle, yapabilir miydim?*

Belli ki bilişsel yeteneklerim üzerinde derin bir etkisi vardı. Smokini ve o lanet sakalı suçladım. Ona sokulmak istedim.

Duştaki öpüşme seansımız, tenimde nasıl bir his uyandırdığını fark edemeyeceğim kadar kısa sürmüştü. Kendimi etrafa bakmaya zorladım, beni bu şehvetli bulanıklıktan kurtaracak bir şey arıyordum. Shayla'nın "kişisel bakım" dediği şeyi yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ve belli ki bu gece buna öncelik vermem gerekiyordu çünkü kendimi toplum içinde utandırmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordum.

"Selam." Sessizliğimizi bozdum ve bara doğru başımı salladım. "Sanırım randevularımız iyi gidiyor."

Görüş alanımı takip ederek Kyle'ın daha önce Enzo'yla birlikte oturan kadınlardan biriyle sohbet ettiği yere geldi.

Başını iki yana salladı. "Sarah benim flörtüm değil. Annem onu buraya sahte bahanelerle sürükledi. Ve o bir spor muhabiri, yani Bosco'ya ilgi duymasına şaşmamalı."

"Bekle. Haremindeki kadınların isimlerini biliyor musun? Onlara numara verildiğini sanıyordum."

Bir kahkaha attı. "Bu saldırgan, modası geçmiş bir terim. Ayrıca, bildiğin gibi ben Polonyalıyım. Size göre olmasa bile başkalarının yaşam tarzıyla alay etmek kabalıktır."

Hay aksi. Bu şehirde her türlü hayat tarzını yaşayan her türlü insan vardı. Kahretsin, çok yargılayıcıydım. "Özür dilerim," dedim yüzümü buruşturarak. "Fark etmemiştim."

Gülümsedi. "Özür dilemene gerek yok. Ben öyle şeylerle ilgilenmiyorum." Beni kendine çekti ve nefesini kulak mememde hissedebileceğim kadar yaklaştı. "Çünkü bir şey benimse, sadece benimdir. Ben paylaşmam. Asla."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı.

Kahretsin, tahrik olmuşum. Ve bu elbisenin içinde sütyensiz olduğum için, muhtemelen tüm parti biliyordu.

Ne zamandır dans pistindeydik? İnsanlar bize bakıyor muydu? Sorular aklımdan geçerken kalbim göğsüme çarpıyor ve nefeslerim sığılaşıyordu.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Nefesimi vermeden önce ciğerlerimdeki yanmayı hissedene kadar tuttum. Muhtemelen hepsi kafamın içindeydi.

Ama sonra göz ucuyla Dylan'ı gördüm. Masamızda oturuyordu, çıplak ayaklarını bir sandalyeye dayamış, bana manyakça sırtıyordu. *Ah* kahretsin. Kafamın içinde değildi.

Muhtemelen video çekip diğer annelere gönderiyordu. Bunu asla unutamam.

Delia Masters, olimpiik düzeyde erkek düşmanı, derin sesli ve yarı iyi dans becerileri olan ateşli müteahhide vuruluyor.

"Resmen sıkıldım ve açlıktan ölüyorum," diye ilan etti. Sözler umursamazdı ama sanki paniğimi hissetmiş gibi nazik bir endişeyle beni izliyordu. Bir adım uzaklaştı ve kolunu uzattı. "Dilimlemek ister misin? Bir yer biliyorum."

"Daha yeni yemek yedik."

Düz karnını sıvazladı. "Ben büyüyen bir çocuğum ve Dover Sole hiç kimseyi doyurmadı. Haydi, Prenses. Bir dilim pepperoni yiyebilirmiş gibi görünüyorsun."

Kollarımı uzattım ve kendime baktım. "Bu elbiseyle yemek yiyemem."

Enzo yaklaşarak eğildi ve beni göz teması kurmaya zorladı. "Bu elbiseyle dünyayı fethedebilirsin."

Onunla gitmek istiyor muydum? Geç olmuştu ve insanlar konusunda sınırimi aşmıştım. Her şeyden çok şu lanet ayakkabıları istiyordum. Ama neredeyse hiç yemek yememiştım, çünkü Enzo'yu izlemekle ve bana yaklaşan her insanla nasıl kibarca sohbet edeceğimi düşünmekle meşguldüm.

Dylan ve Cortney bizi dans ederken görmüşlerdi, o halde eve gitmeden önce onunla bir şeyler atıştırmanın ne zararı olabilirdi ki? Hiçbir anlamı yoktu.

"Tamam," dedim. "Ama ben daha çok sosis seven bir kızım." Bir kaşını kaldırdı. "Tabii ki öylesin."

"BU ÇOK LEZZETLİ." Bir dilim daha sosis ve mantar kaptım.

Gülümsedi ve gözleri o kırışik şeyi yaptı. "Zengin insanlarla küçük sohbetlerin seni aç bıraktığını biliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Şimdi paltomu alacak mısın? Hâlâ titriyorsun."

Başımı salladım. Enzo bir centilmen gibi bana defalarca yün paltosunu teklif etmişti. Feminist prensipler gereği reddetmeye devam etmiştim. Sahip olduğum tek şık siyah palto inceydi ve Boston'da Ocak ayının sonları için ne yazık ki yetersizdi. Onun kalın ve gür paltosu pahalı ve sıcak görünüyordu ve muhtemelen onun gibi kokuyordu. Bu nedenle tehlikeliydi ve tamamen sınırların dışındaydı.

Bir piknik masasının üzerine tünemiştik, aramızda bir pizza kutusu vardı ve limana bakıyorduk. Sözünün eri Enzo beni harika bir pizzacıya götürmüştü ve turtamız hazır olduğunda Moakley Adliye Sarayı'na doğru yürüyüp limanı süsleyen teknelere baktık, Tobin Köprüsü'nün ışıkları tepemizdeki gökyüzünü aydınlatıyordu.

"Boston'ı işte bu yüzden seviyorum," dedim ayaklarımı ısıtmak için uzun eteğimin altına sokarak. "Mevsimler, kış, ilerleme ve teknoloji, ama aynı zamanda tarih."

işaret ettim. "Çay Partisi tam oldu." "Demek Boston kızsın?"

Onunla alay ettim. "En başından beri. William F. Masters Mayflower geldi. Damarlarımda on altı kuşak Masshole kanı var."

"Masshole, ha?"

Omuz silktim. "Utanmıyorum."

"Bu yönünü seviyorum." Bana göz kırıştıran bir gülümseme daha verdi. "Kim olduğuna sahip çıkıyorsun. Bu tür bir özgünlük nadir bulunur."

Kafamın içinde alarmlar çalmaya başladı ve sesleri şüpheli bir şekilde genç kızlarınkine benziyordu. *Benden hoşlanıyor! Benden hoşlanıyor!* Sinir bozucu. İşte bu yüzden erkeklerle uğraşmıyordum. Kelimenin tam anlamıyla beyin hücrelerini yok ediyorlardı.

"Numara yapacak vaktim yok," diye açıkladım. "Çok fazla işim var ve her gün tüm topları havada tutmak tüm enerjimi alıyor. Kişiliğimin daha az hoş giden yönlerini gizleyecek ne zamanım ne de ilgim var."

"Bence sizde çok hoş şeyler var Prenses." Beni bir aşağı bir yukarı süzerken gözleri ermişti.

Soğuk havaya rağmen içimde bir sıcaklık oluştu ve uzuvlarıma yayıldı. Onun ilgisi çok iyi hissettirdi. Onu tanımak için can atıyordum ve

ona açıldım. Belli ki bir çeşit psikoz krizi geçiriyordum. Ama lanet olsun, iyi hissettirdi.

"Annenin sana ayarladığı kadınlar. Minyon esmerler. Senin tipin, değil mi?" Aramızdaki duvarı tuğla tuğla yeniden inşa ettim. Yıllar boyunca kendimi korumak için ördüğüm duvarlardan birini.

Ben onun tipi değilim, dedim kendime. Onun gibi bir adam için yeterince iyi değilim. Bu gerçek bir şey değil. Kendine gel, Delia. Yorgunsun, yalnızsın ve boşa kürek çekiyorsun.

"Hayır," dedi. "Benim tipim değil. Dedikleri gibi, beyefendiler sarışınları tercih eder." "Hayır," diye ben karşı çıktım. "Onlar paspasları büyük memeli ve hayır görüşler."

Eğildi. "Bu beyefendi değil. Ben zeki, küstah ve çoğu erkekten daha büyük taşakları olan ateşli bir sarışından hoşlanırım."

"Kulağa harika geliyor," dedim omuzlarımı geriye çekip dümdüz önüme bakarak. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Gerçekten flört etmeye mi çalışıyordum? Yoksa adamla kavga etmeye mi? İkisini de mi? Aptal beynim bir tür kimyasal reaksiyonun sancılarını çekiyordu ve kontrolü kaybediyordum.

Başını salladı ve pizza kutusunu diğer tarafına taşıdı. Sonra o kadar yaklaştı ki omuzlarımız birbirine değdi.

Kolunu bana dolayacak mıydı? Beni tekrar öpecek mi?

Ama sonra beni gerçekten şok etti. Elimi tuttu. Böyle basit ama derin bir jestle nasıl karşılık vereceğimi şaşırmış bir halde donup kaldım.

Birbirimize bağlıydık. Ve bu *bir şey* gibi hissettirdi.

Aklımda bir sürü soru vardı. Ama onun yerine sustum ve limana baktım.

Yıllardır akıntıya karşı yüzüyordum. Kendim ve ailem için her cephede savaşıyordum. Bunu anlamak için yanıp tutuşurken, bu küçük anın tadını çıkarabilmek için endişelerimi şimdilik bir kenara itmeyi tercih ettim.

Ve böylece oturduk, el ele tutuştuk ve suya baktık.

Sonunda paltosunu silkti ve omuzlarıma attı. Ben de ona izin verdim.

ENZO

I evde olmalıydım. Owen'ın gönderdiği üç aylık mali raporlar üzerinde çalışıyor olmalıydım. Owen'ın gönderdiği bir sürü şey.

Ama onun yerine, taş binaya doğru yürüyordum.

Teorik olarak, mutfak fayansı ile ilgili kararı kesinleştirmek için buradaydım. Demonstrasyonu yapmıştık, tesisat ve elektrik taşınmıştı. Dolap birkaç gün içinde başlayacaktı, bu yüzden son siparişi vermemiz gerekiyordu. Delia tereddüt ediyordu ama artık seçim yapma zamanı gelmişti. Eğer karar vermezse, teslim tarihini kaçırma riskimiz vardı.

Evet. Sebebim buydu. Tamamen profesyonelce.

Ve belki de, küçük bir şekilde, burayı arzuluyordum. Karmaşanın, her yere saçılmış oyuncakların, tuhaf smoothie'lerin ve komik insanların arasında kendimi evimde gibi hissetmeye başlamıştım.

Kendime burada yaşamadığımı hatırlatmak zorundaydım. Bunlar benim insanlarımdı değil. Bu bir aileydi elbette ama ben sadece evi tamir etmesi için tuttukları bir adamdım.

Terapistim bunu duysa bayram ederdi ama şaka ona göreymiş çünkü randevu alamayacak kadar meşguldüm. Ayrıca, burada olmak terapi gibi hissettirmeye başlamıştı.

Bu evde geçirdiğim her dakika benim hakkımda daha fazla şey ortaya çıkardı ve bana düşünecek ve değerlendirecek daha fazla şey verdi.

Baba olmakla ilgilenmediğime dair önceki beyanım gibi. DiLuca inşaat imparatorluğuna bir varis sağlamak için ailem tarafından sürekli taciz edilmeme rağmen, kırk yıl boyunca çocuk sahibi olma isteğini hissetmemiştim.

Şimdi mi? Bu duygular karmakarışıktı.

Yepyeni bir avizenin mekânı aydınlattığı ön kapıdan içeri girdim ve botlarımı çıkardım.

"Güzel Çocuk!" Winnie bana doğru koşarak bağırdı. "Kayıt cihazımı gördün mü? Hiçbir yerde bulamıyorum."

Saçlarını karıştırdım. "Oyun odasına baktın mı? Finn orada bir tür yapı inşa ediyordu."

"Bakmama yardım eder misin?" Elimini çekti, yüzünde perişan bir ifade vardı.

"Elbette. Önce eşyalarımı yerleştireyim."

Ben yemek odasına doğru giderken o da koşarak uzaklaştı. Yolda Liv'in yanından geçtim. Addie'yi önünde tutuyor ve burnunu kıvırıyordu. Onlar geçtikten bir kalp atışı sonra nedenini kokladım. Kahretsin, bataklık çamuru o çocuğa gerçekten çok zarar vermişti.

Kai ve Finn yanımda belirdiğinde neredeyse yemek odasına varmıştım. "DoorDash uygulamasına sahipsin, değil mi?" Kai omzunun üzerinden boş kapı aralığına baktı. "Akşam yemeği sipariş edebilir miyiz?"

"Annen ne dedi?" Bu tuzağa daha önce de düşmüştüm, büyük bir kurabiye siparişi için kandırılmışım. Anneler bunun için beni cezalandırmıştı. Yatmadan önce bolca şeker yemek büyük bir hayırdı. Not edildi.

"Rowan'la birlikte arenada. Bizim için kilerde güneş tereyağlı İngiliz kekleri bırakmış."

Finn yüzünü ekşiterek salladı. "Shay Teyze'nin keklerinin tadı pislik gibi.

Lütfen onun yerine parmak tavuk sipariş edebilir miyiz?" "Üzgünüm çocuklar," dedim onlara empatik bir gülümsemeyle. "Acaba Önce diğer yetişkinleri kontrol edelim mi?"

"Sen bizim yetişkinlerimizden birisin. Artık burada yaşıyorsun, bu yüzden acıktığımızda bizi beslemek zorundasın," dedi Finn, bana sevimli, yalvaran bir yüz ifadesi takınarak.

"Tamam, git diğer çocukların ne istediğini öğren. Kai, bir liste yapabilir misin?" Koşmaya başladılar, Finn'in mavi tütüsü o giderken zıplıyordu.

Orada yaşadığıma dair varsayımlarını düzelterek cesareti kendimde bulamadım. Finn'in bana yetişkinlerinden biri demesi beni biraz duyulandırmıştı. Ama bağlanmaktan daha iyisini biliyordum.

Ayrıca, parmak tavuk kulağa harika geliyordu. Muhtemelen annelerden azar işitecektim ama açlıktan ölüyordum ve güneş yağının tadı ishal gibiydi.

Mutfak düzeni için çerçeveyi inceledikten sonra, çocukların her yüzeye yayıldığı oturma odasına yöneldim.

"Şarj aletini ödünç alabilir miyim, kardeşim?" Liam saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için garip bir ergen boyun hareketi yaparak sordu. "İkizler yine benimkini saklamış."

Kanepeye çöküp sırt çantamın fermuarını açtım ve ona bir tane uzattım. Bana başıyla onay verdi ve dizüstü bilgisayarında çalıştığı köşeye döndü.

"Chippy, satranç oynayabilir miyiz?" Collette, süslü sarı saç örgüleri zıplaya zıplaya çıkararak sordu.

"Ödevini yaptın mı?"

Delia'ya özgü küstah bir hareketle kalçasını havaya kaldırdı. "Tabii ki." "Tamam. Bir oyun. Ama önce bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Phoebe kanepenin diğer ucunda ansiklopedi olduğuna yemin ettiğim bir şeyi okuduğu yerden doğruldu ve yanıma geldi.

"Sorun şu," dedim ve fayans bilmecesini ortaya koydum. Olası çözümleri tartışırken yüzlerinde beliren küçük gülümsemeler kalbimi biraz sızlattı. Delia'nın kızları oldukları belliydi; ciddi, düşünceli ve biraz da yaramazdılar. Onlara bayıldım.

Seçeneklerimizi daraltıp en iyi sonuç vereceğini düşündüğümüz seçeneği uygulamaya koyduğumuzda, bunun karşılığını neredeyse anında aldık.

"Wi-Fi şifresi nedir?" Delia ikinci kattan bağırdı. İkizler aynı neşeli ifadelerle bana baktılar.

Bir an sonra Delia üzerinde bir şort ve koltuk altında delik olan Harvard Hukuk Fakültesi tişörtüyle hışımla oturma odasına girdi. Saçları hâlâ atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ama birkaç tutam kaçmış ve yüzünü sevimli bir şekilde çerçevelemişti. Kahretsin, onu böyle anlarda yakalamayı seviyordum. İlkel ve uygun olmadığı ve her şeyi bir araya getirdiği zaman. Ayakları üç inçlik topuklu ayakkabılar yerine çıplak olduğunda. O topukların bacaklarını ve kıcını nasıl gösterdiğini sevmediğimden değil, ama onu böyle giyinik görmek daha insani görünmesini sağlıyordu.

"Şifreyi kim değiştirdi?" Birinden diğerine baktı, hançerler fırlattı. "Ne oldu? Yapacak işlerim var. Suçlular gönüllü olarak hapse girmezler."

Liv, Finn'le birlikte üzerinde çalıştıkları yapbozdan başını kaldırdı.

"Enzo ikizlerden değiştirmelerini istedi," dedi ve arkadaşına tatlı bir gülümseme verdi.

Başını çevirdi ve gözlerinden bana ateş topları fırladığına yemin edebilirim. "Ne yaptın sen?"

"Anne." Phoebe'nin ses tonu alışılmadık derecede yatıştırıcıydı. Onları birbirinden ayırmayı yeni öğrenmiştim. İkisi de cesur ve atılgan olmalarına rağmen, Phoebe daha küstah bir ikizdi. "Backsplash fayans hakkında bir karar vermen gerekiyor."

"Ne ördeği?" Yumruklarını kalçalarına vurdu ve kaşlarını bana doğru kaldırdı.

Sırıtarak arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Sen manipülatif bir psikopatsın," diye homurdandı.

"Bilmiyorum," diye Liv. "Aslında çok zekice. Çocukları da işin işine kattı."

"Takım çalışması," dedim Phoebe'yi dürterek.

"İstediğimiz bu değil miydi? En başta neden birlikte yaşamaya başladık?" Liv sordu. "Birlikte çalışabilmek için mi?"

Delia gözlerini devirdi. "Evet, ama bana *karşı* değil."

"Biz birleştik," dedi Phoebe. "Mutfağı bitirmemiz gerekiyor." "Evet," diye cıvıladı Collette. "Bir fayans seç. Sonra şifreyi alabilirsin."

Bir kızından diğerine, sonra Liv'e ve hesaplaşmamızı sessizce izleyen diğer çocuklara baktı. İçimden bir ses Delia Teyze'ye karşı koyup da bunu anlatacak kadar yaşayabilen pek az insan olduğunu söylüyordu.

"İyi oynadın," dedi ve bana dönüp kendine özgü bakışlarını üzerime dikti. "Şimdi kiremit seçeceğim. Ama bu iş" -beni işaret etti, sonra kendi göğsünü dürttü- "daha bitmedi." Sonra arkasını döndü, at kuyruğu uçuştu ve merdivenlerden yukarı doğru tepindi.

"Çok cesursun," dedi Kai, ayağını sürüyerek ve tokalaşmak için bir yumruk uzatarak. "Şu parmak tavukları alabilir miyiz artık?"

"Yakaladım seni küçük adam," dedim telefonumu almak için cebimi karıştırırken. "Siparişi vereceğim."

O andan itibaren, çalışma planlarım hızla pencereden dışarı çıktı. Delia tarafsız bir maskenin arkasına saklanarak yeniden ortaya çıktı, böylece taş seçimlerini gözden geçirebilirdik. Bu kararı verdikten sonra Collette beni satranç tahtasını kurduğu yere sürükledi. Söz verdiğim tek oyun, yemeğin gelmesini beklerken önce üçe, sonra dörde dönüştü. Akşam yemeği oturma odasında kağıt tabaklarda servis edildi. Yerde bağdaş kurup oturdum, etrafım çocuklarla çevriliydi, tavuk parmaklarımı barbekü sosuna batırıyordum.

Beckett geç saatlere kadar süren toplantıdan çıktığında tam bir kasırğa gibiydi; akşam yemeğimizin ardından ortalığı topladı ve Addie'yi kucağına alıp banyo için üst kata çıkarmadan önce birkaç dakika içinde tüm oyuncakları kaldırdı. Son ocuklar da yattıktan sonra eve gitmeliydim. Flavia'ya fayans siparişı hakkında mesaj atmıştım, yani amacıma ulaşmıştım. O mali raporların hâlâ dikkatimi çekmesi gerekiyordu ve benim de umutsuzca bir duşa ihtiyacım vardı. Sakalıma ketçap bulaşmıştı çünkü Adeline yüzümü "boyama" ihtiyacı hissetmişti.

Ama bunun yerine kendimi yemek masasında, dizüstü bilgisayarımı açmış, gece için yerleşmeye hazır buldum. Hava soğuktu ve evim şehrin öbür ucundaydı. Ayrıca, dolaplar sabah ilk iş olarak burada olacaktı, bu yüzden kalmam mantıklıydı.

"Biliyor musun," dedi Liv, kapı aralığında durarak. "Buraya oldukça iyi uyum sağlamışsın."

Omuz silktim. "Sadece işimi yapıyorum."

Bana o anne bakışlarından biriyle baktı. "İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Ama sırrın benimle güvende."

DELIA

O mahkeme salonunun dışındaki bankta, dizüstü bilgisayarım dizimin üzerinde tünemiş bir şekilde oturuyordum,

Bir sonraki duruşmamın başlamasını beklerken dördüncü fincan boktan adliye kahvemi yudumladım.

Bu sabah terli ve şaşkın bir şekilde uyanmıştım, yine bir rüya beni rahatsız ediyordu. Bunlar düzenli olarak görülen şeylerdi. Garip bir şekilde, çoğunda Enzo bir alet kemeri içindeydi. Bu tam da terapide keşfetmem gereken türden bir şeydi. Ancak artık terapi gibi zevklere ayıracak vaktim yoktu ve boktan devlet sağlık planım bunu zaten karşılayamaz hale getiriyordu.

Ama lanet olsun. Rüya Enzo saf mükemmellikti. Evimi zahmetsizce tamir etme yeteneğine ek olarak, mükemmel bir aşçıydı, 90'ların romantik komedilerini severdi ve her saatlerce bana oral seks yapmaktan başka bir şey sevmezdi. Alet kemeri takarken.

Erkekler hakkında fantezi kurmak için fazla zaman harcamamıştım. Özellikle de son yıllarda. Genellikle ihtiyaç doğduğunda vibratörümü kapar ve işimi hallederdim. Sonra da yapılacaklar listeme geri dönerdim.

Ama bu lanet ağır bir türlü geçmiyordu. Tıpkı *onun* gitmeyeceği gibi. Tanrı aşkına, bir oda ötede uyuyordu ve bu açıkça önemli bir duygusal sıkıntıya neden oluyordu.

Yoksa neden müteahhidimle ilgili durmadan seks rüyaları göreyim ki?

Elbette, ondan etkilenmiştim. Bu benim için nadir bir durumdu. Arada bir olan ve genellikle çabucak kaybolan türden bir şeydi.

En azından işkencemin birkaç hafta içinde sona ermesini bekleyebilirdim. Bir kez gittiğinde, onu aklımdan çıkarmak kolay olacaktı.

şakaklarımı ovuşturdum ve uzun bir nefes aldım, bu ceza duruşması için içimde kalan tüm enerjiyi kullandım. Neyse ki ceza aralığı konusunda önceden anlaşmıştık ve denetimli serbestlik departmanı hkime bir rapor sunmuştu. Herkes zamanında geldiği sürece, sadece orada durup hkmetin konuşma noktalarını tekrar etmem gerekecekti.

Jim Jansen'le tekrar yüz yüze gelmek için yeni enerji kaynakları bulmam gerekecekti. Pislik herif hâlâ iş başındaydı. Önergeler ve ekler sunuyor ve benim lehime sonuçlanan bastırma duruşmasının sonucunu temyize götürmekle tehdit ediyordu.

Acımasızdı. Ve beni ele geçirmesine izin veremezdim, vermeyecektim. Muhtemelen her gece beş yüz dolarlık şarap şişeleri içiyor, kariyerimi nasıl mahvettiğini anımsıyor ve alçak bir savcı olarak yeni konumuma gülüyordu. Bunu yapabileceği ya da aktif olarak manipüle edebileceği diğer kadın iş arkadaşlarını her düşündüğümde kanım kaynıyordu.

Jansen gibi milyoner puştlar için çok az başvuru yolu vardı. Kariyerinde övgülerle dolu bir kariyeri vardı ve aynı oyunları oynayan diğer zengin pislikler tarafından vrelenmiş ve desteklenmişti. Ama onun gibi adamların büyük bir zayıflığı vardı. Ego. İyi bir avukat olduğu için bok kafalı suçlu müvekkilini kurtarabileceğini düşünüyordu. Ve elbette, işinde harıkaydı. Ama ben daha iyiydim ve benim tarafımda da Adalet Hanım vardı.

Yani ben olsam işi batırmazdım.

Yeter ki düzgün bir uyku ekebileyim.

Gözlerimi kapattım ve başımı arkamdaki duvara yasladım. Tanrım, müvekkili güzel ve uzun bir cezayla parmaklıklar ardına girdiğinde uzun bir banyo yapmak için sabırsızlanıyordum. Tabii banyomun tadilatı o zamana kadar biterse.

Ama ayrıntılı köpük banyosu fantezimin yarısında -evet, mumlar ve yumuşak bir müzik vardı; görünüşe göre küvette rahatlamaktan hoşlanan bir insan olmaya başlamıştım- telefonum çaldı.

Kız okulunun adı ekranda belirlediğinde kalbim durdu.

Panikle "merhaba" dedim ve Dr. Ward'ın yatıştırıcı sesiyle karşılaştım.

"Bayan Masters? Panik yapmanıza gerek yok. Herkes güvende."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. Dr. Ward Foxcroft Akademisi'nin müdiresiydi. Boston'un üstün yetenekli çocuklar için önde gelen okuluydu. Kızları kaydettirmek yıllar almıştı. Sıkı testlerden ve mülakatlardan geçtiler ve kabul edildiklerinde, okul ücretinin çılgın maliyetini karşılamam gerekti. Foxcroft gibi bir yerde bir alana iki bedava diye bir şey yoktu.

Ama buna değdi. Artık gelişıyorlardı.

Yerel devlet okulu, Phoebe'nin hikaye saatinde "sıkılıp" binadan kaçmasının ardından bizi başka bir yere bakmamız için şiddetle teşvik etmişti. Birkaç blok ötedeki T istasyonuna gitmiş, oradan da Boston Halk Kütüphanesi'ne giden trene atlamıştı. Çok uzun ve çok ayrıntılı bir kara delik evresinin ortasındaydı ve konuyla ilgili daha fazla kitap aramaya gitmişti. Neyse ki, anaokulundaki takıntısından bu yana ilerleme kaydetmişti.

Hayır, altı yaşındaki çoğu çocuk toplu taşıma araçlarını tek başına kullanamaz. Benim kızlarım şehir çocuklarıydı. Ve açıkçası, okulun daha iyi bir güvenliği olmalıydı.

Nihayetinde, çok yıkıcı ve gelişmişlerdi, bu yüzden alternatif bir arayışa girdik.

"Dr. Ward, nasılsınız?" Bir sorun olmadığı sürece saat birde aranmayacağımı bildiğim için tatlı tatlı konuştum.

"Bayan Masters," dedi soğukkanlılıkla. "Son veli kahvaltısında sizi göremedik."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Eğitim ücreti lüks bir aracın maliyetiyle yarışan bir okulun, ebeveynlerin işi olmadığı varsayımıyla hareket etmesi beni şaşırtmıştı. Ama orada işler böyle yürüyordu. Tüm toplantılar ve okul etkinlikleri iş saatleri içinde planlanıyordu.

"Kaçırdığım için üzgünüm," dedim yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek. Rekabetçi alfa annelerinin programlarını karşılaştırmalarını ve kimin çocuğunun kemanda ya da teniste daha iyi olduğunu tartışmalarını dinlemek benim için cehennemden farksızdı. Özel okul seçeneğinde karar kıldığımda, okul ücreti ödemelerimin beni gönüllü olma veya toplantılara katılma yükümlülüğünden kurtaracağı izlenimine kapılmışım. Yanılmışım.

Dr. Ward'ın bombayı patlatmasını beklerken midem çalkalandı. Neler sadece hayal edebiliyordum. Hay sikeyim. Ve üçüncü sınıf

çok iyi gidiyordu. Kısmen yaşam koşulları ve Dylan'ın onları meşgul edecek bir eve sahip olması nedeniyle, ama aynı zamanda okulu gerçekten sevdikleri için. Foxcroft'ta öğrenciler dersler için yaşlarına göre değil yeteneklerine göre gruplandırılıyordu ve etkinliklerin büyük çoğunluğu uygulamalıydı. Phoebe gönlünce robot yapabiliyor, Collette ise benzer yeteneklere sahip çocuklarla birlikte şiir yazabiliyor ve karmaşık cebir denklemlerini çözebiliyordu.

Keşke ben de böyle bir okul deneyimi yaşasaydım. Bunun yerine, bana bir üniforma giydirilmiş ve bütün gün masa başında oturup bir şeyler ezberlemeye zorlanmıştım. Daha sonra, on dört yaşında Bayan Porter'ın okuluna gönderildim ve burada kıyasıya rekabet ve mükemmellik takıntısı dinini öğrendim. Bu yüzden kızlarımın geliştiğini ve güçlü yönlerine uygun çıkış noktalarına erişerek tutkularını geliştirdiklerini görmek, bunun için ne kadar cimrilik etmek zorunda kalsam da, son derece tatmin ediciydi.

Kolay olacağını düşündüğüm için tek başıma ebeveyn olmayı seçmedim, bu kesin.

Dr. Ward, "İyi haberlerim var," dedi.

Tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefes .

"Bildiğiniz gibi kızlar sonbahar araştırma projelerini Aralık ayında sundular. Bilimsel araştırmalarının, sonuçlarının ve analizlerinin etkileyici genişliği göz önüne alındığında okul, çalışmalarını MIT Genç Bilim İnsanı Ödülü'ne aday gösterdi."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Gerçekten mi?" Nefes aldım. "Ama onlar sekiz yaşında."

"Evet, birkaç yaş kategorisi var. Finalistler için Mart ayı başında MIT'de bir tören düzenleniyor. Çok heyecan verici bir tören. Finalistler ve aileleri araştırma laboratuvarlarını gezme ve dünyaca ünlü bilim insanlarıyla tanışma fırsatı bulacaklar."

Lanet olsun. Bebeklerimin harika olduklarını biliyordum, ancak benzersiz ve tuhaftılar, bu da genellikle yetenekli olmaktan ziyade tuhaf olarak düşünüldükleri anlamına geliyordu. Nihayet, gerçekte oldukları gibi takdir ediliyorlardı.

"Ülkenin dört bir yanından çocuklar katılacak. Phoebe ve Collette'in Foxcroft Academy'yi temsil edecek olmasından dolayı çok heyecanlıyız. Onlar gerçekten çok özel öğrenciler Bayan Masters."

Parlıyordum. Yüzüyordum. Başarıya değer verdiğim için değil - aslında kızlarım için bu tuzaktan kaçınmaya çalışıyordum - ama sevdikleri şeyi yaptıkları ve bunda mükemmel oldukları için.

Ve gelişiyorlardı. Yaptığım tüm hatalara, bir anne ve bir profesyonel olarak tüm başarısızlıklarına rağmen.

Bu, tüm yorgunluk, tükenmişlik ve gece geç saatlere kadar çalışmaya değdi.

Görüşmeyi sonlandırdığımda telefonumu çantama bıraktım ve derin bir nefes aldım. Gözlerim yaşardı ama onları tuttum. Daha sonra ağlayabilirdim. Şu anda sadece bu anın tadını çıkarmak istiyordum. Çoğu zaman, her yöne çekildiğimi, tamamen bunaldığımı ve sürekli olarak her şeyi yanlış yaptığım korkusuyla dolduğumu hissettim. Bunun gibi anlar, belki, sadece belki, çocuklarımin iyi olacağını hatırlattığında? Bunlar çok nadir, özel ve değerliydi.

Hayatta kalma modunda o kadar uzun yıllar geçirmiştim ki, sadece bir günden diğerine geçerken, hayatın hep bu şekilde devam edeceği fikrine kendimi teslim etmiştim. Bir gün, uzak bir gelecekte, onlar başarılı yetişkinler olup beni güzel bir eve yerleştirene ve günlerimi stressiz geçirmemi sağlayana kadar zorlayacak, zorlayacak ve zorlayacaktım.

Ama sonra taş ev bana miras kaldı. Ve en güvendiğim insanlara mücadelelerimi açtım. Ve birlikte, daha iyi bir yol olup olmadığını merak ettik. Belki de her şeyi kendi başımıza yapmak zorunda değildik.

Ve o zamandan beri, arkadaşlarımin yüklerinin üstesinden geldiler ve ilerliyorlardı. Kariyerler, hobiler, aşkı bulmak. Dağınık, kusurlu ve korkutucu olsa bile.

Geleceğin ne getireceğini bildiğimi varsayarak uzun zaman önce kararımı vermiştim. Ama geçen yıl çok şey değişmiş ve planlarımin her biri suya düşmüştü. Bebeklerim gelişiyordu çünkü yardım istemiş ve kabul etmiştim.

Çünkü onların dünyalarını yeni insanlara ve yeni deneyimlere açmıştim.

Aynı şeyi kendim için yapsaydım ne olurdu? Zihnimi ve belki de kalbimi yeni bir şeyin olasılığına açsaydım?

ENZO

"Y Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" Owen ağırlık torbasının diğer tarafında durmuş, ben ısınırken onu yerinde tutuyordu.

Otele giriş yapmayalı günler olmuştu, ki bu ve ben bundan korkuyordum.

Çünkü en iyi arkadaşıma yalan ve ondan bir şeyler saklayamazdım. Ama ağzımı açtığım anda Owen ilgimin kokusunu alacak ve ben dökene kadar peşimi bırakmayacaktı. Çünkü şu anda kafam Delia'dan başka bir şeyle dolu değildi. Onun yanında olmak, onu güldürmek ve boşaltmak istiyordum.

Şimdilik onu gülümsetmekle yetineceğim. Çünkü o kadın yeterince gülümsemiyordu. Ve bunu kadın düşmanı bir şekilde söylemedim. Aksine, omuzlarında çok fazla yük taşımasından nefret ediyordum. Her şeyi çok ciddiye alıyordu ve bir molaya ihtiyacı vardı.

Galadan sonra rahat ve şapşal Delia ile vakit geçirmek ve onu sabah esneme hareketleri sırasında, bir hayvan pozundan diğerine geçerken çocuklara gülümserken izlemek beni sersemletmişti. Yarattığı sert, çalışkan ve erkek düşmanı görüntüsünün ardında o kadar çok şey saklıyordu ki. Bu güçlendirilmiş, parlak dış görünüşü geliştirmek için çok çalışmıştı. Ama artık nereye bakacağımı bildiğim için çatlakları görmeye başlamıştım.

Mizah.

Güvenlik açığı.

Şiddetli sevgi ve sadakat.

Ve bağımlısı olmuştum. Ben bir bağımlıydım ve onun gülüşleri benim uyuşturucumdu. O gamzeleri patlatmak için ona seve seve yağlı pizza alır ve yoga kurbaçası gibi davranırdım.

Tüm bunları en iyi arkadaşşıma anlatmak istiyordum. Ve eninde sonunda anlatacaktım. Şimdilik suya ve biraz eldivene ihtiyacım vardı.

"Ben önden gideceğim," dedim ve o hazırlanırken pedleri kaptım.

Başımınla onayladım ve ona verdiğim hedeflere yumruklar atmaya başladı. Her gün yaptığımız birkaç kombinasyon üzerinde çalıştık ve sonra karıştırdık.

"Aile işleri tamam mı?" Ben sordum. "Galada iyi görünmüyordun."

Başını iki yana salladı ve dikkatini yastıklara verdi. "Boktan bir gösteri. Lovewell'e gitmek için biraz zaman ayırmam gerekebilir diye düşünüyorum. Bununla ilgili bir sorunuz var mı? Oradayken uzaktan çalışabilirim."

"Hiç de değil. Sormana gerek yok. Seni anladım."

Owen'la tanıştığımda 18 yaşındaydı. Ben onun RA'siydim, o da Kuzey Maine'den yeni mezun olmuş, Boston'da ilk kez geziniyordu. Boston Bolts'a ve gece geç saatlerde bir dolarlık pizzaya olan ortak sevgimiz sayesinde birbirimize bağlandık. Çok çabuk kaynaştık. Birkaç hafta içinde, hiç sahip olmadığım kardeşim olmuştu. Ve onu tanıdığım yirmi yıl boyunca, babası ya da memleketi hakkında bir kez bile güzel bir şey söylememişti.

Yumruklamaya devam etti, dikkati hiç dağılmadı. Owen buydu. Kendini kaptırdığında, hiçbir şey onu şaşırtamazdı. "Hepsi benim suçum. Kardeşlerimin bu işi çözebileceğini sanırsın. Lanet olsun, onlardan beş tane var. Ama hayır, bu benim sorunum. Hesabı kitabı yap, rakamları hesapla, araziye sat, hepsini yap."

Midemde bir suçluluk yumağı büyürken başımı salladım. Aile işim sadece kurallara uygun olmakla kalmıyordu, aynı zamanda tüm hayatımı bu işi yürütmekten başka bir şey istemeyerek geçirmiştim. Ama ailenin kereste işiyle hiçbir zaman ilgilenmek istememiş olan Owen'ın boğazına kadar evrak işlerine, borçlara ve yasal sorunlara batmıştı.

"Peki ya avukatlar?"

"Onlar iyi. Uzmanlıkları için kıcımdan para ödüyorum, böylece tüm bu saçmalıkların ortasında şirketi yasal olarak satabiliyoruz, ancak yalnızca bu kadarını dışarıdan temin edebilirim."

Son bir yıldır ona biraz ara vermesini söylüyordum. Babasının tutuklandığı günden beri. Onun neyin peşinde olduğunu öğrenmenin şoku ve acısı yıkıcı olmalıydı ve bunu görmezden gelmek ona hiçbir iyilik yapmıyordu.

"Çok uzun süre uzak kaldım," dedi, ben su şişemi yerden alırken eldivenlerini sıkarak. "Oradan nefret ediyorum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Beni bağışlayabileceğinden emin misin?"

"En iyi arkadaşım olarak, hayır, seni bağışlayamam. Bunu biliyorsun. Ama CFO'm olarak, elbette. İhtiyacın olduğu sürece idare edebiliriz. İhtiyaç olursa ekibine ekleme yaparım." Owen işimiz için çok önemliydi ama zor bir dönemden geçiyordu, bu yüzden ona destek olmak için ne gerekiyorsa yapardım.

"Abartma, göt herif. Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Sadece birkaç haftalığına gitmek istiyorum. Ben defterleri incelerken ve satış yapabilmek için işleri düzene sokarken uzaktan çalışmak. Birkaç sağlam olasılık ortaya çıktı ama şimdiye kadar hepsi suya düştü. Yine de bu seferki için gerçekten iyi hissediyorum. New York'tan bir grup kereste yatırımı olan bir özel sermaye grubu. Gerçekten işe yarayabilir."

Bileğimin tersiyle alnımı sildim. "Tanrıya şükür. O zaman hepiniz yolunuza devam edebilirsiniz."

"Biliyorum. Ve bu iş bittikten sonra bir daha Lovewell'e dönmek zorunda kalmayacağım." Bu noktada normalde yer değiştirdik ama ben atlama iplerine doğru başımı salladım.

"Bugün kardiyoyu hızlandırıyorum."

Kardiyodan nefret ederdim. Nefret ederdim. Ama boş zamanlarımın çoğunu iki profesyonel sporcuyla aynı evde geçiriyordum, bu yüzden yaşımı hissediyordum. Ayrıca, hayat piyangosunu kazanmam ve Delia Masters'ı çıplak yakalamam gibi beklenmedik bir durumda, onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Owen ağaç keserek büyümüştü ve çoğumuzun spor salonunda bulması gereken türden bir doğal güce sahipti. "Eğer tekrarlardan önce fazladan kardiyo yapıyorsan, o zaman gerçekten bir şeyler var demektir," dedi, biz ip atlarken nefes nefese bile kalmamıştı. "O yüzden söyle artık. Huysuzsun ve seni haftalardır neredeyse hiç görmedim. Vahşi çocuklarla çevrili o kahverengi binanın zemininde uyuduğun için mi?"

Ter yüzümden ve sırtımdan aşağı akıyordu. Tanrım, bu çok zordu. Bugünden daha fazla kardiyo yapmam gerekecekti. Kırk yaşındaydım ve artık hiçbir şeyi hafife alamazdım. Saatimdeki zil çalıncaya kadar zıplamaya devam ettim ve arayı bitirdim.

"Orayı seviyorum," diye mırıldandım. Anlamasını sağlayacak doğru kelimeleri ararken belimden eğildim, ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve birkaç derin nefes aldım.

Kendim bile anlam veremezken bunu ona nasıl açıklayabilirdim? Brownstone'un çekiciliği çok güçlüydü. İnsanlar, çocuklar.

Hatta rakunlar bile. Burası gerçekten büyölü bir yerdı.

Peki ya sahibi olan kadın?

Beni büyüledi. Onunla sözlü olarak tartışmak günümün en önemli anıydı.

Sabah esneme hareketleriyle acı çekmek zorunda kalsam bile. Sadece o yuvarlak kalçaların bir çift yoga şortunu doldurduğunu görmek bile buna değerdı.

Altı dakikalık duş kuralı hâlâ zor bir kuraldı ama yeşil smoothie'lerin tadını çıkarmaya başlamıştım bile. Ve eve döndüğümde mutlu insanlarla karşılaşmak? Çocuklardan gelen ve beni kıkırdatan hızlı sorulara ve özellikle muhteşem bir kadına? Evet, her boş dakikayı orada geçirmek istememek zordu.

"Eğer evde uyumak istemiyorsanız, GeneSphere binasında kamp kurun. Geride kalıyoruz ve her gün müşteriden dayak yiyoruz. Sana süslü bir uyku tulumu sipariş edeceğim."

"Bir aile kurmayı hiç düşündün mü?" Tekrar zıplamaya başladığımda Owen'ın alaycı tavrını görmezden gelerek sordum.

Yüzünü buruşturdu. Bu hâlâ bir hayırdı. Yıllardır bir eş ya da çocuk istemediğine yemin etmişti. Eskiden ben de aynı şeyi hissediyordum ama şimdi, bunun çok kötü olacağını düşünmemin tüm nedenlerini ikinci kez tahmin etmeye başlıyordum.

"Tabii ki hayır. Benim beş kardeşim var. Zaten hayatımın çoğunu bir şeyleri paylaşarak geçirdim. Yatak odaları, banyolar, her şey. Annemin küçük evinde neredeyse üst üste yaşayarak büyüdü. İlkokuldan beri tek istediğim kendime ait bir alan, huzur ve sessizlikti. Çok çalışmak, okula gitmek, iyi bir iş bulmak ve hayatımın tadını çıkarmak istedim. Ve şu anda da bunu yapıyorum."

O hızlandı, ben de onun hızına yetişmek için kendimi zorladım.

"En azından öyleydim. Hebert Timber'dan kurtulduğumda ve babamın yarattığı tüm saçmalıklardan uzaklaşabildiğimde yine öyle olacağım."

Hâlâ onun hızına ayak uydurarak onu inceliyordum. Üzerinde çok fazla yük vardı ve bu konuda açık ve dürüst davranmıştı. Ben de ona biraz dürüstlük borçluydum.

"Müşterime aşık oldum," dedim hareketlerimi yavaşlatarak. Hay sikeyim. Sonunda pes ettim ve nefes alabilmek için atlama ipini yere bıraktım.

"Yok artık," diye cevap verdi, hâlâ güçlü bir şekilde. "Amara ve ben bunu haftalar önce söyledik. Ama ateşle oynuyorsun dostum."

"Biliyorum. Profesyonelce davranıyorum," dedim. Bu küçük beyaz bir yalandı. Çünkü onu sıırıslamken banyo duvarına yapıştırmak ve

Onu hayatım buna bağlıymış gibi öpmek muhtemelen tam olarak profesyonelce değildi. "Onun erkek düşmanı bir dişi şeytan olduğunu sanıyordum." Tek kaşını kaldırdı.

Koruyucu içgüdülerim alevlendi. Delia karmaşık ve çok katmanlıydı ve kendisine atfedilenden çok daha fazlasıydı. "Ateşli, tutkulu ve inatçı biri. Ve aslında ben de bundan hoşlanıyorum."

"Terapi gör," diye tersledi ve sonunda ipini bıraktı.

Omzuna bir yumruk attım. "İkimiz *de çok* terapi gördüğümü biliyoruz. En büyük çıkarımlardan biri? Duygularımı görmezden gelmemeliyim. Ve Delia'ya karşı bir sürü şey hissediyorum."

Burnunun kenarını çimdikledi, bana sinirlendiğinde bunu belli ederdi. "En azından proje bitene kadar bekleyemez misin?"

Başımı salladım ve gerçek antrenmana geri dönebilmemiz için pedleri işaret ettim.

"Ben aptal değilim," dedim birkaç yumruk atarak. "Proje birkaç hafta içinde tamamlanacak. Sabırlı olabilirim. Zaten benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Bana sürekli hakaret ediyor."

Onu engellediğimde yavaşça bana doğru savurdu ve bir yumrukla onu takip etti. "Ve sen buna bayılıyorsun, seni ucube."

Gözlerimi bana gösterdiği hedeflerden ayırmıyor, odaklanmaya çalışıyordum.

"Kahretsin, öyle sayılır. Ellerini kalçalarına koyuşu ve başını eğişi çok seksi. Bazen sırf onu kendi halinde izlemek için adliyeye gizlice gitmeyi düşünüyorum. Ama o zaman kendime gelebileceğimi sanmıyorum."

Bir kakhaha attı ve işleri daha da zorlaştırmak için yan adımlarla ilerledi. Saldırısından kaçmak için yere düştüm. Bana sert davranıyordu. Pislik herif.

"Orada uyumayı bırakmalısın."

"Sorun değil."

"İyi değil. Hata yapacaksın ve aptalca bir şey yapacaksın. Bu projenin şirketin geleceğİ için çok önemli olduğunu kendiniz söylediniz."

"Kontrol altına aldım." Ayak hareketlerimi hızlandırdım. Eğer o sert vurmak istiyorsa, ben de sert vuracaktım.

"Tanrı aşkına, Enzo." Benden sıyrıldı ve elindeki sopayı kafamın yan tarafına vurarak savurdu. "Bu kadınla o kadar meşgulsün ki kendi kafanı bile koruyamıyorsun."

Sinirlenerek şakağımı ovuşturdum. "Bu ucuz bir atıştı, pislik."

Owen kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Güzel. Umarım aklını başına getirmişimdir."

ENZO

I Burada yalnız olmak garip hissettiriyordu. Neden, emin değildim. Burada yarı-yaşıyordum ve teknik olarak çalışıyordum, bu yüzden böyle olması kaçınılmazdı.

Yetişkinler çocukları Rowan'ın bu akşamki maçını izlemeye götürmüşlerdi ve ben Delia eve döndüğünde burada olmak istediğim için burada kalmıştım.

Ev sessizdi ve tecrübelerime göre bu nadir görülen bir durumdu. Sessizlik bana evin içinde dolaşma ve verandanın merdivenlerinden ilk çıktığım andan bu yana ne kadar yol kat ettiğimize hayran olma fırsatı verdi.

Burası eski bir evden çok daha fazlasıydı. İnsanları en kaotik ve güzel şekilde bir araya getirmişti. Duvarlardan, su tesisatından ve kablolardan çok daha fazlasıydı.

Tanrım, yaşlandıkça hüznlenmeye başlamıştım. Kurumsal ofis binaları bana aynı hisleri vermiyordu.

Ön kapı sessizce açılıp kapandı; ekip Delia'nın ara sokaktaki park yerini işgal etmişti ve mutfak tamamlanana kadar arka kapıya ulaşamayacaktı, bu yüzden Delia yola park etmeyi tercih etmişti.

Fuayede karşılaştığımızda "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Bir dirseğine kocaman bir çanta asmıştı ve topuklu ayakkabıları parmaklarından sarkıyordu. Şık siyah elbisesi vücudunun her santimini sarıyordu ve tek bir saç teli bile yerinde değildi, ancak gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve omuzları çökmüştü.

"Birkaç şeyi kontrol etmek için geldim ve size bir şey göstermek istedim. Tüm aile Bolts maçına gitti mi?"

Başını salladı. "Gitmek istemedin mi? Liv, Beckett'ın seni davet etmeyi planladığını söyledi. Sen büyük bir hokey hayranı değil misin?"

Bilet aldı. Normal şartlar altında Bolts biletlerini, özellikle de sahibi locasını asla es geçmezdim ama bu gece yapmam gereken çok daha önemli bir şey vardı. "Eve döndüğünde burada olmak istedim."

Gözleri kısıldı. "Bir sorun mu var? Bana mutfakta olmadığını söyle. Sadece kilerimiz varsa daha uzun süre hayatta kalabileceğimizden emin değilim."

Bir adım öne çıktım ve elimi omzuna koydum. "Hayır. Her şey yolunda. Sadece benimle gel."

O masmavi gözleriyle bana baktı ve o anda benden istediği her şeyi yapacağımı anladım. Boston sporlarını reddederdim. Limanda yüzerdim ya da yüzüme dövme yaptırırdım. Hayatını biraz daha kolaylaştırmak için her şeyi yapardım.

Kendimi dengesiz hissederek kolunu sıktım ve çantasıyla ayakkabılarını elinden aldım.

Eşyalarını yere koyarken, "Banyo bitti," dedim.

"Geçen hafta bakmama izin vermediğin mi?" Öfkelendi. "İkizler koridorda yürümeme bile izin vermediler. Pis işlerini yaptırmak için onlara ne söz verdin?"

Sırıttım, kızlar arkamı kolladığı için minnettarım. "Asla söylemem. Hadi gel."

Elini elime aldım ve onu yenilenmiş merdivenlerden yukarı çıkarıp doğruca banyoya götürdüm. Işıkları açabilmek için kapıyı birkaç santim araladım, sonra tekrar kapattım.

"Hazır mısınız?" Bir kaşımı kaldırarak sordum.

"Evet." Kollarını kavuşturdu. "Sadece bir banyo."

Elimi kalbime götürdüm ve bir adım geriye sendeledim. "Beni yaraladın. Burası üç prenses için uygun bir banyo, teşekkür ederim." Ben kapıyı açarken gülümsedi.

Kapladığı alan büyüktü, ancak yerleşim planı çok fazla boş alan yaratmıştı, bu yüzden her şeyin yerini değiştirdim. Bu projeyi pahalı hale getirdi ama buna kesinlikle değdi. Artık standart bir küvet, lavabonun her iki yanında orta bir tezgah alanı ve bir tuvalet yerine, çift makyaj masası, su dolabı ve buharlı duşakabin bulunuyordu. Blok cam pencerenin hemen altında ise tepesinde ısıtılı bir avizenin asılı olduğu devasa bir küvet vardı.

"Dev küveti yapamayacağımızı söylemiştin. Çok pahalı" dedi, gözleri kocaman açılmıştı.

"Bazı ipleri çektim."

Mekan muhteşemdi, tamamen beyazdı ve mavinin tonları her tarafa yayılmıştı. Isıtılmal zemin, yağmur duş başlığı, her şey.

Delia'nın her şeyi anlamasını izledim, neredeyse ayaklarımın üzerinde zıplıyordum. Nefesinin kesilmesini ve en azından gülümsemesini bekliyordum. Onun yerine yüzü buruştu. Bir hıçkırıkla gözyaşlarını saklamak için ellerini kaldırdı ve vücudu titredi.

Hassiktir. Midem bulandı. Elbette biraz abartmışım ama çoğunlukla temel planlara sadık kalmışım. Sadece onları süslemişim. Ve buna bayılacağından emindim. Amacım onun için sessiz bir sığınak yaratmaktı ama bir şekilde bunu mahvetmeyi başarmışım.

Beynim panik moduna geçti. *Lanet olsun. Neden bu kadar ileri gittin? Nefret ediyor, pislik. Ve muhtemelen senden de nefret ediyordur.*

"Çok özür dilerim," dedim ter içinde kalarak. "Yarın hepsini söküp atacağım."

Ağlaması durmayınca kalbimin göğsümde patlayacağını düşündüm. "Bu gece. Bu gece her şeyi göstereceğim. Bu benim suçum. Her şeyi berbat ettim. Çok özür dilerim."

Ellerimi omuzlarına koydum, en azından bana bakmasını istedim. Durumu nasıl bu kadar yanlış değerlendirebilmişim? Kahretsin, tam bir aptaldım.

Sonunda, bana birkaç küçük kalp krizi geçirttikten sonra yüzünü sildi ve kırmızı, şiş gözlerini bana odakladı. "Nefret etmiyorum," dedi usulca. Hıçkırdı. Sonra öne doğru atıldı ve kollarını boynuma doladı. "Bayıldım," diye göğsüme doğru ağladı, gözyaşları gömleğimi ıslatıyordu.

Ona sıkıca sarıldım, kan basıncım nihayet normale dönüyordu. Nefret etmemişti. Benden nefret etmedi.

"Bu mükemmel. Buna inanamıyorum" dedi, yüzü hala göğsüme gömülüydü.

"Yani, mutlu musun?" Boğazıma bir yumru oturmuş halde sordum. Kahretsin, kafam karışmıştı.

Başını salladı ve beni daha sıkı sıktı. Bu hareket, tuttuğum nefesi ciğerlerimden zorla çıkardı.

Ayaktaydık, birbirimize sarılmıştık ve tüm ayrıntıları düşünüyorduk. Çenemi başının üstüne koydum ve kollarımda hissettiklerinin tadını çıkardım. Hakaretler, şakalar ya da tehditler olmadan onun varlığında olmak nasıl bir duyuydu. Sadece birbirimize sarılmış iki kişiydik.

"Berbat durumdayım," dedi ve geri çekilip hâlâ akmakta olan gözyaşlarını sildi. "Sadece çok mutluyum."

"Bu," diye etrafımızı işaret etti, "çok muhteşem. Ve hak ettiğimden çok daha fazlası. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Dur orada," diye homurdandım, kalçalarını kavrayarak. "Bu hak ettiğin şeyin yakınından bile geçmiyor. Ama bu senin ve tek istediğim onu sevmendi."

Bana inanmamış gibi kaşlarını çattı.

"Delia, ne kadar sıkı çalıştığını görüyorum. Etrafınızdaki herkes için ne kadar çok şey yaptığınızı görüyorum. Bunun sadece küçük bir şey olduğunu biliyorum-"

"Değil," diye ısrar etti, pazularımı kavrayarak. "Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

"Bu utanç verici. Çünkü sen iyi şeyleri hak ediyorsun. Küvet istediğini söylemiştin, ben de sana sığdırabileceğim en büyük ve en derin küveti aldım."

"Neden?" diye sordu, yüzümü inceleyerek. "Neden bu kadar giriyorsun?"

Parmak eklemlerimi çene çizgisinde gezdirdim. "Çünkü seni görüyorum. Birbirimize çok benziyoruz. Ve tüm sağduyuma rağmen seninle ilgilenmek ve günlerini biraz daha güzelleştirmek istiyorum. O küvete her girdiğinde beni düşünmeni istiyorum."

"Seni olması gerekenden çok daha fazla düşünüyorum," diye fısıldadı, gözleri arzu ve endişe karışımıyla doluydu.

"Ve burada çıplak bir şekilde rahatladığın her an aklında benim olacağımı bilmekten büyük gurur duyacağım."

Karşılık olarak sessiz kaldı, bana baktı ve tek yapabildiğim onu dikkatle incelemek oldu, aramızda tanıma geçti ve hava cazibe ve gerginlikle kalınlaştı.

Ve sonra beni öpüyordu. Elleri saçlarımda, ağzı açgözlüydü.

Onu kucağıma alıp uzun bacaklarını belime doladığımda saf şehvet damarlarımda dolaşıyordu. Bu bir öpücükten daha fazlasıydı. Bu bir davetti. Ve ben davete icabet etmeye hazırdım.

Saçımı çekiştirdi, başımı eğdi ve öpücüğü kontrol etti. Kahretsin, çok ateşliydi. Kendinden çok emin ve kendinden emindi, arzusu benimki kadar aşikârdı.

Kıçını sertçe kavrayıp ona doğru bastırdığımda inledi ve ne kadar tahrik olduğumu hissettiğinden emin oldu.

Bana sarılıp kulak mememi ısırırken nabzım hızla atıyordu.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye sordu nefes nefese, bana bakmak için uzaklaşırken.

"Size istediğiniz her şeyi veririm, Prens." Gerçek buydu. Hakaretler ve tehditler kalbime ve aklıma çılgınca şeyler yaptı, ama sert dış görünüşünün altında gömülü olan kırılganlığı gizlemek için sürekli çaba göstermesiyle birleştiğinde? Kahretsin, bu kadın için gitmişim. Ondan reddedebileceğim hiçbir şey isteyemezdi. Ve şu anda, tam olarak ne istediğini biliyordum.

"Yatak odası," emretti ve beni tekrar şiddetle öptü.

Onu koridora taşıdım ve yatağa yatırmadan önce kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım.

Kendini dizlerine kadar çekti ve doğruca gömleğimin düğmelerine uzandı. "Bırak beni." Her birine odaklandı, elleri titriyordu.

Onları kavradım ve göğsüme doğru çektim. "Delia. Hiçbir şey yapmamıza gerek yok."

Bana baktı, o geniş mavi gözleri nadiren gördüğüm bir şeyle doluydu. Kayıtsız şartsız dürüstlük.

"Bunu istiyorum," dedi usulca.

Parmak eklemlerini dudaklarıma götürüp usulca öperken kalbimin göğsümde uçuştığına yemin edebilirdim. "Söylediklerimde ciddiye aldım. Her şeyde."

Başını salladı ve gömleğimin düğmeleri üzerinde çalışmaya devam etti.

"Ben bunu yapmam," diye devam etti ellerini kemerime indirdiğinde. "Dokuz yıl oldu."

Ciğerlerim sıkışmıştı. "Dokuz yıl mı?" Çok şaşırılmış gibi görünmemeye çalışarak sordum.

Başını kaldırıp bana baktı. "İkizlere hamile kalmak için tedaviye başladığımdan beri değil." Ateşi yavaş yavaş geri dönüyordu ve bununla birlikte hınzır bir gülümseme geldi. "Merak etme Enzo," dedi kemerimi çekerek. "Kızlık zarımın tekrar büyüdüğü falan yok. Öyle bir şey olsaydı bile dildolarım bunun icabına bakardı."

"Dildolar mı? Çoğul mu?" Kendimi durduramadan sordum.

Soyunmaya ara verdi ve ben anında verdiğim tepkiden pişman oldum. "Dokuz yıl olduğunu söylediğim kısmı kaçırdın mı? Ben erkeklerden nefret eden biriyim, ölü değil."

Eğildim ve onu tekrar öptüm. "Umurumda değil. Sadece seni istiyorum."

Dudaklarıma karşı gülümsedi. "Güzel cevap. Ama bil diye söylüyorum, baskı devam ediyor koca adam."

Onu geriye doğru ittim, eteği kalçalarının üzerinden geçirmeye başlamıştım bile. "Meydan okumaya hazırım, Prenses. Şimdi bana o muhteşem vücudunu göster."

DELIA

T Bu etkileşimi, öpüşmeyi, soyunmayı başlatan ben olmama rağmen, Enzo hemen kontrolü ele aldı. Mantıksal beynim bana sinirlenmem gerektiğini söylerken, limbik sistemim fazla mesai yapıyordu. göre, ben umursamayacak kadar tahrik olmuştu.

Beni sütyenime ve külotuma kadar soyduktan sonra yatağın ayak ucunda durdu, gözleri tenimin her santimini tarıyordu.

"Sen benim tüm hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin," dedi usulca. Gözbebekleri büyümüşü ve her nefes alışında göğsü kabarıyordu.

Piç kurusu çıplak haliyle takım elbiseli halinden bile daha seksiydi; geniş omuzları, göğüs kılları ve çok kalın, çok sert bir alete doğru uzanan düz bir karnı vardı.

Kendimi dirseklerimin üzerine geri ittim. "Siktir git," dedim. "Çok güzel bir sikin var."

Sırıttı ve kalçalarımı titreten sert bir çekiştirme yaptı. "Özür dilerim? Alındın mı?"

"Ciddiyim. Çalıştığın diğer her şey göz önüne alındığında, sıska ya da garip bir açıyla bükülmüş olmasını beklerdim. Ama bu kalın, düz bir penis. Gerçekten beğendim."

Elimi ileri uzattım, o da geri adım attı. "Onaylamana sevindim. Ve güven bana, sikimi iyi bir şekilde kullanacağız. Ama önce, senin amını yiyeceğim."

Kalbim göğsümde tekledi ve hırıltılı bir nefes çıkardım. Seks yapmayalı dokuz yıl olmuştu ve en son ne zaman birinin bana oral seks yaptığını hatırlayamıyordum.

"Ah, evet. Atıştırmaya ihtiyacım var. Ve"-kalçalarımı iyice açtı ve aralarına eğildi-"tatlıyı sevdiğimi biliyorsun."

İç bacağımla ısırıldı ve göğsümün derinliklerinden bir inilti çıkardı.

"Uzun zamandır bu anı bekliyordum." Külotumu kenara çekti ve içine daldı. Saniyeler içinde yıldızları gördüm. Bu eylemi simüle etmek için tasarlanmış birden fazla pille çalışan cihaza sahiptim ve yine de bununla karşılaştırıldığında, ne yazık ki hayal kırıklığı yaratıyorlardı.

"Tanrım, şimdiden sıırılsıklam olmuşsun," dedi külotumu kalçalarımın üzerinden geçirirken. "Eminim daha önce kimse senden yemek yapmamıştır. Sana ziyafet çekeceğim. Yüzüme boşalırken saçımı çekmeyi unutma, tamam mı prenses?"

Nefesim ciğerlerime girip çıkarken başımı salladım. Kalçalarım zaten titriyordu ve o yalayıp emdikçe, sanki her tepkimi inceliyormuş gibi elleri ve ağzıyla beni keşfettikçe titremeler daha da şiddetlendi.

Parmağını içime sokup doğru miktarda basınç uyguladığında, patlıyor, kıvranıyor, çığlık atıyor ve talimatlara uygun olarak saçlarını çekiyordum.

"Enzo." Çığlık attım, sesim utanç verici derecede yüksekti. "Evet." Kalçalarım kalktı ve beni daha da yukarı çekerken göğsüm kabardı ve neredeyse on yıldır yapım aşamasında olan bir patlamayla sonuçlandı.

Ama orada durmadı. Parmakları ve dili, dalga dalga bana çarparken, hisleri derinleştirirken ve beni konuşamaz hale getirirken beni çalıştırdı.

Sonunda tekrar aşağı süzülüp kendime geldiğimde, yanımda yatıyordu, dirseğine dayanmış, ukala bir sırıtişla beni izliyordu.

"Kendinden çok memnun görünüyorsun." Nefes nefese kaldım, kalp atış hızımın sağlıklı bir aralığa dönmesini diledim.

"Hepsi bir günlük iş," dedi ve uzanıp yanağımı okşadı. "Bir tane daha için hazır mısın?"

Daha da alçaldı ama onu durdurdum.

"Hayır." Aklım başıma geldikçe sesim boğuk çıkıyordu. Onu içimde hissetme ihtiyacı daha önce hiç yaşamadığım kadar yoğundu. Acı keskin ve amansızdı.

Onu sırt üstü yatırdım ve üzerine çıktım, sonra arkama uzanıp sütyenimi çözdüm.

Ellerini başının arkasına koydu ve beni içine alarak yaslandı. "Oh evet," diye . "Bana göğüslerini göster. Banyodaki o günden beri aklımdan çıkmıyorlar."

Bir gram bile utanmadan sütyenimi yere attım. Elleri hemen göğüslerimi kavradı ve meme uçlarıma arzuladıkları ilgiyi gösterdi.

"Prezervatif?" Hâlâ kaya gibi sert olan ereksiyonunu iki elimle okşayarak sordum.

Başını salladı. "Cüzdan."

Üzerinden sıyrıldım ve cüzdanını ve içine sakladığı prezervatifi bulana kadar ceplerini karıştırdım.

"Ben üstte olabilir miyim?" Birden utandığımı hissederek sordum. Uzun zaman olmuştu ama buna ihtiyacım vardı ve tam olarak nasıl istediğimi biliyordum.

"Tanrım evet." Prezervatifi boyundan aşağı yuvarlarken inledi. "Her şeyi. Her şeyi."

Çabucak tekrar üzerine çıktım ve sıraya girdim. Kahretsin, gergindim. Gerçekten uzun zaman olmuştu ve bu adamın aleti çok büyüktü.

Ama hiç düşünmediğim kadar ıslanmıştım, bu yüzden uzun bir nefes vererek, santim santim uzunluğundan aşağı kaydım. İlk başta sıkıydı ve biraz rahatsız ediciydi ama göğüslerimdeki elleri ve sözleri rahatlamama yardımcı oldu.

"Çok sıkısin, Prenses. Ama lanet olsun, inanılmaz hissediyorsun. ama. Bunu kaldırabilirsin." Ben daha derine battıkça inledi. "İşte iyi bir kız. Hepsini al, oh evet. Siktir, çok iyi hissettiriyor."

Tamamen oturduğumda derin bir nefes aldım ve doluluk hissinin tadını çıkardım.

Avuçlarımı onun geniş göğsüne koyarak hareket ettim ve kendimi ayarlarken hafifçe sallandım. Sadece bu bile içimde kıvılcımlar çakmasına neden oldu.

Daha hızlı hareket etme dürtüsü beni ele geçirdi. Yavaş gidemezdim. Bunu yavaşlatamazdım. Vücudum daha fazlası için çılgık atıyordu. Bu yüzden sırtımı dikleştirdim, hızımı artırdım ve vücudumun kendi ritmini belirlemesine izin verdim.

Elleri her tarafımdaydı; göğüslerimde, kıkımını kavırıyor ve at kuyruğumu çekiyordu.

"Bana tekrar gelmek için neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi, "Sikime binerken çok güzel görünüyorsun. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

Sözleri zaten içimde yanmakta olan alevleri körükledi. "Klitorisim," diye nefes aldım. Gözlerimi sıkarak kapattım ve her hamlesini karşılariken başımı geriye attım.

Anında eli aramıza girdi ve başparmağı klitorisimin üzerindeydi, baskı uyguluyordu. Bu his beni kendimden geçirdi. Göbeğim sıkılaştıkça daha hızlı hareket ettim, ona karşı çarparak, kirli kelimeler fısıldarken zevkimi aldım.

"İşte bu kadar. Gel, Prenses. Sikimin üzerine gel ve bana ne kadar hoşlandığını göster." Başparmağı şimdi hafifçe sürtüyordu, sadece beni doğrudan kenara sürükleyen hafif daireler. Zevk üzerime yıkandıkça iç kaslarım kenetlendi. Serbest eliyle kalçamı sertçe kavradı, ben orgazmımı yaşarken ve o kendi orgazmını kovalarken bana çarptı.

"Delia," diye bağırdı, vücudu altımda kasılırken, parmakları beni öyle sert kavırıyordu ki muhtemelen çürükler oluşacaktı. "Sen mükemmelsin."

Terli, doygun ve kemiksiz bir şekilde göğsüne yığıldım.

Güçlü kollarını bana doladı ve bedenlerimiz hâlâ birleşmiş halde yatarken başımın tepesini öptü. O anda, on yıllık öfke, gerginlik ve hayal kırıklığı, yatağında sadece ikimiz birlikte olana kadar uzaklaştı.

"Bunu kimseye söyleyemezsin."

Bana yavaşça sırtıttı. "Nasıl istersen."

Doğrudum ve çarşafı çıplak göğüslerimin üzerinden çektim. Hemen aşağı çekti ve beni açığa çıkardı.

"Göğüslerin dışarıdayken benimle tartışmayı kazanma ihtimalin çok daha yüksek."

"Peki." Öfkelen dim. "Bu..." Doğru kelimeleri aradım. Bu bir hata değildi. Seksin kötü olduğuna inanmıyordum, özellikle de fazla çalışan, rızası olan iki yetişkin arasındaki seksin. Hiç pişmanlık duymadım.

Ama bu olay tekrarlanırsa zaten imkânsız olan hayatımı daha da zorlaştırmamamızın hiçbir yolu yoktu.

"Hiç pişman değilim," dedim.

Bu bana hınzır bir gülümseme kazandırdı.

"Ama arkadaşlarımın bunu öğrenmesini gerçekten istemiyorum. Çok eğlenceliydi..."

"Ama." Kollarını kavuşturdu ve bir an için tüm o kaslar ve saçlar dikkatimi dağıttı. Lanet olsun ona ve aptal testosteronuna.

"Seks inanılmazdı. Beni yanlış anlamayın. Ve Tanrı biliyor ya, stres atmaya ihtiyacım vardı. Ama bunu tekrar yapmayacağız. Bu yüzden kalmasını tercih ederim."

"Prenses, gerçekten bunun sadece seks olduğunu mu düşünüyorsun?" Bir kahkaha attı. "Siktir. Bu stres atmaktan çok daha fazlasıydı ve sen de bunu biliyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yutkundum ve omuzlarımı yuvarladım, keşke kendimi örtebilseydim. "Eğer bu sadece seks değilse, o zaman buna ne derdin?"

Beni kendine çekti, çenemi yukarı kaldırdı, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım.

"Bu çarpışan iki nötron yıldızıydı. Bir kilonova kimyası."

"Tanrım. Bu kadar inek olmana bayılıyorum."

Beni usulca öptü. "Ve bu mükemmel sonuçları tekrar elde edip edemeyeceğimizi görmeyi çok isterim."

Elimi göğsüne koydum, az önce yok ettiğimiz sınırların bir kısmını yeniden tesis etmek için çaresizce. "Hayır. Bu tür karışıklıklar için zamanım yok. Kabul edelim. Sen bir ilişki adamı değilsin ve ben erkeklerden nefret ederim."

"On dakika önce benden nefret etmiyordun."

Ve artık ondan nefret etmiyordum. Azıcık bile. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. Egosu zaten kontrolden çıkmıştı.

"Şöyle düşünüyorum. İlgimi çeken çok az kadın var. Sen, prensesim, seninle tanıştığım andan beri ilgimi çekiyorsun. İkimiz de yapacak işleri olan meşgul yetişkinler olduğumuza göre, dalga geçmeyi bırakalım. Senden hoşlanıyorum. Senin de benden hoşlandığından şüpheleniyorum. Hadi yemeğe çıkalım, bakalım nereye varacak."

"Sen en kötüsüsün," dedim, omzuna yumruk atarken kalbimin onun sözleri karşısında nasıl çarptığını görmezden geldim. "Şu anda duygusal olarak olgun bir yetişkin gibi davranmaya nasıl cüret edersin?"

Açık sözlü ve dürüst olduğunda ona karşı koymak daha da zordu. Tecrübelerime göre erkekler oyun oynar, duygularla oynar ve kadınları hayal kırıklığına uğratırlardı. Ama o burada oturuyordu, çırilçıplak, kendini ortaya koyuyordu.

"Ben bir erkeğim, Prenses. Dalga geçmem ve zaman kaybetmem. Ben istediğimin peşinden giderim." Bir süre bakışlarımı üzerinde ve çok net bir şekilde

onun istediği şeydi.

Kahretsin. Bana kolay davranmıyordu.

Daha ileri gitmek berbat bir fikir olurdu. Bunu yapamazdım.

Ama küçük bir parçam bunu gerçekten istiyordu. Ve sadece hormonların yönlendirdiği kısım değil. Kahretsin, başım beladaydı.

"Teklifinizi değerlendireceğim," dedim çenemi kaldırarak. "Ve hafta sonuna kadar size geri döneceğim."

Telefonumun sesi hesaplaşmamızı böldü.

Komodinin üzerinden kaydırdım ve ekrana dokundum. Liv'di, maçtan eve dönmek üzere olduklarını yazıyordu.

Panik içinde ayağa fırladım ve bir daire çizerek kıyafetlerimi aramaya başladım. Az önce olanlara dair tüm kanıtları ortadan kaldırmak için yirmi dakikamız vardı.

Enzo yavaşça giyindi, tüm bu süre boyunca bana gülümsedi ve ne kadar zorlarsam zorlayayım, yardım edemedim ama gülümseyerek karşılık verdim.

"Ciddiyim," dedim boynumda kesik bir hareket yaparak. "Erkeklerle çok mesajlaştığını biliyorum. Tek kelime etme."

Bana sırttı.

"Yoksa seni mezuranla boğarım." "Otomatik geri çekiliyor," diye espri yaptı.

"Bir yolunu ," dedim, soğukkanlılığından rahatsız olmuştum. "Şimdi aşığı in ve az önce beynimi sikmemişsin gibi davran."

"Nasıl isterseniz, Prenses."

CO

DELIA

DELIA

Bugün golf sahasında dinlenecek misiniz yoksa işinizi mi yapacaksınız?

ENZO

Şubat ayındayız, Prenses. Yatırımcılarla kazanç görüşmesi yapıyorum ve ben sana mesaj atarken Owen bana pis pis bakıyor.

DELIA

Güzel. Belki seninle işim bittiğinde cesedinden kurtulabilir. Yapılacaklar listemden bir şey eksilmiş olur.

ENZO

Prenses, beni özleyeceğini biliyorsun. Bana şimdiden mesaj attığına göre, bir dokuz yıl daha beklemene imkan yok.

DELIA

Hayal kurmaya devam et.

ENZO

Seni hayal etmekten hiç vazgeçmiyorum.

"M om. Bakın neyimiz varmış!"
Her ikisi de Kızlar vardı yanıp sönüyor yukarı at
Ben giyiyor küçük DiLuca İnşaat baretleri.

"Yapısal bütünlük için temeli inceliyoruz," dedi Phoebe, gözleri parlak ve gülümsemesi geniş.

İkizlerin arasında Enzo elinde bir pano ile gururla duruyordu. "Uzun vadeli sürdürülebilirlik için nasıl güçlendireceğimizi tartışıyoruz."

Collette ekledi.

"Kızların çok etkileyici fikirleri var." Enzo kıkırdarak kalemini kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Oh!" Phoebe ağladı. "Ve bu!"

Kızlar hep birlikte arkalarına döndüler. Baretlerinin arkasında mücevherli harflerle isimleri yazılıydı. Lanet olası Enzo ve onun düşünceli hareketleri. Tekrar pantolonunun içine girmek için çok fazla çalışıyordu. Neden yaptığımız şeyin tek seferlik bir şey olduğunu kabullenemiyordu?

"Resmi asistanlarım oldukları için uygun malzemelere ihtiyaçları var," dedi göz kırparak. Pislik herif. Sınırsız seksi bir eğlence için savunmamı aşması bir şeydi, ama şimdi çocuklarımla arkadaş mı oluyordu?

Çok uzak.

Yine de çok kızmak zordu çünkü gülümsemeleri parlaktı ve durmadan soru soruyorlardı. İyi vakit geçirdikleri belliydi. Ve onlarla bu kadar zahmetsizce ilgilenmesinin kalbimi hoplattığını inkar edemezdim. Onları çözmüştü: onlara çözmeleri için bir problem verin, tercihen karmaşık ölçümler ve matematik içerir, bu yüzden biraz zaman alır, belki burada ve orada bir bilgisayar modeli de olabilir. Bunlar birkaç boya kalemi fırlatabileceğiniz türden çocuklar değildi.

"Şuradaki betonu görüyor musun?" diye sordu. "Bu sonradan eklendi, ama bunu desteklemek için ekleme yapabileceğimizi düşünüyorum."

"Analiz için temel malzemelerin metrekare başına gücünü hesaplayabileceğimizi biliyor muydun anne?"

Yüzündeki mutluluk karşısında göğsüm sıkışmıştı. "Bunu bilmiyordum."

"Chippy bizden evin düşme olasılığını hesaplamamızı istedi. aşağı."

Nefesim kesildi, midem bulandı. Kahretsin. Bu gerçek bir olasılık mıydı? "Düşmeyecek," dedi ve bana göz kırptı.

"Bu tamamen doğru bir ifade değil," diye ısrar etti Phoebe, çenesini kaldırdı ve ima ettiği sonuçlarla çelişen bir sırıtış takındı. "Yakın zamandaki bazı kasırga verilerini alacağım. Rüzgar hızlarına, kıyı erozyonuna ve kullanılan yapıştırıcıların kalitesine bağlı olarak, küçük bir şans olabilir." Küçük bir sıçrayışla yumruğunu sıkı.

Çocuklarım evlerinin bir kasırgada yıkılması konusunda *neden* bu kadar heyecanlıydı? Başımı salladım. Boş verin. Bu sorular üzerinde durmamayı uzun zaman önce öğrenmiştim.

"Chippy iş yerine gelip insanlara patronluk taslayabileceğimizi söylüyor," diye neşelendi Collette. "Çalışanlarının çoğundan daha zeki olduğumuzu söyledi."

"Bundan hiç şüphem yok ama siz kızlar inşaat alanlarında dolaşmamalısınız."

Enzo elindeki panoyu göğsüne götürdü ve boştaki elini cebine soktu. "Bilmiyorum. Fabio'nun fayansları döşeme şeklini incelerken bazı verimliliklere dikkat çektiler bile. Tanıdığım en iyi verimlilik uzmanları olabilirler."

Ona gözlerimi devirdim. Çekici ve sevimli olmaya çalışıyordu ve bu sadece çocuklarım üzerinde değil, benim üzerimde de işe yarıyordu. Böyle gitmemesi gerekiyordu.

Seks yapmıştık.

Terli, atletik, orgazmik seks.

Ve şimdi karşılıklı düşmanlığa ve sadece tadilat hakkında konuşmaya geri dönmemiz gerekiyordu.

Neden bu kadar arkadaş canlısı, tatlı ve sevimli davranıyordu? Ve ben neden bundan bu kadar keyif alıyordum?

"Siz kızlar hamburger sever misiniz?" Her iki ikiz de şiddetle başını salladı. "Peki ya waffle kızartması?"

"Shay Teyze patates kızartmasına izin vermiyor. Bir keresinde yucca'dan kızartma yapmıştı," dedi Collette.

"İğrençlerdi, tamam mı?" diye bitirdi Phoebe, kız kardeşine beşlik çakarak. "Çok açım. Birkaç blok ötede harika bir yer var.

Burası hamburgerleriyle ünlü. Ve hayatınızda tadabileceğiniz en güzel waffle kızartmasına sahipler." Sırıttı. "Bugün ev işlerinde bana bu kadar yardımcı olduğunuz için teşekkür etmek amacıyla sizi ve annenizi hamburger yemeye götürmeme ne dersiniz?"

Onların küçük yüzleri zevkten parlarken, benim midem bulandı.

Ona bağlanmalarını göze alamazdım. Zaten bağlanmışım ve onları da işin içine katmak bu ciddi sorunu imkânsız hale getirecekti.

"Yapabilir miyiz?" Phoebe bana baktı, gözleri yalvarıyordu. Collette de ona katıldı. "Lütfen?"

"Kızarmış yemek, anne. İyi şeyler."

Aynı fikirde değildim. Geçirdiğim günden sonra, bir hamburger ve waffle kızartmasını öldürebilirdim.

Enzo bana baktı, yüzünde aptal bir ukala sırıtışı vardı.

Ve ben istedim. Evet demek istedim. Onunla akşam yemeği yemek istedim. Kızlarım ona milyonlarca soru sorsun ve o karanlık gözlerde kaybolurken yağlı yemekler yiyelim.

Ama yıllarımı böyle anlar için kendimi koruma içgüdülerimi geliştirmekle geçirmiştım. Tehlikeli bir bölgeye giriyorduk. Kızlarımın bağlanmasına izin verme riskini alamazdım. Bir iş yapmak için buradaydı.

Evet, kısa süre önce profesyonellikten ara sıra çıplaklığa geçiş yapmıştık ama kızların bu adama aşık olmasına izin veremezdim.

"Üzgünüm," dedim yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirerek. "Bu gece olmaz." "Neden?" Phoebe omuzları çökmüş bir halde sordu.

Onu bir bakışla kıstırdım. Sonra bakışların çocuklarım üzerinde işe yaramadığını hatırladım. Beni yanlış anlamayın, çocuklarını kemerli bir kaşla hizaya getirebilen annelerden biri olmak için can atardım, ama benim küçük cehennemliklerim hoşnutsuzluğumu hiç umursamadılar.

"Evet, anne. ama. *Çok* acıktık," diye Collette.

İçimde bir sıkıntı vardı. Çocuklarım acımasızdı. "Ev ödeviniz var."

"Başardık." Ellerini kalçalarına koydu ve omuzlarını geriye çekti.

"Evet. Aşağılayıcıydı. Doğrusal denklemler temelde anaokulu matematiğidir."

"Gerçekten, Dr. Ward ile konuşmalısınız. Bize zar zor meydan okuyorlar." "Lütfen, lütfen, lütfen?"

Önümde hoplayıp zıplıyorlardı, sevimli ifadeleri yalvarıyor ve sadece onlar için var olan kalp tellerini çekiyordu. Ve tüm sağduyuma rağmen pes ettim.

"Peki, tamam. Bırak da üstümü değiştireyim. Git çamurluktan şapka ve eldiven getir. Dışarısı buz gibi."

Tezahürat yaparak merdivenlerden yukarı koştular ve eve girdiler. Enzo sırıtışını genişleterek bana doğru yürüdü.

Ağzını açıp beni daha fazla kızdırmadan önce, "Bunun hiçbir anlamı yok," dedim.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Elbette, Prenses."

"Baret mi? Gerçekten mi?"

"Güvenlik önemlidir." Bir adım daha yaklaştı. "Ve çok tatlılar."

Öfkeyle merdivenleri çıktım, düşünceliliğine sinirlenmişim. Bu adam beni sinirlendirmek için yaşıyordu.

Verandaya çıktığımda peşimdeydi, ben de arkamı döndüm ve onu göğsünden dürttüm.

"O kadar gerek yok. Zaten pantolonumun içine girdin," diye . Beni kapıya iterek ve parmak eklemlerini çenemde gezdirerek karşılık verdi. "Ve bu son kez olmayacak." Hırladı,

kulağımın altını hafifçe öpmek için eğildi.

Aptal bedenim ona doğru eğildi. Bu piç kurusu içimde hiç hoşuma gitmeyen bir şeyi uyandırmıştı. Çünkü onu öpmek istiyordum. Hayır, onu öpmem gerekiyordu. Ve bu kontrol kaybı beni sokaktan aşağıya doğru koşturuyordu ve asla arkama bakmamaya itiyordu.

Ama onun yerine ceketinin yakasına yapıştım ve dağınık bir öpücük için onu kendime çektim.

Bu berbat bir fikirdi. Çünkü artık dudakları dudaklarımda ve elleri vücudumdaydı, durabileceğimden emin değildim.

Enzo'yu öpmek hoş ya da tatlı değildi. Kirli, aç ve biraz da ahlaksızcaydı.

Bu tür şeylerle ilgilendiğimi nasıl bilmezdim?

"Biliyordum." Ses bizi ürküttü ve birbirimizden ayrıldık. "Shayla bana vişneli bir Slurpee borçlu!" Dylan, etekleri püsküllü uzun bir kazak giymiş, oturma odasının penceresinden dışarı eğilmiş, tezahürat yapıyordu.

Kızgın utanç üzerime çöktü. Kahretsin.

Şimdi arkadaşlarıma neden var olan her çizgiyi aştığımı açıklamak zorundaydım. Acımasız olacaktı.

Yüksek sesle söylemem için beni zorlardı. Enzo'nun bende büyüdüğünü. Aptal, işe yaramaz ya da sıkıcı değildi. Aslında, tatlı, çalışkan ve yatakta gerçekten iyiydi.

Ve o zaman gerçek olurdu. Somut. Kaderimde beni kıcımdan ısıracak bir sorun vardı. Ve bu olduğunda, bir daha geri dönebileceğimden emin değildim.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Bir adım daha geri çekildim ve başımı ellerimin arasına gömdüm. Vajinamın karar vermesine izin verdiğimde böyle oluyordu.

"Neşelen Prenses. Bu evde kimse sır saklayamaz." Hırlayarak geri çekildim ve omzuna bir yumruk attım.

"Yapabilirim," dedim, gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyordu. Tanrım, her şeyi yüzüme gözüme bulaştırıyordum. Neden normal bir insan gibi sadece bir kaçamak yapamıyordum? Bunun yerine, o adamdan gerçekten hoşlanmak zorundaydım.

"Yapabilir misin?" Üzerime abandı, beni eve doğru yaklaştırdı. "Çünkü bana olan ilgini saklamakta pek de iyi bir iş çıkarmamışsın. Bu kesin." Gülümsemesi o kadar kibirliydi ki yüzüne bir şaplak atmak istedim.

"Kendini çok beğenmişsin," diye tısladım.

Ellerini masif ahşap kapının üzerine koyarak beni içine hapsetti ve yavaşça eğildi. "Kartlarını doğru oynarsan bu gece benimle dolu olacaksın. Şimdi git üstünü değiştir. Ben acıktım."

DELIA

Enzo'ya asla söylemezdi ama burgerler ve waffle kızartmaları neredeyse onun arkadaşlığı kadar iyiydi. Kızlar ona aşıktı. Bütün gün boyunca Yemekte, birbiri ardına vahşi inşaat hikayeleri anlatması için ona yalvardılar.

MIT'den yapı mühendisliği diploması olduğunu öğrendiklerinde gözlerindeki yıldızlar daha da büyüdü. Bir ay önce derinlemesine bir geçmiş araştırması yapmışım ama nasıl olduysa bu bilgiyi unutmuşum. Yani geniş omuzlu ve büyük penisli, erkeksi, yakışıklı, soğukkanlı bir CEO olmanın yanı sıra, aynı zamanda bir matematik aptalıydı? Haksızlık bu.

Kızlarla böyle eğlenmeyeli uzun zaman olmuştu. Artık şehirde dolaşmak için nadiren zamanım oluyordu ve soğuk havaya rağmen, her zamanki rutinden güzel bir mola oldu.

Ama ne yazık ki, göğsümdeki sıcak, bulanık his uzun sürmeyecekti.

Çünkü bugün perşembeydi.

Kapıyı açar açmaz üç arkadaşım ellerinde şarap şişeleriyle üzerime çullandılar.

"Kızlar, banyo, diş ve okuma zamanı. Beckett göz kulak olacak," dedi Liv ikizlere, kışlık giysilerini çamurluğa bırakırlarken.

"Ve sen," dedi Dylan, beni öyle sert çekti ki neredeyse kendi ayaklarıma takılacaktım, "bizimle geliyorsun."

Enzo kapı aralığında durmuş, bir arkadaşımın diğerine bakarken kaşları çatılmıştı. Yüz ifadesinden sıyrıldı ve bana göz kırptı. "Sanırım yarın hepinizle görüşeceğim."

Kapıya doğru geri adım attığında midem bulandı. Ama neden? Kalırsa benim yatağında uyumasına imkân yoktu ama çoğu gece bir oda ötede olduğunu bilmek bana tuhaf bir rahatlık hissi veriyordu.

Belki de salonda kapısı olmayan biçimsiz bir karyolada uyumaktansa evine, çatı katına gitmeyi tercih ediyordu. Bunun için onu nasıl suçlayabilirdim ki? Burası tam olarak Taj değildi.

"Trans yağ gibi kokuyorsun," dedi Shayla havayı koklayarak. "Meyve sıkacağını çıkarayım mı?"

Başımı salladım. "Sadece şarap, lütfen."

Omuz silkti ve mutfığa geri döndü. Hepimiz Shay'i takip ederken Liv her hareketimi izliyordu. Kahretsin. Bu Dylan'ın onlara her şeyi anlattığı anlamına geliyordu.

Shay'in ofisine, kışın düzenli kitap kulübü mekânımıza gittik. Beckett geçen bahar Liv'e büyük bir jest olarak çatıyı yaptıktan sonra haftalık toplantılarımızı oraya taşımıştık, ama ateşi sonuna kadar yaksak bile Şubat ayında orada uzun süre takılmak için fazla soğuktu.

Geçen bahara kadar geçmişteki ilham verici kadınları anlatan ya da bizi güçlendirmek için yazılmış kişisel gelişim kitaplarını seçiyordum ama Liv Vegas'ta uyanıp Beckett'la sarhoş bir şekilde evlendiğini öğrendikten sonra -ve Beckett daha sonra bize taşındıktan sonra- Dylan daha hafif kitaplar seçmemiz gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Ben şiddetle karşı çıktım ama oyum geçersiz sayıldı ve o zamandan beri müstehcen romantizm okuyorduk. Çeteleşme konusunda hala kızgındım ama gizliden gizliye sonsuza dek mutlu sonlardan hoşlanıyordum. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde inandırıcı olduklarından değil. Ama kurgunun amacı da , değil mi? Karakterler gerçek dünyada var olmayan şeylere sahip olabilirdi.

Son zamanlarda arkadaşlarım düşman-aşık benzetmesi ile patron-çalışan benzetmesi arasında gidip geliyorlardı. Belli ki bana bir şey anlatmaya çalışıyorlardı.

Liv kapıyı arkasından kapatarak, "Konuşmaya başla," dedi.

"Enzo'yla çıkıyorsun," dedi Dylan hülyalı bir şekilde, hiç çıkarmadığı gül kuvars kolyesiyle oynarken. "Biliyordum. Sana bakışından. Bir dağ aslanının kanlı bir bifteğe bakması gibi."

"Ew."

"Kusura bakmayın. Willow şu sıralar kırmızı ete bayılıyor. Ne olduğundan emin değilim." "Çinko eksikliği olabilir. Birkaç takviye alacağım," dedi

Shayla.

kanepeye uzanarak teklif etti.

"Hayır, biz iyiyiz." Dylan onu başından savdı, altın rengi gözleri merakla parlıyordu. "Onu öptün."

"Evet," dedim şarap kadehimin arkasına saklanarak. "Onu öptüm."

"Pis yalancı," dedi Liv, ayaklarını kanepenin diğer tarafında altına çekerek. "Onu sadece öpmedin. Yüzünden belli oluyor."

Kaşlarımı çattım. Sahte gülümseme çok yorucuydu. "İyi. Seks yaptık." Üç arkadaşımın da nefesi kesildi.

"Enzo'yla mı yattın?" Liv'in gözleri fincan tabağı gibiydi. Midem bulandı. "Evet."

"Oh kahretsin. Eminim harikaydı." Dylan, Cortney'nin ona almak için koştuğundan hiç şüphe duymadığım dev Slurpee'yi aldı. "Çok vahşi bir erkeksi enerjisi var."

"Bekârlık yeminine ne oldu?" Shayla kıs kıs güldü.

"Kendi tercihiyle erkeklerle seks yapmamak bekarlık değildir. Bu kendini korumaktır." Kalbime yakın ve değerli tuttuğum bir değer. Düne kadar. Kara gözlere, sakallara ve geniş omuzlara kendimi kaptırdığım güne kadar. O gün, bundan sonra bilineceği üzere, tüm öz kontrolümü kaybettim.

"Şarabınızı yudumlayıp ayrıntıları paylaşmaktan kaçınabileceğinizi sanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz. Konuşmaya başla." Liv kollarını kavuşturdu ve bana anne bakışıyla baktı ki bu şaşırtıcı derecede etkiliydi.

Yüzümü buruşturdum. "Güzel. Dün siz hokey maçındayken eve geldiğimde Enzo'yu beni beklerken buldum. Ekibi banyomu tamamlamıştı ve bana kendisi göstermek istedi. Küçük gösteri çok heyecanlıydı ve ben de kendimi o ana kaptırdım."

Dylan kanepenin minderinde zıpladı, Slurpee'sini yudumladı ve ciyakladı.

"Ve... banyolarla ilgili bir şeyimiz var. Banyoda öpüştük üç hafta önce."

Teker teker gözlerinin açılmasını ve çenelerinin düşmesini izledim. Bu kadınlar beni on beş yıldan fazladır tanıyordu ve genel bir kural olarak ateşli ve ağır öpüşme seanslarına katılmazdım.

"Yani bu şey bir süredir devam ediyor, öyle mi?" Liv inanamayarak başını sallayarak sordu.

"Öyle bir şey yok." Ellerimi kucağımda sıktım. "Sadece birlikte biraz zaman geçirdik, konuştuk, kavga ettik ve bazen güldük. Hiçbir şey olmadı. İkimizin de cazibesine kapıldığımız anlardan biriydi." Bunları yüksek sesle söylediğimde kulağa çok mantıklı geliyordu. Sanki cazibemi düzgünce bir saklama kutusuna koymuş ve üzerine sevimli bir etiket yapıştırmıştım.

Oysa gerçekte duygularım, duş vanasının kırıldığı ve tüm bu fiyaskonun başladığı gece banyomdaki su gibi taşıyordu.

"Ama şöyle bir şey var," dedi Shayla, öne doğru eğilip bana bilmiş bir bakış atarak. "Sen bunu yapmazsın."

"Aynen öyle." Liv başını salladı, topuzu hareketle birlikte zıplıyordu. "Kendini kaptırmıyorsun. Nadiren birinden etkileniyorsun ve asla sıradan seks yapmıyorsun."

Ter içinde kalarak, bu sorgulamadan kaçınmak için şarabımdan bir yudum aldım.

Sadece üçü bana baktı, yere gömülmeme ve durumu görmezden gelmeme izin vermek istemediler.

"Tamam. Çok korkuyorum," dedim. "Duymak istediğin bu mu? Ben bunu yapmam. Benim için cinsel çekimin oluşması biraz zaman alır. Anlık bir şey değil, özellikle de anne olduğumdan beri. Güvene, ilgiye ve daha pek çok şeye ihtiyacım var."

Shay koluma nazik bir el koydu. "Yani Enzo'ya güveniyor musun?"

"Evimi ona emanet ediyorum." Başımı eğiyorum ve omuz silkiyorum. "Sicilime bakılırsa, bu oldukça büyük bir adım."

"Yani ona güveniyorsun, ondan hoşlanıyorsun ve onunla seks yapıyorsun," diye bağırdı Dylan, bir eli karnının üzerindeydi. "Ve seni merdivende öpüyor ve seni ve ikizleri akşam yemeğine çıkarıyor." Ellerini çırparak koltukta doğruldu. "Kızlar, hemen söylüyorum. O gidici."

"Ya da" diye karşı çıktım, "stres beynimi yıpratıyor ve erken bunama ihtimalini ortadan kaldırmak için tomografiye ihtiyacım var."

"Hayır." P'yi patlattı. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Ah evet." Shay sırttı. "Ondan hoşlanıyor."

"Sevilmeyecek ne var?" Liv ekledi. "Göze hoş geliyor, bir şeyleri tamir edebiliyor

."

Dylan araya girerek, "Ve o büyük CEO enerjisine sahip," dedi. "Sanki hiç biri onunla sikişir. Ve bence sen de bunun içindesin."

Yüzüm alev alev yanıyordu ve kalbim boğazıma öyle bir saplanmıştı ki nefes almakta zorlanıyordum. Normalde, dördümüzün bu kadar yakın olmasına değer verirdim. Ama şu anda, aklımı okumayı bıraksalar bu kadınları çok daha fazla sevebilirdim.

Ya da tamamen yolunuza devam edin, çünkü limbik sistemim adamın varlığında nasıl çılgına dönmüş olursa olsun, romantik geçmişim kısaydı,

acımasız ve oldukça tatmin edici değil. İşlerin o kadar da iyiye gittiğini göremedim.

Her şey on iki yaşına girip ergenliğe girdiğimde başladı. Liseye başlamadan önce 1.80 boyumdaydım ve C bedenim vardı. Birdenbire, artık bir kız olmama izin verilmiyordu. Ürkütücü erkekler bana bakıyor ve uygunsuz yorumlar yapıyorlardı. Kendi yaşıtlım çocuklar benimle durmadan dalga geçiyordu.

Vücudum bana ihanet etmişti. Kendimi savunmasız ve rahatsız hissetmeme neden oluyordu ve çektiği ilgiden nefret ediyordum.

Ve o andan itibaren daha da kötüleşti.

İlk erkek arkadaşımın sonuncusuna kadar, erkekler hayal kırıklığından başka bir şey olmamıştı. Üniversitedeki arkadaşım Josh yeterince iyi birine benziyordu. Biraz kibirli olmasa da zeki ve iyi konuşuyordu, ama mükemmellik istemiyordum. Dünya çapında bir partide beni bir yıldır çıkıyorduk.

O andan itibaren, kendimi birbiri ardına yalancı ya da dolandırıcılarla karşılaşırken buldum ve ürpertici yaşlı adamlar, Jim Jansen örneğinde olduğu gibi, pespayeliklerine devam ettiler. Bektan babamdan kaynaklanan sağlıklı bir güvensizlik geliştirmiştim ama işler daha da kötüye gitmeye devam etti.

Sonunda buna değmeyeceğine karar verdim. Birine kalbimi verecek kadar güvenilecek bir insan değildim. Erkeklerle olan güvenimi o kadar kaybetmiştim ki onlara bedenimi bile veremiyordum. Bir gece için bile. Bu güvene layık bir erkeğin var olma ihtimaline karşı denemeye devam etmek, zamanımı verimli bir şekilde kullanmak gibi gelmiyordu.

Bu yüzden kariyerime, dostluklarıma ve sonra da çocuklarıma odaklandım.

Ama şimdi müteahhidime sırlıslıkam aşık olmuşum. Hayatımın her alanında mantıklı ve rasyonel olmakla gurur duyuyordum, peki neden hormonlarım çıldırmıştı? Ön lobum neden aniden amigdala ve hipotalamusuma boyun eğmeyi seçmişti? Neden sürekli onu düşünüyordum?

Ona olan çekimim yeterince korkutucuydu, ancak kendi lanet beynim üzerindeki ani kontrol eksikliğim beni tam bir psikolojik çalışma düşündürdü.

Liv ellerini çırpı. "Hanımlar, bu kadar çabuk olacağını kim bilebilirdi?"

"Hissettim. Eve ilk girdiğinde bunu hissettim. Kalmak için burada olduğunu biliyordum," dedi Dylan. "Artık biliyor olmalısın, evren bize ihtiyacımız olanı gönderir. Gelip evimizi onaracak bir adama ihtiyacımız vardı ve şimdi o Delia'yı onarıyor."

Kızgınlık göğsümde alevlendi ve dişlerimi sıktım. "Düzeltilmeye ihtiyacım yok."

Shayla, "Dokuz yıldan sonra sanırım vajinan biliyor," diyerek Liv'den bir beşlik aldı.

"Ama ben bunu yapmıyorum," diye itiraz ettim, yüzümü ellerimin arasına gömerek. "Ben sizin gibi . Aşka, ilişkilere, ortaklığa ve tüm o mutlu saçmalıklara inanmıyorum."

Liv yaklaştı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Güven sorunları yaşaman normal. Sadece erkeklere karşı değil, kendine karşı da. Bu adımı atmak içgüdülerine güvenmek anlamına geliyor ve en zor kısmı da bu. Ama Del, sen tanıdığım en mantıklı insanlardan birisin. Bu içgüdülere güvenebilirsin. Söz veriyorum."

Bu kadın bazen uyumsuz ayakkabılar giyerek evden çıkıyordu, yine de burada, duymak istemesem bile bana bilgece tavsiyeler veriyordu.

"Hepimiz incindik. Her birimiz aşktan zarar gördük." "Kesinlikle," dedim.

"Bu yüzden uzun zaman önce vazgeçtim. Ben hepinizin çok acı çektiğini gördüm. Boşanma, korkunç baba sorunları ve hatta ölüm." Shay'e sempatik bir gülümseme verdim. Neredeyse dört yıl önce kocasını kanserden kaybettiğinden beri çok yol kat etmişti. "Tüm o acıları ve kalp kırıklıklarını hatırlayacağıma ve bu saçmalıktan tamamen uzak durarak kendimi aynı şeyleri hissetmekten koruyacağıma dair kendime söz verdim."

Güldüler. Açıkça bana güldüler. Üçü de kafalarını geriye atıp kükrediler.

Liv bir çocuk gibi başımı okşadı. "Tatlı Delia. Bir dâhiye göre bazen çok cahil olabiliyorsun."

"O burada çünkü ailemiz için mükemmel bir uyum sağlıyor. Bu tür şeyler kendiliğinden olmaz. Hepsi daha büyük bir planın parçası."

Bu beni kesinlikle rahatlatmadı. Dylan'ın kristallerine ne kadar güveniyorsam evrene de o kadar güveniyordum.

"Çocuklar, her biriniz erkek piyangosunu kazandınız. Bunu kabul edebilirim. Yaşadığınız onca şeyden sonra mutluluğu hak ediyorsunuz. Ama dünyanın geri kalanı sizin sahip olduklarınıza sahip değil. Bu nadir ve değerli bir şey ve bu lanet olası evde dördüncü kez yaşanması istatistiksel olarak mümkün değil."

Dördümüzden birinin fiyaskoyu çekmesi kaçınılmazdı. Ve bu odada benimle birlikte oturan mutlu kadınlar düşünüldüğünde, ihtimaller benim lehime değildi.

Dylan, "İkizlerden sayıları hesaplamalarını isteyebilir, niceliksel olarak neye baktığınızı bulabiliriz," diye önerdi.

Ona bir göz . Yapmak istediğim son şey kızlarımı bu karmaşanın içine sürüklemektir.

"O senin için mükemmel. Onunla çık. tanıyın." "Evet. O dürüst, komik ve çalışkan."

"Ve harika saçları var. Ve sakalı!"

"Oh evet. Sakal çok seksi. Bu evde sakallı bir adama ihtiyacımız var."

O sakalın vücudumun belirli bölgelerinde nasıl hissettirdiğini düşünerek kızardım.

"Sanırım burada işimiz bitti," diye açıkladı Liv. "Onunla çıkacaksın ve aşık olacaksın, sonra o da resmen aileye katılabilir."

"Yavaş , aşk tanrısı. Sen kocandan daha kötüsün."

"Ah, kocam." Liv tehditkâr bir gülümsemeyle ellerini birbirine sürttü. "Bunu onun kendini beğenmiş yüzüne vurmaya *bayılacağım*. Seni düzeltmek için o kadar çok çaba harcadı ki."

"Bu arada, mükemmel erkeğiniz kelimenin tam anlamıyla *evdeydi*," diye ekledi Shayla. Dylan, "Becks, bunu unutmasına asla izin vermeyeceğiz," diye ekledi. "Bekle bir saniye." Bir elimi kaldırdım. "Nasıl oldu da çıkabilirim'den mükemmel bir adam olduğuna inanıyor musun?" "Sadece bize güvenin."

ENZO

"Y Şehrin bu tarafına kadar gelmene gerek yoktu," dedi Delia. Kolları ağır görünümlü dosya klasörleriyle doluydu ve sesi her zamankinden daha tizdi, sanki bunalmış gibiydi. I

Kollarımı ona dolamak ve onu öpmek istedim ama bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Uzak değil. Zaten bu sabah Suffolk Üniversitesi'ne gidip yeni inşa ettiğimiz kütüphaneyi kontrol etmem gerekiyordu, o yüzden bu civardaydım."

"Ve tam da mahkemenin tatile girdiği sırada Boston'un en iyi sandviçlerini alıp Suffolk County Yüksek Adliyesi'ne mi geldiniz?" Şüpheliydi ama elimdeki kahverengi çantayı merak ettiği belliydi.

"Ben açım. Senin de aç olabileceğini düşündüm. Ayrıca, adım atmaya ihtiyacım var. Bugünlerde daha fazla kardiyo yapmaya çalışıyorum." Bahanelerim tamamen saçmalıktı, ama onları toplayabildiğim kadar çekicilikle sunuyordum.

Gerçek şu ki, onu özlemiştim ve gelip onu görmek için bir bahane arıyordum. Çünkü bir planım vardı. Ve her iyi plan iyi yemek gerektirir. Böylece, öğle yemeği için Sam LaGrassa'ya gittim. Çantayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldığında, planımın dahice olduğunu ve dünyaca ünlü pastırma için kırk dakika beklemeye değdiğini anladım.

Şimdi buradaydım, yapmam gerekeni yapmaya hazır ve istekliydim. Ve Delia bunun için beni çalıştıracaktı.

Çok çalışmanın kilisesinde vaftiz edilmişim. Doğduğumdan beri ailem benden aile işini devralmamı, onları gururlandıracak şekilde katlanarak büyütmemi ve sonra da bir sonraki çalışkan DiLucas nesline devretmemi bekliyordu.

Atalarım daha iyi bir yaşam şansı için buraya gelmeden önce nesiller boyunca bu topraklarda çalışmışlardı. Büyükbabam şirketi kurmak için haftanın yedi günü çalışmıştı ve ben de bir gün onun mirasını devam ettirmenin benim işim olacağını hep biliyordum.

İlkokuldayken bile hep babamın ofisindeydim. Onu görebildiğim tek yer orasıydı. Her zaman müşterilerle buluşur, şantiyelerde çalışır, hatta gerektiğinde yardıma koşardı. Elektrikçi olarak eğitim almıştı ve yıllar sonra bile milyonlarca dolarlık bir şirketin CEO'su olarak, fazladan yardıma ihtiyaç duyulduğunda hemen işe koyulurdu.

Çocukluğumdan beri şirket benim kimliğim olmuştu. Hiçbir zaman bir zorluk gibi görünmemişti. Yaşıtlarımın yaptığı her şeyi atlamayı hiç umursamamıştım. Egzotik yerlere bahar tatili gezileri, yurtdışında eğitim, yirmili yaşlarımda bir dizi çıkmaz iş. Bir şeyleri kaçırmak beni hiç rahatsız etmedi.

Ve adanmışlığımın karşılığını almıştım. Büyüdük, geliştik ve gerçekten kötü zamanları atlattık. İtibarımız tertemizdi ve on yılı aşkın bir süredir hayırseverlik çabalarımıza öncülük ediyordum. Her zaman yapmak istediğim şeyi yapıyordum.

Ve işi batırmayı göze alamazdım. Çünkü yüzlerce insan bana güveniyordu. Çalışanlarımın ailelerini geçindirmeleri gerekiyordu. Sağlık hizmetlerine ihtiyaçları vardı. Bu yüzden gözümü bir an bile toptan ayıramazdım.

Ama geçen yıl kırk yaşıma bastığımdan beri bir şeyler gidiyordu.

Yorulmuştum. Tükenmişim.

Proje üstüne proje yapmanın bitmek bilmeyen çalkantısını hissediyordum. Yine de başka hiçbir şey çalışmak kadar iyi hissettirmiyordu.

Brownstone'a gidip Delia ile tanışana kadar.

Ciddi bir şey için hazır değildim, muhtemelen ben de değildim, ama denemezsem lanetlenirdim. Bu dünyada geçirdiğim kırk yıldan sonra onun kadar ilginç ve heyecan verici biriyle henüz tanışmamıştım. Beni diken üstünde tutan ve gülümsemeleri ve kahkahaları için beni çalıştıran biriyle. Zeki ve sertti ama ne yaparsa yapsın kocaman kalbini saklayamazdı.

O muhteşemdi ve ben onu kendimin yapacaktım. Elbette zaman ve çaba gerektirecekti ama her iyi şey zaman . Bunu almaya hazırdım.

adım. Ama bir stratejiye ihtiyacım vardı. Doğal olarak işe yemekle başlamaya karar verdim. Şimdiye kadar planım hakkında oldukça iyi hissediyordum.

Gerçekten iyi bir pastırmalı sandviç çok şey başarabilir.

Onu geniş avludaki boş bir tahta bankın yanına götürdüm. Koridorda sıralanan süslü ahşap işçiliği ve eski yargıçların büstleri daha da korkutucu hale getiriyordu.

Hevesle oturdu, dosyalarını yanına koydu ve omuzlarını yuvarladı. Ona bir şişe mandalina portakalı aromalı maden suyu uzattığımda şaşırmış görünüyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bazı şeyleri fark ederim." Kahyanın kilerindeki kutu gibi. Sandviç siparişi tamamen şanstı. Delia kırmızı ete değer veren bir kadına benziyordu ve bu sandviğin Boston'un en iyi sandviçi olarak kabul edilmesinin bir nedeni vardı.

Bana gülümsedi. "Bugün buna gerçekten ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim."

Sırıtişım muhtemelen Lang Field'ı aydınlatabilirdi. "Bir şey değil. İşte," dedim, ve eğildim. "Biraz hardalın var."

Başparmağımı hafifçe üst dudağına sürdüm, göz bebeklerinin büyümesi ve nefesinin sıkışması hoşuma gitti. Bu çekim tek yönlü değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Tekrar pantolonuma girmek için beni beslemene gerek yok," diye açıkladı, büyük bir ısırik aldı ve hafifçe inledi.

"Benim için bir zevk," diye cevap verdim. "Ayrıca, henüz ailemle tanışmadın. Ama tanıştığında anlayacaksın. İnsanları beslemek bizim işimiz. Önemsemişimizi bu şekilde gösteriyoruz."

Bir ısırik daha almadan önce bir süre beni inceledi.

"Ve" diye ekledim, "annem beni doğru yetiştirdi. Güzel bir kızı ziyaret edip lezzetli bir şeyler getirmeyeceğim. Bu beni kovmanı zorlaştırır."

"Burası bir kamu binası. Sizi dışarı atamam."

"İstesen atabileceğini ikimiz de biliyoruz." Sırıttı ve bu beni tam karnımdan vurdu.

"Ama madem buradayız, lezzetli bir şarküterinin tadını çıkarıyoruz, bence ikimiz hakkında konuşmalıyız."

Gözlerini kısarak lokmasının ortasında durakladı.

Sert ahşap bankta yer değiştirdim. Belki de adliye bu konuşmayı yapmak için uygun bir yer değildi. Ne de burası onun bölgesiydi. Ama ben buraya

adım atmak için çok uzaktı. Ne istediğimi biliyordum ve peşinden gidiyordum. "Seninle vakit geçirmeyi seviyorum."

Kaşlarını kaldırdı.

Sesimi alçalttım. "Hem giyinik hem de çıplak," diye açıkladım. "Ve bence çıkmalıyız."

"Randevu mu?" diye kekeleydi. "Ben çoğu gün zar zor ayakta durabilen bekâr bir anneyim. Biriyle çıkmak için pek vaktim yok."

"Ne kadar zaman ayırabilirsen ayıracam. Ve sakın konuyu saptırma. Gerçek şu ki, ben senden hoşlanıyorum ve sen de benden hoşlanıyorsun."

Gözlerinde ateş parladı ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Bu kadın beni yok edebilecek güce sahipti. Bunun beni dehşete düşürmesi ve sahip olduğum her türlü kendini koruma içgüdüsünü tetiklemesi gerekirken, beni sadece daha kararlı hale getirdi.

"Senden hoşlanabilirim." Kara kirpiklerini bana doğru kırıştırdı. "Sonsuz küçüklükte bir miktar." Bunun ne kadar az olduğunu göstermek için iki parmağını birbirine sıkıştırdı. Şaka onun üzerindeydi. Bunu yüksek sesle itiraf etmesini sağlamak hayatımın en büyük zaferi gibiydi.

"Harika." Ellerimi birbirine vurdum. "Yani çıkıyoruz."

"Çıktığımızı öylece ilan edemezsin, Enzo."

Sırıttım. Delia ateş püskürten bir ejderha olabilirdi ama bir DiLuca gibi inatçı olmayı bilmiyordu. "Az önce söyledim, Prenses."

"Bunun ne anlama geldiğini bile tanımlamadık."

"Karmaşık olmak zorunda değil. Birbirimizi tanıyacağız. Fırsat buldukça birlikte vakit geçiririz. Evini onarırım, aileni ve çocuklarını tanırım. Acıktığında sana yemek getiririm. Stresli olduğunda, sana orgazm yaşatırım. Sakin ol."

Bana temkinli bir şekilde baktı ama pes etmeye hazır olduğunu anlayabiliyordum. "Peki ya benim istediğim?"

Öne doğru eğildim ve bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sanırım ikimiz de ne istediğini biliyoruz Prenses. Ama bunu istemeye henüz hazır olmadığına saygı duyuyorum. Bu yüzden duygusal olarak gelişmiş olan ben olacağım ve her şeyi ortaya dökeceğim."

Gözleri büyüdü ve onu öpmeyi çok istedim ama halka açık bir binanın ortasındaydık. Hem de onun çalıştığı binanın. Bunu sonraya saklamam gerekecekti. "Sana baskı yapmıyorum. Sadece bu konuda yetişkin gibi davranmamız ve işlerin nereye varacağını görmemiz gerektiğini düşünüyorum. İstedğin kadar yavaş ilerleyeceğiz ve ben de seni takip edeceğim. Durmak istersen dururuz."

Konuşmadan rahatsız edici derecede uzun bir süre bana baktı. Bu açıkça onun savcı numaralarından biriydi. Beni konuşturabileceğini sanıyordu ama ben görevde olan bir adamdım. Aramızdaki duyguların çamurlu bir durum ilişkisine dönüşmesine izin vermeyecektim. Delia'yı önemsiyordum. Çocuklarını ve ailesini önemsiyordum. Ve bunu gerçekten denemek istiyordum.

"Peki." Beni birkaç dakika terlettikten sonra ofladı pufladı. Aramızdaki bankta duran çantaya uzandı. "Turşunu alabilir miyim?"

Ayağa fırlayıp yumruğumu zaferle sıkma isteğime direnerek tüm olgunluğumu topladım ve cevap verdim. "Bebeğim, turşumu istediğin gün, istediğin zaman yiyebilirsin."

Aldığım bıkkın göz devirmesi olimpiyatlara layıktı. "Belki sonra, Romeo." Turşuyu kaptı ve bir ısırık aldı. "Yemeğini bitir."

Daha da yaklaştım, sinsi gülümsemesinin ve flörtünün tadını çıkarıyordum. Bu kadının ne bana ne yaptığından haberi vardı, ne de benim onun için ne planladığım hakkında en ufak bir fikri.

Birkaç dakika sonra insanlar mahkeme salonlarına geri dönmeye başladı, ben de çöplerimizi topladım, attım ve sıramıza geri döndüm. Delia eteğindeki kırıntıları siliyordu.

Kolumu beline doladım. "Bu gece görüşürüz." Başına bir öpücük kondurarak onu içime çektim. "Kızıma çok iyi bakacağım."

Kaburgalarımın dirsek attı. "Benimle ilgilenecek bir erkeğe ihtiyacım yok." "Tabii ki yok. Ama denerken çok eğleneceğim." Verdim

Ona bir göz kırptı ve dışarı çıktı, adliye merdivenlerinden aşağıya ve kış güneşine doğru koştu.

Kızı elde etmiştim. Ve onu elimde tutmak için deli gibi savaşacaktım.

CC

ENZO

DELIA

Tesisat maliyetlerini için ne yapabiliriz?

ENZO

Su tesisatından kısmak mı istiyorsun? 150 yıllık bir evde mi?

DELIA

Sanki her boru lüks bir araba kadar pahalı.

ENZO

Tekrar ediyorum, daha ucuz boru mu istiyorsunuz?

DELIA

Sadece sinir bozucu. Benden faydalanmaya mı çalışıyorsun? Tatlı bekar bir anneden mi?

ENZO

Tatlı mı?

DELIA

Ciddiyim. Eğer benden fazla para alırsan, seni İngiliz anahtarıyla öldüresiye döverim.

ENZO

Oh, Prenses, beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme.

W Delia asansörden indiğinde, çenem yere çarptı. Gerçekten buradaydı, evimdeydi, o seksi topuklularla bana doğru yürüyordu. Yürüdü. Bana doğru yaklaştı, yakamdan tutup kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma yerleştirdi.

Birlikte birkaç dakika geçirebilmek için onu adliyeye öğle yemeğine götürdükten sonra, buluşma yerini benim daireme taşımamızı önerdi. Bundan daha fazla memnun olamazdım.

Delia ile çıkmak tam bir mücadele sporuydu. Programlarımız çılgıncaydı ve genellikle ben boş olduğumda, o çocuklarla meşgul oluyordu, bu yüzden yalnız zaman geçirmek zor devam etti. Ancak öğle yemeği randevuları, gece geç saatlerde flört mesajları ve brownstone'da bolca aile zamanı ayırdık.

Bu kadar sıkı çalıştığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Sana da merhaba," dedim kışını nazikçe sıkarak.

"Zaten çıplak olacağını düşünmüştüm," dedi ceketini çıkarırken. "Bu genellikle seks çağrısı görgü kuralları değil mi?"

"Kırdığım için üzgünüm Penses, ama buraya gelirken bizim pizzacıya uğradım. En sevdiğinden aldım: sosisli ve mantarlı. Sonrası için."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bugün yemek yemeyi unuttuğunu mu? İçimde bir his vardı. Hafta sonundan sonra kızları okula götürmek ve ilk oturum için doğruca adliyeye gitmek Pazartesi günlerini zorlaştırıyor olmalı diye düşündüm."

Omuzları bir an için çöktü ve ben de kendime çektim ve çenesini yukarı kaldırdım. "Benimle konuşabilirsin. İhtiyacın olan her şey için hazırım. İcini dökmek, sarılmak, ağlamak için bir omuz, oturmak için bir yüz. Ben senin adamınım."

Bir kahkaha attı ve başını göğsüme gömdü. İfademin son kısmının bu kadar sahiplenici olmasını istememiştim ama hoşuma gitmişti. Ona ait olmak istiyordum. Ne garip bir duyguydu. Hayatımın büyük bölümünde sadece kendime ve kariyerime odaklanmıştım. Ama onu içime almak doğru geldi. Yüklerini taşımasına yardım etmek istedim. Onun ve çocuklarının güvenebileceği türden bir adam olmak istedim.

"Dikkatimi dağıt," dedi, sesi boğuktu, yüzünü yukarı doğru eğerken. "Seni özledim."

Kahretsin. Bu beni göğsüme bir ok gibi sapladı. *Seni özledim*. Delia Masters'ın bu cümleyi daha önce hiçbir erkeğe söylemediğine dair servetim üzerine bahse girmeye hazırım. Bu dürüst sözlerin ne kadar değerli olduğunu biliyordum. Bunları yüksek sesle söylemenin ona ne kadara mal olduğunu.

Yüzünü kavradım ve onu nazikçe öptüm.

"Deliriyorum, Penses. Günün her dakikası seni düşünüyorum ve lanet olsun, seni arzuluyorum."

Gömleğimin önünü kavradı ve beni sertçe aşağı çekti, beni öyle bir güçle, öyle bir ivedilikle öptü ki neredeyse kanepeye devrilecektik.

Dengemi yeniden sağladıktan sonra ağzımı onunkine kilitledim ama siyah elbisesinin fermuarını açtım. Fermuar omurgasının dibine değdiğinde, bir adım attım.

sırtını döndü ve kollarından sıyrarak yere düşmesine izin verdi. O zaman önümde durdu, omuzları geriye çekilmiş ve çenesi yukarıda, sütyeni, külotu ve-

"Oh lanet olsun." Damarlarımdaki kanın her zerresi güneye doğru aktı. "Jartiyer mi giyiyorsun?"

Küçük bir dönüş yaptı. "Beğendin mi? Bugün yaramazlık yaparım diye düşünmüştüm."

Katolik köklerime geri döndüm ve haç işareti yaptım. "Bunun için çok minnettarım. Hay sikeyim. Şu haline bak. Şimdi sen bunları giyerken ben senin amını yalamak zorunda kalacağım."

Elini göğsüme koydu ve beni geri itti. "Fazla zamanımız yok. Pantolonunu çıkarmana yardım etmeme ve beni kanepeye yatırmana ne dersin?"

Tanrım, o mükemmeldi. Gerçekten benim için yaratılmıştı. Geri çekildi ve göz temasını kesmeden sütyeninin kancasını açtı, sonra da külotunu çıkardı. Kahretsin, hareket ederken beni izleyişi, gözlerinin erimesi ve dudaklarının arzuyla ayrılması beni titretti. Ona ihtiyacım vardı.

Onu kollarından kavrayıp kendime çektiğimde tüm bilinçli düşünceler pencereden dışarı çıktı. Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve bir elimi göğsüne götürdüm. Hareketlerim sarsıntılı ve çaresizdi. Kadın tüm sabrımı, tüm kontrolümü çalmıştı. Bunu kaç kez yaptığımızın bir önemi yoktu. Her seferinde heyecan verici bir maceraydı.

Ben pantolonumu çıkarırken o da aceleyle gömleğimin düğmelerini açtı. Elini boyuma doladığında neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Ama kadın buraya kadar gelmişti ve onu tatminsiz bırakamazdım.

Limana bakan tavandan pencerelere bakacak şekilde onu çevirdim ve bir elimi omurgasından yukarı kaydırđım. Parmaklarımı kürek kemikleri arasında gezdirerek, kanepenin arkasına doğru eğilene kadar hafifçe ittim. Kahretsin, tam bir hayal gibiydi. Jartiyerleri, çorapları ve topuklu ayakkabıları dışında çıplaktı, kıcı havadaydı ve beni kesinlikle çıldırtıyordu.

Kıçına bir şaplak attım ve bir inilti ile ödüllendirildim. Ooh, kızım bundan hoşlandı. Tekrar yaptım, sadece biraz daha sert ve inilti tam bir inlemeye dönüştüğünde horozum titreşti.

Hızlı bir şaplak daha atarak amına doğru ilerledim, parmaklarım ipeksi teninin üzerinde geziniyordu. Acele etmedim, kıcıyla kalçası arasındaki kıvrım boyunca alay ettim, onun da benim kadar işkence hissetmesini umuyordum. Sonunda göbeğine dokunduğumda bir homurtu çıkardım. Sırılsıklam olmuştu. Bir parmağımı içine soktum, sonra yalayarak temizleyebilmek için yavaşça tekrar çıkardım. "Nefis. Ve benim için çok hazır."

Sabırsızlıkla kıcını oynattı ve klitorisini okşarken ona bir tokat daha attım, muhtemelen çok hızlı, çok vahşî bir yolculuk olacak olan şey için onu ısıttım. I

İki parmağımı içeri kaydardım ve parmaklarımın etrafında sıkıca kenetlenmesiyle dizlerim titredi.

Hay sikeyim. Bir saniye daha bekleyemezdim. Sehpanın üzerine bıraktığım kutudan bir prezervatif aldım, taktım ve sikimin başını kıvrımlarının arasından geçirerek kendimi onun arzusuyla kapladım. Kendimi kötü hissederek, sadece ucumu içine kaydardım, sıkı itişlerle onu kızdırdım ve bunları o lezzetli kıkına sert tokatlarla noktaladım. Tanrım, şu jartiyerler. Bu benim en yeni fantezimin hayata geçmesiydi.

"geçmeyi bırak."

"Gördüğüm kadarıyla çoktan çalışmışsın." Kalçalarını kavradım ve açgözlü inlemelerinden keyif alarak biraz daha derine ittim.

Başını arkaya attı ve ben kendimi daha derine, daha sert sokarken çığlık attı. Kasları lanet bir mengene gibi etrafımda sıkıştı. Bu kadının bana ihtiyacı vardı ve ben de ona sahip olduğum her şeyi verecektim.

Hızımı artırarak daha sert ittim ve çığlıklarıyla ödüllendirildim. Tanrım, daha mükemmel olamazdı.

"Daha fazla," diye bağırdı. "Lütfen, Enzo. Çok iyi hissettiriyor."

Meme ucunu çimdikleyerek itaat ettim, daha derine indim, açığı ve okyanusun önünde eğilmiş görüntüsünü sevdim. Parmaklarımı karnından ortasına doğru kaydardım ve dudaklarının üzerinde gezdirdim, klitorisine yaklaştım ama tam olarak oraya gelmedim.

"Evet." Nazik bir fiske vurduğumda inledi.

"Gelmek ister misin, Prenses?" Diye sordum, şimdi onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyordum. "Evet. Lütfen!" diye bağırdı, sesi boğuk çıkıyordu.

"O zaman söyle bana," dedim, şimdi klitorisinin etrafında daireler çiziyordum. "Bu amcığın kime ait söyle." Bu sahiplenici mağara adamının nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama o buna inanmış görünüyordu.

"Sen," diye bağırdı. "Ben sana aidim."

"Boşaldığında adımı söyle, Prenses." Hırladım, sertçe pistonladım, kalçalarımı kıkına çarptım. Sikeyim. Tenlerimiz temas ettiğinde çıkardığımız ses kaba ve çok ateşliydi.

"Evet. Evet. Sikeyim." Uzunluğumun etrafında sıkıldı.

Görüşümde siyah noktalar dans etti ve hayalarım sıkılaştı. Dayanmak ve onu bitiş çizgisine ulaştırmak için tüm gücümü harcadım.

"Enzo!" diye bağırdı doruğa ulaştığında, içimdeki hayatı sıkarak ve bu süreçte benim orgazmımı çekerek. Bana karşı çırpındı, çılgınca adımı haykırdı.

Tek yapabildiğim dayanmak ve onunla birlikte atlatmaktı. Sesleri kesilip hareketleri yavaşlayınca içime derin bir tatmin duygusu yerleşti.

Prezervatifi çabucak attım ve kolundan tutarak onu kanepenin etrafına çektim.

Hızla çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak onu kucağıma çektim,

Pencereden limana girip çıkan gemilere bakarken onu kıvrılmaya teşvik ediyordum.

"Sen mükemmelsin," dedim yüzümü saçlarına gömerek.

Kadın . "Pek sayılmaz. Ama senin öyle olabileceğini düşünmeye başlıyorum.
Orgazm ve pizza mı? Bir kız daha ne isteyebilir ki?"

DELIA

S ellerimi uzatarak ve kalp atışlarımın sabit kalmasını isteyerek yatak odamın zemininde volta atıyor, kızların ödevlerini yapmalarını bekliyordum.

uzaklaş ve bana katıl.

Bu kolay olmayacaktı ama onlardan sır saklamıyordum. Enzo resmen çıktığımızı ilan ettiğine göre, müzikle yüzleşmek zorundaydım. Duygularım bulanık ve belirsizdi ama bu evde hiç mahremiyet olmadığı ve arkadaşlarımın çenelerini kapatamadıkları için haberin doğrudan benden gelmesini istedim.

Her şeyden çok onların güvenini korumaya ve iletişim kanallarımızı açık tutmaya ihtiyacım vardı. Ve eğer bunu kabul etmezlerse, o zaman bitirirdim.

Bugünlerde çok daha büyük bir ailenin parçasıydık ama üçümüz hala bir bütündük ve her zaman öyle kalacaktık. Bunu bozacak hiçbir şey yapmazdım.

Anne olmayı seçmek hayatımda yaptığım en harika şeydi.

Doğal olarak, onları dünyaya getirme süreci çok stratejikti. Kariyerimde yerleşik olduğumdan ve tüm öğrenci borcumu ödediğimden emin oldum, ancak yumurtalarımın yaşayamayacağı kadar uzun süre beklemedim.

Boston'daki en iyi sperm bankasına gittim ve en uygun olanı bulana kadar numune üstüne numune inceledim. Aylarca özel bir diyet uyguladım, saçma sapan sayıda vitamin aldım ve her gün egzersiz yaptım.

Hukuk şirketim cömert doğum izni sunuyordu - sperm bankası seçeneklerine bakmadan önce bile bu konuyu araştırdım. Teknolojik olarak en gelişmiş bebek eşyalarını aldım ve aylarca bin mil yarıçapındaki her dadiyla görüşüm.

Ancak kızlar gelir gelmez, çocukların strateji ya da planları öğrendim. Tasarım bebek arabası ya da ev yapımı bebek maması umurlarında değildi. İlk günden itibaren kaosun temsilcileriydiler ve benim yapabileceğim tek şey toplayabildiğim kadar sevgi ve sabır gösterip en iyisini ummaktı.

Her zaman hayatımın her yönünü kontrol etmeye çalışmış olsam da, Collette ve Phoebe doğdukları günden beri gösteriyi yönetiyorlardı.

"Naber anne?" Collette zıplayarak odama girdi.

Phoebe, topuklarının üzerinde, gözlerini devirdi. "Bu okuldaki imza kampanyasıyla mı ilgili?"

Adımlarımı durdurdum ve onlara doğru döndüm. "Ne dilekçesi?"

Birbirlerine baktılar ve sonra bana döndüler, yüzlerinde tatlı bir gülümseme vardı. "Hiçbir şey. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Bu konuya geri döneceğiz." Kaşlarımı kaldırdım.

Melek gibi yüz ifadeleri hiç bozulmadı. İkisi de ellerini önlerinde kavuşturmuş, sabırla beni izliyorlardı.

Bir nefes verdim ve avuçlarımı saçlarımın üzerinde gezdirdim. Hâlâ sımsıkı ama gün boyunca birkaç tel saç kaçmıştı. "İkinizi de çok seviyorum.

Bunu biliyorsunuz. Ve siz hayatımdaki en önemli şeylersiniz."

Aynadaki görüntüler gibi, yanıt olarak başlarını birkaç derece sağa eğdiler.

"Birbirimize karşı her zaman dürüst olmamızı istiyorum."

Şimdi kaşları alınlarında ve elleri kalçalarında idi. Tamam, bu hiç iyi gitmiyordu.

"Ne diyorsun anne? Bir sorun mu var?" Her zaman endişeli Collette sordu. "Hasta mısın?"

"Başımız belada mı?" Phoebe teklif etti.

"Hayır. Öyle bir şey değil." Göz hizasında olabilmek için yatağımın kenarına çöktüm. "Sadece sana biriyle tanıştığımı ve senden hiçbir şey saklamak istemediğimi söylemeye çalışıyorum."

"Chippy?"

Collette'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "O şimdi senin erkek arkadaşın mı?"

Midem bulandı. Hay sikeyim. Çok anlayışlıydılar.

"Evlenecek misiniz? Liv Teyze bizi düğününe davet etmedi. Giyinip süslenemedik ve pasta yiyemedik," diye yakındı Phoebe.

Lanet olsun. Şimdi de boğazım düğümleniyordu. Düğünler, süslenmeler ve pastalar mı? Gerçeklere dayalı, mantıklı çocuklarımdan beklediğim yanıt hiç de bu değildi.

Collette beni tamamen görmezden gelerek, "Sanırım öyle olacak," dedi. "Ona nasıl baktığını gördün mü? Sanki annem güneş ve o da dış yörüngedeki ezik bir cüce gezegen."

Hah. Bu garip bir şekilde şiirseldi.

"Doğru. Her zaman ona bakıyor ve iyi davranmak için elinden geleni yapıyor.

Annem ona çok bağırırsa bile."

"Ve o her zaman burada. Satranç ve matematiği seviyor ve iyi bir ev ödevi yardımcısı. Ve Shay Teyze'nin bataklık çamurunu sevdiğini söylüyor. Muhtemelen annemi etkilemeye çalıştığı içindir."

"Kızlar."

Phoebe kollarını kavuşturdu ve bana kendimi fazlasıyla hatırlatan bir bakış attı. "Anne, erkek arkadaşın olması bizim için sorun değil. Sadece lütfen etrafımızda bebekmişiz gibi dolaşma."

Burnumun kenarını sıkarak dört kez nefes aldım ve tekrar verdim, Liv'in sakın kalmak için kullandığı tekniği deniyordum. Etkili olmamıştı.

Çocuklarım benzersiz bir meydan okumaydı. Entelektüel olarak yaşlarından çok büyüklerdi, ancak duygusal olarak diğer sekiz yaşındaki çocuklarla hemen hemen aynı seviyedeydiler. Dolayısıyla, gelişmiş kelime dağarcıkları ve işlem yeteneklerine rağmen, bu alanda istikrarlı ve yavaş bir ilerlemeye ihtiyaçları vardı. Bunun, her zaman önce kendilerinin geleceğini ve bu konudaki duygularının önemli olduğunu anladıklarından emin olmak anlamına geldiğini düşündüm.

Ancak onlara göre ben bunu fazla düşünüyormuşum.

"Asla biriyle çıkmıyorsun. Ve bize birçok kez asla bir erkeğe aşık olmayacağını söyledin," dedi Phoebe.

Elbette haklıydı. Yıllardır bu davulu ölümüne çalışıyordum. Bu kararın bana hizmet etmediğini anlamam uzun zamanımı aldı. Ve kesinlikle çocuklarıma da hizmet etmiyordu. Aynı şeyi ben yapmazsam onlara kendi seçtikleri hayatları yaşamalarını, kendi ilgi alanlarının ve mutluluklarının peşinden gitmelerini nasıl söyleyebilirdim?

"Yanılmışım," diye itiraf ettim. "Ve bu sorun değil. Kesin konuşmamanın önemi hakkında ne kadar konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Evet." Phoebe başını salladı. "Einstein her şeyin göreceli olduğunu söylemişti. Bir bilim insanının görevi sorgulamayı sürdürmek ve varsayımları daha da doğrulamak için test etmeye devam etmektir."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Lanet olsun. Evet, çoğunlukla yaşlarına uygun duygusal zekâyâ sahip çocuklardı, ama ağızlarından bu tür duygular çıktığında, her seferinde ciğerlerimdeki havayı söküp atıyordu. "Aynen öyle." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Ama uzun bir süre boyunca test etmek, düşünmek ve bir şeylere açık olmak yerine kendimi . Bu yanılttı. Bizi korkutan şeyleri denemeliyiz. Kendimizi esnetmeliyiz ki büyüyebilelim ve hayattan ne istediğimizi anlayabilelim."

Utanc yemek borumu yaktı. O kadar çok öfke, hiddet ve travmanın çocuklarımın gerçekte neye ihtiyacı olduğunu görmemi engellemesine izin vermiştim. Mücadelelerini ve eksikliklerini eden dürüst bir anneye. Onlara güven sorunu yaşadığımı ve beni ilgilendiren, içimde bir çekim uyandıran biriyle hiç tanışmadığımı söylemek zordu. Yaşadığım tüm hayal kırıklıkları için suçu başka bir yere atmak ve tüm erkek nüfusunu silmek daha kolaydı. Ama çocuklarımın ihtiyacı olan ders bu değildi.

"birini bulacağımı hiç düşünmemiştim." "Yani, Chippy'yi önemsiyorsun?"

Dudaklarımı yalayarak başımı salladım.

"Onu seviyor musun?" Collette usulca sordu.

Öyle mi yaptım? Henüz yapmadım. Ama belki yapabilirim. Eğer kendi yolumdan çekilebilirim. Aşk konusunda çok fazla deneyimim olduğundan değil. Ona saygı duyuyordum, onunla birlikte olmaktan zevk alıyordum ve ona gerçekten güvenmeye başlamıştım.

Bu benim için yeni bir bölgeydi. Biriyle çıkmayalı on yıldan fazla olmuştu ama bekâr bir anne olarak bunu hiç denememişim bile. Yine de içimdeki küçük bir ses -bazen Dylan'a çok benzeyen bir ses- beni denemeye zorluyordu.

"Hayır, henüz değil. Ama belki bir gün. Belki de olmaz. Biriyle çıkmak böyle bir şey. Biriyle zaman geçirmek ve nasıl gittiğini görmekle ilgili."

"Yani bir deney mi?" Phoebe neşelenerek sordu.

"Evet." Bir kahkaha attım. "Siz kızlar Enzo'yla çıkmamı sorun eder misiniz?"

Bir an birbirlerine baktılar ve sonra bana döndüler. "Bir flört deneyi yapabilirsin anne," dedi Collette.

"Ancak," diye devam etti Phoebe, "bunu doğru yapmanız gerekiyor. Bir kontrole, bir veri toplama planına ve akran değerlendirmesi için bir fırsata ihtiyacınız var."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Elbette." "Chippy bu deney için iyi bir seçim. O iyi biri ve matematik."

"Ve satranç," diye ekledi Collette.

"Onu bizim yanımızda öpmeyeceğine söz verdiğin sürece erkek arkadaşın olabilir. Shayla Teyze ve Rowan bunu her zaman yapıyorlar ve bu çok iğrenç." Phoebe ürperdi.

"Yemin ederim."

"Oyun oynayabilir miyiz? Dylan Teyze bugün bir galon yapıştırıcı aldı. Slime yapabileceğimizi söyledi."

"Slime gerçekten aptalca bir isim. Aslında makromoleküllerin kolloidal bir çözeltisidir."

"Haklısın. Ama"-Collette ellerini birbirine sürttü-"yeni malzemelerimiz var. Viskoziteyi korurken nitrojen bağlarını güçlendirip güçlendiremeyeceğime bakacağım."

İkisini de kendime çektim ve alınlarına öpücükler kondurdum, sonra da nitrojen bağlarıyla oynamaya gittiler.

C5

ENZO

BECKETT

Beyler, Sevgililer Günü haftaya. Programımızı yapmalıyız.

ROWAN

O hafta sonu deplasmanım var. Perşembeyi alabilir miyim?

CORTNEY

Tamam, V gününü alabilirsin. Ama ben cumartesiye istiyorum. Cuma'yı ben hallederim.

BECKETT

İşe yarıyor. Livi ile bahar antrenmanlarını kontrol etmek için uçuyorum. Pazar günü döneriz.

BECKETT

Pretty Boy, Cumartesi gecesi çocuk görevindesin, böylece Man Bun Dippy Do'yu dışarı çıkarabilir. Ertesi hafta Medusa'yı dışarı çıkarmak için bir gün seç.

ENZO

Aslında bir sonraki hafta sonunu alacağım.

BECKETT

Tam bir hafta sonu mu istiyorsun? Zaten orada olduğunu mu düşünüyorsun, çaylak?

ENZO

Planlarım var.

ROWAN

Adamın planları var.

CORTNEY

Kıçına tekme yemeyi planlıyor. Delia'nın bütün bir hafta sonu tatilini kabul etmesine imkan yok.

ENZO

Kendi kadınlarınız için endişelenin. Ben .

ROWAN

Cesur adam.

BECKETT

Cesaretine saygı duyuyorum. Medusa kabul ederse, Parlayan İkizler için herkes hazır olacak Man Bun, büyük silahları çıkar. Bulabildiğin tüm beyzbol istatistiklerini. Aşık Çocuk, onlara hokeyin inceliklerini öğretmenin zamanı gelmiş olabilir.

CORTNEY

Olur, Patron. Yatırım stratejinizi eleştirebilmeleri için neden mali danışmanınızla bir randevu ayarlamıyorsunuz?

BECKETT

İyi düşünmüşsün. Zihin kontrolünü mükemmelleştirmelerini ya da robotları bize karşı kullanmalarını engellemeli. Hannah'ya kapsama alanı, acil durum iletişim bilgileri ve geçici ev ödevi ve etkinlik programlarıyla birlikte tüm programı göndermesini söyleyeceğim.

CORTNEY

Hadi takım.

C6

ENZO

ENZO

Sana kız arkadaşım diyebilir miyim?

DELIA

Kesinlikle olmaz.

ENZO

Ama senin hakkında nasıl konuşabilirim ki?

DELIA

Benim hakkımda konuşma.

ENZO

Sana sevgilim diyebilirim.

DELIA

İğrenç. Bu Will Ferrell'in SNL'den bir parçası değil mi?

ENZO

Bu göndermeyi anlayacak kadar büyük olmana sevindim.

DELIA

Bana yaşlı mı diyorsun?

ENZO

Sana kız arkadaşım demeye çalışıyorum, ama sen benimle uğraşıyorsun.

I Cumartesi sabahıydı ve henüz çalışmıyordum.

Hafta sonlarım genellikle Owen'la bir antrenman ve ofiste geçirdiğim zamandan oluşuyordu; burada önümüzdeki haftanın işlerine hızlı bir başlangıç yapıyor ve ortaya çıkan önemli sorunları ele alıyordum.

GeneSphere kampüsünde işler programın gerisinde kalmıştı ve ben de iki gün boyunca sahada yangınları söndürmeye ve müşterilerimize projenin sorunsuz ilerlediğine dair güvence vermeye çalıştım. Ancak hava durumu işbirliği yapmıyordu. Aralıksız yağan kar ve yağmur bazı işleri imkânsız hale getirmişti, tabii bunu duymak istemiyorlardı.

Tüm bunlar göz önünde bulundurulduğunda, çalışıyor olmam gerekirdi. Ancak telefon ve e-postalarım yetişmek ya da ekipler ve alt ekiplerle görüşmek yerine, Boston'un en gözde çörek dükkanında bitmek bilmeyen bir kuyrukta bekliyor, kız arkadaşım ve tüm ailesi için yüksek fiyatlı ikramlar almak için sıraya giriyordum.

Kız arkadaş. Kadın formunda bir süpernova olan Delia'yı tanımlamak için ne kadar yetersiz bir yol. Ama yine de bir ilerlemeydi. Programlarımız göz önüne alındığında yalnız zaman geçirmek neredeyse imkânsızdı ama bugünlerde yüzümdeki daimi gülümsemeyi ve adımlarımdaki baharı gizleyemiyordum. Bu eğlenceliydi. Mesajlarla flört etmek, kimse görmüyorken öpücükler çalmak ve dairemde uzun öğle yemeği molaları vermek. Bu kadar hafif hissetmeyeli yıllar olmuştu.

Ve kesinlikle daha önce Delia gibi bir kadınla hiç tanışmamıştım.

Bana meydan okudu. Beni zorladı. Ve bana bir kez bile neden bu kadar çok çalıştığımı sormadı. Hırsımı ya da ailemin beklentilerini karşılamak için hissettiğim baskıyı sorgulamadı ya da yargılamadı. O anladı.

Onu özledim. Onu arzuladım. Onu özel bir adaya götürmek ve çıplak vücuduna tapınarak günler geçirmek istiyordum. Ne yazık ki ikimizin de programı böyle bir şeye izin vermiyordu ama bir erkek hayal kurabilirdi. Özellikle de bitmek bilmeyen Boston kışının tam ortasında.

Ama bir planım vardı. Elbette, bu gece bebek bakıcılığı görevindeydim ama karşılığında, önümüzdeki hafta sonu kırk sekiz saat boyunca Delia tamamen bana ait olacaktı. Beni öldürse bile o kadını rahatlatacaktım. Sonra da bunu gerçekten yapmayı kabul etmesini sağlayacaktım.

Ve onu ikna etmek için elimde bir koz vardı.

"Pekâlâ kızlar. Sürpriziniz için hazır mısınız?" Arabayı park ettim ve iki meraklı yüzün bana baktığı arka koltuğa baktım. Birbirlerine benzediklerini düşünmem bile komikti.

Brownstone'daki çocuk sürüsü geldiğimden birkaç dakika sonra çörekleri mideye indirmişti. Shay'in onaylamayan bakışı, dondurma barı için malzeme getirdiğim zamana kıyasla daha hafifti. İkizler

ellerini ve yüzlerini yıkadıktan sonra onları ve annelerini bindirdim ve küçük bir geziye çıktık.

"Anne, bu konuda bir şey biliyor musun?"

Delia bana baktı ve başını salladı.

Onları kapalı otoparktan çıkardım ve cadde seviyesine geldiğimizde, köşeyi dönmelerine rehberlik ettim ve tam karşıdaki binayı işaret ettim.

Bu manzara karşısında iki kızın da çenesi düştü.

"Boston Dynamics?" Phoebe fısıltıyla sordu.

Sırıttım ve göğsüm gururla şişti.

"Hadi gelin." Beni içeri kadar takip etmelerini işaret ettim. "Geç kalmak istemeyiz."

Ana kapıdan girdiğimizde bizi bir güvenlik görevlisi karşıladı ve kimliklerimizi kontrol ederek her birimize birer ziyaretçi rozeti verdi.

Her iki kız da lobiye gezerken gözleri fal taşı gibi açılmış ve nutku tutulmuştu. Yavaşça dolaştılar, güzel sanat eserleri gibi sergilenen fotoğrafları ve prototipleri incelediler.

"Anne," diye tısladı Phoebe. "Burada robotlar var."

"Sadece robotlar değil," diye düzeltti Collette, Delia'nın yanında heyecanla titreyerek. "Dünyanın en iyi robotları."

Çoktan ter içinde kalmıştım. İkizler için özel bir şey yapmak istiyordum ama ya bu bir hayal kırıklığıysa?

Ben tamamen kendimden geçmeden asansörün kapıları açıldı ve Amarilys dışarı çıktı. Siyah, kıvrık saçları vardı ve bugün kot pantolon ve Patagonia polar yelek giymişti.

"Enzo," dedi sıcak bir sesle ve beni kucakladı. "Burada olduğun için çok mutluyum. Beni arkadaşlarınla tanıştır."

"Delia, Collette ve Phoebe Masters, bu benim eski dostum Amarilys. Kendisi Boston Dynamics'te inovasyon şefi olarak görev yapıyor."

Kızların yüzleri huşu içinde donup kalmıştı. Mavi gözleri uçsuz bucaksız okyanuslar gibiydi ve Amarilys'e bakarken küçük tatlı dudakları aralandı.

"İkinizin genç bilim insanları olduğunuzu duydum.

Bu doğru mu?" Senkronize bir şekilde, küçük bobblehead'ler gibi başlarını salladılar.

"Enzo sana tesisimizi gezdirmemi istedi. Sana bazı şeyler göstermemi ve etrafta oynamana izin vermemi istedi. Kulağa nasıl geliyor?"

Yüksek tavanlarda yankılanan tiz çılgınlıklar, araştırma tesisini bir One Direction konserinden daha çok bir

dünyanın en iyi robotik laboratuvarları.

"Bu hayatımın en güzel günü," diye nefes aldı Phoebe.

Collette hâlâ titriyordu. "Spot'la tanışacak mıyız?" "Siz kızlar Spot'u biliyor musunuz?"

"Evet. YouTube kanalınıza aboneyiz. Videolarınızın her birini defalarca izledik. Köpekten esinlenen dört ayaklı robot Spot'un yüzlerce potansiyel uygulaması var," diye açıkladı Collette.

"Evet," diye ekledi Phoebe. "Spot'a bir kol verdiğinde, bu oyunun kurallarını değiştirdi."

Amarilys hafifçe güldü, etkilendiği belliydi. Kızlarla göz hizasına gelecek şekilde çömeldi. "Burada birkaç Spotumuz var. Henüz YouTube'a koymadığımız şeyler hakkında size içeriden bilgi vereceğim. Ne dersiniz? Turumuza başlamaya hazır mısınız?"

Bizi asansörün yanına götürürken kızlar büyülenmiş gibiydi. Onları hiç bu kadar sessiz görmemiştim. Her biri annelerinin ellerinden birini tutuyor ve biz yürürken her ayrıntıyı yakalayabilmek için başlarını öne eğiyorlardı.

"Sizi üst katta mühendislerin prototipler ürettiği atölyeye ve ardından test pistlerine götüreceğim. Her model yıllarca süren testlerden geçiyor. Doğal olarak, her birinin yapabileceklerini sürekli olarak ayarlıyor, onları daha sofistike ve karmaşık hale getiriyoruz."

"Bay Enzo'yu nereden tanıyorsunuz?" Collette sordu.

Amarilys ona sıcak bir gülümseme verdi. "Onunla üniversitede tanıştım." "MIT'ye mi gittiniz?"

"Sonra da doktorası için CalTech'e," diye ekledim. İkizler ona bön bön baktı.

"Sen en havalısısın!" Collette haykırdı. "Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum."

Amarilys kıkırdadı. "Seni çocuklarımla tanıştırmalıyım. Belki bunu onlara sen söyleyebilirsin. Benim hiç de havalı olduğumu düşünmüyorlar."

Turumuzdan bir saat sonra, kızlar reflekslerini test etmek için nesneleri robotların yoluna doğru hareket ettiren mini vinci çalıştırdıktan sonra, soru yağmuruna tutuldular.

"Burada yaşayabilir miyiz?"

"Küçükler için hiç yaz stajınız var mı? Yakında dokuz olacağız."

Delia neredeyse tek kelime etmemişti. Gözleri ıslık ıslık ve günün büyük bölümünde güzel yüzüne bir gülümseme yayıldı. Tam olarak rahatlamış sayılmazdı ama . Çocuklarının heyecanı için yaşıyordu. Bu yumuşak taraf

daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Ama daha fazlasını görmek istemediysem ne olayım.

Kızlar Amarilys'e birbiri ardına sorular yöneltirken Delia elimi tuttu ve nazikçe sıktı.

Çocukların önünde nadiren fiziksel temasta bulunurduk ve ben en ufak bir dokunuşu bile başlatmaya asla cesaret edemezdim. Kızları hâlâ bu fikre ısınmaya çalışıyordu ve ben de haddimi aşmak istemiyordum.

Ama o basit jest, bana elini uzatması kalbimi kabarttı.

Bana dokunmak istedi. Benimle birlikte olmak istiyordu. Rahatlamaktan neredeyse başım dönüyordu. Bu küçük bağlantı bugün işten kaytarmama değmişti. Sırf yüzündeki o göz kamaştırıcı gülümsemeyi görmek için haftalarımı bile boşa harcayabilirdim.

"Buraya inanamıyorum." Şaşkınlık içinde açık alanı tekrar taradı.

Yüzüm ısındı ve kalbim göğsümde ritim tuttu. Anlamamıştı. Benim için ne kadar önemli olduğunu. Kızlarının bitmek bilmeyen sorular sorarak etrafta zıplamalarını izlemek bana ne kadar keyif veriyordu.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Amarilys'in dediği gibi, o ve ben üniversiteye birlikte gittik. Kocasını da öyle. Birkaç yıl önce DiLuca bu tesisin ihalesine girdiğinde onlarla yeniden bağlantı kurdum."

"Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Şirket yaptı. Aslında pek çok araştırma tesisi yapıyoruz. Seaport'taki GeneSphere merkezi şu anda bana kabuslar gördürüyor."

Kolumu okşadı. "Ah. Bunun benim işim olduğunu sanıyordum."

Elini çekiştirdim ve yüzünü ona döndüm. Eğilip fısıldadığımda baharatlı kokusunu alabileceğim kadar yakındı, "Hayır, Prenses. Uyanık olduğum her dakika aklımdan çıkmıyorsun. Seni düşünmekten asla vazgeçmiyorum."

Alt dudaklarını ısırarak bana baktı. Hay sikeyim. O tatlı bakış. Çok nadirdi. Yutkundum ve onun benim için ne anlama geldiğini doğru bir şekilde açıklayabilecek kelimeler aradım, ancak tur rehberimiz tarafından bölündük.

"Enzo'nun bir Spot sipariş ettiğini biliyor muydunuz? Gerçek zamanlı veri ve ölçüm toplayabilmesi için inşaat sahalarında otonom olarak gezinme yeteneğine sahip olacak. Ayrıca lazer taraması yapabilecek ve 3D modeller oluşturabilecek."

İki küçük kafa, sarı saç örgüleri uçuşarak dönüp durdu. "Neden bize söylemedin?"

Omuz silktim. "Yapımı aylar sürüyor. Ama biz bunu çalışanlarımızı şantiyelerde daha güvende tutmak için kullanmak istiyoruz."

Kızlar Amarilys'e geri döndü. "Bay Enzo oldukça havalı biri. Annemizin erkek arkadaşı. Matematikte iyi ve satrançta vasat, bu yüzden onu yanımızda tutuyoruz."

Delia yüksek sesle gülmek için yumruğunu ısırdı. Bunun her dakikasına bayılıyordu.

Laboratuvarda kızları takip ederken kolumu onun koluna doladım ve bugün onu gülümseten kişi olduğum için şükrettim.

TURUMUZUN, ardından yedi çocukla birlikte geçirdiğimiz bir akşamın, delicesine abur cubur yemenin ve Disney film maratonunun ardından ev sakinleşmeye başlamıştı. Liv ve Shay çocuklarını yatmaya hazırlamaya götürmüş, Liam da kulaklarında Beats'ile çoktan alt katta kaybolmuştu.

Delia ve ikizler aşağı indiğinde oturma odasındaki döküntüleri temizliyordum. Kızlar banyodan yeni çıkmışlardı, üzerlerinde birbiriyle uyumlu ekose pijamalar vardı ve suratları asıktı.

"Chippy, sana bir şey sorabilir miyiz?"

"Elbette."

Ben kanepeye oturdum, ikizler de iki yanıma oturdu.

"Collette ve ben okul için bir proje yaptık. Araştırmacıların ve hükümetlerin bilgi ve kaynak eksikliklerini belirleyebilmeleri için dünyanın dört bir yanındaki okulları haritalamak üzere uydu teknolojisinin araştırdık. Bölgesel ve kültürel farklılıkları hesaba katarak okul binalarıyla tutarlı bina ve yapı türlerini belirlemek için bir makine öğrenimi modeli oluşturduk ve ardından bir sunum yaptık."

Kaşlarımı kaldırdım ve biraz daha dik oturdum. "Bu çok etkileyici."

"Bu Phoebe'nin fikriydi. Bir doğal afet durumunda insanların yardım edebilmesi için okulların nerede olduğunu bilmek önemli," diye açıkladı Collette.

Phoebe, "Ya da geniş bant ağları veya baz kurarken hükümetler veya kar amacı gütmeyen kuruluşlar için" diye ekledi. "Potansiyel kullanım alanları çok fazla. Biz hala

Önümüzde birkaç test aşaması var ama şu ana kadar kendimizi oldukça iyi hissediyoruz."

Gerçekten çok şaşırmıştım. Bu kızların zeki olduklarını biliyordum. Satrançta rutin olarak kışımı tekmeliyorlar ve Beckett'in yatırım portföyünü işe aldığı Harvard MBA ekibinden daha iyi yönetiyorlardı. Ama bu sadece zeka değildi. Bu bir amaç duygusu, çoğu çocukta olmayan bir dünyevilikti. Bu kızlar daha geniş olasılıkları gerçekten merak ediyorlardı ve bu sadece onlar hakkında değil, anneleri hakkında da çok şey söylüyordu.

"Ve sonra okulumuz bizi bir ödüle aday gösterdi."

"MIT Genç Bilim İnsanı Ödülü," dedi Delia koltuktan ışıldayarak. Annelik gururu yüzünden okunuyordu ve ona kocaman sarılmak istedim. Ne kadar muhteşem olduğunun, bu çocuklar için ne kadar sevgi dolu, destekleyici ve ilham verici olduğunun farkında değildi.

"Kendi yaş grubumuz için finalist olduk. Bir törene davet edildik ve gerçek bilim insanlarıyla tanışıp laboratuvarları gezeceğiz."

"Orada yaz kampına gidiyoruz, bu yüzden zaten bir kısmını gördük, ama her zaman bir şeyler ekliyorlar. Çok güzel olacak."

Collette ellerini kucağında kavuşturuyordu. "Bütün aile geliyor. Törene, partiye ve diğer şeylere. Biz de bilmek istedik..." Ellerine baktı.

"Senin de gelip gelemeyeceğini bilmek istiyoruz. Artık ailenin bir parçası olduğun için," diye bitirdi Phoebe.

Boğazımdaki yumru solunum yollarımı tıkayacak, bu anın ne kadar içten ve sevimli olduğunu anlayamadan beni öldürecekti.

"Evet," diye ağzımdan kaçırdım, yüzüm kızarmıştı. "Onur duyarım."

O kadar parlak gülümsemelerle bana döndüler ki gözlerimi siper etme isteğimle savaşmak zorunda kaldım.

"Matematik becerilerinizi gördük, bu yüzden projemizi gerçekten anlayacak kadar zeki olduğunuzu düşünüyoruz."

Collette, "Elbette, herkesin anlayabilmesi için aileyi hazırlamak üzere kısa bir PowerPoint hazırladık," diye ekledi. "Kırk yedi dakika boş vaktiniz olduğunda size bu konuda yol gösterebiliriz."

Kalbim daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde sızladı ve yanılmıyorsa gözlerim yaşardı. Bu küçük insanlar özel günlerini benimle mi paylaşmak istiyorlardı? Ebeveyn olmak bir şey miydi? Çünkü öyle olsaydı her gün kahvemine içine ağlıyor .

"Tören ne zaman?"

"Üç hafta içinde."

"Bugün Cumartesi," dedi Delia. "Detayları sana mesaj atarım."

"Bunu kaçırmazdım," dedim onlara. "Sizinle çok gurur duyuyorum. Kazanacağınıza eminim."

"Kazanıp kazanmamamızın önemli , sadece aday gösterilmenin bile bir onur olduğunu söylememiz gerekiyor."

"Ama bu bir yalan, çünkü gerçekten kazanmak istiyoruz."

Güldüm ve gözündeki bir damla yaşı gizlice silen Delia'ya baktım. Kendi gözyaşlarını yutarak yanına gittim, onu sandalyeden çektim ve kolumu omuzlarına doladım.

"Harika bir iş çıkarmışsın," dedim yanaklarını sıvazlarken.

Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Kızlar, yatma vakti geldi."

Phoebe kollarını belime dolayarak, "Bugün hayatımın en güzel günüydü," dedi.

"Ben de," dedi Collette, kız kardeşine katılarak.

Gözlerimi Delia'dan alamıyordum. Kızları canımı sıkmaya çalışıyordu ama Delia bize gülmek yerine eğilip kucaklaşmaya katıldı.

Kollarımı üçüne doladım ve gözlerimi kapattım, bu anı hatırlamaya ve bu günü anlamlandırmaya çalıştım. Her şey değişmişti. Bundan sonra ne olacağından emin değildim ama için burada olmak istiyordum ve hiçbir şey beni uzak tutamazdı.

DELIA

"J Bana nereye gittiğimizi söyle."

Bir kahkaha atarak bana tembel bir gülümseme verdi. "Sana söyledim, fazla uzak değil. Sadece rahatlamaya çalış."

Bu sözler karşısında duyduğum rahatsızlığı bastırarak yerimde kıpırdandım. "Bunun bana söylenecek son derece aptalca bir şey olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Evet. Rahatlamamanın aşına olduğunuz bir kavram olmadığını kabul ediyorum. Ama Prens, bu hafta sonu amacım bu. Sizi rahatlatmak."

Mırıldandım ve parmaklarımı kolunda gezdirdim. "Amacının biriyle yatmak olduğunu sanıyordum."

"Evet, o da var. Ama daha çok Delia'nın stresli olmayan bir versiyonunu görmek istiyorum. Saç örerken ya da ev ödevlerine bakarken kafasında hukuki argümanlar üretmeyen bir Delia."

O kadar şeffaf mıydım?

"Kuzeye gidiyoruz. Şubat sonunda. Ama kayak yapmıyoruz."

Gözlerini yoldan hiç ayırmadı. "Doğru."

"Peki ihtiyacım var mı?"

"Evet."

"New Hampshire mı?" Ben sordum. "Hayır."

"Vermont mu?"

"Hayır."

"Maine."

"Olabilir. Şimdi arkanıza yaslanın ve rahatlayın."

Dışarıdaki kış manzarasını seyrederken, "Bunu neden kabul ettiğimi hatırlat bana," diye yakındım.

"Seninle dolu dolu bir gece geçirmek istiyorum. Yanında uyumak ve birlikte uyanmak. Etrafta gizlice dolaşmayan veya çatı katında öğle yemeği randevusu seksi planlamayan yetişkinler olarak var olmak için biraz zamanımız olsun."

Omzunu dürttüm. "Öğle yemeği randevularından bir kez bile şikâyet etmedin." Kahretsin, ben de şikayet etmiyordum. Bir iş günü boyunca bu kadar eğlenmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Şikâyet etmiyorum. Minnettarım ve memnunum. Son zamanlarda öğleden sonralarım giderek daha verimli geçiyor ve bunun için çalışma öğle yemeklerimize teşekkür etmeliyim." Bana göz kırptı. "Bu yıllardır verdiğim en iyi iş kararı."

Gözlerimi kapadım ve kazağımı üzerime çekerek koltukta arkama yaslandım. Bu garipti. Tuhafın da ötesinde. Bugüne kadar Enzo ile olan tüm ilişkim Brownstone'un etrafında dönüyordu, bu yüzden onunla uzaklara gitmek sinir bozucuydu.

Aramızdaki bağı bulmuştuk. Fırsat buldukça sevişiyor, birbirimize cilveli mesajlar gönderiyorduk ve ben sürekli onu düşünüyordum.

buydu. Basit, gerçekten. Çılgın beklentiler ya da talepler yoktu. Ama bir hafta sonu tatili? Bu bir sonraki seviyeydi. Ciddi bir şeydi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, annelerin hepsi bunu istiyordu. Dylan beni iç çamaşırı alışverişine götürmeyi bile teklif etmişti. Çocuklarım ve evim konusunda güvenilebileceğim insanlar olduğu için minnettar olsam da -ve Brownstone'un karmaşasından biraz uzaklaşma fırsatı bulsam da- üzerimde bir baskı hissediyordum. Bu birdenbire çok fazla, çok erken gibi geldi ve yine de onunla yalnız kalmayı arzuladım.

Ama en büyük endişem? Çocuklarım. Bağlanmışlardı. Kahretsin, evdeki Enzo'ya bağlıydı. Her ne kadar bu hafta sonuna dalmak ve bu muhteşem adamla geçirdiğim her çıplak saniyenin tadını çıkarmak istesem de, tüm bunların sonunda çocuklarımın incineceği korkusu beni durdurdu.

Elbette o kadar sezgileri kuvvetli biriydi ki aklımdan geçenleri okuyabiliyordu. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ayrı yataklarda uyuyabiliriz. Hatta istersen sana kendi sütünü bile ayarlayabilirim. Bu hafta sonu dinlenmek için. Başka bir şey değil. Baskı yok."

Tanrım, neden her zaman bu kadar anlayışlıydı? Ve herifin bu kadar gelişmiş olma cüreti vardı. Stratejik olarak benim

teker teker savunmaya geçtim. Her zaman iletişim halinde ve anlayışlı olacaksa kendimi nasıl koruyabilirdim ki?

"O değil..." İtiraz ettim. Benim sorunum *neydi*? Ondan hoşlanmıştım. Hem de çok. Arkadaşlarım muhtemelen bunu bir sorun olarak gördüğüm için beni azarlayacak olsa da, sadece bu gerçek bile kuzeye giderken düşük dereceli bir panik atağa neden oluyordu.

"Ne? Benden mi? Dokuz yıl daha beklemek ister misin?"

Ona kaşlarımı çattım. Ondan bıkmış mıydın? Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. Enzo uyuyan cinselliğimi uyandırmıştı. Belki de otuz beş yaşında ergenliğe giriyordum? Çünkü hormonal bir hız treninde yaşıyordum. Arzu, o gelene kadar hayatımdan başarıyla engellediğim bir şeydi.

Dokuz yıl mı? Bu adama elimi sürmeden bir saat bile zor dayanıyordum. Neyse ki şu anda bir konsolla ayrılmıştık, yoksa muhtemelen bir köpek gibi bacağını beceriyor olurdum. Yaşam koşullarım ve yoğun iş programlarımız çok fazla rahat seksi zamana izin vermiyordu, bu yüzden bu hafta sonu hakkında ne kadar endişeli olsam da, orgazmların buna değeceğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

"Sessiz ve yalnızız," dedi müziğin sesini kısarak. "Konuş benimle."

Ona açılma fikri göğsümü ağrıttı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bana diğer annelerden bahset," dedi kahvesini dudaklarına götürerek. Yavaşça bir yudum aldı, sonra fincana geri koydu. "Kız kardeşlerime göre çoğu kadın çocuktan sonra birbirinden uzaklaşmış ama siz yakınlaştınız."

Çoğunlukla haklıydı. Dördümüz arasındaki arkadaşlık yıllar içinde bazı iniş çıkışlar yaşamış olsa da, her zaman birbirimizin arkasını kollamıştık.

"Ben yaşlı bir anne babanın tek çocuğuyum," diye açıkladım. "Çok küçük bir aileyle, ilgisiz bir baba ve depresif bir anneye büyüdüm. Ergenlik çağına geldiğimde yatılı okula gönderildim ve dürüst olmak gerekirse kendimi hiçbir yere ait hissetmedim."

Bana baktı, sonra tekrar yola odaklandı, sanki konuyla ilgilenmesinin beni daha da rahatsız ettiğini hissetmiş gibiydi. "Çok özür dilerim."

"Olmayın. Boston College'a taşındığım gün dehşete kapılmıştım, hayatımın en zor yılıyla karşı karşıya olduğumdan çok emindim. Birbirinden daha farklı olamayacak üç kızla birlikte dört kişilik bir odaya yerleştirilmiştim."

Güldü. "Bunu görebiliyorum. Hepiniz çok farklısınız."

"Ancak o yıldan çıkardığım en büyük şeylerden biri, farklılıklarımızın bizi nasıl daha güçlü kılabilirdi. Dünyaya yaklaşımımızdaki benzersiz yollar sayesinde birbirimizin hayatını zenginleştiriyoruz. Birlikte çok şey yaşadık." Gözlerim dolmaya başlamıştı ve lanet olsun, başkalarının önünde kendimi savunmasız hissetmekten nefret ediyordum. Ama Enzo bacağımı sıkarak beni rahatlatmıştı, bana değer verdiğini, üzerime çöken tüm endişelerin ağırlığını taşımama yardım etmek istediğini hatırlattı. Ağladığım için beni son kişi oydu, bu yüzden devam ettim.

"Biz üniversitedeyken Dylan Liam'a hamile kaldığında onun yanındaydık. Liam'ın sperm donörü ve korkunç ailesi onun hayatını cehenneme çevirdi ama biz ona arka çıktık ve yardım etmek için elimizden geleni yaptık, hatta okulu bırakıp babası ve erkek kardeşi ona yardım edebilsin diye eve geri taşınmak zorunda kaldıktan sonra bile. Shayla kocasını kaybettiğinde, Kaliforniya'da yaşıyor olmasına rağmen onun etrafında toplandık. Bu kadınlar arkadaşlardan çok daha fazlası. Onlar benim kız kardeşlerim."

Bu noktada gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başlamıştı ama onları durdurmaya çalışmadım. Enzo'nun artık patron kaltak rolüne ihtiyacı yoktu. Bana bir Dunkin peçetesi uzattı ve ben de gözlerimi kuruladım.

"Her neyse, dördümüzün birlikte başaramayacağı hiçbir şey, çözemeyeceği hiçbir sorun yok. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce kız kızı yaptığımız yıllık gezimizde, Liv yeni bekar bir ebeveyn olarak nasıl boğulduğunu anlattığında, geri kalanımız da nasıl mücadele ettiğimizi itiraf ettik. Kısa bir süre önce bana miras kalan taş ev, kızlarla benim için çok büyüktü ve bir şekilde, bol bol şarap içerek birlikte yaşamaya karar verdik."

"İnşa ettiğiniz şey inanılmaz. Ve hepsini bir araya getirmeniz de inanılmaz."

Omuz silktim. Pek bir şey yapmamıştım. Büyük ve eski bir evi olan bendim, bu yüzden evimi açmak en mantıklısıydı. Arkadaşlarım ve onların çocukları için her şeyi yapardım.

"İnanın bana, ben şanslı . Kendime her şeyi yapabileceğimi ve her şey olabileceğimi söyledim. Yapmak zorundaydım. Ama ikizleri doğurduğum gün, yapayalnız olduğumu anladım. Ameliyathanede masanın üzerine uzandım, bebeklerimi kucağıma aldım ve ağladım çünkü dünyada sahip oldukları tek şey bendim."

Kokladım. Tamamen onursuzcaydı ama sadece bacağımı sıktı. Dönüp bana bakarken yüz ifadesinde zerre kadar acıma yoktu.

Yumuşak bir gülümseme. Hayatımı değiştiren o korkunç günden sekiz yıl sonra, yaşadığım paniği hâlâ hissedebiliyordum. Onları göğsümde tutmuştum, destansı bir hata yaptığım için aklımlı kaçırarak kadar korkmuştum. Sadece kendi hayatımı zorlaştırmakla kalmamış, aynı zamanda iki masum varlığı da benimle birlikte mücadelelerle dolu bir hayata mahkum etmişim.

Ve sonra inanılmaz bir şey oldu.

"Koridorda bağırlar duydum, sonra Dylan oradaydı. Liam'ı babasıyla bırakmış ve arabaya atlayıp doğruca New Jersey'den gelmiş. Ameliyathaneye koştu, saçları dağılmıştı ve yarısı ameliyat pansumanıyla kaplıydı, beni görmek istiyordu."

"Bu tam Dylan'a benziyor."

"Evet. Eğildi ve başımı öptü. Sonra her ikisine de nazik birer öpücük verdi ve gözlerinde yaşlarla bana gülümsedi. O zaman yalnız olmadığımı anladım. İnsanlarım vardı. Çocuklarımla insanlar vardı. Ve onları korumak için her şeyi yapardım."

Bacağımı bıraktı ve arabayı sürerken parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Kendimi toparlamak için sessizliğe ihtiyacım olduğunu bildiğinden bir daha konuşmadı. Yirmi dakika sonra, devasa bir koya açılan uzun çakıllı bir yoldan döndü. Önümüzde, bir uçurumun kenarına tünemiş dev bir otel vardı ve ötesinde, okyanus üç taraftan etrafını sarıyordu.

Arabayı park ederken usulca "Vay canına," dedim. "Burası Cliff House."

Arabadan inip yavaş bir daire çizerken nutkum tutulmuştu. Hava dondurucu soğuktu ama güneş pırıl pırıl parlıyordu ve martılar tepemde uçuşuyordu. Burada durmak bile bana yeni bir hayat veriyordu.

Enzo arkamdan yaklaştı ve beni kendine çekti.

"Bir spa var ve sizin için bir program hazırlandı. Ve buralarda kontrol edilecek pek çok şey var. Yürüyüş parkurları, bir heykel bahçesi, restoranlar, sanat galerileri ve bir sinema salonu. Ne isterseniz yapmak için iki günümüz var."

Malikâne muhteşemdi ve lüksü haykırıyordu. Tam bir huzur için tasarlanmış türden bir yerdı. "Pofuduk bornozları var mı?" Daha önceki itirazlarıma rağmen birdenbire dinlenmeye ihtiyaç duyarak sordum.

"Evet. En kabarık olanı almanı sağlayacağım."

"BU ÇOK FAZLA," dedim tavandan tabana pencerelerin önünde uzanırken. Bir saat süren sıcak taş masajından yeni dönmüştüm ve hala en yumuşak bornozlara sarınmışım.

Yan yana, çilek ve çikolata atıştırırken okyanusa bakan sandalyelerde oturuyorduk.

"Prenses, daha yeni başlıyoruz. Şu etkinlik listesine bir bakın. Bu gece içeri girip düello piyanolarını dinleyebiliriz, öğleden sonra da mum yapımı ve meditasyon var."

Bir mırıltı çıkardım. "Ben meditasyon yapmam."

"Gerçekten mi?" Yüzünü bana döndü ve kaşlarını kaldırdı.

"Yani siz, Bay Sert İnşaat Adamı, meditasyon mu

yapıyorsunuz?" "Tamam, tam olarak değil. Ama denedim."

"Aynen. Ama ne yaparsam yapayım beynim susmuyor." Bir kahkaha attı. "Ben de sadece bende var sanıyordum."

"Bir dönem bunun ben olduğumu düşündüm. Kırıldığımı varsaydım. Ama sonra pes ettim ve hayatıma devam ettim. Endişelenecek zamanım olmayan bir şey daha vardı."

Koltuğumun kenarından tuttu ve sandalyemi onunkine değene kadar çekti. "Hiçbir şey kaçırmıyorsun. Ayrıca, orgazm zihni sakinleştirmede çok daha iyidir."

Kızardım. "Belki."

Homurdandı. "Olabilir. Süitimizi vaftiz ederken böyle bağırıyordun. Yine stresli misin? Seni hemen yukarı çıkarayım da stresini at."

Başımı salladım. "Sadece bu manzarayı seyretmek istiyorum. Ama bana borçlusun."

O kadar yakınımına eğildi ki kokusu etrafımı sardı. "Borçlarımı ödemekten ne kadar hoşlandığımı biliyorsun."

"Öyle değil." Göğsüne bir şaplak attım. "Sana arkadaşlarımı ve geçmişimi anlattım. Şimdi sıra sende." Bacaklarımı yukarı çektim ve salatalık suyumu yudumlayarak yerleştim. "Hiçbir detayı atlama."

Ağzına bir çikolata daha attı ve konuşmadan önce birkaç dakika okyanusu inceledi. "Anlatacak pek bir şey yok. Ailemi ve işimi ."

"Evet. Babanın yerine geçmek için yetiştirildin, falan filan. Ama belli ki bundan daha fazlası var. Yaptığın işte inanılmazsın. Sağduyulu, stratejik ve detaycısın. Bunların hepsi öğretilemez. O kadar da değil."

"Teşekkür ederim." Boğazını temizledi ve arkasına yaslandı. "Sanırım Zen içgüdülerimi çocukken geliştirdim. Gürültücü bir İtalyan aileden geliyorum. Kendiniz şahit olana kadar ne kadar gürültülü olduğunu anlayamazsınız. Ve bu beni gerçekten şekillendirdi."

"Küçükken kardeşlerime muhtaçtım."

Çenesini eğdi. "Kız kardeşlerimi seviyorum ama çocukken en azından birini sana seve seve verirdim. Evimiz her zaman dolup taşardı. Biz dört çocuktuk ve Nonna'm da bizimle yaşardı. Bağırış çağırış ve drama hiç durmazdı. Saç maşası ve kütüphane kitapları için sürekli pazarlık yapardım."

Burnuma vurdum. "Vay canına, her şey anlam kazanıyor. Evimdeki kaos seni neden korkutmuyor?"

Omuz silkti. "İnşaat şantiyeleri, üç genç kızla aynı banyoyu paylaşmanın yanında hiç kalır. Kaosu anlamlandırabilirim. Hayatım boyunca bunu yaptım. Beynim bir şeylerin gerçekleşmesini sağlamak için ayrıntılara inebilir ve belirli acı noktalarını bulabilir."

"Demek bu yüzden çocuklarla, profesyonel sporcularla ve huysuz bir milyarderle dolu eski bir kahverengi taş sizi korkutmuyor."

"Zerre kadar değil. Bu benim dünyamda kolay bir gün, Prenses."

Sandalyesinde kaykıldı ve bana doğru eğildi. "Ben senin sorularından birini cevapladığıma göre, sen de benimkini cevaplamalısın."

Dudağımı ısırdım. Kahretsin. Bugün çok fazla açılmıştım. Adamın önünde çirkince ağlamıştım bile. Daha fazlası için hazır mıydım? Kalbim boğazıma düğümlenmişti, ama bir kuruş için buradaydım, neden olmasındı? "Tamam."

"Bana doğruyu söyle," dedi. "Beni ve muhteşem sikimi ne kadar istediğini ilk ne zaman fark ettin?"

Göğsümden bir kahkaha sesi yükseldi. Omzuna yumruk attım. Evimize girdiği gece neredeyse topuklarıma takılıp düşeceğimi itiraf etmemin imkânı yoktu. O zamanlar bu anlık çekimi Noel sonrası akşamdan kalmalığa ve tekila shot'larına bağlamıştım ama şimdi daha iyi biliyordum.

O anda içimdeki küçük bir kıvılcım ateşlendi ve son birkaç hafta içinde şiddetli bir cehenneme dönüştü.

"Ben ciddiylim. Dürüst ol."

Nefesimi üfledim. "Tanıştığımızda çok yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Bana inşaatçılık taslayan sinir bozucu bir ukala ama yine de yakışıklıydın."

Genişçe gülümsedi ve koyu renk gözlerinin etrafında yardım edemediğim ama sevdiğim kırışıklıklar belirdi.

"Ama tamamen dürüst olmak gerekirse..." Sustum.

Kaşları havaya kalktı, bu yüzden tereddüt ettim, sırf onunla dalga geçmek için cevabımı uzattım.

"Seni istediğimi ilk hissettiğim gün, senin olduğu günkü. Yılanı öldürdüğümde. Sonrasında bana bir tür efsanevi tanrıçaymışım gibi bakman bende bir şeyleri değiştirdi."

"Çok sıcağı," diye cevap verdi. "Seni onunla ilgilenirken izlemek. Çıldıırıyordum. Ve sen efsanevi bir tanrıçasın." Bir iniltiyle başını geriye attı. "Kahretsin, o günü düşündükçe bile sertleşiyorum." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Hadi süite geri dönelim. Senin için başka bir sürprizim var."

Nazik bir çekişle beni ayağa kaldırdı. Sonra kollarını bana doladı ve dudaklarını kulağımın üzerinde gezdirdi.

"Ve akşam yemeği rezervasyonumuzdan önce tanrıçama düzgün bir şekilde tapınmam gerekiyor."

ENZO

W Arka terasa vardığımızda Delia'yı durdurdum ve yüzünü bana dönmesini sağlayarak paltosunun fermuarını çektim.

"Nereye gidiyoruz?"

Kapıyı açarak onu terasa götürdüm, ardından kayalardan yükselen bir dizi beyaz baloncuğun olduğu yeri işaret ettim. "Şurayı görüyor musun? Bir iglo ayırdım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şimdi ne olacak?"

Kolunu kavrayarak kendi koluma doladım ve onu okyanusa giden yola doğru çektim. "Gel de gör."

Patika uçuşuma doğru kıvrılıyordu ve yaklaştıkça deniz havası ciğerlerimizi yakıyordu. Soğuğa rağmen ferahlatıcı ve canlandırıcıydı, ışıklandırılmış iglo tarzı çadırların sırasına doğru ilerlerken bize güç veriyordu.

Kocaman kabarık paltolu bir görevliye adımımı verdiğimde, bizi bizimkine götürdü ve kapıyı bizim için açtı.

İçerisi büyük bir ısıtıcı sayesinde sıcacıktı ve bir koltuk, iki rahat sandalye ve bir masayla doluydu. Bir şişe şampanya, masanın üzerine ustalıkla yerleştirilmiş süslü bir şarküteri tabağının yanında, bir kova buzun içinde duruyordu.

"Keyfini çıkarın," dedi görevli. "Telefonunuzdaki uygulama aracılığıyla sunucunuzla iletişime geçebilirsiniz. Konuklarımıza özel ve sakın bir deneyim yaşatmaya çalışıyoruz."

Fermuarımızı çektikten sonra Delia'nın ceketini aldım. Bir sandalyenin arkasına koydum, sonra arkasına geçtim, dışarı bakarken omuzlarını okşadım

geniş manzaraya bakıyorduk. Sıcak ve kızarmıştı ve yarı saydam duvarlar bize sadece ayın parıltısıyla aydınlanan inanılmaz bir okyanus manzarası sunuyordu.

"Bu nefes kesici," dedi.

Kollarımı arkadan ona doladım. "Sen de öyle. Şampanya?"

Kanepeye yerleştik. Delia yanıma sokuldu, bana süslü peynir yedirdi, şampanya yudumladık ve her şeyden konuştuk.

"Tamam, sıra sende koca adam." Uzun bacak bacak üstüne attı ve başını omzuma yasladı.

Yemyeşil, yumuşak mobilyalar ve sonuna kadar açılmış ısıtıcı ile burası rahattı, altımızdaki kayalara çarpan okyanusa mükemmel bir kontrpuan oluşturuyordu.

"Senin derdin ne? Kırk yaşında nasıl bekarsın? Ne saklıyorsun? Malları inceledim, yani fiziksel bir şey değil." Dudaklarına dokundu. "Psikolojik olmalı Garip şeylerle mi ilgileniyorsun? Kürklüler? Uzaylı oyunları? Eski porselen bebek koleksiyonun var mı?"

"Bebeklerimi bu işe karıştırma," dedim alınganlık göstererek. Onu kendime çektim ve üst kolunu okşadım. "Bu benzersiz bir hikâye değil. Çok çalışıyorum, bu yüzden birileriyle çıkmak için çok fazla zamanım ya da enerjim yok."

"Burada yargılama yok. Yaptığın işte iyisin ve bu işe olan tutkuna hayranım."

Tabii ki anladı. Kendimi savunmak zorunda kalmadığım için minnettar hissederek alnından öptüm. "Ve bunu seviyorum. Hiç pişmanlığım yok. Günlerimi keşkeleri düşünerek geçirmiyorum."

"Ama kadınlar. Kadınlar için de zaman olmalı."

Omuz silktim. Delia ile bu yola girmek istemiyordum. Çünkü benim için önemli olan tek bir kadın vardı. *O kadın.*

Diğerleri sadece geçmişimdeki gürültülerdi. Ama o? Ona baktığımda tek gördüğüm geleceğimdi.

Yine de ağzımı kapalı tuttum. Eğer bu duyguya yakın bir şey benden kaçarsa, bu iglodan çıkıp benden kaçmak için buz gibi okyanusa dalacaktı. Hâlâ bunu hissediyorduk, birbirimizi tanımaya çalışıyorduk.

"Uzun süreli bir ilişkim oldu. Isabella Rose adında bir kadınla." "Özür dilerim." Dik oturdu ve yüzünü bana döndü.

"Kanal 4 Isabella Rose? Ölümüne güzel hava durumu kadını mı?"

Başımı salladım ve onu tekrar aşağı çektim. "Meteorolog. Ama evet. Üç yıl çıktık. Birlikte yaşamaya başladık."

"Ve..." Kaşları havaya kalktı.

"Ve beni terk etti. Çok fazla çalıştığımı söyledi. Ona yeterince ilgi göstermediğimi. Aylar sonra beni bir teknoloji milyarderiyile aldattığını öğrendim. Radyodaki herhangi bir şarkıyı tanımlayabilen uygulamayı icat eden adam mı?"

Delia'nın gözleri ölümcül bir hal aldı ve çenesi kaskatı kesildi. "Onunla tanıştım. Berbat biri. Ve o korkunç kaltakla. Onun tahminlerini bir daha asla izlemeyeceğim."

Güldüm. Onun ateşini seviyordum. "Sorun değil Prenses. Birbirimiz için yaratılmamışız. Ve o haklıydı. Çok fazla çalıştım. Ona zaman ayırmadım çünkü dürüst olmak gerekirse bunu istemiyordum. O zamanlar, bu konuda çok fazla düşünmeme izin vermedim. Dört yıl önce ilişkimizi bitirdi ve o zamandan beri bekârim."

"Belli ki annen senin bekâr olmandan hoşnut değil." Bana sinsi bir gülümseme verdi. "Galaya senin için üç sevgili getirdi."

Bir kahkaha attım ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Bütün ailem beni kafayı takmış durumda. Ama beni anlamıyorlar. Benim ailem aykırı insanlar. Sonsuza dek birlikte olan ve hala yürütmeyi başaran çılgın insanlar. Birbirlerine durmadan bağıyorlar. Çoğu gün sahip oldukları şeyin nasıl eğlenceli olabileceğini sorguluyorum ama birbirlerini gerçekten seviyorlar."

"Çok tatlısın." Başını koluma yasladı. "Kendi anne babamın evliliği ihmal, istismar ve yalanlarla dolu bir tren enkazıydı."

Onu sıkıca kavradım. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Öfkelendi. "Ama büyürken daha iyi bir örneğe sahip olduğun için çok mutluyum."

"Annem ve babam bizi yetiştirmeyi, işi birlikte kurmayı çok sevdi. Ortaklıkları her zaman kaya gibi sağlam oldu. Benim için de bunu istediklerini düşünmek istiyorum - sevgi ve ortaklık. Ama daha büyük olasılıkla bunun nedeni, yeni nesil DiLucas'ların aile mirasını devam ettirmesini istemeleridir."

"Ama sizi olmadığınız biri olmaya zorlayamazlar. Eğer aile babası tipi değilseniz, sorun değil. Kendi yolunu kendin seçebilirsin."

Bu sözler tüylerimi diken diken etti. Çünkü aile babası tipi olabileceğimden şüphelenmeye başlamıştım. Daha önce hiç istemediğim şeyler şimdi onsuz yaşayamayacağım şeyler gibi görünüyordu.

"Doğru. Ama son zamanlarda bazı şeyler değişti. Ben on yıl önceki adam değilim. Beş yıl önce bile değildi. Ailemin beni terk etmesine izin vermediğim için mutluyum."

Beni gençken hazır olmadığım bir hayata zorladı ama şimdi farklı şeyler istiyorum."

"Seninle gurur duyuyorum." Bana yumuşak bir gülümseme verdi.

"Gelişiyorsun."

Kadehimi kaldırdım. "Gelişmeye. Keşfedeceğimiz daha pek çok yeni deneyim olsun."

Eğildi ve beni öptü. Beklenmedik ama mükemmeldi.

"Özür dilerim." Geri çekildiğinde bir omzunu kaldırdı. "Sadece seni gerçekten öpmek istedim."

"Prenses, asla özür dileme. Dudaklarını her zaman üzerimde istiyorum."

O zaman yumuşak gülümsemesi hülyalı bir hal aldı. Tanrım, çok güzeldi. Böyle anlarda onun içinde, bizim içimizde kaybolmamak ve sonsuzluğa inanmaya başlanmamak zordu.

Ağızına bir zeytin attı ve başını yana eğdi. "Sence bu evrime ne ilham verdi?"

"Sen," diye ağızımdan kaçırdım.

"Oh lütfen." Güldü ve kalçamı tokatladı. "Yani, seksiyim ama o kadar da değilim. Ve bir sürü yüküm var. Parlak kişiliğimden bahsetmiyorum bile."

"Prenses." Elini tuttum. "Kendini küçümsüyorsun. Sen sıcak değilsin; sen nükleer füzyonsun."

Kaşları çatıldı ve yüzümü taradı. "Bu göndermeyi anlamıyorum."

"İkizlere sorun. Bunun yüz elli milyon santigrat derecede yanan hidrojen parçacıklarıyla ilgisi var."

Hafif bir kahkaha . "Tam bir ineksin."

Ona göz kırptım. "Fiziğimi tazeliyordum. Etkilemem gereken iki küçük dahi var."

Boynuma sokulma şekli kanımı ısıttı. Lanet olsun, onun fiziksel şefkati uyuşturucu gibiydi. Çok bağımlılık yapıcıydı. "Sen onların kahramanısın, biliyorsun," dedi. "Boston Dynamics'ten sonra yanlış yapamazsın."

"İnanılmazlar. Bu kızlar dünyayı değiştirecek. Bunun gerçekleşmesi için gitmek istedikleri her yere turlar düzenleyeceğim."

"Ha. İyi şanslar. Dokuzuncu yaş günlerinde tek istedikleri İsviçre'deki CERN Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'nı ziyaret etmek."

"Tamamdır." Kıkırdadım. "Önce parçacık hızlanmasıyla ilgili birkaç online ders almam gerekecek ama zamanı geldiğinde hazır olacağım."

"Ciddisin, değil mi?" Beni incelerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki çocuklarını mutlu etmek için elimden geleni yapmama gerçekten şaşırmış gibiydi.

Bu bakış, karnına inen bir yumruk gibiydi. Adım atmanın ve ona bazı şeyleri açıklığa kavuşturmanın zamanı gelmişti. Ondan alabileceğim tek şey sonsuza dek flört etmek ve ögle yemeği randevusu seksi olsaydı, olmazdı. Ama bana izin verirse çok daha istiyordum. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve duygularımı açıkça ifade ettiğimde çığlık atarak kaçmaması için dua ettim.

"Size karşı dürüst olabilir miyim?"

Elimi sıktı. "Her zaman tam bir dürüstlük isterim."

Başımı salladım. Tamam, hiçbir şey olmadı. "İşimi her zaman sevdim. Çoğu gün tek düşündüğüm şey bu ve uzun bir süre boyunca bundan son derece memnundum."

Bir nefes aldım ve kelimeleri çıkaracak cesareti bulmak için derinlere daldım.

"Ama sonra seninle tanıştım. Ve ilk defa düşüncelerim iş dışında bir şeye odaklandı. İçimden çok daha fazla ilgimi çeken, beni heyecanlandıran bir şey."

Elimi tekrar sıktı ama cevap vermedi. Dehşete kapılmış bir ifadeyle geri çekilmiyordu, ben de devam ettim.

"Seni bu yüzden buraya getirdim. Sen benim için  zelsin. Aramızdaki şey yeni ve elbette bir şeyler hissediyoruz. Ama ben kırk yaşındayım. Bu tür bir bağlantıyı bulmanın ne kadar nadir olduğunu anlayacak kadar uzun süredir buralardayım. Bu yüzden her şeyi ortaya dökeceğim."

"Ne?" diye sordu usulca, yüzüme bakarak. "Benden ne istiyorsun?"

"Sonunda mı? Her şey." Beni boğmakla tehdit eden yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Ama şimdi? Bunu gerçekten yapmamızı istiyorum. Kararlı bir ilişki. Hayatlarımızı birleştirelim, bu işin nereye gittiğini görmek için birlikte çalışalım."

Gülümsemesi sekteye uğradı ve dikkatini kucağına verdi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiç ciddi, yetişkin bir ilişkim olmadı. Ve bir anne olarak? Nasıl bir ilişki kuracağım konusunda en ufak bir fikrim yok."

"Bunu birlikte  ozebiliriz. İşleri kendi yöntemlerimizle halledebiliriz. Senden gerçekten hoşlanıyorum ve umarım sen de benden hoşlanıyorsundur. En azından benimle seks yapmaktan hoşlanıyorsun, değil mi? O zaman neden denemeyelim?"

Yanakları pembeleşti. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Onu kendime çektim ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Kimin aklına gelirdi ki? Efsanevi erkek düşmanı Delia Masters benden hoşlanıyor mu?"

"Kendini beğenmişlik yapma," diye tersledi ama geri çekilmedi. "Mutfağım hâlâ bitmedi."

Onu tekrar öptüm, bu sefer daha ısrarla. "Birkaç hafta daha. Ve sonra artık senin müteahhidin değilim. Sadece erkeğin olacağım."

Yakamdan tutarak üstüme tırmandı, kucağıma oturdu, sonra parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Ay ışığında yıkanmış bir şekilde üzerimde böyle dururken inanılmaz görünüyordu. Ve o benimdi.

O benim insanımdı. Ele avuca sığmaz biriydi ama ben ona hazırdım.

Eğildi ve ağzımı yakaladı. Ve hiç bırakmadı. Beni öptü, bayılacağımı düşünene kadar tüm havamı çaldı. Sonunda arkasına yaslandı ve omzuma sert bir yumruk attı. "Tanrım, Enzo. Bana bu hafta sonunun rahatlama ve ateşli otel seksiyle ilgili olduğunu söylemiştin ama şimdi tüm bu duyguları işin içine katıyorsun. Ne oluyor lan?"

Ereksiyonum onun sıcaklığına baskı yapana kadar yer değiştirdim. "Üzgünüm, Prens. Ben oyun oynamam ve rol yapmam. Gitmek ister misin? Eğer öyleyse, seni eve götüreceğim."

Suratını astı. "Hayır. Ben hâlâ spa bakımlarımı istiyorum." "Peki ya ateşli otel seksi?"

"Belli ki."

DELIA

E nzo geleni yapmıştı. Bu süit lüksün de ötesindeydi; okyanus kayalıklarına bakan, yastıklarla kaplı devasa bir kral yatağı ile yenileme öncesi kahverengi taştan hoş bir değişiklikti. Zevkli mavi ve gri şema sadece kıyı hissine katkıda bulundu.

Malikâne tam bir şımartmaydı. Muhteşem yemeklerden şampanyaya ve hayatımı değiştiren çift masajına kadar. Bana sürekli eşlik eden baskı ve stres yavaş yavaş yok oluyordu.

Ve bu iri, kaslı adama her şey için teşekkür etmeliydi.

O kanepede otururken aklıma bir fikir geldi. Hemen tişörtümü çıkardım ve şık eşofmanlarımı giydim. Shayla spor giyim konusunda kusursuz bir zevke sahipti ve Noel için bana bu takımı vermişti. Gerçekten de pantolonlu takımlardan çok daha rahattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Dudaklarımı dişlerimin arasına alarak ona doğru yürüdüm.

"Sadece düşünüyordum." Adımlarım yavaş ve uzundu. "Sana ne kadar minnettar olduğumu. İki günlüğüne gitme konusunda seninle tartıştığımı biliyorum ama hissediyorum." Önünde durakladım ve bana neler olduğunu anlatmanın doğru bir yolunu bulmak için beynimi yokladım. "Daha hafif mi? Sanırım? Sadece daha iyi."

Yanındaki yastığı okşadı ve ben de onun yanına kıvrıldım.

"Sanırım baskıya o kadar alıştım ki beni ne kadar etkilediğini unutuyorum," dedim. "Gittikçe artıyor ama değişim o kadar yavaş ki

ne kadar mücadele ettiğimin farkındayım."

Beni kendine çekti ve başımın üstünü öptü. "Senin için buradayım," dedi. "Neye ihtiyacın olursa. Ne zaman ihtiyacın olursa."

Yakışıklı yüzüne gülümsedim. Ona inanmıştım. İki aydan kısa bir süre önce tanışmıştık ama bana sözünün eri bir adam olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Dürüst ve güvenilir biriydi ve bunu bana her gün azar azar gösteriyordu.

Çok garip bir duyguydu. Güven. Daha önce sadece Dylan, Liv ve Shayla ile olduğum şekilde ona karşı açık ve samimi olmak. Enzo'nun yanındayken, mükemmellik maskesinin arkasına saklanma baskısı yoktu. Zor kısımları geçiştirmek ve kusurlarımı gizlemek için bir neden yoktu.

Uzun zamandır, kendimi yalnız bir hayata bırakmıştım. Kalbimi riske atmak zorunda kalmayacağım bir hayata. Bu hedefe varacağımı hiç tahmin etmemiştim. Güven, haritada bulabileceğimden bile emin olmadığım bir yerdi. Ama yine de buradaydık, okyanusa bakıyorduk, birbirimize karşı savunmasızdık. Ve bu çok seksiydi.

Korkutucu sapkınlıklardan bahset. Dürüstlük ve güvenilirlik mi? Bu dünyada kalbimi bir erkeğin ellerine teslim etmekten daha korkutucu bir şey olamazdı.

"Sanırım," dedim, ellerinin anında vücudumda dolaşmasından hoşlanarak ona sarıldım. "Şu anda biraz dikkat dağıtmaya ihtiyacım var." Dudaklarımı dudaklarına, göğsümü göğsüne yaklaştırarak güçlü bedeninin sıcaklığını uzun bir süre içime çektim, sonra aşağıya doğru kaydım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Üstümde, koyu renk gözleri şaşkınlıkla irileşti. Bu tepki sadece ona kendini iyi hissettirme ihtiyacımı artırdı. Fermuarına uzandım ve talimat vermeme gerek kalmadan, bana daha iyi erişim sağlamak için kalçalarını kaldırdı. Kot pantolonunu kalçalarının üzerinden kaydırıp boxer külotunu da yanlarına aldığında, sert siki ortaya çıktı.

Sağ elimle kavrarken öne doğru eğildim ve ucuna bir öpücük kondurdum.

"Tanrım, kadın. Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?" İnledi, yüzü aşağı doğru eğilmiş ve gölgede kalmıştı.

Omuz silktim. "Hayır, sadece sana minnettarlığımı gösteriyorum."

Bu sefer içeri girdiğimde dilimi kullandım ve başı tatmin edici bir gümbürtüyle geriye düştü. Bu koca adam ellerimde oyuncak olmuştu.

Onu kızdırmak için acele etmedim, dudaklarımı hassas etinin üzerinde gezdirdim ve ellerimdeki hissinin tadını çıkardım. Gençlik günlerimden nefret ederdim.

oral seks yapmak. Bunu aşağılayıcı bulurdum ve çoğu erkeğin beklentisine içerlerdim.

Ama şimdi? Bir güç patlaması yaşadım ve heyecanım damarlarımda dolaştı. Vücudunun kasılmasını ve titremesini sağlamak beni coşkuyla doldurdu.

Elimle şaftını kavrarken ağzımı uzunluğundan aşağı kaydırdım ve mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha fazlasını aldım. Yine ağzımla yavaşça okşadım, dilimi kullanarak alt tarafına masaj yaptım ve bir elimle taşaklarını kavradım.

"Siktir." Hırladı. "Bana bak, Delia."

İtaat ettim, onunla göz göze geldim ve göz bebeklerinin önündeki erotik sahne karşısında büyümesini izledim. Hızla dönüyordum, o kadar tahrik olmuştum ki kalçalarımı sıkmak zorunda kaldım. Ben de yalama, emme ve okşama arasında gidip gelerek hızımı artırdım.

İyi çalışmamın bir ödülü olarak elini nazıkçe ama sıkıca saçlarımin arasına soktu ve kalçalarının gerilmesiyle inledim.

"Tanrım, çok güzelsin. Dizlerinin üstünde benim için çok güçlüsün. Tam da daha seksi olamayacağını düşündüğüm anda. Kahretsin, bu çok iyi." Elimle okşadığımda ve ağzıma alabildiğim kadarını aldığımda sözleri anlamsızlaştı. Kalçaları tepki olarak kıpırdandı ve ne kadar yaklaştığının sinyali verdi.

Ve bunu istedim. İyi hissetmesini istedim. Bana gösterdiği arzu, zevk ve takdirin bir kısmını bile yaşamasını.

Ağzımın içine girdi, hareketleri sarsıntılı ve düzensizdi. "Yapabilir miyim?" diye sordu, yüz ifadesi çok ciddi ve merak doluydu.

Ona başımı salladım, hiç durmadım ve gözlerimi ondan ayırmadım.

Tek gereken buydu. Bir an sonra ağzımın içinde zonklayarak boşaldı. Onu yuttum, zevkini uzatmak için hızımı artırdım, her saniyesinin tadını çıkardım. Kendinden geçmiş bir ifadeyle son bir küfür savurdu ve saçlarımin hafifçe okşayarak arkasına yaslandı.

Arkama yaslandım ve dudaklarımin sildim, yıllardır hissetmediğim kadar neşeliydim ve gurur doluydum.

Enzo başarımın tadını çıkarmama uzun süre izin vermedi. Birkaç kalp atışı sonra beni kucağına çekti, kollarını bana doladı ve yüzünü göğsüme gömdü.

"Lanet olsun," diye fısıldadı. "Daha önce hiç bir şey yaşamamıştım."

Kucağında kıpırdandım. "Ben de iyi vakit geçirdim."

"Eminim yapmışsındır. Ve seni becermek için yanıp tutuşuyorum.

Ama bir dakikaya ihtiyacım var." Bir mırıltıyla onu kendime daha sıkı çektim. "Benim için sorun değil."

"Evet. Bu yüzden yüzüme oturacaksın ve ben tekrar sertleşene kadar dilimi kullanacaksın. Ve ben seni becermeden önce en az üç kez boşalacaksın. Çünkü, Delia, böyle bir ısınmadan sonra, bütün gece devam edeceğim."

40

ENZO

ENZO

Bir iyiliğe
ihtiyacım var.

DELIA

Cinsel bir şey
mi?

ENZO

Maalesef
hayır.

DELIA

Çıkar ağzındaki baklayı. Bütün
gün bekleyemem.

ENZO

Annem kışımın dibinde. Amara ona senden bahsetmiş, şimdi de
seni Pazar yemeğine getirmem için beni taciz ediyor.

DELIA

Pazar yemeği mi?

ENZO

Evet. İsteğe bağlı değil. Yani, gelmek istemezsen seni korurum,
ama itaatsizliğim için beni oklavayla dövebilir.

DELIA

Bunu izlemek için iyi para öderdim.

ENZO

O zaman benimle gel. Çılgın ailemle tanış ve zorla karbonhidrat
ve peynirle beslen.

DELIA

söyleyince.

ENZO

Seni hak etmiyorum, Prenses.

DELIA

Evet, biliyorum.

ENZO

Bunu telafi etmek için bütün gece yüzümde oturmaya ne dersin?

DELIA

Bunu zaten yapacağımızı sanıyordum.

ENZO

□

TBoğazımdaki yumru nefes yolumu tıkıyordu. Bu berbat bir fikirdi. Hayır. Hayır. Korkunç, felaket bir fikir.

Neden ondan buraya gelmesini isteyeyim ki?

Garaj yolunda bir araba sesi duyduğum anda kapıya koştum, ona geri dönmesini ve asla arkasına bakmamasını söylemek için çırpınıyordum. Ama sonra siyah bir elbise, siyah bir palto, yüksek topuklu ayakkabılar, şık bir at kuyruğu ve kocaman bir gülümsemeyle minibüsünden indi.

Hava sıfırın altındaydı ve üzerimde mont yoktu ama yakalı gömleğimden terlediğimden emindim. Bu yemekten sağ çıkmamın imkânı yoktu.

"Hediye getirdim," dedi bir buket çiçek tutarak. "Umarım sorun olmaz."

Şakağını öptüm. "Sen mükemmelsin. Umarım açsındır. Bir haftalık yemeğini yemezsen annem gücenir."

Kolumu okşadı. "Shayla dün akşam yemeği için ızgara balık ve deniz yosunu salatası yaptı. İnan bana, açlıktan ölüyorum."

"İhtiyacın olduğunda seni omzuma atıp kapıdan çıkabilmem için bir işarete ihtiyacımız var."

Ayak parmaklarının üzerine kalkarak sakallı yanağını öptü. "Şuna ne dersin? Eğer dudaklarımı yalarsam, en yakın dolapta buluşur ve sevişiriz?" Bana arsızca göz kırptı ve bacaklarım neredeyse kopacaktı.

"Ciddiyim Delia," dedim, şehvet ve dehşetin garip bir bileşimine kapılmışım. "Artık arkanı dönebilirsin."

Mavi gözleri parlayarak bana baktı. "Geri dönüş yok, Enzo. Hadi yapalım şunu."

Ailemin biraz olsun soğukkanlı olacağına dair tüm umutlarım, onu eve götürmek için döndüğüm anda yok oldu. Babam hariç hepsi kapıdaki cam panellerden içeri bakıyordu.

"Hoş geldiniz," dedi annem, ben ona ters ters bakarken verandaya çıktı.

Delia elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan DiLuca."

Annem onun elini görmezden geldi ve doğrudan kişisel alanına girdi. "Buraya gel. Bu ailede sarılırız."

"Anne, onu içeri al. Dışarı soğuk."

Annem beni görmezden gelerek Delia'nın yanağını okşadı. "Çok zayıfsın. Sorun değil. Bunu düzeltebiliriz. İçeri gel ve biraz makarna ye."

Delia'yı kolundan tutup çekti, Nonna'yı ve meraklı kız kardeşlerimi geçip doğruca mutfağa girdi.

Peşlerinden koştum, Delia'nın paltosunu aldım ve onunla etrafını saran çakalların arasına girebildiğim kadar girdim. Bu benim hatamdı. Isabella'dan beri eve bir kadın getirmemiştim. Ama en azından kendilerini kontrol edebileceklerini düşünmüştüm.

O hayvanat bahçesindeki bir sergi değildi.

Annem ona "Enzo'nun kız arkadaşı" diye hitap ederek tanıştıyordu, ki bu doğru olsa da kesinlikle her şeyi daha da rahatsız hissettirdi.

Bunu gerçekten yapmayı kabul ettiğinden beri her an tansiyonum yükseliyordu.

Çünkü ondan hoşlanmıştım. Ondan hoşlanmaktan da öte.

Ve umutsuzca aileme tahammül edebileceğini umuyordum. Onlar benim için önemliydi ve kim olduğumun büyük bir parçasıydılar. Kahretsin, delilikleriyle onu korkutmalarını istemiyordum ama bu kesin bir olasılıktı.

Gianna önce onun yanına gitti ve ağlayan bebeğini kalçasında zıplarken yanağına bir öpücük kondurdu. "Kriz Ağı galası için o yeşil elbiseyi nereden aldın? Sütyen giydin mi? Dört çocuk doğurdum, o yüzden bugünlerde sütyensiz gezebileceğimden emin değilim."

"Tanrım," dedim, Delia'nın omuzlarını tutarak onu uzaklaştırmaya çalıştım. Ama daha fazla uzaklaşmadan Viola içeri girdi, profesyonel bir tokalaşma yaptı ve gözlüklerini burnunun üzerine itti. "Senin hakkında hiçbir şey duymadım," dedi bana ters ters bakarak. "Kardeşim seni kendine saklıyor. Sana bir kadeh şarap getireyim mi? Bana son gördüğün rüyayı anlat."

"Geri çekilin," dedim ikisine de. "Amara nerede?" Benim için araya girmek üzere erkenden burada olacağına söz vermişti.

İki kız kardeşim de omuz silkti ve Viola, Delia'nın elinden şarap şişesini ve çiçekleri aldı. Ama onlar çekip gittiklerinde Nonna'yla karşı karşıya kaldık.

"Otur Nonna," dedim nazikçe.

Beni görmezden geldi. Gözlerinde kararlı bir bakışla Delia'ya doğru adım attı. En parlak zamanlarında dört on bir yaşındaydı, bu yüzden Delia'nın göğsüne ancak yaklaştı.

"*Chinare*," dedi.

Delia çeviri için bana baktı.

"Sana daha yakından bakmak istiyor."

Sadece biraz endişeli görünen Delia, Nonna ile göz göze gelebilmek için eğildi.

Nonna onun yüzünü iki elinin arasına aldı ve dikkatle inceledi. "*Bellissima. Elegante.*"

Nefes verdim. Tamam, bu beklediğimden daha iyiydi.

Delia'nın yanağını okşayarak İngilizceye geçti ve bana gülümsedi. "Sıska ama doğum yapmak için iyi kalçalar."

Neredeyse dilimde boğuluyordum. "Nonna!"

Omuz silkti ve kaşlarını kaldırdı. "Ne? DiLucas büyük bebekler yapar."

Kolumu Delia'nın omuzlarına doladım ve onu kendime çektim. Neyse ki Nonna'nın saçma yorumuna karşılık histerik bir şekilde gülüyordu. Öte yandan ben, mutfakta bir cehennem ağzının açılıp beni yutmasını diliyordum.

"Özür dilerim," dedim omuzlarını sıkıca kavrayarak. "Nonna seksen yedi yaşında. Biraz bunamış durumda."

"*Bugiardo.*" Nonna masaya geri dönerken bana yalancı dedi. "Lanet olası bir çivi kadar keskinim. Hepsi Sudoku yüzünden."

Delia'yla gözlerimi kilitledim, benden ayrılmaması ve bir daha benimle konuşmaması için sessizce yalvardım. Ailem çok kalabalıktı. Ve bugün, görünüşe göre hepsi A oyununu getirmişti.

Ama gerginliği bozan kişi annem oldu. "Enzo, şu tabakları masaya taşımama yardım et." Birini aldı ve yemek odasına doğru yöneldi. "Ravioli sever misin?" diye omzunun üzerinden sordu.

Delia başını sallayarak bir tepsi dana eti aldı ve annemi takip etti.

Yemek duasından sonra tabağını doldurmakla ve her tabağa yüksek sesle iltifat etmekle meşguldü. Annem masanın başına oturmuş, masaya bir Nintendo Switch getirmiş olan ve yemekten ziyade oynamaya çalışan yeğenlerimle .

"Enzo bize çocuklarınız olduğunu söyledi," dedi, çocukların tabaklarına birer kaşık yemek koyarken. "Onları da getirmeliydiniz. Şimdiye kadar altı torun sahibi olduğumuz için çok şanslıyız." Bana bir bakış fırlattı.

Delia gülümsedi ve ikizlerle ilgili bir dizi komik anekdot anlatmaya başladı, fotoğrafları göstermek için telefonunu çıkardı. Sohbetin için tek gereken buydu. Birkaç dakika içinde Gianna ve Viola, Delia ile çılgın çocuk hikâyelerini paylaşmaya başladılar.

Mucizevi bir şekilde, herkes çoğunlukla uslu duruyordu. En azından DiLuca standartlarına göre.

"Ve sen bir avukat mısın?" Annem gülümsedi. "İkinizi galada dans ederken gördüğümde anlamıştım. Amara'ya döndüm ve- bu arada o hangi cehennemde?"

"Mesaj attı. İşle ilgili bir şey olduğunu söyledi," dedi Viola, en küçüğü için yemek keserken.

Annem bana baktığında ağızma kocaman bir parça mantı tıktırdım ve başımı salladım. Amara'nın bugün ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim ama onu ele vermeyecektim.

"Her neyse, seni gördüm ve anladım. Kocama 'Tanrı dualarımızı kabul etti. Enzo bununla evlenecek!'"

Kalbim küt küt atmaya başladı. Kahretsin. Delia her an çılgılık atarak buradan kaçabilirdi. "Anne, lütfen dur. Daha yeni çıkmaya başladık."

Omuz silkti ve dudaklarını büzdü. "Ben senin annenim ve burası benim evim. Seni beslemek için bütün gün köle gibi çalıştım. Mantıyı beğendin mi?" Çatalını havada gezdirerek tabağını işaret etti. "Onları elle yaptım. Büyükbabanın eski ülkeden getirdiği krank makarna makinesiyle."

Tanrım, suçluluk duygusu başlamıştı.

"Delia alınmadı." Aynı çatalı bir daire çizerek salladı. "Görüyorsun ya canım," dedi Delia'ya, "eve kız getirmiyor. Randevuya bile gitmiyor. Ona randevu ayarlamak için büyük çaba sarf etsem bile."

Kahretsin, gerçekten çok sinirlenmeye başlamıştı. Çenemi düşürdüm ve ürperdim. Bir kez başladı mı, onu durdurmak mümkün değildi.

"Tek yaptığı iş, iş, iş. Aşka zaman yok. Aile kurmaya zaman yok. İşten başka bir şey yok. Boş bir hayat bu," diye öğüt verdi, bir dilim ekmeği bana doğru sallayarak.

Yetişkin hayatımın büyük bir bölümünde her Pazar bu konuşmanın bir varyasyonunu dinlemiştim ama tarihte ilk kez biri annemin sözünü kesmeye cüret etmişti.

Yanımdaki Delia çatalını bıraktı ve boğazını temizledi. "Kusura bakmayın ama Bayan DiLuca, Enzo çok sıkı çalışıyor. Ama bunun çok fazla olup olmadığı ona bağlı. Onu sadece birkaç aydır tanıyorum ama ilk günden beri sorumluluklarını yerine getirme ve zamanını yönetme şeklinden etkilendim. Arkadaşlarına, egzersize ve hayır işlerine zaman ayırıyor."

Annem keskin bir nefes aldı.

"Ve," diye devam etti Delia, duruşu mükemmeldi ve sesinden şeker damlıyordu. "Ne kadar çok şey başardığına hayranım. Durmadan babasından, büyükbabasından ve dümende oldukları süre boyunca başardıklarından bahsediyor." Babama ve Nonna'ya başıyla selam verdi. "Ama GeneSphere kampüsü? Millard Müzesi binası? Aile işini yepyeni bir seviyeye taşıdığı çok açık."

"Bu doğru," dedi babam, sonunda sohbete katılmıştı. "Çok iyi bir iş çıkardı."

"Sağ ol baba." Göğsümdeki ağrıyı ovalamamak için kendimi zor tuttum. Babamın iltifatları çok azdı.

Annem parmaklarını dikleştirdi ve gözlerini Delia'ya dikti, ben de çarpmaya hazırlandım. Sonra çenesini kaldırdı ve kimseye belli etmeden şöyle dedi: "Bunu beğendim. Tanrı'ya şükür. Enzo'nun güçlü bir kadına ihtiyacı var."

Nonna'ya döndü. "Omurgası var." "Ve kalçaları," diye mırıldandı Nonna dana etine doğru.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim ve Delia'nın kalçasını sıktım. Lanet olsun. Nasıl bir sınavdan geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yemeğin geri kalanı Delia'nın her aile üyesine sorular sorması, yeğenlerimle oynaması ve annemin mantı yapma tekniğini özenle anlatmasına izin vermesiyle huzur içinde geçti.

Ve birkaç önemli şeyin farkına vardım. Birincisi, Delia benim olabileceğimden çok daha zekiydi.

Ve ikincisi. Ona sırlıslıkla aşkıttım.

"Ailen o kadar da kötü değil. Annen kesinlikle güçlü bir *aileme bulaşma* havası veriyor ama buna saygı duyuyorum."

Kanepemde ateşin önünde kıvrılmıştık. Aile yemeğinden ayrıldıktan sonra, Brownstone'a dönmeden önce bir gece içkisi içmek için onu buraya gelmeye ikna ettim.

Onunla biraz daha zaman geçirmek istedim. Ona sarılmak ve onun gerçek ve benim olduğundan emin olmak için.

"Harikasin." Boynunu okşadım. "Seni istiyorum. Bana ne kadar katlanırsan katlan."

Kıkırdadı. "Bunu geçen hafta sonu söylemiştin. Ben de tamam dedim. İşleri ağırdan aldığımız ve ikizlerin rahat olduğundan emin olduğumuz sürece."

"Gerçekten mi? Benim mi olacaksın?"

Öfkelendi. "Bu ifadeden rahatsız olmalıyım."

"Ama sen değilsin." Onu sıkıca kavradım. "Gizliden gizliye seviyorsun. Benim kızım olmak istiyorsun, değil mi Delia?"

Elleriyle yüzünü kapattı ve çenesini düşürdü. "Kız değil," dedi parmaklarının arasından bakarak. "Senin kadının olmak istiyorum." Kocaman bir nefes çekti ve sanki sözcükler zor çıkıyormuş gibi bıraktı. "Ama diğer annelere söyleme. Bunu yaşamama asla izin vermezler."

Kucağıma oturması için yer değiştirdim ve parmaklarımı elbisesinin eteklerine doladım.

"Bu bizim sırrımız olacak," dedim kalçasının yumuşak tenini okşayarak. "Bugün aileme katlandıktan sonra sana borçluyum."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Haftalardır karyolada uyuyorsun. Ve çocuklarım burnuna lego soktu."

"Bu, Nonna'mın senin vücudun hakkında yorum yapmasından çok daha az acı vericiydi."

"Komik biri. Büyükannemle büyükbabamı pek tanı mıyordum. Ailem dışında Louise teyzem benim tek ailemdi. Onu öz lüyorum. Yaş lı insanlar çok komik."

Elbisesinin arkasındaki fermuarı açarak saçlarına doğru, "Muhteşemsin," diye mırıldandım.

"Enzo DiLuca, beni baştan çıkarmaya mı çalış ıyorsun? Kilolarca ravioli yedikten sonra mı?"

"Ben kadınıma bakarım," dedim en iyi mağara adamı sesimle.

Kıkırdadı.

"İştahlı kızları sevdiğimi bilirsin." Kıcına sert bir şaplak . "Ve görünüş e göre iyi doğ um kalçaları."

ENZO

S Kırmızı ışıktaki durduğumda sabırsızlıkla parmaklarımı direksiyona vurdum. Bu hafta iş çok yoğun ve Delia'yı neredeyse hiç görmemiştim. Bu gece oraya gidiyordum. Perşembe günüydü. Dolayısıyla kitap kulübü gecesi idi ama onu görmem gerekiyordu. Ayrıca, bebek bakıcılığına zorlanmıştım. Beckett bana, kendi deyimiyle "evlilik avantajlarından" yararlandığım için artık Perşembe gecesi çocuk bakımı rotasyonunun bir parçası olduğumu söylemişti.

"Bununla ilgilenmemiz gerekiyor. Telefonum bütün gün patlayıp durdu." Owen Bluetooth yüzünden panik atak geçiriyordu.

Omuzlarımı yuvarladım. Yılsonu kazanç raporlarını yayınladıktan sonra, şirket iyi bir halkla ilişkiler için çaresizdi, bu yüzden zaman çizelgeleri konusunda ensemizde soluyorlardı.

"Güya CEO'ları Boston'a uçacakmış."

"Tamam, harika. El sıkıştır, fotoğraf çektirir ve hissedarlarını mutlu ederiz. Bu yoldan daha önce de geçtik, Owen."

"Riskler bu kadar yüksekken olmaz. Bugün belediye başkanının ofisinden bile aradılar."

"İlgileniyorum." Neden bu kadar sinirlenmişti ki? "Bununla başa çıkacağız, her şeyi yoluna koyacağız."

"Bana bunun tüm baş ağrılarına değeceğini söyle."

"Evet. Skyline. Unutmayın. Bu şehrin silüetini değiştiriyoruz. Nesiller bu binalara bakacak ve onları Boston ve inovasyonla ilişkilendirecek."

"Böyle söyleyince-"

"Her şey bir bakış açısı meselesi." Sözünü kestim. "Ama gitmem gerek. Yapmam gereken bir şey var."

"Dostum, strateji belirlemeliyiz."

"Sonra," diye ısrar ettim. "Bu çok önemli."

Arabayı park ettim ve kendimi taş binanın içine attım. Paltomu astım ve botlarımı ön kapının yanına bıraktım. Ortalık normalden daha sessizdi, bu yüzden yemek odasına gitmeden önce bir dakikamı ayırıp bugünkü gelişmeleri kontrol ettim, yeni takılan tezgahlara hayranlıkla baktım.

"Güzel Çocuk." Winnie çizim defterinden başını kaldırarak gülümsedi. İkizler öne atıldılar ve aynı anda bana sarıldılar.

"Nerelerdeydin?"

"Uzun bir hafta oldu." Göz hizalarına gelecek şekilde çömeldim. "Ama şimdi buradayım. Geçen gecenin rövanşını istiyorum. Caro-Kann savunmam üzerinde çalışıyordum."

Collette güldü. "Getir bakalım."

Ama biz daha fazla konuşmadan Dylan kapıda durdu ve bana el salladı. Beni Shayla'nın tezgâhta oturduğu ve Liv'in de kollarını kavuşturmuş tezgâha yaslandığı kiler odasına götürdü.

Küçük alanın ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark ettim. Lacivert dolaplar beyaz kuvars tezgahı gerçekten parlatıyordu. Oda moderndi ama yine de binanın tarzıyla uyumluydu.

"Yaptığın işe hayranlık duymayı bırak, tatlı çocuk. Konuşmamız gereken küçük bir iş var."

Tamam o zaman. "Hanımlar, bu zevki neye borçluyum?" Tembel bir gülümseme takındım ve Shayla ile Liv'in yüzlerinde ciddi ifadelerle beni izlediklerini fark ettiğimde midemin nasıl bulandığını görmezden geldim.

"Bunu çabuk halledeceğiz, çünkü bu gece kitap kulübü gecesi." Dylan neyse ki her zamanki gibi neşeliydi ve bana nazik bir gülümseme attı.

"Delia daha eve gelmedi mi?" diye sordum. Bugün ondan pek haber alamamıştım. "Geç saatlere kadar çalışıyor," dedi Liv. "Yargıç Taylor, O'Shea davasını

yukarı. Pazartesi günü başlıyor."

Hay aksi. Bu büyük bir maçı. Delia'nın deyimiyle kazanılması gereken bir davaydı. Davalı aile içi şiddetten yargılanıyordu ve eski patronu tarafından temsil ediliyordu. Her davayı ciddiye alıyordu ama özellikle bu dava onu geceleri uykusuz bırakıyordu.

"Bu çok zor. Ona nasıl yardım edebiliriz?" diye sordum. Programım çok yoğundu ama çocuk bakımı ve ev işlerinde yardıma ihtiyaçları olursa, Delia'nın yalnızca duruşmaya hazırlanmaya odaklanabilmesi için bunu yapabiliyordum.

Shayla daha dik oturarak, "Aslında biz de bu yüzden buradayız," dedi. "Niyetleriniz hakkında konuşmamız gerekiyor." Isırık büyüklüğünde biri için gerçekten de zorlu biriydi.

Yüzleri bu kadar ciddi olmasaydı gülerdim. Niyetim mi? İlk tepkim, niyetimin onları ilgilendirmediğini söylemek oldu. Ama bunlar Delia'nın insanlarıydı. Onun ailesi. Onu ve çocuklarını çevreleyen ve destekleyen güvenlik ağı.

Ve annelerle uğraşılmaması gerektiğini biliyordum.

Ellerimi kaldırdım, işe koyulmaya ve barışı korumaya hazırdım. "Delia'yı çok severim. Onun ya da kızlarının mutluluğunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayı planlamıyorum. Biz sadece çıkıyoruz."

Liv bana buz gibi bir bakış attı. Kahretsin, romantik olanın o olduğunu sanıyordum. "Elbette. Ama şöyle bir şey var. Bekâr bir anne için bu asla 'sadece çıkmak' değildir. Ve sıradan diye bir şey yoktur."

Bir idam mangasının önüne çıkarılacağımı ve niyetimi açıklamaya zorlanacağımı tahmin etmemiştim. Ama Delia'nın insanlar olduğu için çok mutluydum. Sevdikleri için şiddetle mücadele ve belli onlar da onun için aynı derecede şiddetle mücadele ediyorlardı.

"Herhangi için kendini ortaya atabilir," dedi Liv. "Ve biz de kızımızı koruruz," diye ekledi Shayla.

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. İçimden bir ses bunu takdir etmeyeceklerini söylüyordu. "Anlıyorum."

Dylan omzumu okşadı. "Evren seni Delia'nın sana en çok ihtiyacı olduğu anda ona gönderdi, bu yüzden seni bu ikisi gibi sorgulamayacağım." Arkadaşlarına baktı. "Burada olmanıza sevindim."

Shayla başını eğdi ve gözlerini devirdi. "Evren ya da değil, burada neyin tehlikede olduğunu anlıyor mu bilmiyorum." Şimdi bana bakıyordu, siyah saçları bir gözünün üzerinden sarkıyordu. "Delia kimseyle çıkmaz. Flört etmez. Bir ilişkiye girmez. O, tüm ihtiyaçlarımızın karşılandığından emin olmak için hiç durmadan hareket eden tek kişilik bir avukatlık ve annelik makinesi."

"Ve eğer gerçekten sana zaman ayırıyor, seninle ilgileniyorsa," dedi Liv, "o zaman sen özelsin. Umarım bunu biliyorsundur."

Dışarıdaki dondurucu sıcaklığa aldırmadan küçük odanın içindeki sıcaklık her geçen dakika artıyordu. Üst düğmeyi açtım.

gömleğimden. Yakam beni boğuyormuş gibi hissediyordum.

"Gerçekleri konuşalım," dedi Liv. "Kocam ve Dylan'ın nişanlısı seni bu işi kabul etmeye zorladı, doğru mu?"

Omuz silktim. Bu doğrudu.

Dylan cebinden kırmızı bir Jolly Rancher'a benzeyen bir şey çıkararak başıyla onayladı.

"Ama," diye devam etti Liv, tekrar bana odaklanarak, "o zaman her şeyi bizzat siz denetliyorsunuz. Düzinelerce çalışanınız olmasına rağmen."

"Teknik olarak yüzlerce."

"Tabii, tabii. Sonra burada uyumaya mı başlayacaksın? Bebek bakıcılığı? Bulaşık makinesini doldurup matematik ödevlerine yardım mı edeceksin?"

Üçünün arasına baktım. Ne söylemem gerekiyordu?

"O yüzden erkek ol ve bize karşı dürüst ol. Kızımıza aşıksın," dedi Shayla.

Ve şimdi resmen terliyordum. Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve derin bir nefes aldım. "Ben-şey..." Aptal gibi kekeledim.

"Bunda utanılacak bir şey yok," dedi Liv. "Ve eğer itiraf edersen bu konuşma çok daha az acı verici olacak."

Delia'ya aşık mıydım? Muhtemelen.

Daha önce hiç böyle bir durum yaşamamıştım. Birkaç ilişkim olmuştu elbette, hatta ciddi bir ilişkim bile olmuştu. Ama başka bir insanın şiddetli çekimi, onun sesini duyma, yüzünü görme ve günün her dakikasında onu gülümsetme arzusu? Bu benim için bir ilkti.

Derin bir nefes aldım. "Sanırım öyle olabilirim."

Dylan bir çemberin içinde dans ederken Liv tezgahı itti ve bana sarıldı. "Biliyordum." Yumruğunu sıktı. "Buraya girdiğin anda. Düşmandan aşığa bir sihirdi bu!"

"Odaklanalım," dedi Liv dikkatini tekrar bana çevirerek. "Eğer kazanmak için bu işe girdiysen, o zaman birlikte çalışmalısınız."

Shay başını salladı. "Delia'nın kalbinin etrafında duvarlar var."

"Kocamanlar," dedi Dylan. "Kalın, ölümlü insanlar tarafından aşılamaz."

"Seni itecektir. Ama bunun için savaşmalısın. Onun için savaşmalısın."

"Çünkü o bunu hak ediyor."

"Onu gülümsetmek için dağları yerinden oynatacak bir adam," dedi

Dylan. "Çocuklarını tuhaf robotlarla şaşırtacak bir adam," diye ekledi

Shayla. "Ya da." Liv sırtıttı. "Ona şık bir banyo mu yapacak?"

Yanaklarım kızardı. "Sadece rahatlayabileceği bir yeri olsun istedim." Ve tamam, sonunda o küvette ona katılmayı umuyordum ama bunu yüksek sesle itiraf edecek değildim.

"Sorun yok. İyi iş çıkardın. Avize biraz abartılı olmuş ama bunu görmezden geleceğiz."

"Hepinize çok minnettarım." Bu konuşmadan sonra bir içkiye ve biraz kestirmeye ihtiyacım olsa bile. "Ama Delia'ya ya da kızlara zarar vermeyeceğim. Bu yeni bir şey ve hâlâ alışmaya çalışıyoruz ama söz veriyorum onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

" de bu. Bu sadece Delia ile ilgili değil. Evet, korkuyor. Ve onu geceleri uykusuz bırakan şey kızlarını hayal kırıklığına uğratmak. Delia güçlüdür. Hayatın karşısına çıkardığı her şeyle başa çıkabilir ama o çocuklara zarar verirken bu onu öldürür."

İçimde dolaşan sıcaklık artık utanç değildi. Saf bir öfkeydi. "Buraya gelip çocuklarına zarar verecek bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?" Başımı salladım. "Anlamıyorsun. Delia'yı seviyorum. Onun çocuklarını seviyorum. çocuklarını seviyorum, hatta geri kalanınızı da seviyorum. Bossman hariç. O adam hâlâ ödümü koparıyor. Belli ki bir ton terapiye ihtiyacım var. Ama ilk günden beri hiç hayal görmedim. Bu evi görüyorum. Ailenle vakit geçirdim, birbirinize olan bağınızın gücüne şahit oldum. Bunu bozmak istediğime dair bir işaret verdim mi? Hepinizin paketlenmiş bir anlaşma olduğunuzu anlamadığımı mı?"

"Anlıyor," dedi Dylan
yumuşak bir sesle. Liv başını
salladı. "Sanırım anlıyor."

"Tamam," dedi Shayla, tezgahın üzerinden atlayarak. "Buradaki işimiz bitti. Şarap zamanı mı?"

DELIA

"I Çok acı verici bir şekilde sevimli."

"Finn'in Beckett'ın kafasının arkasına nasıl vurduğuna bak. Çok iyi nişan alıyor."

"Cortney onun bir atıcı olabileceğini düşünüyor," dedi Dylan sıcak kakaosunu yudumlarken.

Geri kalanımız kakaomuza nane likörü katmıştık ve verandada toplanmış, dostça bir kardan adam yapma yarışının vahşi bir kartopu savaşına dönüşmesini izliyorduk.

Bu Enzo'nun fikriydi. İnşaat yapmak için her türlü bahaneyi severdi. Kar yağmaya başladığında kızlarla birlikte sıcaklık, kar yoğunluğu ve rüzgar koşullarını göz önünde bulundurarak en uygun kardan adam yapma tekniğini konuşmuşlardı.

Hava hafiflediğinde kar kıyafetlerini aldı ve ikizlerle birlikte dışarı çıktı.

Her zaman rekabetçi olan Beckett, daha iyisini yapabileceğine inanarak onu takip etti.

Sonunda, tüm çocuklar kar kıyafetlerini giymiş, çocuklar donmuş suyu manipüle etmeye çalışırken tezahürat yapıyor ve yardım ediyorlardı.

Ancak diğer çocuklar mühendislik konusuyla ilgilenmediler ve hemen bir kartopu savaşına giriştiler. Doğal olarak Liam kışkırtıcıydı, yan bahçedeki büyük ağacın arkasına kartopu stokluyor ve diğer çocukları ateşlemek için laf kalabalığı yapıyordu.

Hava soğuktu ama acımasız değildi ve sıcak çikolata beni sıcak tuttu. Ya da belki de Enzo'nun çocuklarla oynarken ve kartoplarından kaçarken, kardan adamının bir tarafa eğilmemesini sağlamak için telefonundaki seviye uygulamasını kullanmasıydı.

Bu sırada ikizler ayarlamalar yapmaya ve onun formunu eleştirmeye devam ettiler.

"Benim zavallı Samson'um," dedi Dylan sırtarak. Cortney kartopları için çok uzun bir hedef haline gelmişti ve çocuk ordusu tarafından acımasızca dövülüyordu. Son derece eğlenceliydi.

Liv omzumu dürterek, "Bu çok güzel," dedi. "Bütün aile bir arada, eğleniyoruz."

Başımı omzuna koydum. Kalbim acıyordu ama iyi anlamda. "Bu inanılmaz."

"Bunu sen yaptın," dedi. "Hepimizi bir araya getirdin. Ve şimdi etrafımızdaki şu sevgi ve mutluluğa bir bakın."

"Ben mi? Her şeyi evlendiğinde sen başlattın."

"Sonra hamile kaldım," diye ekledi Dylan.

Shayla tek kaşını kaldırdı. "Ve birileriyle yattım. Hem de çok."

Güldüm. Her şey yolundaydı. Çalışanlarım mutlu, sağlıklı ve gelişıyorlardı. Ev gün geçtikçe daha inanılmaz görünüyordu ve ben de kendimi buluyordum.

Salyangoz hızında ilerliyor olsam da, Enzo'nun içeri girmesine izin veriyordum. Ona açılıyor, savunmasız olmayı öğreniyor ve aramızdaki şeyin gerçek olabileceği ihtimalini düşünmeme izin veriyordum.

Yarın, tüm aile bilim ödülllerinde bize katılacaktı. Bu kalbimin buz tutmuş son parçalarını da ısıttı.

Kızlarım beni çok gururlandırdı ve etrafımız onları seven ve destekleyen büyük, dağınık, inanılmaz bir aile ile çevriliydi. İyi şeyleri paylaşacak insanlara sahip olmak, en başından beri hedefimdi. Ve bunu başardık.

Çocuklarım sevgiyi, arkadaşlığı ve desteği biliyorlardı. Beş, yakında altı olacak kardeşleri ve üç tane de bonus anne ve babaları vardı. Şu anda yaşadığımız şey benim yalnız ve izole çocukluğumun tam tersiydi.

Bazen kendimi çimdiklemek istedim.

Ve Enzo.

Tanrım, Enzo. Kızlara karşı her zaman çok dikkatliydi. Ve bana karşı çok sabırlıydı, ister kendi başımızayken ister başkalarıyla birlikteyken rahat olmamı sağlıyordu ve bu süreçte aptalca rüya gibi davranıyordu.

Ama aklımın bir köşesinde hâlâ bunun uzun sürmeyeceğine dair içimi kemiren bir endişe vardı. Ya o bizi hayal kırıklığına uğratacaktı ya da ben her şeyi mahvedecektim. Mantıken, sahip olduğumuz şey mümkün değildi. Hayat böyle işlemiyordu. Mükemmel bir şekilde paketlenmiş ve güzel bir kurdele ile sarılmış. Bu peri masalları içindi.

"Fazla düşünüyorsun," dedi Dylan nazikçe.

"Ben her zaman fazla düşünürüm."

"Sadece mutlu ol. Dışarıdaki iri yarı inşaatçı sana tapıyor.

Bu iyi bir şey. Ve sen iyi şeyleri hak ediyorsun."

Ah Dylan. Hayatında yaşadığı onca şeyden sonra bile hâlâ sadece olumlu şeyleri görüyordu. Ona göre her şey evrenin işiydi. Ama benim için o kadar kolay değildi.

"Mutlu olmak istiyorum," diye itiraf ettim. "Ama gardımı düşürmek çok zor. Ona ne kadar çok güvenirsem, kendimi ve çocuklarımı o kadar çok kalp kırıklığına maruz bırakıyorum." "Oh, Delia." Shayla bana sempatik bir gülümseme verdi. "Güvenmek işin en zor kısmı ama sihri yaratan da bu.

Samimi olmaktan başka bir şey yapmadı.

Ona güvenebilirsiniz. Özellikle de onunla yaptığımız konuşmadan sonra güveniyoruz."

Donup kaldım. "Konuşma mı?" Bir arkadaşımdan diğerine bakarak bir açıklama bekledim. "Ne yaptın sen?"

Üçü de benimle göz göze gelmeden önümüzde uzanan manzaraya baktılar.

Liv sonunda kakao bardağının arkasına saklanarak, "Onun niyetleri hakkında çok dostça, çok kısa bir tartışma yaptık," diye itiraf etti.

"Neden?"

"Çünkü sen bizim kızımızsın ve riskleri bildiğinden emin olmalıydık."

"Şiddet yanlısı olan sen olabilirsin ama ihtiyacımız olduğunda için."

"Ve senin için her zaman bir orospu kesecek olsam da," dedi Dylan onu ovarak

"Bu adamla buna gerek yok. Evren Enzo'yu bize sadece evimizi tamir etmesi için değil, ailemizin bir parçası olması için gönderdi." Ona baktı ve gülümsedi. İkizler sonunda kartopu savaşı eğlencesine katılmış, kolları havada ve kocaman gülümsemeleriyle onu kovalıyorlardı. "Ona bir bakın. Kayıp parça o."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. O haklıydı. İhtiyacımız olan oydu. Benim ihtiyacım olan şey. Beni ne kadar korkutsa da, onu ve birlikte yarattığımız hayatı istiyorsam, ona güvenmek zorundaydım. Gözlerimi kapattım ve kendime artık bununla savaşımayacağıma söz verdim. Ona zaten defalarca hak ettiği şansı vereceğime.

Tam kartopu savaşı kızışmaya başlamıştı ki, Enzo'nun ağacın yanında telefonu ile konuştuğunu fark ettim. Hava kararıyordu ama buradan kaşlarının çatık olduğunu ve vücut dilinin gergin görüldüğünü anlayabiliyordum. Telefonu kapatırken yanına gittim.

"Bir fincan baharatlı sıcak çikolata ister misin?" Benimkini ona uzatarak sordum.

Başını iki yana salladı. "Sadece işle ilgili bir sorun." Örgü şapkasını çıkardı ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Şu anda gitmekten nefret ediyorum ama bununla ilgilenmem gerekiyor."

"Her şey yolunda mı?"

Yorgun bir nefes verdi. "Daha fazla GeneSphere draması. Yemin ederim, bu binalar hayatımdan yıllar götürüyor. Owen ve halkla ilişkiler müdürümüzle görüşmek için ofise gitmem gerekiyor." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bu gece benim evde uyuyacağım ve sabah seninle Cambridge'de buluşacağız, tamam mı?"

Suçlu hissederek başımı salladım. Onun çok fazla zamanını almıştık. Gitmek zorunda kaldığı için üzülmem tamamen mantıksızdı. Hatta aptalcaydı. Ama kalbim burkuldu. Çok eğleniyorduk ve onun burada olması her şeyi tamamlamış hissettiriyordu.

Çocuklarla vedalaşmasını izledim ve kamyonetine atlarken el salladım. Duygu karmaşası içindeydim. Bu adamın zamanını almaya hakkım yoktu ama onu özleyeceğimi de biliyordum. Bu ne kadar çılgıncaydı? Delia Masters bir adam için mi yanıp tutuşuyordu?

Bunu mantıklı kılmak için dünyada yeterince baharatlı sıcak çikolata yoktu.

Verandaya geri döndüm, başım gerçekten dönüyordu.

"Yarın için gergin misin?" Shayla sandalyeme vurarak oturmamı işaret etti.

"Her şeyi ayarladık," dedi Liv. "Charlie seni ve ikizleri erkenden alacak ve sizi oraya götürecektir, böylece kayıt yaptırabilecekler ve tören öncesi tüm işleri yapabilecekler. Sonra da ailenin geri kalanı için geri gelecek."

Shayla elimi sıktı. "Bu iyi bir alıştırma. Yarın Genç Bilim İnsanı ödülleri, yirmi yıl sonra da Nobel Ödülü."

"Nobel kazandığında gösterişli bir gala yapıldığını biliyor muydun?" Dylan vahşi kırmızı buklelerini omzunun arkasına sıkıştırarak sordu. "Siyah kravatlı bir olay ve hepsi. Çılgınca bir şey. Harika bir elbiseye ihtiyacın olacak."

"Sanırım biraz fazla ileri gidiyoruz," dedim gülerek. Arkadaşlarım gülünçtü ama böyle anlar kalbimi çok hafif hissettiriyordu.

"Düşündüğünden daha erken olacak," dedi Liv. "Zaman gittikçe hızlanıyor."

"Bebeklerin çok stresli ve korkutucu olduğunu düşündüğümüz zamanları hatırlıyor musunuz?" Düşündüm.

"Yarın kaotik olacak ama durup anın tadını çıkarmak için zaman ayırdığınızdan emin olun. Çoğu zaman her şeyi berbat ettiğimizi düşünürüz ama o törende, o harika akıllı bebeklerinize bakıp gurur ve başarı hissedeceksiniz."

"Doğru. Çünkü ertesi gün her şeyi sorgulamaya ve yanlış yaptığımdan endişelenmeye geri döneceğimden hiç şüphem yok."

"Evet. Galibiyetler geldiğinde onları kabul etmelisiniz. Tadını çıkarın, tadını çıkarın."

Çok acı ve tatlıydı. Çocuklarım harikaydı ama endişe verici bir hızla büyüyorlardı. "Anlayamadığım bilimsel deneyler yapıyorlar ve satrançta beni rutin olarak yeniyorlar. Onları nasıl koruyacağım ve güvende tutacağım? Araba kullanmak, üniversite ve diğer her şey? Şimdiden imkansız gibi geliyor ve onlar sadece sekiz yaşında."

Liv kolunu benimkinin içinden geçirdi. "Birlikte."

Dylan benim diğer kolumu, Shayla da onun diğer kolunu bağladı. "Bu işte birlikteyiz, unuttun mu?"

DELIA

T midemdeki düğüm gittikçe daha da sıkılaştı.

Çocuklarım inanılmaz bir başarı için ödüllendiriliyordu ama ben bunun tadını çıkaramıyordum. Çok gergindim, onlar için, kendim için, herkes için.

Kazanamazlarsa, küçük kalpleri kırılır. Benimki de öyle. Bunu yüksek sesle söylediğimden değil. Ama çok umutluydular. Bilimsel dehalar olabilirlerdi ama yine de benim bebeklerimdir.

Otuz beş yılımı kıcıma tekme yiyerek geçirdim. Defalarca hayal kırıklığına uğradım. Her ne kadar gerçekçi ve akılcı olmasa da, onları da aynı sıkıntılardan kurtarmak istedim. Onlara benim sahip olmadığım büyüğü çocukluğu vermek ve en azından onlar büyüyene kadar bu dünyanın tüm çirkinliklerini engellemek.

Bu da yetmezmiş gibi, profesyonel kariyerimin en büyük zorluğu karşımdaydı.

Pazartesi sabahı.

Duruşma.

İki hafta öne çekilmişti. Artık hazırlık yapmak, tanıklarla çalışmak ve her sergiyi metodik olarak kontrol etmek için daha az iki haftam vardı.

Kırk sekiz saat içinde profesyonel düşmanımla yüzleşecektim. Kariyerimi mahvetmeye çalışmadan önce beni kullanan ve aşağılayan adamla.

Kısa bir duruşma olacaktı, belki üç ya da dört gün, ama yapılması gereken iş miktarı çok yoğundu. Sonraki günler boyunca uyumayacaktım.

Hafta.

Derin bir nefes alarak bu düşünceleri zihnimin gerisine ittim ve kirpiklerime rimel sürdüm. Bugün kızlarımla ilgiliydi. Tamamen onlara odaklanmama ihtiyaçları vardı.

Bütün bunları yapmamın nedeni onlardı.

"Anne," diye bağırdı Collette. "Gitme vakti geldi mi?"

İkisini de giyinmiş ve hazır bulduğumda hoş bir sürprizle karşılaştığım odalarına yöneldim.

"Herkes geliyor, değil mi?" Phoebe küçük ellerini sıkarak sordu.

Omuzları kulaklarına kadar ve endişe dalgalar halinde üzerinden akıyordu.

Başımı salladım, gülümsedim ve yatağının kenarına oturdum. "Gel otur." Yanımdaki yatağı okşadım.

İki kız da alışılmadık bir şekilde uysalca itaat etti. Küstahlık yok, yorum yok. Sadece sessizce iki yanıma oturdular ve kocaman gözlerini yüzüme diktiler.

"İkinizle de çok gurur duyuyorum. Her gün. Başarılarınızdan dolayı değil, nazik ve düşünceli insanlar olmanızdan dolayı."

"Anne."

Bir damla gözyaşımı sildim. "Bırak da bitireyim." Derin bir nefes alarak gülümsedim. "İkinizin hayalini kurdum. Küçük bir kızken anne olmayı çok isterdim. Özellikle de kızlarım olsun isterdim. Ama gerçek olan, kurabileceğim tüm hayallerden çok daha iyi. Beni her gün şaşırtıyor ve etkiliyorsun. Senin annen olmak hayatımın en büyük ayrıcalığı."

Kollarımı onlara doladım ve hiç tartışmadan birbirlerine sokuldular. Tanrım, çocuklarımı kucağıma alma hissini asla sevmeyeceğim. "Ödüller umurumda değil. Bugün sizin muhteşemliğinizi kutluyoruz. Kazanmanız ya da kaybetmeniz önemli değil."

"Seni seviyorum anne," diye mırıldandı Collette.

"Ben de," diye araya girdi Phoebe. "Sen gelmiş geçmiş en harika annesin." Tanrım, bu çocuklar makyajımı tamamen mahvedeceklerdi.

İkisinin de başını öptüm. "Biz harika bir takımız. Çok eğleneceğiz ve bilimle uğraşacağız."

GÖZ KORKUTUCU DEMEK HAFİF KALIR. Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nün genişleyen kampüsü, Pantheon'a benzeyecek şekilde tasarlanmış Büyük Kubbe'nin demir attığı güzel peyzajlı avlular ve nehir manzaraları ile kasıtlı olarak çarpık binalardan Yunan sütunlarına kadar mimari tarzların bir karışımıydı.

Manzarayı seyrederek yürüdükçe, buranın enerjisi içime daha çok sızıyordu. Kampüste tur rehberimizi takip ederken attığımız her adımda kendimi daha da heyecanlanırken buldum.

Kızlar tabii ki birbiri ardına sorular sorarken telefonumu kullanarak karşılaştıkları her küçük şeyin fotoğrafını çektiler. Sonunda, tur rehberimiz bizi tören alanına götürdü, burada bize isim etiketleri verildi ve kaynaşmaya bırakıldı.

Kalabalık çoğunlukla rekabetçi alfa ebeveynler ve onların robotik dahi çocuklarıyla doluydu. Nispeten, benimkiler zıplayan, çeşitli ünlü bilim insanlarından selfie isteyen ve lobideki DNA molekülü heykeline tırmanan en *neşeli* çocuklardı.

Sanki onuncu kez saatimi kontrol ettim. Enzo şimdiye kadar burada olmalıydı. Bizimle turdan önce buluşmayı planlamıştı ama muhtemelen trafiğe takılmıştı. Cambridge'e gitmek bazı günler neredeyse imkânsız olabiliyordu, özellikle de kış havası bir faktör olduğunda. Ama Cumartesi trafiği genellikle daha kolaydı ve açık, güneşli bir gündü.

Düğüm sıkılaştı ve beni başka bir mesaj göndermeye itti.

Çocuklar salondaki yerlerini almak için sıraya girdiklerinde resmen paniğe kapılmıştım.

Yanımda, Liv elimi sıktı. "Yüzün yemyeşil. Meyveli atıştırmalık ister misin?" Çantasını karıştırırken Adeline'i bir kalçasının üzerinde tutuyordu.

Ona salladım ve zorla gülümsedim, şüphesiz sınırda deli gibi görünüyordum.

Nefesimi tutarak gizlice telefonumu tekrar kontrol ettim. Gösteri saatine beş dakika vardı. Hangi cehennemdeydi?

"Geliyor," dedi Dylan. "Evren onu zamanında buraya getirecek."

Elbette. Bir saatten fazla oldu. Ama evren benimle daha önce de uğraşmıştı.

Beckett avluda volta atıyor, telefonuna havlıyordu. Muhtemelen bir saat içinde eski deniz komandolarından oluşan bir ekip Enzo'yu aramaya başlayacaktı.

Saat.

Kahretsin, Enzo'nun bizi yüzüstü bırakmayacağını umuyordum. Ama yüzüme karşı defalarca işin her zaman önce geldiğini söylemişti.

Bu şekilde yaşıyordu ve bundan hoşlanıyordu. Bana karşı tamamen dürüsttü.

Ve ben, tam bir aptal olarak, ona anladığımı söyledim.

Anladım da.

Ama çocuklarım söz konusu olduğunda değil.

Owen'ın dün geceki telefon görüşmesinden sonra içine kapanmış ve her zamankinden daha stresli olmuştu. Kahretsin, ya müşteriler onu kaybetmişse? Ama neden bana neler olduğunu söylemedi? Ondan tek öğrendiğim acil bir işi olduğu ve benimle burada buluşacağıydı.

Tanrım, ya bir kaza geçirseydi? Telefonumun kilidini tekrar açtım ve damarlarımda endişe dolaşırken birbiri ardına haber sitelerini açtım.

"Panik yapmayı bırak," dedi Liv yumuşak bir sesle ve beni koltuklarımıza doğru götürdü.

Duramadım. Çocuklarım onu burada istiyordu. Kahretsin, ben de onu burada istiyordum. Hepsi gardımı düşürdüğüm içindi.

Bu benim suçumdu. Kızlarımı aptalca bir hayal kırıklığına uğrattım.

Daha iyi bilmeliydim.

ENZO

M Gülümsemekten yüzüm acıdı. Fotoğraf çekimleri kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Belediye başkanı onlarca yıl gibi gelen bir süre boyunca kış öperken biz bitmemiş binanın çatısında duruyorduk. Bu kadar uzun süren neydi?

Yapının iç kısmı hala hazırды, ancak GeneSphere tabelası yerleştirilmişti ve haber ekipleri fotoğraf çekmek için drone'ları kullanıyordu. Bu doğaçlama basın toplantısı ve fotoğraf çekimi, benim karşı çıkmama rağmen sabah bir araya gelmişti. GeneSphere ekibi elinden geleni yapmıştı. Çatı bezler ve balon kemerlerle süslenmişti. Her tarafa sandalyeler yerleştirilmişti ve katılan medya mensupları kahvelerini yudumluyordu.

Rüzgar yirmi dört kat yukarıdan tenimizi kamçılıyordu.

Yün paltomu daha sıkı çektim ve ofladım. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Owen yangınları söndürmemiz gerektiğini söylediğinde aklımdan geçen bu değildi. Müşterilerin LEED Sertifikasyon seviyeleri ve su yönetim sistemleri hakkında fikirlerini değiştirip durmaları benim suçum değildi.

Boston'da karlı bir kış mevsiminin işleri yavaşlatması da benim suçum değildi.

Ya da GeneSphere'in bazı kötü yatırımlar yaptığını ve şimdi hissedarlarını mutlu etmek için şarkı söyleyip dans etmesi gerektiğini.

Normalde bu tür son dakika çılgınlıklarını işin gereklerine bağlayabilirdim. Ama bugün buna hiç tahammülüm yoktu.

Cambridge'e gitmem gerekiyordu. Delia ve ikizler bana güveniyorlardı ve burada olmaktansa onlarla olmayı tercih ederdim.

Owen kaburgalarımın sert bir dirsek attı. "Skyline," dedi dişlerini sıkarak, ama sahte bir gülümseme takınmıştı. "Bu proje senin mirasın. Perişan görünme."

Ona bir bakış attım. "İki saattir buradayız. Gitmem gereken yerler var."

"Müşterinin kışını öpmek ve belediye başkanını mutlu etmek zorundayız. Yakında işimiz bitecek." Omzunun üzerinden baktı. "Arka planda vinç varken çatıda bir selfie çekelim. Baban buna bayılacak."

Omuzlarım çöktü, kabul ettim. Owen babamın görüşlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ben de onu köşeye kadar takip ettim ve cebimden telefonumu . Arka planda vinçleri ve limanı çekmek için en iyi açıyı arayarak cihazı bir o yana bir bu yana çevirdim. Tam çekimi yapmak için ekrandaki daireye tıkladığım sırada soğuk bir rüzgâr esti ve telefonu salladım. Sabitlemek için uzandım ama sadece yere düşürdüm ve güvenlik muhafazasının kenarına çarpıp sekerek yirmi dört kat aşağıya düşmesini dehşet içinde izledim.

"Orospu çocuğu."

Owen tekrar dirsek attı. "Bir arada tut. Burada işimiz bittiğinde sana yeni bir tane alırız."

Kusmak istedim. Asla bir bok düşürmedim. Peki ya bugün? Berbat haldeydim.

"Bu işi ."

"İyi. İyi," dedi göğsümü okşayarak. "İletişim müdürüyle konuşmama izin ver. Eminim belediye başkanının gidecek başka yerleri vardır ve bu işi halledebiliriz."

Saniyeleri geri sayarken kızgın bir ayı gibi görünmemeye çalışarak binayı boydan boya arşınladım. Çoktan geç kalmıştım. Bu gidişle Delia ve kızlarla yapacağım turu kaçırıacaktım. Tören bir saatten kısa bir süre içinde başlayacaktı. Nehri geçip MIT'ye gitmek de muhtemelen o kadar sürecekti.

"Ben gidiyorum," dedim Owen'a, o uzaklaşmadan önce. İletişim direktörünün söyleyeceklerini sikeyim. "GeneSphere ekibi görüşmek isterse, mesai saatleri içinde bir randevu ayarlayabilirler. İnsanların bana ihtiyacı olursa, bir mazeret uydurun."

"Enzo," dedi, "henüz gidemezsin. En azından biraz daha yüzünü göstermen gerekiyor."

Başımı salladım. "Yapamam. Ben gidiyorum."

Servis asansörlerine yöneldim ama çağrı düğmesine bastığımda hiçbir şey olmadı. Tekrar yaptım, bu sefer daha sert bastım. Hiçbir şey olmadı. Işık yok, ses yok.

Midem bulandı. Kahretsin. "Sanırım asansör çalışmıyor," diye fısıldadım Owen'a.

Aceleyle yanıma geldi ve telefonunu kulağına götürdü. Gözlüklerini kaldırdı ve bana paniklemiş bir bakış attı. "Şarjı bitti. Elektrikle ilgili bir şey."

"Ne oluyor lan?" Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. İşte bu yüzden lanet telefonuma ihtiyacım vardı. Yirmi dört kat yukarıda, aralarında medyanın da bulunduğu iki düzine insanla birlikte soğukta mahsur kalmıştık. Ve benim gitmem gereken bir yer vardı.

Owen çoktan öfkeli bir şekilde mesaj yazmaya başlamıştı, kaşları çatıktı ve başparmakları telefonunun ekranına saplanıyordu. "Özel bir ekip çağırıyorum. Bugün Cumartesi, bu yüzden biraz zaman alabilir."

İçimdeki düğüm büyümeye devam etti. "Sabırsızlanıyorum."

Bana baktı, iri gözlü ve bıkkındı. "Ne yapacaksın? Kaldırıma atlayacağım. Bunu halledeceğiz. Sadece belediye başkanına söyleme, yoksa paniklemeye başlar. Beklerken gidip bir fincan kahve daha iç."

Seçeneklerimi düşünürken ellerim titredi. Seçenekler. Çünkü yük asansörü *tek* seçenektir. Merdiven boşlukları tamamlanmamıştı ve diğer asansör katları sadece beton ve telden ibaretti. Henüz vagonları bile yerleştirmemişlerdi.

Boku yemiştim. Ve telefonum şu anda üç yüz metre altımdaki kaldırımda parçalanmış olduğundan Delia'yı bile arayamıyordum. Zaten açacağından da emin değildim. Tura katılmadığım an, muhtemelen benim acı dolu ölümümü planlamaya başlamıştır.

Kahretsin. İmkânsızdı ama yere inip Cambridge'e gitmem gerekiyordu.

İçimde küçük bir kıvılcım çakarak Owen'a döndüm. "Mack aşağıda mı?" Uzun zamandır çalışan biriydi ve bu şantiyenin baş ustabaşısıydı. Fotoğraf çektiirmekle ilgilenmiyordu ama her şeyin plana uygun gittiğinden emin olmak için burada olacağını düşündüm.

"Sanırım öyle."

"Telefonunu ver."

"SEN DELİRMİŞSİN. Neyin var senin?"

Owen'a sırtımı dönerek emniyet kemerimi çektim. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ama başka seçeneğim yoktu.

"Ona işaret ver," dedim.

Önce bana homurdanmasına rağmen, Owen onu aşağı çağırdı.

Mack yavaşça manevra yaparak vinci yerine oturttu. Büyük kule vinç çoğunlukla statikti, ancak çatı etrafında büyük ölçüde manevra kabiliyetimiz vardı. Çalıştırmak birkaç dakika almıştı ama o bir profesyoneldi. Benim için başaracağını biliyordum.

Bu canavarı genellikle makine, çelik kiriş veya diğer ağır parçaları taşımak için kullanırdık. Ama üniversiteye geri döndüğümde, yirmi yıla yakın bir süredir kullanmadığım bir beceri olan tepeye tırmanma konusunda sertifika almıştım. Emniyet kemerimi halata sonra Owen'a bir başparmak işareti yaptım.

Flokun üzerine çıktım ve halatımın direğe doğru çekilebilecek kadar açık olduğundan emin oldum. Sonra yavaşça iç kiriş boyunca yürüdüm, aşağı bakmamaya çalışarak halatımı yanıma çektim.

Yükseklik korkum yoktu ama takım elbise, elbise ayakkabıları ve baretle Boston'un yirmi dört kat yukarısında asılı kalmak objektif olarak dehşet vericiydi. Neyse ki jib, inşaat demiri için kullandığımız daha kısa ve daha güçlü olanıydı, bu yüzden yavaşça ilerleyebildim ve merdivene doğru ilerlerken ipimi yakalamadığımdan veya dolaştırmadığımdan emin oldum.

*Nefes al. Bunu
yapabilirsin. Delia
buna değer.*

Sabahki halimi duyduğunda ne diyeceğini ancak hayal edebilirdim. Geç kaldığım için beni bir güzel benzettikten sonra tabii.

Direk ve flokun birleştiği yerde, bir emniyet halatından kurtulup diğerine bağlandım ve sonra inişe geçtim. Mürettebatımdaki adamlar bunu her gün yapardı. Lanet olsun. Bundan sonra her biri zam alacaktı. Yetişkin hayatımda beni bu kadar korkutan tek şey Delia'ydı. Onun güvenini ve sevgisini kazanmak, her yirmi metrede bir mola vermek için küçük platformların bulunduğu bu üç yüz metrelik dikey merdivenden inmekten bile daha ürkütücüydü.

Direği çevreleyen kafes hapsediciydi. Daha önce hiç klostrofobik hissetmemiştim ama bu kafes içimdeki klostrofobiyi ortaya çıkarıyordu. Güvenlik halatımı aşağı çekmeyi, ardından her yeni platformda klipsini açıp yeniden takmayı unutmamam gerekiyordu.

Doğal olarak, direk rzgrla birlikte hareket ediyor ve birkaç dakikada bir midemi bulandırıyor. Ama bu benim şirketim, benim ekipmanım ve bunlar da benim işilerimdi. Vazgeersem bunu asla unutamazdım.

Yere yaklaştığımda tezahüratlar başladı. Yardım edemedim ama kalabalığa hızlıca bir göz attım. Birkaç düzine insan ellerinde telefonlar ve bağırarak teşvik ediyorlardı.

Derin bir nefes alarak arkamı döndüm ve son birkaç düzine merdiven basamağına odaklandım, ayakkabılarımın kaymadığından ve güvenli bir şekilde yere inene kadar ipimin gergin kaldığından emin oldum.

Tezahratlar neredeyse sağır edici boyuttaydı ve ben merdivenden birkaç metre uzaklaşmadan ekibimden birkaç kişi sırtımı sıvazlayıp beşlik akararak etrafımı sardı. Sırtarak karşılık verdim ama hareket etmeyi asla bırakmadım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Sadece arabam caddenin aşağısındaydı, muhtemelen ekipman kamyonları ve Tanrı bilir başka neler tarafından sıkıştırılmıştı.

Atlantik Caddesi'ne baktım. Trafik tampon tampona ilerliyordu. Lanet olsun.

Arabamı almak sadece işleri daha da geciktirir.

Kalbim kulaklarımda çarparken bir plan yaptım. Koşum takımımı çıkarıp onu ve baretimi adamlardan birine verdim, ardından Güney İstasyonu'ndaki kırmızı hattı yakalayıp yakalayamayacağımı zihnimde hesaplayarak yola ıktım.

Kahretsin, bu daha da geriye gitmek demekti. Ben de koştum.

Turist ailelerin ve köpek gezdiren yerlilerin arasından geçerek Greenway'den nehre doğru ilerledim ve MIT'ye nasıl gideceğimi yeniden değerlendirdim.

Lanet olsun. Antrenmanlarıma daha fazla kardiyo eklemem gerekiyordu. Kırk yıllık kalbim pes etmek üzereydi ve daha önümde uzun bir yol vardı. Ama bu dlleri kaçırırsam ne olayım. İizlere söz vermiştim ve bunu bozmaya hiç niyetim yoktu.

Delia'ya çocukları konusunda gvenebileceğime söz vermiştim. Onları asla incitmeyeceğime söz vermiştim.

Ve oraya vardığımda bir saniye bile yavaşlamaktansa kalbimin patlamasını tercih ederim. Zaten bir vinçten inmiştim. Birkaç mil koşabilirim.

Ben durmadım. Mass General'in önünde bana ters ters bakan sürücülerini görmezden gelerek ve Fiedler yaya köprüsünde bebek arabalarını iten annelerin arasından geçerek yoluma devam ettim. Hatch Shell'e ulaştığımda, nehrin karşısındaki MIT kubbesi göründü.

Saatimi kontrol ettim.

Kahretsin, çok geç kaldım. Tanrım. Eğer bunu kaçırsaydım, kendimi asla affetmezdim.

Gerçi fark etmezdi. Delia'yı ve diğer anneleri tanıyorsam, akşam yemeğine kadar ölmüş ve yılanlarla birlikte o ürkütücü dehlizde gömülmüş olurdum.

Ben de Longfellow Köprüsü'nden koşarak geçtim ve bu sırada takım elbisemin ceketini çıkarıp doğrudan kampüse yöneldim. Terden sıırılsıklam olmuşum ve ayaklarım çığlık atıyordu. Bu ayakkabıların neden olduğu su toplamaları bir süre canımı acıtacaktı. Kubbeye çok yaklaşmışım ama Memorial Drive'da yürüme işaretini beklerken daha ne kadar yolum olduğunu hatırladım.

Saatimi tekrar kontrol ettim. Lanet olsun. Tören başlamak üzereydi.

Kresge Oditoryumu'nun küre şeklindeki çatısını görünce hızımı artırdım. Muhtemelen tam bir deli gibi görünüyordum ama umurumda değildi.

Merdivenlerden yukarı ve kapılardan içeri doğru fırladım. Sonra sahnedeki konuşmacının inovasyon hakkında konuştuğu sessiz salonda durdum. Nefesimi tutarak panik içinde kalabalığı taradım, ta ki Courtney'nin erkek topuzunu etrafındaki diğer kafaların üzerinde görene kadar. İki derin nefes daha alarak kalp atışlarımın yavaşlamasını diledim. Sonra sürünerek yaklaştım ve doğrudan koridordaki koltuğa kaydım.

Bir sonraki koltukta oturan Delia dönüp beni taradı, yüzünde hayal kırıklığı ve şok karışımı bir ifade vardı.

"Kaçırdım mı?" Dedim, göğsüm hâlâ kabarıyordu.

Başını salladı ve çenesini odanın ön tarafına, ikizlerin ön taraftaki koltuklarından bana el salladıkları yere doğru eğdi.

Onlara iki büyük başparmak verdim.

"Neredeydin?" Delia kulağıma tısladı. "Otobüs çarpmış gibi görünüyorsun."

"Uzun hikâye. İş yerinde oyalandım ve buraya koşmak zorunda kaldım."

Şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı. "Arayabilirdin." "Telefonumu binanın çatısından düşürdüm."

Duruşu sertti ve bakışlarını hep ileride tuttu. Diğer tarafında Liv bana sempatik bir gülümseme verdi ve onun yanında da

Patron, uyuyan Adeline'in sırtını sıvazlarken bana ters ters baktı.

Aldığım tepkiye rağmen içime bir rahatlama doldu. Onu kaçırmamıştım.

Geç kalmıştım, darmadağınaktım ve nefes nefese kalmıştım ama başarmıştım.

DELIA

"O Elbette siz kazandınız!" Enzo kızların aldığı plakete hayranlıkla bakarak şöyle dedi. "Sizler resmen dünyanın en iyi sekiz yaşındaki bilim insanlarısınız."

Collette gözlerini kapadı ve sabır arar gibi başını salladı. "Hayır, sadece okulları onları bu yarışmaya aday gösteren Doğu Birleşik Devletler'deki en iyi sekiz yaşındaki bilim insanları. Böyle kesin ifadeler kullanamazsın, Chippy."

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Elbette."

"Evet, Chippy," diye alay etti Shayla. "Ne kadar da bilimsellikten ."

Tüm aile oturma odasındaaydı, büyük galibiyeti paket servis ve pijamalı dans partisiyle kutluyorlardı.

Kızlar çok mutluydu ve yüzlerindeki ifade onları her gördüğümde kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Ama karnımdaki düğüm hâlâ yerindeydi. Çünkü kendimi uzaklaştırmaya zorladığım, Enzo'ya bu kadar çok güvenmekle ilgili endişelerim yeniden su yüzüne çıkıyordu. Önümdeki manzara bana risklerin ne kadar yüksek olduğunu hatırlattı. Ve bugün geç gelmesi bunu daha da netleştirdi.

Bu iş çok hızlı ilerliyordu. Duygularım derin ve yoğundu ve beni gerçeklere karşı kör etmişti.

Kutlama yapmakla, çocuklarla dans etmekle ve Beckett'ın yemekten sonra ortalığı toplamasına yardım etmekle meşguldüm. Hareket etmek, meşgul olmak zorundaydım çünkü kafamın içindeki gürültü sağır ediciydi.

Enzo'ya kızamazdım. Kızların kendi yaş gruplarının birincisi olarak ilan edilmesinden sadece birkaç dakika önce olsa bile başarmıştı. Görünüşe bakılırsa sırf bize ulaşabilmek için çılgın bir maceraya atılmıştı. Kendini bu işe adanmış için ona minnettarım.

Ama kendime kızgındım. Başta bizi bu duruma soktuğum için. Bir daha asla bir erkek tarafından hayal kırıklığına uğratılmayacağıma dair uzun zaman önce söz vermiştim. Çocuklarımı da asla bir erkeğin onları hayal kırıklığına uğratabileceği bir duruma sokmayacaktım.

Ama yine de devam ettim ve yaptım.

Ve şimdi kariyerimin duruşmasına bakıyordum. Zaman daralıyordu ve ben burada bir adam için üzgün ve kafası karışık bir haldeydim.

"Selam, tatlı çocuk." Liam telefonuyla birlikte kanepeye uzandı ve Beats'ini kulağından çıkarıp boynuna astı. "Bu sen misin?"

Enzo yaklaştı ve bir süre Liam'ın telefonunun ekranını izledi, sonra başını geriye atıp bir kahkaha attı. "Olamaz."

Bunun üzerine odadaki herkes canlandı ve etraflarında toplandı. "Bir vinçten aşağı mı iniyorsun?" Shayla durduğu yerden sordu kanepenin arkasında, dehşete düşmüş.

Ona gülümsedi. "Evet. Belediye başkanıyla fotoğraf çektmek için binanın çatısındaydım ve sonra yük asansörümüz bozuldu. Elektrikle ilgili bir sorun vardı ama ekibimizin onu çalışır hale getirmesini bekleyecek vaktim yoktu. Büyük ödülleri kaçıramazdım, bu yüzden yaratıcı davrandım."

"Milyonlarca kez izlendi," dedi Liam, her zamanki aşırı soğuk ifadesine bir gülümseme yayıldı. "Haber siteleri bile bunu yayınlıyor."

"Hey!" diyerek telefonu elinden aldım ama videoyu daha yakından izleyebilmek için arkamı döndüm. Elbette Enzo'ydu. Takım elbisesi ve baretiyle birkaç yüz metre aşağı iniyordu.

"Çok şükür" -Enzo sırtarak onu izleyen ikizlere baktı- "vinç sahadaydı, yanında da en iyi adamlarımdan biri vardı. Onu benim için sallandırdım," diye açıkladı omuz silkerek, sanki birkaç yüz metre havada dolaşmak önemli bir şey değilmiş gibi.

"Vay canına," dedi Finn, daha iyi görebilmek için koltuğun arkasına atlayarak, tütüsü ve her şeyiyle.

Kai onun yanına kaydı ve gözlerini kocaman açarak sessizce izledi.

Gözlerimi kısarak yaklaştım. O deli herif bir vincin kolunda ip cambazlığı yapar gibi yürümüş, sonra yüzlerce basamağı olan bir merdivenden inmiş ve Boston'u koşarak mı geçmişti?

Liam telefonu kaptı. "Al, Delia Teyze. Ben .
Bu şekilde görmek daha kolay olacaktır."

Görüntüler televizyonda oynamaya başladığında, çocuklar alkışladılar ve ardından formunu eleştirmeye başladılar.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim ve onu izledim. Collette onun kucağına yerleşmişti ve Phoebe de bir yanında duruyordu. Video tekrar oynatılırken yanakları biraz pembeleşmişti. Törene koşarak gittiğini biliyordum ama bize doğru yaptığı yolculuğun ne kadar büyük olduğunu tam olarak anlayamamıştım.

Ayak sürüyerek kanepeye gittim ve Liam'a el salladım, sonra da onun yerine oturdum. "Nasıl?" Ona bakarak sordum. "Neden?"

Collette'in başının üzerinden bana baktı, kara gözleri hiç dalgalanmadı. "Çünkü kızlarım için her zaman ortaya çıkacağım."

ENZO

I Çocukları uyutmak çok uzun sürdü ama sinirlerimin ve çarpan kalbimin izin verdiği kadar sabırla bekledim. Delia ve benim konuşmaya ihtiyacımız vardı. Bunu onun yüzünde ve diğer annelerin bana attığı sempatik bakışlarda görebiliyordum. yatağa doğru yol alırken.

Ama oturdum, kararlı ve tereddütsüz. Erkek olmanın zamanı gelmişti.

Delia sağlam yapılı, sert bir yüzün arkasına saklanmıştı. Ama yanına oturduğum anda, bana kızgın görünmeye çalıştığında, incinmişliğinin ve korkusunun ne kadar derin olduğunu görebiliyordum. Korkmuştu. Onu hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyordu.

Ve onu gördüğümü bildiğinden emin olmalıydım. Bu yüzden bekledim. Bu konuşmadan kaçınmaya çalıştığını çok iyi biliyordu.

Kızları yatağa götürmesinin üzerinden otuz dakika geçtikten sonra onu bulmak için üst kata çıktım. Odasındaki masanın başında oturmuş, saçlarını başının üzerine yığmış, bir yandan kalemini çiğniyor, bir yandan da dosyaları inceliyordu.

"Merhaba Prenses," dedim ve başının tepesine bir öpücük bıraktım. Başını arkaya yatırdı ve bana zayıf bir gülümseme verdi.

"Söyleyeceğim şeyden nefret ediyorum," dedim yatağın kenarına oturarak. "Ama konuşmamız gerek."

Sandalyesinde döndü ve kollarını kavuşturdu. "Kariyerimin en büyük davası otuz altı saat sonra başlıyor. Bekleyebilir mi?"

Lanet olsun. Son birkaç aydır yıkmaya çalıştığım duvarları yeniden inşa etmeye başlamıştı bile. Ve ben buna katlanamıyordum.

"Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. Bir şey söylemek zorunda değilsin ama en azından dinleyebilir misin?"

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Bugün için özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Omuzları çöktü. "Kızlarıma görünmek için tam bir Örümcek Adam oldun."

Güldüm ve başımı öne eğdim. Tanrım, bunu asla unutamayacaktım. Haber çıktığından beri kız kardeşlerim telefonumu patlatıyordu ama henüz hiçbirine cevap vermemiştim.

"Sen internet ünlüsüsün. Artık bir meme olduğunu biliyor musun? Ve videolar var. O vincin kolundaki yürüyüşün artık müzik haline geldi."

Bir elimi yüzümde gezdirdim. "Sadece oraya zamanında varmaya çalışıyordum. Kaçırma düşüncesi, kızları hayal kırıklığına uğratma düşüncesi, seni hayal kırıklığına uğratma düşüncesi-"

"değil. Baktan şeyler olur. İş çılgınca olabilir..." Sesi . Ama anlamıyordu.

Önünde diz çökerek kollarını kavradım. "Delia, bana bak." Baktı, çenesini dik tutmasına rağmen gözleri hâlâ korku doluydu. Derin bir nefes aldım. İşte hiçbir şey olmuyor.

"O çatıdayken tek düşündüğüm sana ulaşmaktı. Bu kariyerimin en büyük projesi. Sevdiğim şehrin silüetini değiştirme şansım. Ve daha az umursayamazdım."

Biraz geri çekildi. "Enzo."

Kollarını nazikçe sıktım. Artık benden kaçmasına izin veremezdim. "Bırak da bitireyim. Oradayken ne fark ettim biliyor musun? Seni kaybedersen mirasımın hiçbir değeri kalmayacağını anladım. Yıllardır iş her şeyden önce geliyordu ama artık sen, Phoebe ve Collette daha önemlisiniz. İş-yaşam dengesinde yeniyim ama söz veriyorum üçünüzü de asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Asla."

İkiz gözyaşları güzel yüzünden aşağı süzülüyordu. "Ama sen yapmadın. Sen başardın." Burnunu çekti. "Sorun yok."

"İyi değil. Yüzünü gördüm. endişelendiğini biliyorum. Seni bir dakika duraklattığım, bir dakika endişelendirdiğim düşüncesi mi? Bununla yaşayamam. Bu yüzden şu anda açık olmak istiyorum."

Gözyaşları şimdi daha hızlı akıyordu. Kahretsin. Onu kollarıma alabilmek için bunu çıkarmalıydım. O zaman asla bırakmazdım. "Korkman normal. Endişeli olman normal. Ama sana şimdi söylüyorum, senin için savaşacağım.

ve kızlar. Bu işte uzun soluklu olduğumu size kanıtlamak için canımı dişime takarak çalışacağım."

"Yapmak zorunda değilsin." Hıçkırdı.

Kollarından çekiştirerek onu benimle birlikte yere oturmaya zorladım ve onu sardım. "İstiyorum," dedim o ağlarken saçlarına. "Sana çılgınca, delice aşığım. Seni seviyorum, ikizleri seviyorum, bu evi ve bu büyük, tuhaf aileyi seviyorum. Yıllarımı bir sisin içinde geçirdim ama artık net bir şekilde görebiliyorum. Sen benim geleceğimsin, Delia. Ve beni kabul ettiğin sürece her gün burada olacağım."

"Sanırım ben de seni seviyorum," dedi. "Ama şu anda çok şey varmış gibi geliyor. Kızlar, ev ve bu dava."

"Şşş." Onu daha yakına çektim ve başını göğsüme bastırdım. "Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin. Yardım etmek için buradayım. Beni işe koy."

Gömleğime doğru burnunu çekti. "Açılış konuşmamı çalışmam gerek."

"Gidip kahve makinesini programlayayım, sonra işe koyulabiliriz."

"Yapmak zorunda değilsin." Bana baktı, gözleri kızarmıştı ama umut doluydu.

"Tam orada dur. Seni sevmenin ve desteklemenin öncelikli hedeflerim olduğunu anlamayı sağlamak için ne yapmam gerekiyor? Her ne ise, yapacağım. Çünkü bu artık benim işim. O yüzden lütfen yardım etmeme izin ver."

DELIA

TKarar açıklanmıştı. Dört gün süren duruşma ve birkaç saat süren müzakere sonrasında yargıç ve jürinin kararını beklerken tüylerim diken diken olmuştu.

geri dönmek için. İşler nasıl giderse gitsin, bu yakında sona erecekti.

Hukuk beni her zaman büyülemiş ve heyecanlandırmıştır. Çocukluğumdan beri aşırı gelişmiş bir adalet duygusuna sahiptim. Ve Louise Teyze'nin bana anlattığına göre Masters ailesinin hukukla ilgili uzun ve hikayeli bir geçmişi vardı. Ona göre, büyük büyük babam Massachusetts Körfezi kolonisinde yargıçmış.

Babam beni terk ettiğinde, ilgim bir zorunluluk haline geldi. Elinde avucunda bir şey kalmayan annem, düşük ücretli işlerden sonra düşük ücretli işlerle boğuşuyordu. Çok hızlı bir şekilde kendi paramı kazanmam ve tercihen çok para kazanmam gerektiğini fark ettim.

Bu yüzden burslara, stajlara ve hukuk fakültesine odaklandım. Hukuk fakültesi başladığında, tüm zamanımı ve çabamı en iyi notları almaya harcadım, böylece en iyi hukuk firmasında bir iş bulabilecektim. En büyük ikramiyeleri ve en gösterişli ofisleri olan.

Çünkü yirmi dört yaşındaki Delia'ya göre başarı böyle bir şeydi. Şehre tepeden bakan büyük bir ofis, yüklü bir maaş çeki ve asla ama asla kendimden başka kimseye muhtaç olmamak.

Ve ben memnundum. Sayılırdı. Çalışma saatleri cezalandırıcıydı, kültür zehirliydi ve nadiren nefes alabildiğimi hissediyordum. Ama tüm öğrenci borçlarımı ödedim.

krediler aldım, annemin güzel bir ev almasına yardımcı oldum ve kendimi büyük hayalimi gerçekleştirebilecek bir konuma getirdim. Annelik.

Hukuk firmaları kaygan piramitlerdir. Her basamakta daha az yer vardır. İnsanlar çeşitli nedenlerle düşerler, ta ki ayakta kalan son avukatlar ortak olana kadar. Bu noktada, ortaklığa dönüşen avukatlar o kadar kırılmışlardır ki prestij ve yüksek maaş için her şeyi yaparlar.

İnsanların bir şans için her şeylerinden vazgeçtiklerini gördüm. Eşler ve çocuklar. Kanser ve ebeveyn kaybı gibi hayat değiştiren durumlarda aileleriyle geçirdikleri zaman. İptal edilen tatiller, balayları ve kaçırılan spor müsabakaları. Boşanmalar ve ilişkiler bir hastalıktı.

Hayal ettiğim gelecek yıkıldığında ve parçaları toplayıp yeniden başlamak zorunda kaldığımda neredeyse iki yılımı acı ve öfkeyle geçirmiştım.

Ama bu bir lütuftu. Burns & Glenn bana kazık atmasaydı, bugün olduğum yerde olamazdım. Arkadaşlarım ve onların aileleriyle çevrili. Evimizdeki sevgi ve destek olmasaydı kızlarım bu şekilde gelişemezdi ve Enzo ile asla tanışamazdım.

Oh, Enzo.

Bütün hafta yanımdaydı, çocukları okula bırakıyor, bitmek bilmeyen kahveler yapıyor, şanslı pantolonumu kuru temizlemeye götürüyor ve hırslı bir avukat kızın isteyebileceği en destekleyici ortak oluyordu.

Tüm ev halkı bu duruşmaya hazırlanmama yardımcı olmak için bir araya gelmişti. Kutular dolusu dosyayı düzenlediler, argümanlarımı çalışmama yardım ettiler ve bana sürekli sarılıp beşlik çıktılar. Hatta Shayla yapay tat yasağını biraz olsun kaldırdı.

Enzo her gün mahkeme salonunda oturuyor, çalışmamı izliyor ve molalarda elimi tutuyordu. Beni mahvetmeye çalışan adamla yüzleşmek zorunda kaldığımda desteğini hiç esirgemedi.

Baskının bunaltıcı bir hal aldığı anlarda, onun yakışıklı yüzüne tek bir bakışım bana dayanmam için gereken gücü verirdi.

Ve şimdi, kararı almamdan sadece birkaç dakika sonra, içimi bir huzur kapladı.

Koridorun karşısında Jim Jansen duruyordu. Yaşlı, kamburu çıkmış ve yenilmiş görünüyordu. Müvekkilini ve tüm tanıklarını günlerce dövmüş, delil üstüne delil sunmuş ve jüri için çok net bir resim çizmişim. Müvekkili bir canavardı ve yıllarını hapiste geçirmesi gerekiyordu. Ve bu herif bunu biliyordu.

Bana alaycı bir ifadeyle baktı ve ben de sakin bir gülümsemeyle karşılık verdim. Yıllarımı ondan nefret ederek geçirmiştim. Kızgın ve öfkeliydim, hayatımı mahvettiğini düşünüyordum.

Ama o mahkeme salonunda, en güzel pembe topuklu ayakkabılarımın içinde, hayatımın aşkı beni desteklerken, bir şeyin farkına vardım.

Beni mahvetmemişti.

Beni özgür bıraktı.

Öfkemi, gücümü ve hırslımı kucaklamıştım. Ve ona rağmen başarmıştım.

Tüm bunlar boyunca kendimle ilgili bazı gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldım. Acı vericiydi ama uzun vadede bir nimetti.

Çünkü keşfettiğim şey, bunu tek başıma yapamayacağımdı.

İnsanlarıma ihtiyacım vardı.

Ve şimdi, benim .

Benim de ona

ihtiyacım vardı.

Çünkü dağınık, kaotik hayatıma rağmen. Stres, hayal kırıklığı ve bunalmışlığa rağmen. O yakışıklı piçi seviyordum. Ve gerisini birlikte çözecektik.

ENZO

ENZO

Aile, büyük haber. Mahkumiyet! Delia o kendini beğenmiş hukukçunun kışını tekmeledi.

BECKETT

Yemin
kavanozu.

ENZO

Mesajla mı?

BECKETT

Kuralları ben koymuyorum. İkizler
koyuyor.

DYLAN

Becks'i görmezden gel. Bu harika bir
haber.

CORTNEY

İşte bu, Delia!

SHAYLA

Adalet yerini buldu!

LIV

Savcıların Kraliçesi Delia'ya selam
olsun.

ENZO

Düşünüyordum da... Bu gece kutlama yapalım. Back Bay'deki
Kings'te parti. Üç harika kızım bu hafta ortalığı kasıp kavuruyor.

LIV

Kızların □

SHAYLA

Rezervasyon için aramalı mıyım?

ENZO

Gerek yok. Bir adamım var. Bütün aile 6'da orada olabilir mi? Del ve ikizlere sürpriz yapabiliriz.

CORTNEY

Anlaşıldı.

"W Nereye gidiyoruz?"

"Akşam yemeği," dedim kızları otoparktan King's'e . "Ödülünüzü ve annenizin bugünkü büyük zaferini kutlamak için."

King's, çok katlı bowling ve atari oyunlarının bulunduğu devasa bir restoran ve eğlence kompleksi.

"Pazartesiye kadar bekleyemem. Bunu Pearl Brown'ın yüzüne vuracağım." Phoebe ellerini küçük bir süper kötü gibi birbirine sürttü. "Annesinin nasıl bir beyin cerrahı olduğu ve hayat kurtardığı konusunda sürekli böbürleniyor."

Collette ellerini kalçalarına koyarak, "Evet," diye söze karıştı. "Annemiz gerçek bir süper kahraman. Kötü adamları hapse atıyor."

Delia homurdandı. "Ben süper kahraman değilim." Üçümüz de durduk ve ona baktık.

"Öylesin anne. Süper kahramanlar adalet için savaşır. Daha güçlü ve daha havalı silahlara sahip kötü adamlara karşı mücadele ederler ve yine de kazanırlar."

Delia'yı kendime çektim ve başına bir öpücük kondurdum. "Dahi ikizlerle birlikteyim. Sen benim kahramanımsın."

Kaburgalarımın dirsek attı. "Bu kadar hayalperest olmayı bırak. Sinir bozucu." Ona göz kırptım. "Günahlarımın kefareti sonra öderim, Prenses."

Kıpkırmızı oldu ve beni kapıya doğru çekti.

Daha içeri adımımızı atmamıştık ki bir kahkaha tufanı ve "sürpriz!" çığlıkları devasa mekânda yankılandı.

Finn tütüsüyle aşağı yukarı zıplayarak bize doğru koştu. "Hadi oynayalım!"

"Bunu sen mi yaptın?" Delia, anneler onu dev bir grup kucaklamasının içine çekerken sordu.

"Sahibini tanıyorum. Onun için birkaç yer inşa ettim." Omuz silktim. "Ben de bir iyilik istedim."

"Bütün mekanı kiraladın mı? Cuma gecesi mi?"

"Kızlarımı düzgün bir şekilde kutlamak istedim," dedim. "Sizinle çok gurur duyuyorum."

Dylan ve Liv'in ılıklarını duymazdan gelerek onu öptüm. İkizlerden biri arkamdan "Yemin kavanozu," diye bağırdı.

Bu kadının, kızların parayı transfer etmek için QR kodunu kullanabilmeleri için telefonumu uzatmaktan başka bir şey yapmasını beklemiyordum.

"Ben hava hokeyi diyorum," diye bağırdı Kai, sesi hiç duymadığım kadar yüksekti. "Kim kaybetmeye hazır?"

Garsonlar ailemizi ağırlamak için masaları bir araya getirirken çocuklar oyunlara doğru koşuşturdu.

Her tarafta eğlence vardı. Finn ve Adeline Skee-Ball oynuyor, Beckett onlara tezahurat yaparken topu ellerinin üzerinden atıyorlardı.

İkizler Liam ile bilardo oynuyor, açılar ve strateji hakkında hararetli tartışmalar yapıyorlardı. Winnie ve Dylan bowlingde Courtney ve Liv'i yeniyorlardı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Dylan mükemmel bir candlepin bowling oyuncusuydu. Rastgele yeteneklerinden biriydi sanırım.

Etrafımızdaki mutlu yüzlere bakarken Delia kolunu belime doladı. Kolumun altına girerek "Teşekkür ederim," dedi.

"Umarım kaosa aldırmazsınız. Seni ve ikizleri kutlamak istedim. Ne kadar özel olduğunuzu bildiğinizden emin olmak istedim."

"Benim için anlamı çok büyük. Kendimi toparlarken gösterdiğin sabır için teşekkür ederim. Erkeklerle ilgili yüklerimi atlatmam uzun zaman aldı ama sen, Enzo DiLuca, sadece iyilerden biri değilsin. Sen en iyisisin."

Kalbimin on birinci şeritte patlayacağını düşündüm. Tanrım, bu kadın her şeydi.

Şarap bardağını elinden aldım ve yere bıraktım. Sonra yüzünü kavradım ve yaklaştım. "Seni seviyorum, Delia Masters. Benim için o sensin. Sana, Phoebe'ye ve Collette'e sahip olduğum her şeyi vereceğim."

"Enzo."

"Şşş. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece tamamen açık olmak istiyorum. Bu işte uzun vadede varım. Bekleyeceğim. Çemberlerden atlayacağım. Benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için legolarla dolu bir yatakta uyuyacağım."

Eğildim ve onu nazikçe öptüm.

Başımı tutup beni tekrar öptüğünde içimi bir sevinç kapladı. "Biliyorum. Ve ben de seni seviyorum."

"Özür dilerim. Sanırım bir saniyeliğine bayıldım. Tekrar söyle."

Bana seksi bir sırıtış attı.

"I." Beni yanağımdan öptü.

"Aşkım." Beni kendine çekti ve diğerini öptü. "Y-

"

Bir çığlık havayı delip onun sözünü kesti.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve Delia'nın

gözleri kocaman açıldı. "Dylan!" Liv bağırdı.

Çocuklar her yönden koşarak geldiler ve Dylan'ın durduğu şeritte birer birer durdular.

Bowling topunu iki eliyle tutuyordu. Kot pantolonunda ıslak bir leke oluşmuştu ve yavaşça yayılıyordu.

"Suyun geldi. ."

Dylan sakın bir gülümseme takındı ve karnını ovuşturdu. "Willow, bak şimdiden ortalığı dağıtıyorsun."

panik başladı.

Beckett öne atılarak durumu kontrol altına almaya çalıştı. "Tamam aile," diye bağırdı. "Bunun için eğitim aldık."

Genellikle uzun boylu ve kendinden emin bir duruşu olan Cortney, ellerini saçlarında gezdirerek nişanlısının önünde volta attı. "911'i arayayım mı?" diye sordu Dylan'a.

Onun kolunu okşadı. "Hayır, aptal. Henüz hastaneye gitmemize gerek yok."

"Ama zar yırtıldıktan yirmi dört saat sonra anne ve çocuk için enfeksiyon riskinin üç katına çıktığını okudum."

"Yirmi dört saniye önce suyum geldi." Bir elini onun yanağına koydu ve çenesini yukarı kaldırdı. "Biz iyiyiz. Hadi eve gidelim de işler yoluna girene kadar küvette ıslanayım."

Beckett, "Charlie seni şimdi alabilir," dedi.

"Ben de gideceğim. Çantaları hazırlayayım," diye ekledi Liam, Beckett sırtını sıvazlarken.

"Senin için atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım mı? Perine bölgen için esansiyel yağ kremine ne dersin?" Shayla sordu.

Dylan sadece gülümsedi.

Nasıl bu kadar sakın kalabildiği beni şaşırttı.

Sonunda Cortney Dylan ve Liam'ı Beckett'ın limuzinine bindirdi. Yetişkinler geceyi kısa kesmeye karar verdiler, böylece hepimiz eve gidip erkenden yatabilecektik. Önümüzdeki birkaç gün yoğun geçecekti.

Evde çocuklar uyumak yerine, aileye yeni katılacakları için heyecanla duvarlarda zıplıyorlardı. Kendilerini oturma odasının zemininde film izlerken ve patlamış mısır yerken buldular.

Bossman'ın oturma odasını toplamasına yardım ettikten sonra Delia'yı çatı katında battaniyeye sarınmış, şehre bakarken buldum.

"İyi misin?" Kollarımı beline doladım. Başını salladı.

"Biliyor ," dedim, onu daha da yakına çekerek, "daha önce söylediğin şeyi hiç bitirmedin."

Cahil numarası yaptı. "Hatırlamıyorum."

Çene çizgisini öptüm, kollarımın arasında titremesine bayıldım. "Bana yalan söyleme, Prenses. Beni sevdiğini söyleyebilirsin. Benim için fark etmez."

"Egon çok büyük."

"En son kontrol ettiğimde, tüm büyük zevk alıyordun," diye alay ettim.

Dudağını ısırdı ve başını salladı. "Beni çileden çıkarıyorsun. Ama seni seviyorum.

Her ne kadar bu sözleri söyleyeceğimi hiç ama hiç düşünmemiş olsam da, bu doğru." "Güzel. Çünkü seni çok seviyorum."

Kollarını bana doladı ve destansı bir öpücük için beni aşağı çekti. Hava buz gibiydi ama onun yakınında olmak bile içimi ısıtıyordu. Bu kadın artık benim dünyamdı ve onun için her şeyi yapardım.

"Değişmeyeceğim," dedi. "Sana aşık oldum diye birdenbire hiçbir fikri olmayan tatlı bir kadına dönüşmeyeceğim."

"Güzel. Seni olduğun gibi istiyorum. Hayatımın geri kalanında her gün.

"Beni ömür boyu şımarıklığınız için kaydedin

Prenses." "Bir ömür boyu mu?"

"Evet. Çünkü gitmene asla izin vermeyeceğim."

SERİ EPİLOGU

6 HAFTA SONRA.

Cortney

S Göğsüme küçük bebeğin tatlılığını ve sıcaklığını içime çekerek, onun yumuşak saçlarını okşadım. Avucum hâlâ Willow'un kafasının neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Neredeyse iki aylık olmasına rağmen hâlâ eski top tutucu eldivenimden daha küçük görünüyordu ama kızıl saçlarından hiçbir şey kaybetmemişti.

doğduğu günden beri vardı.

Dylan'ın doğumu zamanki gibi çok iyi geçmişti. Tüm yol boyunca son derece soğukkanlı ve kendinden emindi. Öte yandan ben, Willow'un ilk feryadı doğumhanede yankılanana kadar sinir krizi geçirmiştim. Yine de o anın gerçekten bir hastanede gerçekleşmiş olması beni rahatlatmıştı. Dylan bir süredir evde doğum fikrini kafasına koymuştu. Ama kızım nasıl *stresli* olduğumu anladığı için, paranın satın alabileceği en iyi doğumhaneye girdik ve hem anneye hem de bebeğe profesyoneller tarafından iyi bakıldı. Plasentanın doğumuna yardım etmek yerine bekleme odasında bulunan ve pek de geleneksel olmayan ailemiz Dylan, Shay'in halledildi.

Doktor bu küçük kızı ilk kez kollarıma bıraktığı andan itibaren onu bırakmak çok zor olmuştu. Dylan, her zamanki gibi, kaos içindeki sakinliğimdi. Willow telaşlandığında stres yapmadı, sadece gülümsedi ve

Geceleri uyuyabilmek için eve en pahalı solunum monitörüyle geldiğimde başımı salladım.

Enzo, Willow doğmadan birkaç gün önce gelip evi bitirmişti. Yatak odamızın duvarları vardı, bu yüzden bu sorunu stres faktörleri listemden . Ancak Google son zamanlarda gözlerimi yeni doğmuş bir bebekle ilgili yanlış gidebilecek çok fazla şeye açmıştı. Dylan olmasaydı, şimdiye kadar birkaç kez aklımı kaçırmış olurum.

Willow hâlâ mavimsi olan gözlerini açtı ve ince dudakları O şeklinde ayrılıp yumuşak bir çığlık atarken bana odaklanmaya çalıştı.

"Şşş, baban burada." Bir o yana bir bu yana döndüm, tişörtüme sokuldu ve tekrar uykuya daldı.

Rahat hareketlerime devam ettim ve başını okşayarak pencerenin dışındaki sokağı inceledim. Yarın, aynı caddeye bakışım biraz daha farklı olacaktı. Çocuklarla *bugünü* seçtiğimizde, Willow ile Revs sezonunun başlangıcı arasında zamanın bu kadar çabuk geçeceğini fark etmemiştim. Revs'teki işim hayal edebileceğimden çok daha tatmin ediciydi. Beckett her gün bana ne kadar bok atsa da, adam en iyi arkadaşlarımdan biri haline gelmişti.

"Pencereden tırmanıp buradan kaçmayı mı özledin?" Dylan arkamdan sordu.

Evin restorasyonu sırasında Enzo'nun ekibi pencerelere ferforje demir parmaklıklar takmıştı. Dışarıdan bakıldığında sokağın çoğunun görünümüne uyuyordu ama aynı zamanda Dylan'a gece yarısı hamburger almak için gizlice dışarı çıktığım günlerin aylar önce sona erdiği anlamına geliyordu. Artık geceyarıları Willow'u beslerken ona yardım etmekle geçiyordu.

"Hayır, sadece bugünün bu kadar hızlı gelmesine şaşırdım." Omzumun üzerinden baktım ve gördüğüm manzara karşısında kalbim sıkıştı. Ne kadar zaman geçerse geçsin, bu kadına benim diyebildiğim için hâlâ hayretler içindeydim. Kırmızı bukleleri dağınıktı ve bir omzunu kapının pervazına dayamıştı. Atlet ve tayt. Çıplak ayakları ve yeşil tırnakları vardı ve hâlâ muhteşemdi.

"Becks aylardır hazırladığı planı sonunda Liv'e anlatacak, ha? Ve ben de onun tüm detayları bildiğinden emin olacağım." Dylan kıkırdadı.

Kadın Beckett'ın ve şimdi de Enzo'nun damarına basmaktan hiç bıkmadı. Rowan'ın onun pisliklerinden nasıl kurtulduğundan emin değildim çünkü ben kesinlikle kurtulamamıştım.

Gülümsemesi geniş ve ışıltılıydı, adeta odayı aydınlatıyordu. "Bu oyunu izlemek için sabırsızlanıyorum."

Sırttım. Dylan'a evlenme teklif ettikten kısa bir süre sonra, mahallede bir taş ev satın alma umuduyla etrafı araştırdım. Amacım kadınları ayırmak değildi. Çocuklarını birlikte büyütmek için bir anlaşma yapmışlardı ve ben de bunu onurlandırmak istiyordum. Ama evde tek bir boş yatak odası bile yoktu ve Dylan, Willow ve ben bu küçük odayı ancak bir süre paylaşabilirdik. Liam'ın da kendine ait bir alana ihtiyacı vardı. Bu yüzden caddenin karşısındaki ve yan taraftaki evlerin durumunu araştırdım, küçük ailemizi barındırırken bizi büyük ailemizle bir arada tutacak bir şey.

Miller Estates'teki temsilciye ailemi bu bloğa yerleştirmenin ne kadara mal olacağını umursamadığımı söylemiştim. Komşular satmakla ilgilenebileceklerini ima ettiklerinde, sanki tüm parçalar bir araya geliyor gibiydi. Ta ki aptalın biri fiyatı yükseltmeye başlayana kadar. Teklifim piyasa değerinin üç katına ulaştığında, sonunda sırrımı ağzımdan kaçırmış, Beckett'a durumu lanetlemiştim, ancak onun ve benim birbirimize karşı teklif verdiğimiz keşfetmiştim.

Bossman uzak taraftaki kahverengi taşı çoktan gizlice satın almıştı ve ortadakini de istiyordu. Planı tüm kadınları kendi evlerine yerleştirmekti. Görünüşe göre, aylardır bunun üzerinde çalışıyormuş. Sadece bana söylemeyi unutmuş. Sonra neredeyse Rowan'la tekrar yapıyordu. Ama Rowan'ın şansına, Beckett devreye girdiğinde iletişimin değerini öğrenmişti.

"Beckett'ın bugün taşınmayı planladığına ve Liv'e hâlâ söylemediğine inanmıyorum." Dylan ona yaklaşırken kıkırdamaya başlamıştı.

Boştaki kolumu ona doladım ve Willow göğsümde kaydı. Annesini yakınında hissedince küçük gözlerini kırpıştırarak açtı ve kıpırdandı. Dylan daha da yaklaştı ve kızımızın alnına bir öpücük kondurdu. Dünyada hiçbir şey bu ikisinin kollarımda olmasından daha doğru hissettiremezdi.

"Sen böyle güldüğünde anne, endişeleniyorum." Liam Dylan'ın diğer yanına yanaşıyor. "Ne tür bir kaosa neden olmak üzeresin?"

"Ben değil. Bu sefer hepsi Becks'in." Başını yukarı kaldırdı, altın rengi gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Liam başının üzerinden bakışlarımı karşıladı. Başlarda onu kırmak zor olmuştu ama şimdi iki kızımıza bakarken bir ekip olarak iyi çalışıyorduk.

Willow yine kollarımda kıvrandı.

"Sen çıkarken onu ben alırım." Liam önüme geçti ve kız kardeşini ustalıkla kucağına aldı.

"Çok uzun kalmayacağım. Enzo sadece bizimle son bir tur atmak istiyor," diye açıkladım onlara.

"Beckett Delia Teyze'ye planı anlatırken orada olmak istiyorum. Başı çok büyük belaya girecek." Liam başını salladı.

"Liam." Dylan onun boştaki koluna hafifçe vurdu.

"Man Bun bugün zaten beş lanet için ödeme yaptı. Bir tane daha nedir ki?" Liam omuz silkti.

Kıkırdamamı engelledim ve ciddi bir ifade takındım. "Kız kardeşin için daha iyi bir örnek ol."

"Willow'un bütün kötü sözleri senden ve Delia Teyze'den öğreneceğinden yüzde yüz eminim." Liam pencere kenarındaki koltuğa oturdu ve kız kardeşini göğsünde kaydıldı. "Ama sen git. Willow benimle."

Dylan'a hızlı bir öpücük verdim, sonra da diğer çocukları bulmak için dışarı çıktım.

Ben aceleyle merdivenleri çıkarken Kai ve Finn koridorun sonundaki odadan televizyona bağırıyorlardı. En üstte, bir şeyler planladıklarını söyleyen bir şekilde fısıldaşan ikizlerin yanından geçtim, ama bu sıra dışı bir şey değildi.

Ön kapıdan çıkarken, bugün için heyecanlıydım ama biraz da hüznüydüm, çünkü burası ne kadar çılgın olsa da, büyük ailemizin tek bir çatı altında olmasını seviyordum.

Beckett

Akıllı ördeğe ne denir?

Ben: Bunu bir daha yapmayacağım.

Brooks: LOL. Hadi Beck. Bugün taşınmana yardım ediyoruz. En azından eşlik edebilirsin.

Ben: Hayır.

Aiden: Ducktastic?

Aiden: Bir smaduck?

Akıllı pantolon.

Brooks: Bu şakaların nesini anlamıyorsun?

Bilge bir . Brooks: Lol.

Ben: Kızlar her an burada olabilir. Lütfen kışınızı kaldırıp buraya gelir misiniz? Sürprizi mahvetmeyin.

Kuyruklarımızı mı kastediyorsun?

İçimi çektim ve yüzümü ovaladım. Neden kardeşlerimden taşınmamıza yardım etmelerini istemenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm ki?

Enzo, "Delia bunu senin yaptığını öğrenince muhtemelen çılgına dönecek," diye uyardı.

Karşımdaki adamı inceliyor, bütün bir yıl boyunca burada yaşayarak nasıl hayatta kaldığımı merak ediyordum. Daha da şaşırtıcı olanı, bundan biraz olsun keyif almayı nasıl başardığımdı. *Sadece birkaç saat daha.*

Cortney, "Hayır, Delia artık bu çocukla uğraşmak zorunda kalmayacağı için çok sevinecek," diye alay etti.

"Unutma: Ben hâlâ senin patronunum, Man Bun."

Sırıttı. "Ha, bırakmaya çalışsam kalmam için bana yalvarırsın."

Gerçek bu değil miydi? Bunu bilmesine izin verdiğimden değil. Cortney'i Boston Revs'in genel müdürü olarak işe almak verdiğim en iyi kararlardan biriydi. Adamı sevdiğimden bahsetmiyorum bile. *Piç kurusu.*

Rowan sıırıttı, üçünün benim hoşuma gitmeyecek kadar sık bindiği bu Beckett arabasına katılmaya hazırmiş gibi görünüyordu. *Evet, bazı şeyleri belli bir şekilde seviyorum. Evet, karıma takıntılıyım. Evet, harika olduğumu biliyorum. Ama neden sürekli olarak*

O mu?

Finn tökezleyerek mutfağa girdi ve başını geriye doğru eğerek hepimize bir göz attı. Saçları tamamen uzamıştı ve son birkaç ay içinde bir karış kadar uzamıştı. Liv, Addie'ye tüm tütülerini verdiğinde ağlamış, yeni boyuna yakışmadığını iddia etmişti. Yalan söylemeyeceğim, Huck'ın büyüdüğünü bilmek biraz acı veriyordu. Bazen kendimi Cortney'nin Willow'u kolunun arasına sıkıştırarak evde dolaşmasını izlerken yakalıyor ve bana ait olan küçük bir çocuğu kucağıma almanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Çocuklarımla bunu hiç yaşamamıştım ve son zamanlarda kendimi Liv'den bir bebek isterken buluyordum.

"Unutmayın," dedim, genellikle ofis için sakladığım CEO kişiliğimi takınarak, "bu benim fikrimdi. Hepinizin buraya gelip onların hayallerini gerçekleştirmiş gibi davranmanızı istemiyorum."

Rowan güldü. "Buna cesaret edemeyiz."

Enzo gözlerini devirdi. "Liv'i seninle evlenmeye zorladığında onların anne komünü hayallerini buldozerle yıktığına eminim."

Cortney nefesini içine çekti. "Hassas bir konu, dostum."

Enzo'ya ölümcül bir bakış attım ama o sadece omuz silktilti. Tüm bu tadilatları bu kadar hızlı ve gizlice gerçekleştirdiği için ona borçluydum ve o da bunu biliyordu. Şimdi yeni eğitim tesisini inşa etmesi için onu işe almam gerekecekti.

"Ne hakkında konuşuyorlar, Patron?"

Finn kelimeler konusunda nadiren sorun yaşırdı ama sinirlendiğinde araya fazladan bir *s* harfi . Oğlumun önünde diz çöktüm ve tamamen dürüst oldum. Evimizde ayakta kalan son erkekler bizdik - *Tanrı*'ya şükür - ve ona karşı dürüst olmak istedim.

"Annelerin *çocuk yetiştirmek için bir erkeğe* ihtiyaçları olmadığı, sadece birbirlerine ihtiyaçları olduğu için hepinizi nasıl *bir* araya getirdiklerini biliyor musunuz?" Delia'nın sık sık söylediğini duyduğum sözleri tekrarladım.

Finn başını salladı, ağzı ciddi bir çizgiyle kapalıydı.

"Teker teker, bir erkeğe ihtiyaçları olmadığını fark ettiler ama hepinizi seven birini buldukları için mutlu oldular. Çünkü daha fazla sevgi her zaman iyi bir şeydir, değil mi Huck?"

Oğlum sırttı. "Daha fazla sevgi en iyi sevgidir, Patron. Özellikle de senden." Kendini kollarıma attı ve neredeyse beni kıcımın üstüne düşürüyordu. Bu çocuk en iyisiydi.

"Ben de sana, Huckleberry Finn. Tüm anneler kendi 'daha fazla sevgi' versiyonlarını bulurken, aklıma bu fikir geldi."

"Uh-oh, Bossman. Delia Teyze senin fikirlerinden hoşlanmıyor."

Sırttım. Eninde sonunda bunun hayranı olacağından emindim. "Herkes geçen yıl komşularımızın neden taşındığını merak ederken, bunun sebebinin onların evlerini benim satın almam olduğunu söylesem?"

Finn burnunu kaşıdı. "Aptalca görünüyor. Zaten çok fazla eviniz var. Annem her zaman bunun israf olduğunu söylüyor."

Homurdandım. Lanet karım hala ne kadar param olduğunu ve onu harcamaktan ne kadar zevk aldığımı anlamıyor.

"Evler sadece benim için değil. Hepimiz için. Dylan Teyze ve Cortney Amca yan eve taşınıyor." Çenemi Man Bun'a doğru eğdim, o da karşılık verdi. "Biz de onların diğer tarafındaki eve taşınacağız. Sonra Rowan Amca ve Shayla Teyze de bizim diğer tarafımızda olacak. Hepsi arka arkaya."

"Ve tüm çocuklar burada Delia Teyze ve Enzo ile mi yaşayacak?" Finn yaklaştı, sesi fısıltı gibiydi.

"Hayır." Başımı salladım, aniden bir sinir dalgasına kapıldım. Diğer çocuklardan ayrıldığım için üzülür müydü? Aldıracağını düşünmemiştim ama belki de işin bu yönünü daha fazla düşünmeliydim. "İkizler burada kalacak. Iceman Shay Teyze'yle gidecek. Liam ve bebek Dyl teyzeyle gidecek. Sen, Winnie ve Addie benimle geleceksiniz."

"Yani hepimiz hâlâ aynı sokakta mı yaşayacağız?" Başımı salladım.

"Ve bir oyun odasını paylaşmak zorunda kalmayacağız?"

"Kendi odanız ve kendi oyun odanız olacak," diye söz verdim. "Dylan Teyze okuldan sonra da bize bakacak mı?"

Güldüm. "Yapabildiği zaman, elbette."

"Ve artık Shay Teyze'nin yeşil içeceklerini içmek zorunda kalmayacak mıyız?" "Hayır."

Yüzü en parlak sırıtışla ikiye ayrıldı. "Patron, sen en iyisisin!" Kendini tekrar bana doğru fırlattı, bu sefer beni yere düşürdü.

Gözlerimi kapattım ve o anın tadını çıkardım. Mürettebatın geri kalanının bu habere olumlu tepki vereceğinden emin olmadığım için alabildiğimi alacaktım.

Plan bir yıldır işliyordu. Mahalledeki tüm evleri yavaş yavaş satın almıştım. Böylece üstün çöpçatanlık yeteneklerimi kullanarak her anneye bir erkek bulmakla kalmamış, aynı zamanda her biri için bir ev de almıştım. Çünkü Liv arkadaşlarını seviyor ve onların mutlu olmasını istiyordu. Ben de Livy'mi mutlu etmek için her şeyi yapardım.

Üç evin de mülkiyetini aldıktan sonra, çocuklar hemen onları benden satın aldılar. Bir şekilde yardım etmeleri gerekiyordu. Bir erkek ancak bu kadarını yapabilirdi. Onlara soracak olsanız, kadınlarını kendilerine aşık etme konusunda tüm işi kendilerinin yaptığını iddia edeceklerini sanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bana ve çöpçatanlık becerilerime hak ettiğim kadar değer vermiyorlardı.

Çocukların hepsi gözlerini deviriyor, kollarını göğüslerinde kavuşturuyorlardı. Onları görmezden geldim, dikkatimi o kadar da küçük olmayan adamıma kilitledim.

"Ben gerçekten en iyisiyim, Huck. Artık tüm annelerin kendi evleri ve kendi erkekleri var. Sen ve ben artık onların evlerinin erkeği olmak zorunda değiliz. Ve hepsi benim sayemde."

Kendimle gurur duyuyordum.

"Ne yaptın?" Karımın sesi arkamda gürledi ve kaskatı kesildim. Önümdeki üç şerefsizin de yüzünde boktan sırıtışlar vardı.

"Hepimizdik." Kendimi ayağa kaldırdım ve karımla yüzleşmek için döndüm.

Yüzünde vurdumduymaz bir ifade vardı, ağzı düz bir çizgi halindeydi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Az önce oğlumuza anlattığın hikâyeye bu değildi," diye uyardı.

Finn, "Evet, Patron, yalan söylememelisin," diye ekledi.

Cortney güldü. "Evet, Bossman, ona her şeyi anlattığından emin ol. gerçek."

Dylan merdiven boşluğunda belirdi. "Ne gerçeği?"

İç çektim. Ben ve koca ağızım. "Haydi, aile. Takım toplantısı zamanı."

Finn oturma odasındaki havalandırmaya doğru koşarken gözleri parladı. Evin geçirdiği onca onarıma rağmen, soğuk hava girişine doğru bağırarak hâlâ tüm ev sakinlerinin dikkatini çekmenin en kolay yoluydu. Tüm çocuklar odaya süzülürken göğsümde bir anlık bir sızı hissettim; yüksek sesle konuşmaları, gülümsemeleri ve kahkahaları mekânı sadece onların yapabileceği şekilde dolduruyordu.

Liam ortaya çıktı ve Cortney hemen kızını ondan kaptığı gibi kanepeye bıraktı. Dylan onun yanındaki döşemeli kola oturmuş, gülümsemeyi yeni öğrenen kızlarına komik suratlar yapıyordu.

Winnie yanlarındaydı ve bebeğin dikkatini çekmek için aptalca sesler çıkarıyordu. Addie hemen Liam'ın kucağına tırmandı ve kulaklıklarıyla oynarken Liam da bir gözü onda bir gözü bende olan ikizlerle konuşuyordu. Baskının bana ulaşmasını bekliyorlardı. İşte o zaman küfürler ağızımdan kaçacak ve ben de bedelini ödemek zorunda kalacaktım. Uzun zaman olmuştu ama hala ara sıra oluyordu. Bugün korkumun kokusunu alıp almadıklarını merak ediyordum.

Rowan ve Iceman yerde oturmuş, Iceman'ın Rowan'ın telefonunda ağzının suyu akarak incelediği patenlere bakıyorlardı. Shayla ve Delia ise duvara yaslanmış birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Sadece bana odaklanmış olan tek kişi Livy'ydi, yüz ifadesi merak ve dehşet karışımıydı. Dikkatini benden ayırıp alt dudağını dişlerinin arasına alarak ailemizi incelediğinde, ikilemde kaldığını anladım.

Çünkü bu insanlar öyleydi. Bizim ailemiz.

Ama kendi evlerimize taşınmamız bunu değiştirmeyecekti. Bu kadınlar hâlâ yemeklerini paylaşıyor ve biz aptalca şarap kadehleri eşliğinde dertleşiyorlardı. Ve Perşembe geceleri kitap kulübü için buluştuklarında bizi bebek bakıcılığı yapmaya zorlayacaklardı.

Boğazımı temizledim ve aniden bunun son ekip toplantımız olacağını fark ettim. En azından bu şekilde, hepimiz hâlâ tek bir çatı altındayken. Livy yanıma yaklaşip elimi sıktı ve bana yumuşak bir gülümseme verdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi hafifçe çatlıyordu. Her zaman benim felaketim olan o kahverengi gözleri yaşlarla doldu.

Onu daha yakına çektim. "Senin için her şeyi yaparım Livy. Her zaman."

"Geldik!" Gavin girişte belirerek, "Geldik!" dedi. Belli ki adam kapıyı nasıl çalacağını bilmiyordu. Arkasında Brooks ve Aiden belirdi, ikisi de sırtıyordu.

Liv üç kardeşime bakarken gülümsedi. "Beckett sadece parlak fikrini bizimle paylaşıyordu. Biz annelerin birbirimize aşık olmamıza ve şimdi de kendi evlerimize taşınmamıza neden olan fikri."

Brooks yumruğunu ağzına götürdü ve güldü. "Bu şekilde mi satıyor?"

Ona ters ters baktım. "Sen benim en sevdiğim kardeşimdi." Sevincini dizginlemeye çalışırken göğsü titriyordu.

Cortney kanepeden, "Bekleyin," dedi. "Artık hepimizin hayatına karıştığına göre, sıra size de gelecek."

Aiden sırtıttı ve göğsünü kabarttı. "En iyi atışını yap. Benim zaten bir kız arkadaşım var."

Bu yorum karşısında tüm odanın içten içe inlediğinden emindim. Jill en kötüsüydü.

Gavin gülümsedi. "Ördek neden yolun karşısına geçti?" "İneği takip etmek için mi?" Aiden teklif etti.

Çocuklar kıkırdarken Liv homurdandı. "Bunlarda çok kötü."

Onların gülümsemelerini görmek beni gelecek için heyecanlandırdı. Ve evet, kardeşlerimin de bizim kadar şanslı olmalarına aldırmazdım. Bunu hak etmişlerdi. Aileyi. Sevgiyi.

"Hayır. Çünkü orada yaşıyor," dedim gururla. "Şimdi bu gösteriyi yola koyalım. Eğer hareket halindeyken içinizden biri bulaşıkları yıkarsa, kıcına tekme basarım."

İkizlerin gözleri parladı.

Ah kahretsin.

"Bu bin eder, Patron!"

Enzo

TAŞINMA GÜNÜ. Beklediğimden çok daha hızlı gelmişti. Beckett birkaç ay önce planını bana açıkladığında, dürüst olmak gerekirse bunu başarabileceğini düşünmemiştim. Ama aşık bir milyarderden asla şüphe etmemeliydim.

Ekiplerim boş evleri hızlı bir şekilde yeniledi ve adamlarla çalışmak kolaydı. Beckett her şeyin en pahalısını istedi. Cortney ve Dylan vizyonlarıyla hazırlıklı geldiler, tabii ki şimdiye kadar gördüğüm en güvenli, en eklektik tasarım. Rowan ise klasik bir tarzı tercih etti. Tarihi ev restorasyonu yapmayan biri için sadece birkaç ay içinde dört tane tamamlamıştım.

Delia haberi beklediğimden daha iyi karşıladı. En azından ben onlara dört evden üçünü birbirine bağlayan iç kapıları gösterene kadar, en çok çocuklar zorlandı. Artık iş işten geçmişti, evimizi hemen yanındaki eve bağlayan son kapıyı da takabilirdik. Herkesin iletişim kurabilmesini sağlayan son teknoloji ürünü interkom sistemi de büyük bir satış noktasıydı.

Çok geçmeden hepsi evlerin arasında çılgınca koşturuyor, nerede kale inşa edeceklerini ve fen deneyleri yapacaklarını seçiyor ve hangi mutfakta en iyi atıştırmalıkların olacağını tahmin ediyorlardı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu aile taşınmayı dans, pizza ve Beckett'in ev ofisine kurduğu devasa barda özel kokteyller hazırlayan annelerin gözyaşları içinde kadeh kaldırdığı bir partiye dönüştürdü.

Ufaklıklar yatarken ve yetişkinler bu özel günün anısına fotoğraflar çekerken ben de çatı katına çıkıp ateşi yaktım, yorgun ve mutlu hissediyordum ama en çok da kızlarımın daha sessiz bir eve nasıl uyum sağlayacağını merak ediyordum. Delia ile aramızdaki şeyler hala çok yeniydi ve o da tereddütlüydü. Ama ben bu yolculuğun her parçasını iliklerime kadar hissediyordum. Onu bulmak için kırk yıl beklemiştim, bu yüzden işleri ağırdan almak beni hiç rahatsız etmiyordu. Artık buradaydım ve hiçbir yere gitmiyordum.

Arkama yaslandım ve ayaklarımı ateşin önüne uzatıp derin bir nefes aldım ve birkaç dakika içinde ayak sesleri duydum.

O sırada diğer adamlar görüldü. Cortney'nin üzerinde uyuyan Willow'u saran karmaşık bir şey vardı ve Beckett'ın elinde büyük bir şişe Hanson viskisi vardı.

Ateşin etrafına sandalyeler çektiler ve Rowan plastik bardakları dağıttı.

Beckett fincanını kaldırarak, "Taşınma günü için," dedi.

uzanan ufuk çizgisine bakarak kadeh kaldırdık ve içtik. Beckett, "İyi iş çıkardın, tatlı çocuk," dedi.

Cortney, Willow'un başını hafifçe okşayarak, "Gerçek," diye ekledi. "Her şeyin üstesinden geldin."

"Ve sen Medusa'yı öldürmeyi başardın," dedi Beckett, kadehiyle beni selamlayarak. "Daha düşük seviyedeki pek çok adam denedi ve başarısız oldu."

"Kelime seçimi," diye tersledi Cortney. "Arkadaşımın demek istediği, harika bir kadına aşık . Hepimiz aşık olduk."

Gülümsememi gizlemek için sakalımı kaşıdım ve başımı salladım. Bu ikisi her zaman eğlendiriciydi. "Brownstone'un gücü bu," dedim.

Hepsi aynı fikirde mırıldandı, sonra arkamıza viskinin ve serin gece havasının tadını çıkardık.

"Sence Delia'nın benimle evlenme ihtimali nedir?" diye sordum. Rowan ve Beckett güldü, Cortney ise bana acıyarak baktı. "Önünde uzun bir yol var," dedi Beckett. "Sabırlı ol. Ben aşıkım

Liv'le on iki yıl birlikte olduktan sonra onu evlendirdim."

"Bazılarımızın o kadar uzun süre beklemesi gerekmedi," diye alay etti Cortney, ama Willow'a bakarken gözleri yumuşadı. "Onu hamile bırakmak benim için süreci gerçekten hızlandırdı."

Beckett ona doğru eğildi ve kafasının arkasına bir şaplak attı.

"Bu senin çocuğunun annesi, Man Bun." Başını iki yana salladı. "Onu dinleme. Medusa'yla uzun vadeli bir oyun oynamalısın. Onun seçtiği şanslı piç olduğun için minnettar ol ve hayata sımsıkı tutun."

Tam bir grup olduk. Düşünceli milyarder, endişeli yakalayıcı, parti çocuğu hokey yıldızı ve ben, huysuz müteahhit. Ama her birimiz bu alışılmadık ailede kendimize bir yol bulmuştuk.

Beni buraya getirdikleri ve ben gelene kadar Delia ve ikizlere destek oldukları için onlara sonsuza dek minnettar kalacağım.

Hepimiz buraya gelene kadar on türlü badire atlatmıştık, bu da bu anı daha da tatlı kılıyordu. Bu adamlar arkadaştan çok daha fazlasıydı. Onlar aileydi.

Mant, yıllar sonra çeteyi yakalamak için mi?

[BONUS EPILOG için buraya tıklayın](#)

Tüm aile ve Enzo'nun Delia'ya ***ÇOK*** önemli bir soru sorması...

AKKNOMLEDGMENTS

Bu kadar çok yetenekli ve kendini işine adanmış insanın yardımı olmasaydı bu kitap mümkün olmazdı. Her kitap imkansız gibi başlar ve ancak bazı harika insanların yardımıyla bitiş çizgisini aşabilirim.

Öncelikle en iyi arkadaşlarıma teşekkür etmeliyim. Brittanee Nicole, Jenni Bara ve Swati M.H. Başardık! Bir yıllık sohbet, planlama ve stresin ardından nihayet bu kitap bebeklerini hayata geçirdik. Her birinizle ve yazdığınız komik, baharatlı, içten kitaplarla gurur duyuyorum.

Eşsiz Jenni Bara'ya, çok yetenekli, alçakgönüllü ve nazıksınız. Dostluğunuz gerçek bir armağan. Güneşli tavrını asla kaybetmeden yapmayı başardığınız her şey beni şaşırtmaya devam ediyor. Yazdığım her kitap senin fikirlerin ve enerjin sayesinde daha iyi oluyor. Gerçek bir dost olduğun ve bana her şeyi akışına bırakmayı öğrettiğin için teşekkür ederim.

Brittanee Nicole, sen milyonda birsin. Beni iki yıl önce Instagram'da bulduğun ve o zamandan beri bana katlandığın için teşekkür ederim. Enerjin ve bu işe olan tutkun bulaşıcı ve beni her zaman daha iyi olmaya itiyorsun. Zeki ve yaratıcısın ve güzel yüzünü seviyorum.

Swati M.H., sen en iyi düşünce ortağı ve arkadaşsın. Beni uçurumun kenarından aldığın ve her gün işimi çözmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Yeteneğiniz, iş ahlakınız ve yüreğiniz beni sürekli şaşırtıyor. Bu yolculuğu benimle paylaştığın için teşekkür ederim.

Bu ya da diğer kitaplarım Erica Connors Walsh olmadan var olamazdı. Arkadaşım, amigo kızım ve gelmiş geçmiş en iyi asistanım olduğun için teşekkür ederim. Kapak tasarımıdan fotoğraf bulmaya ve tanıtım yazılarını düzenlemeye kadar her gün gerçekten benim yanımdasın. Geçtiğimiz iki yıl boyunca birlikte ağladık, güldük ve bağırdık ve senin sayende daha iyi bir insan ve yazar oldum.

Becca, profesyonelliğin ve bu seriyle ilgili heyecanın için teşekkür ederim. Sen ve Yazar Ajansı bu süreç boyunca harika ortaklar oldunuz.

Amarilys, sen tanıdığım en nazik, en pozitif insansın. Arkadaşlığınıza değer veriyorum ve ekibimde olduğunuz için kendimi çok şanslı hissediyorum. Bana inandığın için teşekkür ederim.

Morgan, ekibimin güvenilir bir üyesi, sevimli bir dost ve kartal gözlü son düzeltmenim olduğun için teşekkür ederim.

Sara, sen tanıdığım en düzenli kadınsın. İmza günü için bir yazıcı hazırladığını öğrendiğim gün sanırım sana biraz aşık oldum. Cesaretin, sabrın ve tüm Mom Com kaosunu koordine ettiğin için teşekkür ederim.

Hype ekibime, bu kitapları ve yarattığım bu çılgın dünyayı sevdiğiniz için tüm kalbimle teşekkür ederim. Çoğu gün, böylesine harika bir grup pozitif, harika insanla çevrili olduğum için kendimi çimdikliyorum. TikTok'u her gün benim için biraz daha az sinir bozucu hale getiren Amarilys, Jen ve Sara'ya özel olarak sesleniyorum.

Beth, kapsamlı düzenlemen için teşekkür ederim. Sabrınıza, profesyonelliğinize ve nezaketinize hayran kaldım. Bu seri boyunca benimle birlikte çalıştın, geç eklemelerime ve son dakika değişikliklerime tahammül ettin. Özenli çalışman bu karakterlere hayat vermeme yardımcı oldu ve sana gerçekten borçluyum.

Beta Okuyucularım Becca, AJ, Erica, Morgan ve Amarilys'e, düzeltilmemiş taslaklarımı eleme ve olay örgüsündeki boşlukları gidermeme yardımcı olma istekliliğiniz için teşekkür ederim. Harikasınız.

Beni her zaman elimden gelenin en iyisini yapmaya iten ve yapmadığım zamanlarda bile bana inanan anneme teşekkür ederim. Senin sayende olmayan boş zamanlarımda kitap yazmaya karar veren bir insanım.

Claire'e, IRL arkadaşım ve sırdaşım. Sevgin ve desteğin benim için çok şey ifade ediyor. Daha büyük bir güç bizi bir araya getirdi ve mizahın, zekân ve kalbin için her gün minnettarım.

Komik, sevgi dolu ve aptal oldukları için aileme teşekkür ederim. Çocuklarım G & T'ye, beni zorluyor, bana meydan okuyor ve her gün beni şaşırtıyorsunuz. Bana asla kolay davranmadığınız için teşekkür ederim.

Ve son olarak, sabırlı ve yıkıcı derecede yakışıklı kocama teşekkür ederim. Verdiği ilham ve sonsuz destek için teşekkür ederim. Sen benim orijinal Alpha Roll'umsun.

YAZAR HAKKINDA

Daphne Elliot lisedeyken "aşk romanı yazarı olma ihtimali en yüksek kişi" seçilmiştir. Son on yılını kurumsal bir avukat olarak geçirdikten sonra, nihayet kaderini kucakladı. Buharlı romanları flörtöz şakalar, seksi şakalar ve bolca kalp ile doludur.

Daphne kahve içen, sıcak sos seven, boş zamanlarını okuyarak, bahçeyle uğraşarak ve yoga yaparak geçiren bir içe dönüktür. Massachusetts'te kocası, iki çocuğu, iki köpeği ve yirmi iki arka bahçe tavuğuyla birlikte yaşıyor.

DAPHNE ELLIOT DA YAZIYOR

LOVEMELL

Lovewell Oduncuları Serisi

[Benim Olur musun?](#)

[Benimle Evlenir misin?](#)

[Wood You Rather](#)

[Wood Riddance](#)

HAVENPORT

Quinn Kardeşler Serisi [Sana](#)

[Güvenmek Seni](#)

[Bulmak Seni Tutmak](#)

Rossi Aile Serisi [Sana](#)

[Direnmek Seni](#)

[Tutmak Seni](#)

[Kucaklamak](#)

Romanlar [Bizi](#)

[Yeniden Keşfetmek](#)

[Baba Bod Barmen](#)

[Bir Tutam Gazap](#)



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

